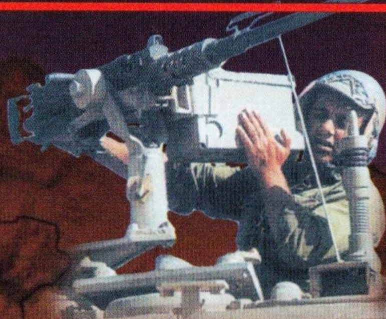
Tom CLANCY

Centrul de comandă

Echilibru de forţe

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

Centrul de comandă

Centrul de comandă: Imaginea din oglindă

Centrul de comandă: Jocuri de stat

Centrul de comandă: Acte de război

Centrul de comandă: Echilibru de forțe

Tom
CLANCY

Centrul de comandă

Echilibru de forțe

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczenik

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY'S OP CENTER: *Balance of Power*
Created by Tom Clancy and Steve Pieczenik

First edition: Berkley Books, New York, 1998

Traducere din limba engleză de
HORIA NICOLA URSU

Coperta seriei
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Decembrie 2001

ISBN 973-8180-46-5

MULȚUMIRI

Aducem mulțumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative și neprețuita sa contribuție la pregătirea manuscrisului acestei cărți.

Vrem, de asemenea, să menționăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq., Tom Mallon, Esq., și să mulțumim din suflet acelor oameni minunați de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks și Elizabeth Beier.

Ca întotdeauna, recunoștința noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul și prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă.

Mai presus de orice însă vă revine dumneavoastră, cititorilor noștri, să apreciați cît de eficient am colaborat.

Tom Clancy
și
Steve Pieczenik

I

Luni, ora 16 şi 55 de minute, Madrid, Spania

– Ai reacţionat deplasat, spuse Martha Mackall.

Era evident decepţionată de comportamentul tinerei de lîngă ea şi avu nevoie de un răgaz pentru a se calma. Apoi se aplecă şi şopti la urechea lui Aideen, pentru a nu fi auzită de ceilalţi pasageri:

– Ai fost deplasată şi încăpăţînată. Ştii prea bine care este miza. Un asemenea comportament este intolerabil.

Înaltă şi atletică, Martha Mackall se ţinea de o bară de sprijin aflată în apropierea uşii din faţă a autobuzului. Alături de ea se afla fragila ei asistentă, Aideen Marley. Obrajii plinuţi şi îmbujoraţi ai tinerei Aideen erau aproape la fel de roşii ca şi părul ei lung. Mototolea cu mişcări absente o batistă de hîrtie pe care o ţinea în mîna dreaptă.

– Nu eşti de acord cu mine? insistă Martha.

– Ba da.

– Vorbesc foarte serios, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ba da, repetă Aideen. Sînt întru totul de acord. Am greşit. Am făcut o gafă.

Aideen credea sincer acest lucru. Reacţionase instinctiv într-o situaţie care, în mod normal, ar fi trebuit să fie ignorată. Dar, aşa cum Aideen reacţionase excesiv cu cîteva minute în urmă, de această dată Martha era cea care exagera cu reproşurile. În cele două luni de zile de cînd Aideen făcea parte din departamentul de relaţii politice şi economice al Centrului de Comandă, fusese avertizată de nenumărate ori de colegii ei, care o sfătuiseră să nu iasă din cuvîntul şefei.

Acum ştia de ce.

– Nu-mi dau seama ce anume ai ţinut să demonstrezi, urmă Martha.

Rămăsese aplecată la urechea lui Aideen, iar în glas i se simţea furia:

– Vreau să renunţi la astfel de atitudini, măcar atunci cînd călătorim împreună. M-ai înţeles?

– Da, răspunse Aideen contrariată.

„Dumnezeule, ajunge!“ îşi zise.

Îşi aminti de un seminar despre spălarea creierelor la care participase odinioară la Ambasada Americană din Mexico City. Prizonierii erau întotdeauna hărţuiţi de cei care îi capturaseră, exact în momentele în care potenţialul lor emoţional era mai scăzut. Iar una dintre căile de hărţuire cele mai eficiente era accentuarea sentimentului de vinovăţie. Se întrebă dacă Martha studiase această tehnică, sau o stăpînea ca pe un talent înnăscut.

Imediat după aceea, Aideen se gîndi că, poate, îşi judecase greşit şefa. La urma urmei, se aflau pentru întîia oară împreună, într-o misiune încredinţată de Centrul de Comandă. O misiune cu adevărat importantă.

În sfîrşit, Martha îşi întoarse privirea, dar numai pentru o clipă.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea, revenind la atac, pe un ton îndeajuns de ridicat pentru a se face auzită peste huruitul motorului. Spune-mi... ţi-a trecut prin minte că am fi putut fi

rețiunute de poliție? Cum am fi justificat așa ceva în fața unchiului Miguel?

„Unchiul Miguel“ era numele de cod al celui pe care urmau să îl întîlnească, deputatul Isidro Serrador. Pînă cînd cele două femei aveau să ajungă la întîlnirea de la Congreso de los Diputados, Adunarea Deputaților, aveau consemnul să vorbească despre el numai sub acest nume.

– Să fim reținute de poliție? Sub ce motiv? se miră Aideen. Sincer, nu, nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Am încercat pur și simplu să ne apărăm.

– Să ne apărăm? repetă Martha.

– Da, încuviință Aideen, privind-o în ochi.

– Împotriva cui?

– Cum adică? întrebă Aideen. Bărbații aceia...

– Bărbații aceia erau cetățeni *spanioli,* articulă Martha. Cuvîntul nostru, împotriva cuvîntului lor. Două femei, americance pe deasupra, plîngîndu-se că au fost hărțuite, în fața unor polițiști – bărbați! – care, după toate probabilitățile, practică și ei același gen de hărțuire. Ar fi rîs de noi toată poliția spaniolă.

Aideen clătină din cap.

– Nu pot să cred c-ar fi mers chiar atît de departe încît...

– Înțeleg, spuse Martha. Nu poți să concepi așa ceva. Ești convinsă că nu s-ar fi putut întîmpla ceva de felul ăsta.

– Nu, nu sînt convinsă, recunoscu Aideen. Dar, chiar și în acest caz, situația ar fi fost...

– Cum crezi că ar fi fost? o întrerupse Martha. Crezi că totul s-ar fi terminat cu bine? Și ce-ai fi făcut dacă am fi fost arestate?

Aideen privi afară, pe geam, spre hotelurile și magazinele centrului comercial al Madridului, pe care tocmai îl străbăteau. Participase de curînd, la Centrul de Comandă, la un exercițiu de simulare a unei situații de război, un stagiu obligatoriu pentru toți membrii corpului diplomatic al instituției. Exercițiul era menit să le dea o idee despre ce aveau de

îndurat colegii lor din celelalte departamente, în cazul în care eforturile diplomaţilor dădeau greş. Pierderile potenţiale într-o astfel de situaţie ar fi depăşit puterea de imaginaţie a unui om. Ei bine, acel exerciţiu fusese mai uşor de suportat decît ceea ce-i era dat să trăiască acum.

– Dacă am fi fost arestate, mi-aş fi cerut scuze, răspunse Aideen într-un tîrziu. Ce altceva aş fi putut face?

– Nimic, sublinie Martha. Şi tocmai aici voiam să ajung... deşi, la drept vorbind, ţi-ai dat seama cam tîrziu.

– Ştii ceva? izbucni Aideen. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate! repetă ea, privind-o în ochi pe Martha. E prea tîrziu. Aşa că acum aş vrea să-mi cer scuze faţă de tine şi să dăm uitării toată tărăşenia, da?

– E normal să-ţi doreşti asta, replică Martha. Dar mie nu-mi stă în fire să trec atît de uşor peste o greşeală. Cînd nu-mi place ceva, eu spun ce-am pe suflet.

„Şi nu mai sfîrşeşti cu ceea ce ai de spus“, îşi zise Aideen.

– Iar atunci cînd mă înfurie ceva, e mai bine să taci şi să mă asculţi, urmă Martha. Nu-mi pot permite să fac acte de caritate.

Aideen nu era de acord cu această politică a excomunicării. Atunci cînd vrei să alcătuieşti o echipă bună, lupţi din răsputeri pentru a o păstra; un conducător înţelept şi eficient înţelege că pasiunea se cere a fi orientată în direcţiile utile, iar nu înăbuşită. Însă aceasta era una din laturile personalităţii Marthei cu care avea să fie nevoită să se obişnuiască. Atunci cînd o angajase la Centrul de Comandă, directorul adjunct Mike Rodgers o avertizase: „Fiecare slujbă îşi are politica ei. Însă atunci cînd politica însăşi devine o meserie, lucrurile sînt şi mai sensibile“. Continuase precizînd că, în fiecare ramură de activitate, cei implicaţi îşi au propriile planuri de viitor. Aceste planuri afectează uneori doar zeci sau sute de persoane. În politică însă ramificaţiile unor decizii oricît de mărunte sînt incalculabile. Există doar o singură cale prin care pot fi contracarate aceste planuri.

Aideen îl întrebase care era aceasta.

Răspunsul lui Rodgers fusese simplu: „Planuri mai bune“.

Aideen era prea iritată pentru a mai încerca să ghicească planurile Marthei din acest moment. Intențiile ei erau un subiect de discuții frecvent la Centrul de Comandă. Părerile erau împărțite, dacă responsabila cu relațiile politice și economice lucra întru împlinirea intereselor națiunii sau în beneficiul propriu al Marthei Mackall. Adevărul, după părerea majorității, se afla atît de-o parte, cît și de cealaltă.

Aideen privi în jur, în autobuz. Realiză că, dintre cei aflați la bord, destui erau supărați, dar asta nu avea nici o legătură cu ceea ce se întîmpla între ea și Martha. Autobuzul era plin cu muncitori care veneau la lucru, după pauza de prînz – care ținea de la unu la patru –, precum și de turiști înarmați cu camere de luat vederi. O parte dintre ei asistaseră la scena în care fusese implicată tînăra americancă în stația de autobuz. Călătorii din preajma ei păstrau distanța, iar alții aruncau priviri dezaprobatoare spre mîinile tinerei femei.

Martha păstră tăcerea, în timp ce autobuzul frîna zgomotos. Vehiculul masiv, vopsit în roșu, opri pe Calle Fernanflor, iar cele două femei coborîră grăbite. Îmbrăcate asemenea unor turiste de rînd, în blugi și bluze de vînt, purtînd în spate rucsacuri și avînd la îndemînă aparatele de fotografiat, cele două zăboviră cîteva clipe la marginea bulevardului aglomerat. Autobuzul demară, la fel de zgomotos cum oprise. Chipuri întunecate se înghesuiau la geamurile acestuia, uitîndu-se ostil către cele două femei aflate pe trotuar.

Martha își privi asistenta. În ciuda reproșurilor încasate, ochii ei își păstraseră sclipirea de oțel dincolo de genele lungi.

– Uite ce e, începu Martha, ești nouă în branșă. Te-am luat cu mine fiindcă ești o lingvistă extrem de competentă și inteligentă. Ai un potențial extraordinar pentru afacerile externe.

– Nu sînt chiar atît de începătoare, protestă Aideen, pe un ton defensiv.

– E-adevărat, dar n-ai mai lucrat în Europa şi nu îmi cunoşti încă modul de lucru, replică Martha. Preferi să ataci direct problemele; presupun că asta l-a determinat pe generalul Rodgers să-i ceară ambasadorului Carnegie să-ţi permită să lucrezi cu noi. Directorul adjunct al Centrului de Comandă preferă abordarea frontală a oricărei probleme. Te-am avertizat însă în această privinţă, atunci cînd ai trecut în subordinea mea. Ţi-am cerut să-ţi stăpîneşti pornirile instinctuale. O strategie funcţională în Mexic nu este, în mod necesar, cea mai potrivită aici. Ţi-am spus că, dacă vei lucra pentru mine, va trebui să te conformezi strategiilor mele. Iar eu prefer să urmăresc un scop pînă la capăt, evitînd abordarea directă. Mai degrabă merită să încerci să-ţi iei inamicul cu binişorul, decît să-l ataci pe faţă. Mai ales atunci cînd miza este atît de mare, ca în acest caz.

– Am înţeles, spuse Aideen. Aşa cum spuneai, s-ar putea să nu fiu familiarizată cu acest gen de situaţii. Dar nu sînt o începătoare. Atunci cînd regulile îmi sînt cunoscute, le respect fără nici o dificultate.

Martha se mai relaxă.

– E-n regulă, te cred.

Tăcu cîteva clipe, timp în care Aideen îşi aruncă batista de hîrtie într-un coş de gunoi, apoi adăugă:

– Te simţi bine? N-ai vrea să te odihneşti puţin?

– Arăt ca şi cum aş avea nevoie de odihnă?

Martha adulmecă aerul.

– Nu, nu s-ar spune. Ştii, tot nu-mi vine să cred că ai făcut ceea ce ai făcut, se strîmbă ea.

– Ştiu că nu-ţi vine să crezi şi regret sincer, spuse Aideen. Ce altceva aş mai putea spune?

– Nimic, clătină din cap Martha. Absolut nimic. Am văzut destui bătăuşi pe stradă la viaţa mea, dar trebuie să recunosc că n-am mai asistat la una ca asta.

Martha continuă să clatine din cap, în timp ce dădeau colțul către impozantul Palacio de las Cortes, locul în care urma să se desfășoare întîlnirea lor neoficială și cît mai discretă cu deputatul Serrador. Conform celor afirmate de acest veteran al politicii, într-o întîlnire secretă cu ambasadorul Barry Neville, între andaluzii săraci din sud și castilienii din nordul și centrul Spaniei, mai bogați și mai influenți, domnea o tensiune crescîndă. Guvernul avea nevoie de ajutor pentru a strînge informații. Autoritățile spaniole voiau să știe din ce direcție provenea această tensiune și dacă bascii, catalanii, galicienii și alte grupări etnice aveau sau nu vreun amestec. Serrador se temea că un efort concertat din partea unei facțiuni, îndreptat împotriva alteia, ar fi putut destrăma unitatea și așa destul de fragilă a Spaniei. Cu șaizeci de ani în urmă, Războiul Civil, care opusese aristocrația, armata și Biserica romano-catolică comuniștilor insurgenți sprijiniți de anarhiști, fusese la un pas de a provoca distrugerea Spaniei ca stat. Un război civil modern ar fi atras în conflict simpatizanții din Franța, Maroc, Andorra, Portugalia și alte state, destabilizînd astfel flancul sudic al NATO, cu rezultate catastrofale – mai ales în acest moment, cînd alianța căuta să-și extindă sfera de influență în Estul Europei.

Ambasadorul Neville transmisese problema Departamentului de Stat. Secretarul de Stat Av Lincoln hotărîse că Departamentul de Stat nu-și putea permite să se implice, în acest stadiu oarecum prematur. Dacă acest conflict avea să izbucnească și se dovedea implicarea americană, avea să fie destul de dificil ca Statele Unite să sprijine negocierile de pace. Lincoln solicitase Centrului de Comandă să realizeze contactul inițial și să afle ce aveau de făcut Statele Unite pentru a dezamorsa o criză potențială.

Martha își ridică fermoarul jachetei, înfiorată de răcoarea neașteptată a serii.

– Niciodată nu am insistat îndeajuns în această privință, rosti ea. Madridul nu-i totuna cu vreun cartier mărginaș din

Mexico City. Şedinţele de informare de la Centru nu au abordat acest subiect, din lipsă de timp. Însă oricît ar fi de diferite etniile din Spania, ele au în comun cel puţin un lucru în care cred: onoarea. Da, există şi aberaţii. În fiecare pădure sînt şi uscături. La fel de adevărat este că standardele impuse nu sînt întotdeauna dintre cele mai umaniste. Onoarea înseamnă altceva pentru un ucigaş decît pentru un politician. Fiecare acţionează însă potrivit regulilor propriei meserii.

– Aşadar, cei trei purceluşi care ne-au acostat la ieşirea din hotel, insistînd să ne arate împrejurimile, precum şi ticălosul care mi-a pus mîna pe fund şi n-a mai vrut să o ia de acolo, acţionau potrivit codului onoarei valabil în rîndul hărţuitorilor sexuali?

– Nicidecum, replică Martha. Cu toţii se conformau însă codului de reguli al escrocilor de pe stradă.

Aideen o privi pieziş.

– Mi-e teamă că n-am înţeles.

– Bărbaţii àia n-aveau de gînd să ne facă nici un rău, argumentă Martha. Agresarea noastră ar fi contravenit codului lor „deontologic". Iar acest cod le cere să le urmărească pe femei şi să le sîcîie pînă cînd reuşesc să le convingă să-i plătească pentru a le lăsa în pace. Tocmai mă pregăteam să le ofer nişte bani cînd tu ai găsit de cuviinţă să treci la acţiune.

– Chiar aşa?

Martha încuviinţă.

– Aşa merg lucrurile pe-aici. Cît despre poliţiştii cărora aveai de gînd să te adresezi, mulţi dintre ei încasează taxe de protecţie de la escroci pentru a nu-i băga în seamă. Ţine minte chestia asta. A te conforma regulilor jocului, oricît ar fi acesta de corupt, face parte din necesităţile diplomaţiei.

– Şi dacă tu n-ai fi ştiut nimic despre „codul de onoare" al îndeletnicirii lor? Eu, de pildă, habar n-aveam că ar putea exista aşa ceva, replică Aideen pe un ton scăzut. Mă temeam să nu ni se fure rucsacurile şi să nu fim deconspirate.

– Dacă am fi fost arestate, riscam și mai mult să fim deconspirate, spuse Martha, luînd-o pe Aideen de braț și trăgînd-o deoparte, lîngă zidul unei clădiri, pentru a nu încurca circulația trecătorilor. Cu siguranță, în cele din urmă, unul dintre ei ne-ar fi spus ce trebuia să facem pentru a scăpa de ei. Așa procedează oamenii ăștia. Acestea sînt regulile jocului lor, iar eu cred în respectarea regulilor, în orice joc, în orice țară m-aș afla. Cînd mi-am făcut debutul în diplomație, la începutul anilor șaptezeci, lucram la etajul șapte al Departamentului de Stat și eram al naibii de încîntată. Îți dai seama, lucram la etajul șapte, acolo unde se petrec lucrurile cele mai interesante, acolo unde se muncește cu adevărat! Apoi am aflat care era adevăratul motiv al prezenței mele acolo. Nu era din cauza talentului meu ieșit din comun, deși eram convinsă că aveam talent. Fusesem angajată pentru a purta negocieri cu liderii mișcării de apartheid din Africa de Sud. Eram un fel de sperietoare în slujba Statelor Unite, o mustrare vie, menită să le amintească rasiștilor că, dacă voiau să trateze cu Statele Unite, aveau să fie nevoiți să trateze o negresă de la egal la egal.

Martha se strîmbă:

– Îți dai seama cam ce simțeam atunci?

Aideen se încruntă la rîndul ei. Da, nu îi era prea greu să-și închipuie.

– N-a fost o plăcere, te asigur, urmă Martha. Am făcut însă ceea ce mi se ceruse, fiindcă învățasem bine de tot un lucru esențial: dacă încalci o dată regulile sau dacă încerci să le adaptezi propriului tău temperament, vei fi tentat să o faci și a doua oară. Din momentul în care asta devine o obișnuință, începi să fii neglijent. Iar un diplomat neglijent nu îi este de folos țării sale. Și nici mie.

Aideen se simți, brusc, dezgustată de sine. Ar fi fost oricînd gata să admită că ea însăși, la treizeci și patru de ani, era departe de a fi o diplomată de calibrul șefei sale, acum în vîrstă de patruzeci și nouă de ani. Puțini se puteau măsura cu ea în ceea ce privește abilitatea diplomatică. Martha Mackall

se simțea ca acasă în cercurile puterii din Asia și Europa, în parte datorită numeroaselor vacanțe de vară cînd îl însoțise în turnee pe tatăl ei, Mack Mackall, cunoscut cîntăreț de muzică soul și totodată un important militant pentru drepturile omului. Absolvise cu nota maximă finanțele la MIT și avea mulți prieteni printre bancherii din întreaga lume, dar și relații în Congres. Martha era temută și respectată. Și, Aideen se vedea nevoită să o recunoască, în cazul de față avea dreptate.

Martha își privi ceasul și rosti:

– Să mergem! Sîntem așteptate la palat în mai puțin de cinci minute.

Aideen încuviință și porni alături de șefa ei. Tinerei femei îi trecuse furia. Acum era nemulțumită de sine și îmbufnată, ca de fiecare dată cînd o dădea în bară. Nu prea i se întîmplase să rateze, în cei patru ani pe care îi petrecuse în armată, lucrînd în domeniul contrainformațiilor militare, la Fort Meade. Sarcinile ei erau îndeobște de rutină, misiuni de curierat, transport de bani și informații ultrasecrete către agenți din țară și din străinătate. În ultima perioadă, fusese transferată la departamentul ce se ocupa de interpretarea informațiilor obținute prin spionajul electronic și transmiterea acestora către Pentagon. Cum sateliții și computerele efectuau cea mai mare parte a muncii, avusese răgazul necesar pentru a urma cursuri specializate de tactică și tehnici strategice, din dorința de a căpăta experiență și în aceste domenii. Nu greșise nici mai tîrziu, cînd părăsise armata și se angajase ca ofițer politic stagiar la Ambasada Americană din Mexic. În cea mai mare parte a timpului, datoria ei era să urmărească, cu ajutorul dispozitivelor electronice de spionaj, diverși traficanți de droguri care făceau afaceri cu militarii mexicani. Ocazional, i se permitea să participe la diverse acțiuni, avînd astfel prilejul să-și pună în practică îndemînarea dobîndită în armată. Unul dintre lucrurile cele mai folositoare pe care le învățase Aideen în cei trei ani pe care îi petrecuse în Mexic

fusese trucul care se dovedise atît de eficient în această după-amiază – oricît de exagerat i se va fi părut Marthei şi celor care aşteptau în stația de autobuz. După ce, împreună cu prietena sa Ana Rivera, angajată la procuratura generală a Mexicului, fuseseră urmărite într-o noapte de gorilele aparținînd unui puternic cartel mexican al drogurilor, Aideen descoperise o cale mult mai eficientă de luptă împotriva unui agresor, lăsînd la o parte un cuțit sau încercările de a-l lovi în pîntece ori de a-i scoate ochii. Ana Rivera se mulțumea să poarte în geantă şervețele umede parfumate, pe care le folosea pentru a-şi şterge mîinile după ce îi izgonea pe agresori azvîrlind în ei cu *mierda de perro*.

Ei, da! Excremente de cîine! Ana le culesese de pe stradă şi azvîrlise cu ele în durii care le urmăreau. Apoi îşi mînjise mîinile cu fecalele urît mirositoare, asigurîndu-se astfel că nici unul dintre agresori nu avea să fie tentat să pună mîna pe ea. Ana afirma că nici unul dintre cei care o atacaseră vreodată nu insistase, după un asemenea tratament. Iar cei trei „escroci de stradă" din Madrid nu făcuseră excepție.

Martha şi Aideen se îndreptară în tăcere spre monumentalele coloane albe ale Palatului de las Cortes. Construit în 1472, palatul era sediul Congresului Deputaților spanioli, care, împreună cu Senatul, alcătuia parlamentul bicameral al Spaniei. Deşi soarele apusese, leii uriaşi din bronz care străjuiau intrarea erau iluminați de reflectoare puternice. Fiecare leu îşi sprijinea o labă pe o ghiulea de tun. Statuile fuseseră turnate din bronzul tunurilor capturate de la duşmanii Spaniei, în vreme de război. Acestea flancau treptele de piatră ce urcau spre o poartă masivă, din fier forjat, deschisă în gardul de fier cu vîrfuri ascuțite care împrejmuia palatul. În stînga intrării, într-o clădire mică avînd geamuri blindate, se afla sediul gărzii. Pe aici intrau deputații cînd participau la şedințele Congresului.

Nici una dintre cele două femei nu rosti vreun cuvînt, în timp ce înaintau de-a lungul impozantei fațade de granit a

palatului. Deşi lucra la Centrul de Comandă de puţină vreme, Aideen cunoştea semnificaţia tăcerii şefei sale. Martha se concentra asupra întîlnirii, revăzînd în gînd ceea ce trebuia să discute cu Serrador. Rolul lui Aideen era de a-şi pune în valoare experienţa în ceea ce îi privea pe insurecţioniştii mexicani şi buna cunoaştere a limbii spaniole, pentru a se asigura că nimic din ceea ce avea să se discute pe parcursul întîlnirii nu va fi interpretat greşit de către una sau alta dintre părţi.

„Măcar de-am fi avut mai mult timp la dispoziţie pentru a ne pregăti", îşi spuse Aideen, în timp ce înaintau lent către poartă, făcînd din cînd în cînd cîte o fotografie, jucîndu-şi conştiincioase rolul de turiste. Personalul Centrului de Comandă abia avusese timp să-şi tragă sufletul după luările de ostatici din Valea Bekaa, atunci cînd această nouă problemă le fusese transmisă spre rezolvare de către Ambasada Americană de la Madrid. Totul se făcuse în cel mai deplin secret, astfel încît doar deputatul Serrador, ambasadorul Neville, preşedintele Michael Lawrence şi cei mai apropiaţi consilieri ai săi, precum şi responsabilii de la Centrul de Comandă, erau la curent cu subiectul problemei. Toţi cei implicaţi aveau să păstreze discreţia. Dacă deputatul Serrador avea dreptate, erau în joc vieţile a zeci de mii de oameni.

Clopotul unei biserici se făcu auzit în depărtare. Lui Aideen dăngătul i se păru a suna oarecum mai solemn decît clopotele bisericilor din Washington. Numără cu atenţie bătăile. Se făcuse ora şase. Martha şi Aideen se îndreptară spre punctul de control de la intrare.

– *Nosotros aquí para un viaje todo comprendido*, anunţă Aideen, vorbind prin grilajul porţii blindate. Sîntem aici pentru a vizita palatul.

Pentru a da consistenţă rolului pe care-l juca, acela de turistă încîntată de ceea ce vedea, se grăbi să adauge că un prieten comun aranjase ca ele să beneficieze de turul complet al palatului.

Tînărul paznic, înalt și afișînd o expresie imperturbabilă, le ceru să-și spună numele.

– *Señorita Temblon y Señorita Serafico*, răspunse Aideen, dezvăluind identitățile lor de circumstanță.

Înaintea plecării de la Washington, Aideen rezolvase totul în colaborare cu subalternii lui Serrador. Toate rezervările, de la biletele de avion și pînă la camerele de hotel, fuseseră făcute sub aceste două nume.

Paznicul le întoarse spatele și consultă o listă. Între timp, Aideen profită de răgaz pentru a privi în jur. Dincolo de gard se afla un parc vast. Cerul întunecat bătea din albăstriu spre negru. De cealaltă parte a parcului se înălța o clădire mai mică, aceasta adăpostea serviciile guvernamentale auxiliare. Alături de ea se înălța o clădire nouă, placată cu oțel și sticlă, în care se aflau birourile deputaților. Era un complex impresionant, care îi aminti lui Aideen cît de lung era drumul parcurs de spanioli de la moartea lui El Caudillo, dictatorul Francisco Franco, în 1975. Națiunea era acum o monarhie constituțională, avînd un prim-ministru numit de rege, care avea puteri bine delimitate. Palacio de las Cortes constituia el însuși o mărturie grăitoare a vremurilor de cumpănă pe care le traversase Spania. În tavanul încăperii în care se desfășurau sesiunile camerelor reunite ale parlamentului mai erau și acum înfipte gloanțele rătăcite, un memento al tentativei de lovitură de stat a extremei drepte din 1981. Palatul fusese scena multor atentate, dintre care cel mai faimos era cel din 1874, cînd președintele Emilio Castelar pierduse votul de încredere al parlamentului, iar soldații fideli acestuia deschiseseră focul pe culoare.

În secolul din urmă, calvarul Spaniei fusese cu precădere unul intern, iar țara rămăsese neutră pe parcursul celui de-al doilea război mondial. Din acest motiv, lumea acordase prea puțină atenție problemelor și frămîntărilor politice ale Spaniei. Însă, pe cînd Aideen studia spaniola în colegiu,

Señor Armesto, profesorul ei, afirmase un lucru care îi stăruia în memorie: Spania era o națiune aflată în pragul dezastrului.

„Cînd trei spanioli se adună laolaltă, poți fi sigur că vei auzi patru opinii divergente, spunea el. Iar cînd evenimentele de pe plan mondial vor fi, în sfîrșit, în favoarea celor neliniștiți și năpăstuiți, opiniile acestora se vor face cu siguranță auzite, cu violență și vehemență."

Señor Armesto avea dreptate. Atomizarea era acum la modă în mediile politice, începînd cu destrămarea Uniunii Sovietice și a Iugoslaviei și sfîrșind cu etnocentrismul tot mai pronunțat din Statele Unite. Spania era departe de a fi imună la aceste tendințe. Dacă temerile deputatului Serrador se dovedeau întemeiate – iar bănuielile acestuia fuseseră confirmate de informațiile colectate de Centrul de Comandă – națiunea spaniolă se afla la un pas de cea mai gravă criză din ultimul mileniu. După spusele lui Bob Herbert, responsabilul contrainformațiilor din cadrul Centrului, „ceea ce se pregătește va face ca Războiul Civil să pară o simplă glumă, prin comparație".

Paznicul își puse deoparte lista.

– *Un momento*, rosti el, ridicînd receptorul telefonului aflat în capătul opus al încăperii.

Formă un număr și își drese glasul.

În timp ce paznicul discuta cu secretara aflată la celălalt capăt al firului, Aideen se întoarse. Privi spre bulevardul larg, deosebit de aglomerat la această oră – *la hora de aplastar*, „ora toropelii", cum o numeau localnicii. În amurgul tot mai întunecat, farurile mașinilor care înaintau încet erau orbitoare. Păreau a se aprinde intermitent, mascate fiind cînd și cînd de siluetele pietonilor. Uneori, cîte o sclipire de bliț lumina peisajul, atunci cînd vreun turist zăbovea o clipă pentru a fotografia palatul.

Aideen clipi, încercînd să alunge efectele unei astfel de sclipiri, cînd observă cum un tînăr, care tocmai făcuse o poză, își pune aparatul de fotografiat în buzunarul jachetei de blugi

şi se întoarce cu faţa către clădirea corpului de gardă. Nu reuşi să-i distingă chipul, ascuns pe jumătate de cozorocul caschetei de base-ball, dar îi intui privirea aţintită asupra ei.

„Un escroc de stradă care joacă rolul unui turist?" se întrebă ea, în timp ce bărbatul porni în direcţia lor. Aideen se hotărî să o lase de astă dată pe Martha să se descurce cum ştia ea şi se pregăti să-i întoarcă spatele individului. Observă însă cum o maşină se opreşte chiar în spatele acestuia, lîngă bordură. Limuzina neagră nu venea de departe, ci părea a fi aşteptat după colţ. Aideen renunţă să se mai întoarcă, intrigată. Deodată, totul în jur păru să se mişte cu încetinitorul. Urmări, cu o uimire crescîndă, cum tînărul scotea din buzunarul interior al jachetei un obiect care aducea cu un revolver.

Vreme de o clipă, o neîncredere paralizantă puse stăpînire pe Aideen. Trecu aproape instantaneu însă antrenamentul recăpătînd controlul asupra ei.

– *Fusilar!* strigă ea. Pistolarul!

Martha se întoarse la rîndul ei, în fracţiunea de secundă în care arma zvîcni, scuipînd flăcări, cu un zgomot asurzitor. Martha fu izbită de peretele gheretei de pază, căzînd într-o rînă, în timp ce Aideen se arunca la pămînt în direcţia opusă. Intenţia sa era de a distrage atenţia individului dinspre Martha spre ea însăşi. În timp ce Aideen plonja spre caldarîm, un tînăr poştaş care trecea pe lîngă ea se opri, urmărind scena fără să-i vină să creadă. Un glonţ îl nimeri în şoldul stîng. Pe cînd se prăbuşea, un al doilea glonţ îl lovi în coaste. Căzu pe spate, iar Aideen se lipi de pămînt chiar lîngă el. Rămase nemişcată, lîngă trupul ce se zvîrcolea de durere. Sîngele ţîşnea gîlgîind din rana de la şold a poştaşului. Aideen întinse mîna şi apăsă deasupra rănii, încercînd să oprească sîngerarea.

Ascultă cu atenţie. Împuşcăturile încetaseră. Ridică prudent capul, tocmai la timp pentru a vedea cum limuzina neagră demara, desprinzîndu-se de lîngă bordură. În depărtare se auziră ţipete. Aideen se ridică încet în genunchi, continuînd să ţină mîna apăsată deasupra rănii poştaşului.

– *Ayuda!* strigă ea către paznicul care ieşise din gheretă, apropiindu-se de poarta de intrare în palat. Ajutor!

Paznicul descuie poarta şi se repezi spre ea. Aideen îi ceru să se îngrijească de cel rănit, iar el se supuse. Se întoarse şi privi spre gheretă. O santinelă stătea ghemuită înăuntru, cerînd întăriri prin telefon. Trecătorii se îndepărtaseră, trecînd de cealaltă parte a străzii, pentru a se pune la adăpost. În faţa palatului mai rămăseseră doar ea, paznicul, poştaşul rănit şi... Martha.

Aideen privi spre şefa ei, încercînd să distingă ceva prin întunericul tot mai pronunţat. Maşinile încetineau şi se opreau, farurile lor iluminînd scena încremenită, de coşmar. Martha zăcea într-o rînă, cu faţa rezemată de gheretă. O baltă de sînge se lăţea de jur împrejurul ei.

– Iisuse, îngăimă Aideen.

Tînăra încercă să se ridice, dar nu avu putere – picioarele refuzau să o asculte. Se tîrî cît putu de repede către gheretă şi îngenunche lîngă Martha. Se aplecă şi privi trăsăturile împietrite ale chipului ei frumos.

– Martha? rosti ea în şoaptă.

Aceasta nu răspunse. Trecătorii curioşi începuseră să se adune de jur împrejurul celor două femei.

– *Martha?* repetă Aideen, de astă dată cu voce tare.

Martha nu se clinti. Aideen auzi paşi grăbiţi pe caldarîmul din curtea palatului, apoi, ca într-un vis, voci care le cereau curioşilor să se îndepărteze. Auzul îi fusese afectat de bubuitul împuşcăturilor. Întinse o mînă şovăitoare şi atinse cu două degete obrazul Marthei. Femeia nu reacţionă. Încet, ca într-o peliculă derulată cu încetinitorul, Aideen întinse degetul arătător, ţinîndu-l sub nasul Marthei, aproape de nări. Nu simţi suflul respiraţiei.

– Doamne, o, Doamne, murmură Aideen.

Atinse uşor pleoapa Marthei. Nu obţinu nici o reacţie şi, o clipă mai tîrziu, îşi retrase mîna. Se rezemă pe călcîie şi privi descumpănită spre silueta nemişcată. Zgomotele din jur

devenirǎ mai puternice, pe măsură ce auzul îi revenea la normal. Lumea își încetă mișcările derulate cu încetinitorul, revenind la ritmurile firești.

Cu doar cincisprezece minute în urmă, Aideen o blestema în gînd pe această femeie. Reproșurile Marthei i se păreau atunci din cale-afară de importante. Orice lucru care pare important la un moment dat își schimbă greutatea din perspectiva tragediei care urmează acelui moment. Sau, poate, lucrul acela devine important tocmai fiindcă tragedia îl face să devină imposibil. Dar asta nu mai conta acum. Indiferent dacă Martha avusese sau nu dreptate, că fusese bună sau rea, o vizionară sau o maniacă a controlului cu orice preț, acum nu mai conta. Murise.

Poarta palatului se deschise și mai mulți bărbați porniră în fugă spre Aideen. Se adunară în jurul ei, care continua să privească țintă către Martha. Tînăra îi mîngîie părul des și negru.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Expiră adînc și își închise ochii, repetînd:

– Îmi pare atît de rău...

Își simțea membrele amorțite și îi venea rău la gîndul că reflexele ei rapide, care funcționaseră atît de bine în cazul acelor golani, o trădaseră de această dată. Gîndind logic, Aideen realiza că nu avea nimic să-și reproșeze. În timpul instruirii care durase o săptămînă, ea și alți doi noi angajați de la Centrul de Comandă fuseseră avertizați de psihologul Centrului, Liz Gordon, că eventualitatea confruntării pentru întîia oară cu o armă putea să aibă efecte devastatoare asupra psihicului. Un revolver sau un pumnal care te amenință într-un mediu pe care îl credeai familiar îți distruge iluzia invincibilității în condițiile de rutină, de zi cu zi – în cazul de față, locul cu pricina fiind o stradă din centrul unui oraș. Liz le explicase celor trei că în momentul unui șoc psihologic puternic temperatura corpului, tensiunea arterială și tonusul muscular scad brusc, instinctul de supraviețuire avînd nevoie

de o secundă pentru a-şi intra în atribuţii. „Atacatorii contează tocmai pe această paralizie de-o clipă“, spunea Liz.

Dar înţelegerea celor întîmplate nu-i era cîtuşi de puţin de folos. Nu diminua cu nimic durerea şi vinovăţia pe care le trăia Aideen. Dacă ar fi sărit cu o clipă mai devreme, sau dacă ar fi fost doar ceva mai concentrată – doar cu o fracţiune de secundă, n-ar fi fost nevoie de mai mult! – Martha ar fi putut fi acum în viaţă.

„Cum se poate trăi cu povara unei asemenea vinovăţii?“ se întrebă Aideen, în timp ce lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji.

Nu cunoştea răspunsul. Nu fusese niciodată în stare să facă faţă cu bine în clipele grele. Nici atunci cînd îl găsise plîngînd pe tatăl său văduv, la masa din bucătărie, după ce îşi pierduse slujba de la fabrica de pantofi din Boston la care lucra din copilărie. Zile întregi după aceea încercase să-l scoată din muţenie, dar el preferase să îşi înece amarul în băutură. Plecase la colegiu la scurt timp după aceea, neputînd să-şi alunge senzaţia că îl dezamăgise. Nu fusese în stare să facă faţă eşecului nici atunci cînd, în ultimul an, prietenul ei de-atunci, prima ei mare iubire, îi zîmbise cald unei foste iubite. O părăsise pe Aideen o săptămînă mai tîrziu, iar ea intrase în armată imediat după absolvire. Nici măcar nu participase la banchet; ideea de a-l revedea ar fi distrus-o.

Iar acum nu fusese în stare să o apere pe Martha. Lacrimile îi năpădiră obrajii, iar umerii îi fură scuturaţi de suspine.

Un tînăr sergent mustăcios din garda palatului o ridică încet, ţinînd-o de umeri. O ajută să rămînă în picioare.

– Sînteţi teafără? o întrebă acesta în engleză.

Încuviinţă din cap, încercînd să-şi stăpînească plînsul.

– Cred că n-am păţit nimic.

– Aveţi nevoie de un doctor?

Clătină din cap.

– Sînteţi sigură, *señorita?*

Aideen inspiră adînc. Nu era nici locul și nici timpul potrivit pentru a-și pierde cumpătul. Va trebui să stea de vorbă cu responsabilul relațiilor cu FBI-ul de la Centrul de Comandă, Darrell McCaskey. Acesta rămăsese la hotel, deoarece urma să se întîlnească cu un omolog al său de la Interpol. Pe de altă parte, Aideen intenționa să-l întîlnească pe deputatul Serrador, în ciuda celor întîmplate. Sau poate tocmai din cauza lor: dacă atentatul era menit să împiedice întîlnirea, nu avea cîtuși de puțin intenția de a consimți la îndeplinirea acestui scop.

– N-am nimic, insistă Aideen. L-ați... l-ați prins pe făptaș? Aveți cît de cît idee cine ar fi putut fi?

– Nu, *señorita*, răspunse sergentul. Va trebui să revedem imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. Pînă atunci, credeți că veți fi în stare să discutați cu noi despre ceea ce s-a întîmplat?

– Da, desigur, încuviință ea, deloc sigură însă de ceea ce spunea.

Se gîndea la misiune și la motivele pentru care se afla aici. Nu era deloc convinsă cît anume era cazul să dezvăluie poliției.

– Dar... *por favor?*

– *Si?*

– Urma să ne întîlnim cu cineva la palat. Aș vrea ca întîlnirea să aibă totuși loc, cît mai curînd posibil.

– Am să mă interesez, să văd ce se poate face...

– De asemenea, trebuie să dau un telefon la Princessa Plaza, adăugă Aideen.

– Desigur, mă voi ocupa de toate acestea imediat, încuviință sergentul. Dar comisarul Fernandez trebuie să sosească din clipă-n clipă. El va conduce ancheta. Cu cît amînăm mai mult aflarea detaliilor, cu atît mai greu ne va fi să dăm de urma criminalului.

– Bineînţeles, înţeleg, fu ea de acord. Voi sta de vorbă cu dumnealui, iar apoi mă voi întîlni cu cel care trebuia să ne conducă prin palat. Există vreun telefon pe-aici?

– Voi aranja să puteţi suna, spuse sergentul. Apoi mă voi interesa cu cine anume trebuia să vă întîlniţi.

Aideen îi mulţumi, iar apoi încercă să se ridice în picioare de una singură. Fu gata să-şi piardă echilibrul. Sergentul o apucă de braţ.

– Sînteţi sigură că n-aţi dori să vă vadă mai întîi un medic? întrebă el. Avem pe cineva chiar aici, în permanenţă.

– *Gracias, no*, spuse ea, cu un zîmbet recunoscător.

Nu avea de gînd să-i ofere atentatorului satisfacţia unei a doua victime. Avea să răzbată prin propriile-i puteri, chiar de-ar fi să o facă pas cu pas, încetul cu încetul.

Sergentul o răsplăti cu un zîmbet cald şi o conduse încet spre poarta deschisă.

Între timp, medicul de la palat trecu în fugă pe lîngă ei. Cîteva clipe mai tîrziu, sirena unei ambulanţe se făcu auzită. Tînăra întoarse capul, la timp pentru a vedea salvarea oprind exact în locul din care maşina atacatorilor demarase în trombă. În timp ce brancardierii descărcau cu gesturi grăbite o targă, Aideen îl văzu pe medic ridicîndu-se de lîngă trupul Marthei. Nu zăbovise acolo decît o clipă. Îi spuse ceva paznicului, apoi se îndreptă spre locul unde zăcea poştaşul. Se apucă să desfacă nasturii uniformei acestuia, apoi le strigă brancardierilor să se grăbească. În acest timp, paznicul îşi scoase vestonul uniformei şi acoperi cu el faţa Marthei.

Aideen întoarse capul, privind ţintă înainte. Aşadar, nu mai era nimic de făcut. În numai cîteva secunde, tot ce ştiuse, plănuise, simţise ori sperase Martha fusese şters fără urmă. Nimic nu mai putea să o aducă înapoi.

Tînăra continuă să îşi stăpînească lacrimile, în timp ce era condusă într-un birou micuţ la care se ajungea din culoarul ornamentat al palatului. Încăperea era lambrisată şi părea confortabilă, iar Aideen se lăsă să cadă pe o canapea de piele

aflată lîngă ușă. Genunchii și coatele o dureau acolo unde acestea luaseră contact cu pavajul, cînd se aruncase la pămînt. Încă nu-i venea să creadă că tot ce se întîmplase era adevărat. Reflexul de contracarare a șocului avea să intre în acțiune cît de curînd, redîndu-i forța fizică pe care atacul i-o paralizase. Era convinsă că Darrell, generalul Rodgers, directorul Paul Hood și ceilalți colegi ai săi de la Centrul de Comandă aveau să-i fie alături. Deși pe moment se simțea singură, știa că, în realitate, nu era așa.

– Dacă doriți, puteți telefona de aici, îi spuse sergentul, arătînd spre un telefon antic, cu cadran, aflat pe o măsuță de sticlă, într-un colț al încăperii. Formați zero pentru legătura cu exteriorul.

– Vă mulțumesc.

– Voi lăsa pe cineva de pază în fața ușii, ca să fiți în siguranță și să nu vă deranjeze nimeni. Apoi am să mă interesez de cel care trebuia să vă conducă prin palat.

Aideen îi mai mulțumi o dată. Sergentul ieși, închizînd ușa în urma sa. Vreme de cîteva clipe, în încăpere se instăpîni liniștea. Nu se auzea decît bîzîitul estompat al radiatorului dintr-un colț al încăperii și, de-afară, zgomotele înfundate ale străzii. Zgomotele mărunte ale vieții.

Trăgînd adînc aer în piept, Aideen scoase din rucsac o carte de vizită primită de la hotel și aruncă o privire la numărul de telefon imprimat în partea de jos a acesteia. Nu-i venea să creadă că Martha murise. Avea senzația că-i percepea și acum iritarea, îi vedea sclipirea războinică din ochi, îi simțea parfumul fin. Parcă o auzea rostind: „Știi prea bine care este miza!“

Aideen înghiți nodul din gît și formă numărul hotelului. Îi ceru recepționerei legătura cu Darrell McCaskey, iar apoi acoperi receptorul cu un aparat simplu de bruiaj, care avea să inducă un semnal ultrasonic pe fir, făcînd imposibilă înregistrarea convorbirii. Un filtru montat la celălalt capăt avea să-i

permită însă lui Darrell să o recepţioneze în cele mai bune condiţii, eliminînd bruiajul.

Da, Aideen cunoştea miza aflată în joc. Soarta Spaniei, a Europei, poate chiar a lumii întregi. Şi, oricare-ar fi fost preţul, nu intenţiona să dea greş încă o dată.

2

Luni, ora 12 şi 12 minute, Washington, D.C.

Cînd se aflau la cartierul general al Centrului de Comandă de la baza Andrews a Forţelor Aeriene sau la cazarma echipei de intervenţie de la Academia FBI din Quantico, Virginia, cei doi bărbaţi în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani erau directorul adjunct al Centrului de Comandă, generalul Michael Bernard Rodgers, şi colonelul Brett Van Buren August, comandantul echipei de intervenţie rapidă a Centrului.

Aici însă, la Ma Ma Buddha, micuţul şi discretul restaurant chinezesc din Cartierul Chinezesc al Washingtonului, relaţia dintre cei doi înceta a mai fi cea dintre un superior şi subordonatul său. Erau doar doi prieteni apropiaţi, născuţi amîndoi la spitalul St. Francis din Hartford, Connecticut. Se cunoscuseră în grădiniţă şi împărtăşiseră aceeaşi pasiune pentru aeromodelism. Jucaseră în aceeaşi echipă de base-ball din liga juniorilor şi alergaseră amîndoi după regina terenului, Laurette DelGuercio, pe teren şi în afara lui. Vreme de patru ani, cîntaseră amîndoi la trompetă în cadrul fanfarei din Housatonic Valley. Îşi făcuseră stagiul militar la arme dife-

rite. Rodgers făcuse parte din Trupele Speciale, iar August se înrolase la Contrainformații, în Forțele Aeriene. În următorii douăzeci de ani se întîlniseră sporadic, mai mult întîmplător. Rodgers făcuse două stagii consecutive în Asia de Sud-Est, fiind apoi trimis în Carolina de Sud, la Fort Bragg, pentru a-l ajuta pe colonelul Charlie Beckwith la supravegherea antrenamentului detașamentului de elită al Trupelor Speciale americane, renumita Delta Force. Rodgers rămăsese acolo pînă la izbucnirea Războiului din Golf, cînd i se încredințase comanda unei divizii de blindate. Se achitase de această sarcină cu un asemenea entuziasm, încît, în timp ce ariergarda sa se afla de-abia la granița de sud a Irakului, Rodgers și oamenii săi mărșăluiau, într-un ritm demn de generalul Patton, către Bagdad. Zelul său îi adusese o avansare... și o slujbă de funcționar la Centrul de Comandă.

August efectuase optzeci și șapte de misiuni de recunoaștere aeriană deasupra Vietnamului de Nord, pilotînd un avion de spionaj de tip F-4, timp de doi ani, înainte de a fi doborît în apropiere de Hue. Petrecuse un an într-un lagăr de război. Apoi evadase și reușise să-și croiască drum prin liniile inamice, pînă în sud. După ce își revenise din epuizarea prizonieratului, recăpătîndu-și forțele la un sanatoriu din Germania, August se întorsese în Vietnam. Organizase o rețea de informatori și rămăsese incognito pe teritoriul inamic timp de un an după retragerea Statelor Unite, căutînd alți prizonieri de război. La solicitarea Pentagonului, August își petrecuse următorii trei ani în Filipine, în calitate de consilier al președintelui Ferdinand Marcos, sprijinindu-l pe acesta în lupta cu secesioniștii Moro. Marcos și politica de represiune dusă de acesta îi displăceau lui August, dar președintele se bucura de favorurile Statelor Unite, așa încît nu avusese de ales. După căderea regimului lui Marcos, dornic de o muncă tihnită, de birou, măcar pentru o vreme, August devenise omul de legătură dintre Forțele Aeriene și NASA, ajutînd la organizarea securității misiunilor de spionaj prin satelit. Apoi se angajase

în Serviciul Operațiunilor Speciale, în calitate de expert în activitățile antiteroriste. Atunci cînd locotenent-colonelul Charles Squires, comandantul echipei de intervenție a Centrului de Comandă, fusese ucis într-o misiune în Rusia, Rodgers îl contactase imediat pe August și îi oferise postul vacant. August acceptase și cei doi își reluaseră relația strînsă de prietenie, de parcă n-ar fi trecut ani buni, ci doar cîteva zile.

Cei doi veniseră la Ma Ma Buddha după ce își petrecuseră toată dimineața discutînd propunerea de înființare a unei secțiuni internaționale a echipei de intervenție a Centrului de Comandă. Ideea înființării acestei secțiuni internaționale le aparținea lui Rodgers și lui Paul Hood. Spre deosebire de echipa de intervenție condusă de August, alcătuită din soldați de elită, secțiunea internațională avea să fie o echipă restrînsă pentru operațiuni clandestine, condusă de comandanți americani ce aveau să coordoneze diverși agenți străini, între care avea să se numere, de pildă, Falah Shibli din Sayeret HaDruzim, brigada druză de contrainformații a Israelului, care participase la salvarea Centrului Operativ Regional și a echipajului său în Valea Bekaa din Liban. Secțiunea internațională avea să fie organizată în vederea preluării unor misiuni sub acoperire în zonele cu potențial de declanșare a unor tulburări de peste hotare. Deși nu scosese un cuvînt pe tot parcursul întîlnirii, generalul Rodgers ascultase cu atenție cele spuse de ceilalți participanți: șeful Contraspionajului din cadrul Centrului de Comandă, Bob Herbert, colegii acestuia Donald Breen și Phil Prince, de la Serviciul de Informații al Marinei și, respectiv, al Armatei, precum și legendarul Pete Robinson din cadrul Contrainformațiilor Forțelor Aeriene, bun prieten al lui Bob Herbert.

Acum, Rodgers continua să tacă. Ciugulea cu bețișoarele din farfuria cu păstăi prăjite. Chipul plin de riduri afișa o expresie sumbră și severă, accentuată de privirea plecată și de părul pe jumătate cărunt, tuns milităreşte. Cei doi se întorseseră de curînd din Liban. Rodgers împreună cu o echipă

restrînsă de militari şi civili efectuau testările noului Centru Operativ Regional, atunci cînd fuseseră capturaţi şi torturaţi de extremiştii kurzi. Cu ajutorul unui agent israelian, August şi echipa sa de intervenţie pătrunseseră în Valea Bekaa şi îi eliberaseră pe ostatici. După ce calvarul acestora luase sfîrşit şi perspectiva izbucnirii unui război între Siria şi Turcia fusese evitată, generalul Rodgers îşi scosese revolverul şi îl executase cu sînge-rece pe liderul kurzilor. Mai tîrziu, în avionul care îi aducea înapoi în Statele Unite, August îl împiedicase pe Rodgers ca, într-o clipă de rătăcire, să îşi ia viaţa.

August prefera să mănînce friptura de porc *lo-mein* cu furculiţa. După ce îi urmărise pe gardienii săi din Vietnam mîncînd în timp ce el răbda de foame, nu suporta nici măcar ideea de a folosi beţigaşele. În timp ce mînca, avea privirea aţintită asupra prietenului său. August cunoştea efectele luptei şi ale prizonieratului şi ştia prea bine că, dincolo de suferinţa fizică, tortura îşi lăsase amprenta în primul rînd asupra minţii celuilalt. Nu se aştepta ca Rodgers să îşi revină prea curînd. Unele victime nu-şi mai reveneau niciodată. Atunci cînd abisurile înjosirii la care fuseseră supuşi ieşeau la iveală – cînd victimele torturii conştientizau ceea ce li se făcuse şi ce fuseseră obligate să facă – mulţi foşti ostatici încercau să se sinucidă. Liz Gordon sintetizase foarte limpede toate acestea într-un articol publicat în *International Amnesty Journal*: „Un ostatic este o persoană care a încetat să meargă normal şi se tîrăşte. A merge din nou cu fruntea sus, a înfrunta cele mai banale riscuri, a face faţă oricărei forme de autoritate, oricît de benignă, este adesea mult mai dificil decît a abandona pur şi simplu".

August luă în mînă ceainicul de metal.

– Vrei şi tu?

– Da, te rog.

August nu-şi scăpă din ochi prietenul, în timp ce întorcea ceştile cu gura în sus. Le umplu, apoi puse deoparte ceainicul.

Goli o jumătate de pachet de zahăr în cană, amestecă, apoi o ridică și sorbi, continuînd să privească insistent către Rodgers prin aburii fierbinți. Generalul nu își ridică ochii.

– Mike?

– Mda...

– Nu e în regulă deloc.

Rodgers înălță privirea.

– Ce anume? Friptura?

August fu luat prin surprindere de replică și surîse.

– Ei, așa mai merge! E prima glumă pe care ai făcut-o... De cînd? De prin clasa a douăsprezecea, mi se pare.

– Cam așa ceva, încuviință Rodgers, moale.

Își luă cana cu ceai și sorbi, absent.

Ținîndu-și cana în dreptul buzelor, își aținti privirea în lichidul aburind.

– Pe de altă parte, n-aș zice că am mai avut vreun motiv de veselie, de-atunci.

– Ar fi destule, aș zice.

– Dă-mi și mie un exemplu!

– O mulțime de week-end-uri plăcute petrecute în compania celor cîțiva prieteni pe care ai reușit să ți-i păstrezi. Serile numeroase în cluburile de jazz din Chicago, New Orleans sau New York, despre care mi-ai povestit. Cîteva filme remarcabile. O puzderie de femei frumoase. Ai avut parte de toate astea din plin de-a lungul vieții.

Rodgers așeză cana pe masă și își schimbă poziția, cu o grimasă de durere. Arsurile provocate de kurzi în timpul ședințelor de tortură din Valea Bekaa erau departe de a fi vindecate; cu toate acestea, aveau să treacă în mod sigur înaintea rănilor din suflet. Însă refuza să zacă pe canapea și să nu facă nimic.

– Toate astea nu sînt decît distracții, Brett. Sînt plăcute, dar nu au nici un rost.

– De cînd sînt distracțiile și recreerea un lucru rău?

– Din momentul în care s-au preschimbat într-o rațiune de a trăi, în loc să fie o răsplată pentru o treabă bine făcută, replică Rodgers.

– Aoleu! se prefăcu August speriat.

– Chiar aşa: aoleu! îl aprobă Rodgers, cît se poate de serios.

August reuşise să străpungă scorţoşenia lui Rodgers, iar acesta părea, în sfîrşit, hotărît să-şi verse măcar o parte din năduf.

– Vrei să ştii de ce nu mai sînt în stare să mă relaxez? continuă Rodgers. Fiindcă am devenit o societate care trăieşte de dragul distracţiilor de week-end, fugind de orice responsabilitate. Sîntem mîndri de cît putem bea fără să ne matolim, de numărul femeilor pe care reuşim să le aducem în aşternut, de punctele acumulate de echipele favorite.

– Îţi plăceau mult toate astea, într-o vreme, remarcă August. Mai ales partea cu femeile...

– Ei bine, poate că eu m-am săturat, răspunse Rodgers. Nu mai vreau să trăiesc aşa. Vreau să acţionez, să fac ceva!

– Ai fost întotdeauna un om de acţiune, spuse August. Iar asta nu te-a împiedicat să te bucuri de viaţă.

– Presupun că nu-mi dădeam seama cît de adînc s-a scufundat ţara asta în rahat! izbucni Rodgers. Cînd ai de înfruntat un inamic redutabil, cum a fost comunismul, dai tot ce poţi în lupta împotriva lui. Apoi, dintr-o dată, nu mai ai nici un duşman şi apuci, în sfîrşit, să priveşti în jur şi să constaţi că totul s-a dus de rîpă, cît timp tu te-ai luptat. Valorile, iniţiativa, compasiunea, totul. De-acum m-am hotărît să lupt din răsputeri, să-i trezesc din amorţeală pe toţi cei care au uitat să fie mîndri de ceea ce fac.

– Un ţel cît se poate de nobil, îl aprobă August,... şi cît se poate de deplasat, Mike. Îţi place muzica clasică, nu-i aşa?

Rodgers încuviinţă din cap.

– Şi ce-i cu asta?

– Nu mai ştiu care scriitor spunea că viaţa ar trebui să fie asemeni unei simfonii de Beethoven. Părţile zgomotoase ale muzicii ar reprezenta faptele noastre publice, în vreme ce pasajele liniştite ar echivala cu perioadele de reflecţie în sin-

gurătate. Eu aș spune că mulți oameni reușesc să găsească un echilibru onest între cele două situații.

Rodgers își ațînti din nou privirea în cană.

– Eu nu cred asta. Dacă ar fi adevărat, nu ne-am afla într-o situație precum cea de acum.

– Am reușit să supraviețuim, în ciuda a două războaie mondiale și a unui Război Rece, sub amenințarea armelor nucleare, replică August. Eu aș zice că nu-i chiar atît de rău, pentru niște carnivore mînate de instincte teritoriale, care abia și-au părăsit peșterile.

Sorbi îndelung din ceai, apoi urmă:

– Și-apoi, poți da uitării week-end-urile și recreațiile. Am început discuția lăudînd gluma pe care ai făcut-o. Umorul nu-i un lucru rău, amice, nu încerca să te convingi de contrariu. E un factor de echilibru, o contragreutate necesară în balanță, Mike. Pe vremea cînd eram oaspetele lui Ho Și Min, am reușit să rămîn relativ întreg la minte recitîndu-mi în gînd toate bancurile, oricît de proaste, pe care mi le aminteam. Chiar și cele mai idioate. Mai știi poanta aia cu scheletul?

Deși și-o amintea, Rodgers nici măcar nu zîmbi.

– Ei bine, nu-ți dai seama cît de amuzantă mi se părea poanta asta, pe cînd stăteam atîrnat de încheieturile mîinilor care-mi sîngerau, într-o mlaștină năpădită de țînțari. Dar n-aveam de ales. E o chestiune de supraviețuire. Doar tu însuți te poți salva din ghearele disperării, Mike.

– E o soluție valabilă doar pentru tine, îl contrazise Rodgers. În ceea ce mă privește, în astfel de situații mă las copleșit de furie, de amărăciune. Le las să mocnească.

– Știu. Lași furia să se acumuleze în tine. Ai inventat, se pare, un al treilea tip de muzică simfonică: pasajele zgomotoase pe care le păstrezi în tine. Nu-mi vine să cred că asta ți se pare o soluție sănătoasă.

– Sănătoasă sau nu, e singura soluție care funcționează în cazul meu. Îmi folosesc furia drept combustibil. Ea e cea care-mi dă putere să repar ceea ce s-a stricat și să scap de indivizii care ne dau de furcă.

– Şi ce se întîmplă atunci cînd nu poţi să repari nimic, ori să te răzbuni pe cei răi? întrebă August. Ce se întîmplă cu tot combustibilul ăsta? Dispare de la sine?

– Nu dispare, răspunse Rodgers. Tocmai asta este partea cea mai frumoasă. De fapt, e o aplicaţie a vechiului principiu *chi* al orientalilor: energia interioară. Cînd ai nevoie de ea pentru următoarea bătălie pe care o ai de purtat, ea e acolo, în tine, gata să fie folosită.

– Sau gata să explodeze. Şi ce se întîmplă atunci cînd energia se acumulează şi e atît de multă, încît n-o mai poţi reţine?

– Foloseşti numai o parte din ea, explică Rodgers. Aici intervin distracţiile. Preschimbi energia în forţă fizică. Te duci la sala de forţă, joci tenis pînă la epuizare sau dai un telefon unei prietene. Nu-ţi face griji, sînt destule modalităţi pentru a cheltui preaplinul de energie.

– Modalităţi cît se poate de plăcute, aş spune.

– În cazul meu, funcţionează, aprobă Rodgers. Şi-apoi, cîtă vreme tu dai iama în femei, eu am parte de un concurent serios, iar concurenţa mă stimulează.

– Eu dau iama în femei? rînji August, mulţumit că prietenul său abandonase tonul disperat şi subiectul prăbuşirii civilizaţiei. După week-end-ul prelungit petrecut în compania lui Barb Mathias, am fost nevoit să o las mai moale.

Fu rîndul lui Rodgers să zîmbească.

– Şi eu care credeam că-ţi fac o favoare, spuse el. La urma urmei, te iubea pe cînd eram copii.

– Da, însă acum are patruzeci şi patru de ani şi nu-şi doreşte decît sex şi siguranţa unui cămin, argumentă August, pescuind cu furculiţa o găluşcă din farfurie. Din nefericire, eu nu pot să-i ofer decît unul singur dintre aceste lucruri.

Rodgers încă zîmbea în momentul în care pagerul său emise un semnal de avertizare. Îl răsuci şi îi privi ecranul, iar mişcarea îi smulse o grimasă de durere.

– Pagerele astea sînt astfel concepute încît să le scoți de la centură, îl avertiză August îndatoritor.

– Mulțumesc pentru informație, se strîmbă Rodgers. Așa l-am pierdut pe cel dinainte.

– Cine te caută? vru să afle August.

– Bob Herbert, veni răspunsul.

Cu fruntea încruntată, Rodgers își culese șervețelul din poală și se ridică.

– Mă duc să-l sun din mașină.

August se lăsă pe spate, relaxat.

– Te aștept aici, anunță el vesel. Mi s-a spus că la Washington ponderea populației este de trei femei la fiecare bărbat. Poate că vreuna dintre ele se va arăta dornică să-ți termine porția de păstăi, pînă cînd nu se răcesc de tot.

– Baftă, îi ură Rodgers peste umăr, străbătînd în grabă sala micului restaurant aglomerat.

August sfîrși de mîncat, își bău ceaiul, iar apoi își umplu din nou cana. Sorbi încet, privind în jur, în încăperea cufundată în penumbră. Starea psihică în care se afla Rodgers n-avea să fie ușor de schimbat. Dintotdeauna, August fusese cel mai optimist dintre ei doi. E drept, nici el nu îndrăznea pînă acum să ridice ochii spre monumentul închinat eroilor din Vietnam, nu scăpa nici un documentar despre război transmis de rețeaua prin cablu și nici n-ar fi călcat în ruptul capului într-un restaurant vietnamez. De fiecare dată cînd se gîndea la toate astea, ochii i se umezeau de lacrimi, pumnii i se încleștau fără voie și simțea nevoia să spargă totul în jur. August era optimist din fire, dar anumite lucruri nu puteau fi uitate și iertate. Cu toate acestea, nu ținea cu dinții de ură și de disperare, spre deosebire de Mike Rodgers. Problema, în cazul de față, nu era societatea care îl dezamăgise pe Mike, ci faptul că Mike se simțea dezamăgit de sine însuși. Dar August nu avea de gînd să-l lase pradă deznădejdii, fără a lupta pînă la capăt pentru a-i readuce pofta de viață.

Cînd Rodgers îşi făcu din nou apariţia, August ştiu imediat că era ceva în neregulă. Uitînd de pansamente şi de durerea provocată de arsuri, generalul se mişca agil prin restaurantul aglomerat, ocolindu-i pe chelneri şi pe clienţii care ieşeau sau intrau, fără să aştepte ca aceştia să treacă sau să se dea la o parte. Cu toate astea, cel puţin în aparenţă, nu lăsa impresia că se grăbea. Cei doi prieteni erau îmbrăcaţi în uniforme, iar agenţii străini şi ziariştii, în egală măsură, erau întotdeauna cu ochii pe militari. Dacă aceştia ar fi lăsat să se vadă că se grăbeau cînd se aflau într-un loc public şi erau chemaţi de urgenţă la ordin, s-ar fi ştiut imediat care anume dintre ramurile armatei era implicată într-un eveniment neaşteptat.

August se ridică în picioare calm, înainte ca Rodgers să fi apucat să revină la masă. De ochii lumii, se întinse şi sorbi o gură de ceai. Lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi porni în întîmpinarea prietenului său. Nu-şi vorbiră pînă cînd nu ieşiră din încăpere. Aerul miezului de toamnă era răcoros. Porniră fără grabă către maşina parcată ceva mai jos, lîngă trotuar.

– Să mai spui că viaţa asta nu-i o porcărie, izbucni Rodgers cu năduf. Martha Mackall a fost asasinată acum o jumătate de oră.

August simţi ceaiul urcîndu-i din stomac.

– S-a întîmplat lîngă Palacio de las Cortes, la Madrid, continuă Rodgers.

Tonul îi era reţinut, vocea scăzută, iar privirea aţintită undeva, în depărtare. Deşi duşmanul nu avea încă un chip, Rodgers îşi găsise o ţintă pentru furia sa.

– Deocamdată, echipa noastră rămîne pe poziţii, pînă cînd vom reuşi să aflăm mai multe, continuă el. Asistenta Marthei, Aideen Marley, discută acum cu poliţia. Darrell se afla şi el la Madrid, iar acum se îndreaptă spre palat. Îl va suna pe Paul la ora paisprezece fix, pentru a-i da ultimele noutăţi.

Expresia lui August rămăsese neschimbată, deși bărbatul simțea în gură gustul ceaiului, amestecat cu amărăciunea fierei.

– Există vreun indiciu în privința celor răspunzători de atentat?

– Deocamdată nimic, clătină din cap Rodgers. Martha călătorea incognito, doar cîteva persoane erau la curent cu misiunea ei.

Urcară în mașina lui Rodgers, un Camry nou-nouț. August se așeză la volan. Porni motorul și demară, înscriindu-se în trafic. Cei doi rămaseră tăcuți o vreme. August nu apucase să o cunoască îndeaproape pe Martha, dar știa că nici unul dintre colegii ei de la Centrul de Comandă nu o agrea. Era sîcîitoare și arogantă. O fire tipică de încăpățînată. Pe de altă parte, era extrem de eficientă în tot ce făcea. Lipsa ei avea să fie resimțită de toată echipa Centrului drept o pierdere importantă.

August privi prin parbriz spre cerul acoperit. Odată ajunși la Centrul de Comandă, Rodgers avea să coboare în subsolul unde se aflau birourile comandamentului, în timp ce August avea să ia elicopterul spre Academia FBI din Quantico, Virginia, unde erau încartiruiți membrii echipei sale de intervenție. Pentru moment, statutul echipei pe care o conducea era unul de neutralitate. În Spania se mai aflau însă doi angajați ai Centrului. În cazul în care lucrurile se precipitau acolo, era posibil să primească ordinul de a porni imediat. Rodgers nu-i dezvăluise ce anume căuta Martha în Spania, în mod sigur fiindcă nu voia să riște să fie auzit de cine nu trebuie. Se mai văzuseră destule cazuri în care în mașinile militarilor fuseseră montate microfoane și dispozitive de ascultare. August era însă la curent cu situația tensionată din Spania. Cunoștea, de asemenea, interesul Marthei pentru problemele cu substrat etnic. Presupuse, așadar, că Martha era probabil implicată în eforturile diplomatice menite să împiedice fracționarea numeroaselor entități culturale și politice ale națiunii spaniole, care s-ar fi putut solda cu o luptă pentru putere cu consecințe catastrofale, de-a dreptul incalculabile.

Iar August mai ştia ceva: oricine era cel care pusese la cale asasinarea Marthei, cunoştea scopul prezenţei acesteia în Spania. Iar această constatare avea drept consecinţă logică ivirea unei alte întrebări: acest atentat fusese oare o acţiune izolată sau o primă lovitură dintr-o încercare de a distruge Spania?

3

Luni, ora 18 şi 45 de minute, San Sebastian, Spania

Luna sclipea pe undele întunecate ale golfului La Concha. Aşchiile de lumină se risipeau în particule strălucitoare în locul unde valurile se spărgeau pe plaja largă care se întindea de-a lungul arterei de coastă a elegantului şi cosmopolitului oraş. La numai un kilometru depărtare, nenumărate vase de pescuit şi iahturi se legănau în portul aglomerat din Parte Vieja, zona veche a oraşului. Catargele lor scîrţîiau sub apăsarea fermă a brizei sudice, iar valurile mici izbeau ritmic carenele. Cîteva bărci cu pescari care speraseră într-o recoltă mai bună de peşte la lăsarea serii se întorceau abia acum la ancoră. Pescăruşii, veşnic agitaţi de la răsăritul pînă la apusul soarelui, se odihneau sub pontoanele îmbătrînite de intemperii ori pe culmile stîncoase ale Insulei Santa Clara, aflată la intrarea în golf.

Dincolo de cuiburile pescăruşilor şi de navele răzleţe amarate în larg, la un kilometru de coasta Spaniei, silueta albă şi elegantă a iahtului *Verídico* se legăna pe apele care reflectau lumina lunii. Cu o lungime de cincisprezece metri, iahtul

avea un echipaj compus din patru oameni. Îmbrăcat în negru, unul dintre marinari stătea de cart pe punte, un altul se afla la cîrmă, un al treilea tocmai îşi lua cina, iar cel de-al patrulea dormea în cabina de la prora.

La bord se mai aflau şi cinci pasageri, adunaţi cu toţii în cabina de la mijlocul calei. Uşa acesteia era închisă, iar draperiile fuseseră trase în dreptul celor două hublouri. Pasagerii, bărbaţi cu toţii, erau aşezaţi în jurul mesei largi, cu furnir de culoarea fildeşului. În centrul mesei trona o sticlă de vin de Madeira. Resturile cinei fuseseră strînse, cu excepţia paharelor de vin, acum aproape goale.

Cei cinci purtau sacouri scumpe în culori pastelate şi pantaloni largi, la modă. Pe degete aveau inele cu pietre preţioase, iar la gît le atîrnau lanţuri de aur ori argint. Aveau şosete de mătase în picioare şi pantofi din piele lucrată manual, atent lustruiţi. Cu toţii erau tunşi scurt. Fumau trabucuri cubaneze; scrumiera din centrul mesei era aproape plină. Aveau mîini fine şi afişau expresii relaxate. Vorbeau cu voci calde, care le vădeau calmul.

Proprietarul iahtului *Veridíco*, Señor Esteban Ramirez, era totodată şi fondatorul Companiei Navale Ramirez, firma care construise iahtul. Era singurul dintre cei cinci care nu fuma. Şi nu fiindcă nu şi-ar fi dorit-o, ci fiindcă nu venise încă vremea să sărbătorească. Nu-i stătea acum gîndul nici la bunicii şi străbunicii săi catalani, care crescuseră oi, cultivaseră grîne sau îşi îngrijiseră viile pe cîmpiile fertile din León. Oricît de importantă ar fi fost moştenirea acestora, acum nu se putea gîndi la astfel de lucruri.

Mintea şi sufletul îi erau pline de ceea ce, la această oră, trebuia să se fi întîmplat deja. Imaginaţia îi era înflăcărată de miza uriaşă aflată în joc – aşa cum fusese în anii de visare, în lunile petrecute făcînd planuri sau în orele ce fuseseră necesare pentru a le duce la îndeplinire.

„De ce nu suna oare omul acela?“

Ramirez se gîndea în tăcere la anii trecuți cînd, tot aici, în cabina iahtului, așteptase apelurile celor cu care lucra, americanii de la CIA. Alteori, așteptase vești de la membrii *familiei*, cum se obișnuise să-i numească pe cei mai devotați și mai de încredere angajați ai săi. Uneori, membrii *familiei* aveau misiunea simplă de a livra un pachet sau de a prelua o sumă de bani; alteori li se cerea să rupă oasele celor care nu aveau bunul-simț de a coopera cu el. Dintre acei nefericiți, unii lucraseră pentru cei aflați acum în jurul mesei. Dar toate astea se întîmplaseră în trecut, înainte ca ei toți să se fi reunit pentru împlinirea unui țel comun.

Într-un fel, Ramirez avea nostalgia acelor zile mai relaxate. Erau zilele cînd nu fusese decît un intermediar apolitic, care își cîștiga banii din contrabanda cu arme, ajutîndu-i pe agenții secreți să-și păstreze statutul conspirativ și pasîndu-le cîte o informație despre ruși sau despre fundamentaliștii islamici. Pe atunci, folosea resursele *familiei* pentru a obține împrumuturi pe care băncile i le refuzau sau pentru a face rost de camioane atunci cînd intervenea o criză de mijloace de transport.

Acum lucrurile stăteau altfel. Cu totul altfel.

Ramirez nu scoase nici un cuvînt pînă în clipa în care telefonul său mobil începu să sune. La primul semnal sonor, scoase fără grabă telefonul din buzunarul sacoului. Degetele scurte și groase îi tremurau ușor, în timp ce deplia microfonul. Duse aparatul la ureche, își rosti numele, apoi tăcu. Se mulțumi să asculte, privindu-și tovarășii.

Cînd interlocutorul termină de vorbit, Ramirez închise telefonul și îl strecură înapoi în buzunar. Își aținti privirea în scrumiera goală din fața sa, alese un trabuc din cutie și adulmecă ambalajul negru. De-abia în acel moment un zîmbet subțire își făcu loc pe chipul său rubicond și neted.

Unul dintre ceilalți bărbați din jurul mesei își scoase trabucul dintre buze și întrebă:

– Ce e, Esteban? Ce s-a întîmplat?

– S-a făcut, rosti acesta, plin de mîndrie. Una dintre ţinte, cea dintîi, a fost eliminată.

Vîrfurile trabucurilor luciră mai puternic, în timp ce bărbaţii trăgeau cu sete din ele. Pe feţele lor se iviră zîmbete şi cei patru aplaudară discret, dar din toată inima.

Ramirez reteză capătul trabucului şi-l lăsă să cadă în scrumieră. Apoi plimbă flacăra înaltă a brichetei antice cu gaz pe care o luase de pe masă prin dreptul vîrfului retezat. Pufăi de cîteva ori, pînă cînd capătul trabucului deveni incandescent, apoi trase în piept cu entuziasm, îngăduind fumului să-i gîdile plăcut cerul gurii. Îl reţinu o vreme, pentru a-i percepe pe deplin savoarea, după care expiră.

– *Señor* Sanchez se află pe aeroportul din Madrid, spuse Ramirez, folosind numele pe care ucigaşul şi-l asumase pe perioada acestei misiuni. Va sosi la Bilbao peste o oră. Voi telefona la fabrică şi voi cere unuia dintre şoferii *familiei* să îl întîmpine. Apoi, aşa cum am stabilit, *señor* Sanchez va fi adus aici.

– Nu va zăbovi prea mult, sper, interveni neliniştit unul dintre cei patru.

– Mai deloc, replică Ramirez. De îndată ce *señor* Sanchez va fi sosit, voi urca pe punte şi îi voi plăti ceea ce îi datorăm, urmă el, ducîndu-şi mîna la buzunarul de la piept, unde avea un plic umflat cu valută forte. Nu va avea ocazia să vadă pe nimeni altcineva în afară de mine, aşa încît nu va exista posibilitatea să ne trădeze.

– De ce ar face-o? întrebă celălalt.

– Pentru bani, Alfonso, explică Ramirez. Cei ca Sanchez, foşti militari care au dat de bani, au tendinţa de a trăi în lux, de pe-o zi pe alta. Cînd îşi termină banii, se întîmplă uneori să se întoarcă şi să mai ceară un supliment.

– Şi dacă o va face totuşi? insistă Alfonso. Cum te vei apăra?

Ramirez zîmbi.

– Unul dintre oamenii mei a fost de față la eveniment și a filmat totul cu o cameră video. Dacă Sanchez îndrăznește să mă trădeze, înregistrarea va ajunge în mîinile poliției. Dar am vorbit destul despre eventualitățile improbabile! Să trecem la ceea ce știm cu siguranță că se va întîmpla. După ce îl voi fi plătit pe Sanchez, șoferul îl va conduce înapoi la aeroport și, conform înțelegerii, va părăsi țara pînă la clasarea anchetei.

– Cum rămîne cu șoferul de la Madrid? întrebă un altul. Va pleca și el din Spania?

– Nu, clătină din cap Ramirez. Șoferul lucrează pentru deputatul Serrador. Își dorește foarte mult să urce în ierarhie, așa încît va păstra tăcerea. Pe de altă parte, mașina folosită în atentat a fost abandonată la un garaj pentru a fi dezmembrată.

– Ramirez trase din trabuc, plin de mulțumire, apoi continuă:

– Ai încredere în mine, dragă Miguel! Totul a fost gîndit pînă în cele mai mici detalii. Acțiunea aceasta nu poate fi, în nici un fel, pusă pe seama noastră.

– Am încredere în tine, rosti un altul. Dar tot nu sînt convins că putem avea încredere în Serrador. E basc, în fond.

– Și ucigașul e tot basc, dar mi-a urmat cu strictețe instrucțiunile, argumentă Ramirez. Deputatul Serrador va face și el ceea ce-i vom cere, Carlos. E foarte ambițios.

– E un *basc* ambițios. Dar rămîne, mai presus de orice, un basc.

Ramirez zîmbi din nou.

– Serrador nu vrea să rămînă la nesfîrșit doar un purtător de cuvînt pentru pescari, ciobani și mineri. Vrea să îi conducă.

– N-are decît să-i conducă peste Pirinei, pînă-n Franța! rîse Carlos. N-am să le simt lipsa cîtuși de puțin!

– Nici eu, încuviință Ramirez. Dar atunci, cine-ar mai pescui, cine-ar duce turmele la păscut, cine-ar coborî în mine? Contabilii și directorii de bănci care lucrează pentru tine, Carlos? Reporterii care lucrează la ziarele lui Rodrigo sau la posturile de televiziune ale lui Alfonso? Piloții de pe linia aeriană a lui Miguel?

Ceilalţi zîmbiră, ridicară din umeri sau îl aprobară în tăcere. Carlos roşi şi se înclină graţios, acceptînd punctul de vedere al lui Ramirez.

– Am pălăvrăgit destul şi despre ciudatul nostru tovarăş de drum, anunţă acesta. Contează acum doar că trimisul americanilor a fost ucis. Statele Unite nu vor avea nici cea mai mică idee despre identitatea sau mobilurile făptaşilor şi vor arde de nerăbdare să se implice în politica locală. Deputatul Serrador îi va avertiza din nou în această privinţă, în cursul întîlnirii din seara asta cu ceilalţi trimişi americani. Le va da asigurări că poliţia va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-l prinde pe asasin, dar va afirma că nu există garanţii că noi incidente de acest fel ar putea fi prevenite. Oricum, nu într-o conjunctură atît de tulbure.

Carlos încuviinţă din cap şi se întoarse către Miguel.

– Cum stau lucrurile în branşa ta?

– Cît se poate de bine, răspunse cel întrebat, un tip cărunt şi îndesat, patron al unei linii aeriene. Reducerile de preţuri la cursele dinspre Statele Unite spre Portugalia, Italia, Franţa şi Grecia s-au dovedit foarte populare în rîndul turiştilor. În schimb, numărul călătorilor cu destinaţia Madrid şi Barcelona a scăzut cu unsprezece şi, respectiv, cu opt la sută faţă de anul trecut. Hotelurile, restaurantele şi serviciile de închiriere de maşini au simţit din plin pierderea, iar efectul de avalanşă a afectat puternic întreprinderile locale.

– Iar veniturile din turism vor scădea şi mai mult, profeţi Ramirez, în momentul în care publicul american va afla că victima acestui atentat aparent aleatoriu a fost o turistă.

Ramirez trase din trabuc şi zîmbetul i se lărgi. Partea aceasta a planului îi provoca o mîndrie aparte. Guvernul Statelor Unite nu-şi putea permite să dezvăluie identitatea femeii ucise. Ea aparţinea unei agenţii de informaţii şi de gestionare a crizelor, nu Departamentului de Stat. Statele Unite nu puteau îngădui ca opinia publică să afle că ea venise la Madrid pentru a se întîlni cu un reputat membru al parlamentului spaniol,

care se temea de un război civil. Dacă guvernele europene aveau să afle că un reprezentant american aparținînd serviciilor de informații intenționa să se vadă cu Serrador, americanii aveau să fie suspectați de intenția de a-și aranja pionii pe masa de joc potrivit exclusiv propriilor interese. Ceea ce, de fapt, era exact ceea ce intenționase Serrador să-i ceară femeii. Cu o singură împușcătură, Ramirez și asociații săi reușiseră să capete controlul atît asupra Casei Albe, cît și asupra turismului spaniol.

– Cum rămîne cu următorul pas al planului nostru, Carlos? întrebă Ramirez.

Tînărul bancher se aplecă în față, își așeză trabucul în scrumieră și își încrucișă mîinile pe masă.

– După cum știți, clasele inferioare și clasa de mijloc au fost sever afectate de recentul val de concedieri. În ultimele șase luni, Banquero Cedro a restricționat împrumuturile, așa încît partenerii noștri din cadrul acestei operațiuni – și, spunînd acestea, făcu un gest spre cei din jurul mesei – au fost obligați, la fel ca și alți oameni de afaceri, să ridice prețurile bunurilor de consum cu aproape șapte procente. În același timp, ei au fost nevoiți să scadă rata producției, ceea ce ne duce la o prăbușire cu opt la sută a exporturilor spaniole pe piața europeană. Clasa muncitoare a fost și așa îndeajuns de greu încercată și, deci, nu am limitat deocamdată nivelul de creditare pentru cei care îi aparțin. De fapt, am fost extraordinar de generoși. Am extins creditarea la operațiunile de achitare a unor datorii mai vechi. Desigur, numai o parte din aceste fonduri servesc scopului declarat. Oamenii cumpără masiv produse noi, avînd convingerea că vor avea în continuare acces nelimitat la credite. În consecință, dobînzile la împrumuturile către populație au crescut cu optsprezece la sută față de aceeași perioadă a anului trecut.

Ramirez surîse.

– În combinație cu prăbușirea turismului, sistarea creditărilor va avea efecte severe.

– Extrem de severe, aş spune, întări Carlos. Oamenii vor fi atît de înglodaţi în datorii, încît vor consimţi să facă orice pentru a scăpa de ele.

– Eşti însă convins că vei putea controla efectele acestei lovituri financiare? întrebă Alfonso.

– Absolut, răspunse Carlos. Mulţumită rezervelor de lichidităţi şi creditelor acordate prin Banca Mondială şi prin alte instituţii internaţionale, banca mea şi o mare parte a celorlalte nu vor fi afectate de crah. La vîrf, economia nu va avea prea mult de suferit. E o situaţie similară cu cea descrisă în Vechiul Testament, cu molima care a lovit Egiptul; cei preveniţi au avut timp să-şi facă provizii de apă şi au scăpat nevătămaţi.

Ramirez se relaxă. Trase îndelung din trabuc, invadat de un sentiment de mulţumire.

– Excelent, domnilor! De îndată ce criza va fi amorsată, nu va trebui decît să menţinem presiunile pînă cînd clasele inferioare şi clasa mijlocie vor ceda. Pînă cînd bascii şi castilienii, andaluzii şi galicienii vor recunoaşte că Spania aparţine de drept Cataloniei. Iar în acel moment, cînd prim-ministrul se va vedea nevoit să anunţe organizarea de alegeri anticipate, noi vom fi pregătiţi.

Privirile sale se mutară pe rînd de la unul la altul, scrutînd expresiile celor ce-l ascultau, înainte de a rămîne aţintite asupra mapei legate în piele, aflată pe masă în faţa sa.

– Vom fi pregătiţi să impunem o nouă constituţie, care va fi baza unei noi Spanii!

Ceilalţi dădură aprobator din cap. Miguel şi Rodrigo aplaudară uşor. Ramirez simţi povara istoriei trecute şi viitoare apăsîndu-i umerii. Era o senzaţie plăcută.

Dar Ramirez habar nu avea că, la nici două sute de metri distanţă, un bărbat zdrenţăros avea în minte o cu totul altă perspectivă asupra istoriei. Şi o armă cu totul altfel decît armele lor.

4

Luni, ora 19 şi 15 minute, Madrid, Spania

Aideen era aşezată pe canapeaua de piele atunci cînd *El Comisario* Diego Fernandez îşi făcu apariţia. Era un bărbat de statură medie, proaspăt bărbierit, avînd un ten închis şi purtînd un barbişon tuns cu grijă. Îşi purta părul negru ceva mai lung decît ar fi fost de aşteptat din partea unui reprezentant al autorităţilor, iar privirea lui iscoditoare era camuflată de o pereche de ochelari cu rame de aur. Purta mănuşi de piele, pantofi eleganţi şi un impermeabil, toate negre. Pe sub impermeabilul descheiat se întrezărea un costum cenuşiu.

Un aghiotant închise uşa în urma lui, iar inspectorul se înclină în faţa lui Aideen.

– Vă rog să primiţi condoleanţele mele pentru pierderea suferită, rosti el în limba engleză, cu o voce profundă, marcată de un accent pronunţat. Dacă eu sau oamenii din departamentul meu vă putem fi în vreun fel de ajutor, vă rog să nu ezitaţi să ne solicitaţi sprijinul.

– Vă mulţumesc, domnule inspector, răspunse Aideen.

– Doresc să vă asigur că întregul efectiv al poliției metropolitane madrilene, în colaborare cu alte organizații guvernamentale, va face tot ce ne stă în putință pentru a-i găsi pe cei vinovați de această crimă atroce, oricine ar fi aceștia.

Aideen ridică privirea către inspectorul de poliție. Nu-i venea să creadă că acesta i se adresa ei. I se părea imposibil ca „efectivele poliției madrilene“ să se afle în căutarea ucigașului unei persoane pe care o cunoscuse îndeaproape. Nu se putea ca articolele din ziare și anunțurile de la știri să se refere la cineva alături de care, cu numai un ceas în urmă, se îmbrăcase, în camera de la hotel. Deși fusese martoră la crimă și văzuse cu ochii ei cadavrul Marthei prăbușit în stradă, întreaga experiență i se părea ireală. Aideen era atît de obișnuită cu posibilitatea de a schimba lucrurile – derularea unei înregistrări pentru a reține un detaliu care îi scăpase la o primă ascultare ori ștergerea unor date de care nu mai avea nevoie din memoria computerului –, încît ireversibilitatea celor întîmplate i se părea neverosimilă.

Cu toate acestea, în adîncul minții, Aideen conștientizase cele întîmplate. Știa prea bine că moartea Marthei era ireversibilă. După ce fusese adusă aici, telefonase la hotel și îl informase pe Darrell McCaskey, care se angajase să anunțe Centrul de Comandă. I se păruse surprinzător de calm – sau poate că așa-i era firea. Aideen nu-l cunoștea îndeajuns de bine pentru a-i putea prevedea sau explica reacțiile. Căzuse apoi pe gînduri, încercînd să se convingă că atentatul fusese un act terorist întîmplător și nu o execuție deliberată. La urma urmei, situația era cu totul alta decît în urmă cu doi ani, cînd prietenul ei Odin Guttierez Rico fusese pur și simplu sfîrtecat de gloanțele a patru pistolari. Rico era șeful criminalisticii din Baja California. Era o personalitate publică, primise de nenumărate ori amenințări cu moartea, dar continuase să-i sfideze pe traficanții de droguri. Moartea sa însemnase o pierdere tragică, dar nu fusese deloc o surpriză. Execuția sa fusese un

semnal de avertisment dat de lumea interlopă, care nu era dispusă să tolereze judecarea traficanților de droguri.

Martha se afla aici într-o misiune cunoscută doar de cîțiva funcționari guvernamentali. Venise la Madrid pentru a-l ajuta pe deputatul Serrador să pună la punct un plan menit să-i împiedice pe basci, conaționalii acestuia, să se alăture catalanilor care nutreau aceleași idei naționaliste în încercarea de a se desprinde de Spania. Revoltele bascilor din anii optzeci fuseseră îndeajuns de răzlețe pentru a fi dat greș, dar și îndeajuns de violente pentru a nu fi fost uitate. Martha și Serrador erau deopotrivă convinși că o revoltă organizată de două dintre cele mai importante grupări etnice spaniole – mult mai bine pregătite și dispunînd acum de armament mai perfecționat decît în urmă cu un deceniu – avea să fie nu doar extrem de distructivă, ci și înzestrată cu șanse mari de reușită.

Dacă fusese vorba de un asasinat premeditat, dacă Martha fusese ținta urmărită de teroriști, mai mult ca sigur că undeva în angrenaj exista o scurgere de informații. În această eventualitate, procesul de pace era în mare pericol. Ca o crudă ironie a sorții, cu numai o jumătate de oră în urmă Martha insistase asupra necesității ca nimic să nu stea în calea convorbirilor cu Serrador.

„Știi prea bine cît de mare e miza..."

După care Martha începuse să-și facă griji în privința reacției exagerate a lui Aideen.

„De-ar fi fost acela cel mai serios obstacol în calea misiunii noastre!" își zise Aideen. „Ne spargem capul cu detaliile și uităm de imaginea de ansamblu."

– *Señorita*? rosti inspectorul.

Aideen clipi.

– Da?

– Vă simțiți bine?

Aideen rămăsese cu privirea dincolo de *El Comisario* Fernandez, spre ferestrele întunecate. Acum își îndreptă atenția

către inspector. Acesta se oprise cam la un metru distanţă şi îi zîmbea înţelegător.

– Da, mă simt bine, se grăbi ea să-l liniştească. Îmi cer scuze, domnule inspector. Mă gîndeam la prietena mea.

– Înţeleg, încuviinţă inspectorul cu un glas scăzut. Dacă nu vă deranjează prea mult, aş vrea să vă pun cîteva întrebări.

– Desigur, răspunse ea, îndreptîndu-şi spinarea. Mai întîi, domnule inspector, aş vrea să ştiu dacă înregistrările camerelor de supraveghere v-au adus vreun indiciu.

– Din nefericire, nu, clătină inspectorul din cap. Pistolarul se afla în afara razei de acţiune a acestora.

– Aşadar, cunoştea care era raza de acţiune a camerelor video?

– Se pare că da, recunoscu inspectorul. Din păcate, va dura destul de mult pînă cînd vom stabili o listă a persoanelor care au avut acces la această informaţie şi vom putea să le interogăm.

– E de înţeles, spuse Aideen.

Inspectorul scoase un carneţel cu coperte galbene din buzunarul impermeabilului. Zîmbetul îi dispăru de pe chip în timp ce studia notiţele luate mai devreme. Scoase la iveală un pix şi îşi ridică privirea către Aideen.

– Dumneavoastră şi însoţitoarea dumneavoastră vă aflaţi la Madrid într-o călătorie de plăcere? întrebă el.

– Da, aşa este.

– I-aţi spus paznicului de la poartă că aţi venit la Congreso de los Diputados pentru o vizită particulară.

– Exact.

– Cine anume a organizat această vizită?

– Nu ştiu, clătină din cap Aideen.

– Cum se poate?

– Însoţitoarea mea a pus la punct detaliile acestei vizite, prin intermediul unui prieten din Statele Unite, îl informă Aideen.

– Ați putea să-mi spuneți numele acestui prieten? spuse inspectorul.

– Mă tem că nu, răspunse Aideen. Nu-l cunosc. Venirea mea în această călătorie s-a hotărît în ultima clipă.

– E posibil să fi fost vorba de un coleg al prietenei dumneavoastră? De un vecin? O personalitate politică locală? sugeră Fernandez.

– Nu știu, repetă Aideen. Îmi pare rău, domnule inspector, dar n-am considerat necesar să mă preocup de astfel de detalii.

Inspectorul o privi îndelung, în tăcere. Apoi își plecă privirea și începu să-și noteze răspunsurile primite.

Aideen nu-și făcea iluzii că inspectorul ar fi crezut-o. Dedusese acest lucru din expresia dezaprobatoare și încruntată cu care acesta îi întîmpinase declarațiile. O enerva cumplit ideea de a pune bețe în roate anchetei. Însă, pînă cînd Darrell McCaskey sau deputatul Serrador nu aveau să-i dea dezlegare să vorbească, nu avea de ales: trebuia să susțină în continuare aceeași poveste menită să le protejeze anonimatul.

El Comisario Fernandez întoarse încet, gînditor, pagina carnețelului.

– Ați apucat să-l vedeți pe cel care v-a atacat?

– Nu i-am văzut fața, răspunse ea. A declanșat blițul unui aparat de fotografiat înainte de a pune mîna pe armă.

– Erați îndeajuns de aproape. Ați simțit vreun miros de parfum sau de after-shave?

– Nu.

– Ați remarcat cumva marca de fabricație a aparatului de fotografiat?

– Nu, clătină ea din cap. N-am fost chiar atît de aproape... iar blițul mă orbise. I-am văzut doar îmbrăcămintea.

– Aha! exclamă el, plin de speranță, făcînd un pas înainte. Ați putea să mi-o descrieți?

Aideen inspiră adînc și închise ochii, concentrîndu-se.

– Purta o jachetă scurtă de blugi şi o şapcă de base-ball. Şapca era neagră sau albastru-închis şi era purtată cu cozorocul înainte. Avea pantaloni largi, kaki, şi pantofi negri. Mi s-a părut a fi tînăr, dar nu i-aş putea preciza cu exactitate vîrsta.

– Ce anume vă face să aveţi îndoieli în această privinţă?

Aideen deschise ochii.

– Atitudinea lui avea ceva aparte, răspunse ea. Stătea cu picioarele uşor depărtate, cu umerii drepţi, cu capul sus. Părea foarte puternic şi sigur de sine.

– Aţi mai văzut acest gen de atitudine undeva? vru să afle inspectorul.

– Da, încuviinţă Aideen, căreia ţinuta ucigaşului îi amintise de cea a unui combatant din cadrul echipei de intervenţie a Centrului de Comandă.

Dar nu putea să-i dezvăluie inspectorului acest lucru, aşa încît adăugă:

– Pe vremea colegiului am urmat cursuri de autoapărare cu un ofiţer în rezervă. Asasinul avea ţinuta unui soldat. Sau, oricum, a unei persoane obişnuite cu armele.

Inspectorul îşi notă ceva în carneţel.

– Asasinul vi s-a adresat?

– Nu.

– N-a rostit nici un cuvînt? Vreo ameninţare sau vreo lozincă?

– Nu.

– Aţi remarcat cumva ce gen de armă a folosit?

– Îmi pare rău, nu. Era un pistol, în orice caz, o armă de mînă.

– Un revolver, cumva?

– Nu mă pricep, îmi pare rău, minţi ea.

În realitate, fusese o armă automată. Nu voia însă ca inspectorul să realizeze că ea ştia îndeajuns de multe despre arme încît să le poată clasifica.

– Au fost pauze între împuşcături?

– Cred că da.

– Zgomotul împușcăturilor a fost puternic?

– Nu prea, șovăi Aideen. Aș spune chiar că am fost surprinsă de nivelul scăzut al bubuiturilor.

Automatul fusese dotat cu amortizor, dar nu putea să-i spună nici acest lucru inspectorului.

– Probabil că a folosit un amortizor, deduse acesta. Ați remarcat mașina cu care a fugit asasinul?

– Da, era o limuzină neagră, dar n-aș putea spune exact de ce tip, spuse Aideen.

– Mașina era curată sau murdară?

– Nici prea curată, nici din cale-afară de murdară.

– Din ce direcție s-a apropiat? întrebă inspectorul.

– Cred că-l așteptase pe asasin la o oarecare distanță în josul străzii, spuse Aideen.

– Cam cît de departe?

– Să fi fost vreo douăzeci, cel mult treizeci de metri, își aminti Aideen. S-a apropiat încet de-a lungul bordurii, cu cîteva secunde înainte ca ucigașul să deschidă focul.

– S-a tras și din mașină?

– Nu, nu cred, clătină ea din cap. Singurele focuri au venit dinspre asasin.

– Ați fost în spatele celeilalte victime, poștașul, pe mai toată perioada atacului. V-ați ocupat de rănile acestuia imediat după aceea. N-ar fi posibil să nu fi observat un al doilea pistolar?

– Nu prea cred, negă ea. M-am aflat în spatele lui doar în ultima parte a atacului. Spuneți-mi, cum se simte acel domn? Își va reveni?

– Din păcate, *señorita*, a murit.

Aideen își plecă privirea.

– Îmi pare rău.

– Ați făcut tot ce vă stătea în putință pentru a-l ajuta, încercă să o liniștească inspectorul. N-aveți nimic să vă reproșați.

– Nimic, în afara faptului că m-am aruncat în direcția aceea, murmură ea. Avea familie?

– *Sí*, răspunse inspectorul. *Señor* Suarez își întreținea soția, fiul și mama.

Aideen își simți ochii umplîndu-se de lacrimi. Nu era de-ajuns că nu făcuse nimic pentru a o ajuta pe Martha; decizia ei instinctuală de a atrage asupră-și focul agresorului îl costase viața pe un biet nevinovat. Gîndindu-se acum, își spunea c-ar fi fost de preferat să se arunce în direcția Marthei. Poate c-ar fi reușit atunci să blocheze cu trupul ei traiectoria gloanțelor, sau măcar ar fi putut încerca s-o tragă pe femeia rănită la adăpostul acelei blestemate gherete a paznicului. Ar fi trebuit să acționeze exact contrar felului în care o făcuse.

– Doriți un pahar cu apă? întrebă inspectorul.

– Nu, vă mulțumesc, nu e nevoie. Mă simt bine.

Inspectorul încuviință. Se plimbă o vreme de colo-colo, cu privirea ațintită în podea, înainte de a se întoarce din nou spre Aideen.

– *Señorita*, reluă el, credeți că dumneavoastră și însoțitoarea dumneavoastră ați fost țintele pistolarului?

– Da, așa cred, răspunse ea.

Se așteptase la întrebarea aceasta și știa că trebuie să fie cu băgare de seamă în răspunsul ei.

– Aveți idee de ce? întrebă el.

– Nu, spuse ea.

– Aveți vreo bănuială în această privință? Sînteți implicată în vreo activitate politică de orice fel? Aparțineți vreunei organizații sau grupări anume?

Ea clătină din cap.

Se auzi o bătaie în ușă. Inspectorul ignoră ciocănitul și continuă să o privească insistent, cu asprime, fără să scoată o vorbă.

– *Señorita* Temblón, reluă el, după un timp. Iertați-mă că insist în aceste circumstanțe, dar un ucigaș se plimbă liber pe străzile orașului meu. Vreau să pun mîna pe el. Chiar nu vă vine în minte nici un motiv pentru care ați fost atacată, împreună cu prietena dumneavoastră?

– *Comisario*, n-am mai fost niciodată în Spania şi nu cunosc pe nimeni aici, replică ea. Prietena mea a mai fost aici acum cîţiva ani, dar nu are... nu avea nici un prieten de care să fi ştiut eu. Nici duşmani.

Se auzi din nou bătaia în uşă. Inspectorul se îndreptă spre uşă şi o deschise. Aideen nu reuşi să distingă cine se afla în cadrul ei.

– *Sí?* întrebă inspectorul.

– *Comisario*, se auzi o voce de bărbat, deputatul Serrador doreşte ca femeia să fie adusă imediat în biroul său.

– Chiar aşa? întrebă inspectorul, întorcîndu-se şi privind pieziş către Aideen. Domnul deputat doreşte probabil să-şi prezinte personal părerile de rău pentru această teribilă tragedie.

Aideen nu răspunse.

– Sau există poate şi vreun alt motiv pentru care domnul deputat doreşte să vă vadă? sugeră el.

Aideen se ridică.

– Dacă există un asemenea motiv, *Comisario* Fernandez, n-o voi şti decît după ce voi fi stat de vorbă cu domnia sa.

Inspectorul îşi închise carneţelul şi îl vîrî în buzunar, înclinîndu-se politicos. Se feri să arate dacă era sau nu iritat de reacţia ei. Îi mulţumi lui Aideen pentru solicitudine, îşi exprimă din nou regretul pentru cele întîmplate, iar apoi îşi întinse mîna către uşa deschisă. Aideen părăsi încăperea. Afară era aşteptată de acelaşi sergent care o condusese aici. Se înclină în semn de salut, după care porniră alături pe coridor.

Lui Aideen îi părea rău că fusese nevoită să îl mintă pe inspector. Acesta avea de dus la bun sfîrşit o anchetă, iar ea nu-i oferise absolut nici un indiciu. Însă, aşa cum îi atrăsese atenţia Martha, fiecare societate şi fiecare pătură a societăţii îşi avea regulile ei. În ciuda constituţiilor, a legislaţiilor şi reglementărilor, afacerile legate de guverne se supuneau unor legi diferite. Cuvinte precum „secrete de stat“ sau „discreţie necesară“ erau de-ajuns pentru a clasa anchete altminteri legitime. Din nefericire, în anumite împrejurări – iar aceasta

era una dintre ele – obstrucţia anchetei era imperios necesară şi legitimă.

Biroul deputatului Serrador era amplasat la mică distanţă, pe acelaşi culoar. Încăperea era cam de aceleaşi dimensiuni cu aceea pe care Aideen tocmai o părăsise. Chiar şi decorul era asemănător, fiind însă marcat de aportul personalităţii celui care îl ocupa. Pe trei dintre pereţii încăperii se aflau afişe înrămate înfăţişînd arena pentru luptele cu tauri din Madrid, Plaza de las Ventas. Pe cel de-al patrulea, dincolo de birou, se aflau înrămate decupaje din ziare ce reflectau acţiunile bascilor din anii optzeci. Poliţele din încăpere erau pline de fotografii de familie.

Cînd Aideen intră, deputatul Serrador se afla aşezat la birou. Pe canapeaua din faţa acestuia stătea Darrel McCaskey. Cei doi se ridicară în picioare la apariţia ei. Serrador îi ieşi în întîmpinare cu braţele deschise, ocolind biroul şi afişînd o expresie compătimitoare. Ochii săi negri radiau tristeţe de sub sprîncenele cărunte, iar fruntea înaltă îi era brăzdată de un rid adînc. Avea tenul închis, contrastînd puternic cu părul alb, pieptănat pe spate. Palmele sale mari şi fine cuprinseră mîinile lui Aideen.

– Domnişoară Marley, îmi pare nespus de rău, începu el. Dar, cu toată durerea ce mă încearcă, mă bucur enorm să vă văd nevătămată.

– Vă mulţumesc, domnule deputat.

Aideen îşi întoarse privirea către McCaskey. Scund şi subţire, încărunţit prematur, directorul adjunct al Centrului de Comandă stătea ţeapăn în picioare, cu mîinile încrucişate în faţă. Spre deosebire de compasiunea politicoasă afişată de Serrador, expresia sa era gravă şi încordată.

– Darrell, e totul în ordine? întrebă ea îngrijorată.

– Mi-a fost şi mai bine, replică el sec. Dar tu, te simţi bine?

– Nu prea, mărturisi ea. Am dat-o în bară, Darrell.

– Ce vrei să spui?

– Ar fi trebuit să reacţionez... cu totul altfel, spuse Aideen, cu glasul înecat de emoţie. Am văzut ce se întîmpla şi am dat-o în bară. Pur şi simplu am dat-o în bară.

– E o nebunie ce spui, clătină din cap McCaskey. Ai avut noroc să poţi scăpa din faţa gloanţelor.

– Am scăpat, dar numai cu preţul vieţii altcuiva.

– N-ai avut de ales, o linişti McCaskey.

– Domnul McCaskey are dreptate, interveni Serrador, continuînd să-i strîngă mîinile într-ale sale. N-are nici un rost să vă torturaţi cu astfel de gînduri. Lucrurile se vor limpezi atunci cînd le veţi privi cu calm. Cum se spune? A, da, dintr-o perspectivă obiectivă.

– Mda, aşa se spune, îl aprobă McCaskey, reuşind cu greu să-şi mascheze iritarea.

Aideen îi aruncă o privire întrebătoare.

– Darrell, ce s-a întîmplat?

– Nimic. Nimic, în afara faptului că domnul deputat Serrador nu mai este dispus să poarte nici un fel de discuţii în acest moment.

– Cum aşa? se miră Aideen.

– Ar fi un moment nepotrivit, declară Serrador.

– Daţi-mi voie să vă contrazic, i-o reteză McCaskey, privind semnificativ către Aideen. Domnul deputat afirmă că înţelegerea privind discuţiile a fost făcută exclusiv cu Martha. Numai experienţa ei şi originea sa etnică l-au determinat pe domnul Serrador să îi convingă pe basci şi pe catalani să aibă în vedere o eventuală mediere americană.

Aideen îşi întoarse privirea spre Serrador.

– Martha a fost un diplomat respectat şi deosebit de abil...

– O femeie remarcabilă, întări Serrador.

– Aşa e. Însă, în ciuda extraordinarului său talent de negociator, Martha nu era indispensabilă, urmă Aideen.

Serrador făcu un pas înapoi, clătinînd din cap dezaprobator.

– Mă dezamăgiţi, *señorita*.

– Chiar aşa?

– Colega dumneavoastră a fost asasinată acum mai puţin de-o oră.

– Îmi pare rău, domnule deputat, dar nu discutăm acum despre tactul meu în ceea ce priveşte momentul potrivit pentru abordarea unor probleme...

– E-adevărat, încuviinţă Serrador. În cazul nostru, e nevoie de experienţă şi de condiţii stricte de securitate. Pînă cînd n-am să fiu convins că aceste condiţii sînt îndeplinite, discuţiile vor fi amînate. Nu e vorba de o suspendare, *señor* McCaskey şi *señorita* Marley, ci doar de o amînare temporară.

– Domnule deputat Serrador, ştiţi la fel de bine ca şi mine că s-ar putea să nu dispunem de răgazul necesar unei amînări, interveni McCaskey. Înainte de sosirea domnişoarei Marley v-am prezentat pregătirea de care a beneficiat, încercînd să vă conving că putem începe discuţiile. Domnişoara Marley este îndeajuns de experimentată şi, după cum puteţi constata, nu e cîtuşi de puţin timidă.

Serrador o măsură dezaprobator din priviri pe tînăra femeie.

– Putem continua conform planului stabilit, insistă McCaskey. Cît priveşte chestiunile de securitate, putem presupune, deocamdată cel puţin, că au fost lansate zvonuri privind această proiectată întîlnire. Să admitem că Martha a căzut victimă unui asasinat. Ce înseamnă asta? Înseamnă că există cineva dornic să-i alunge pe diplomaţii americani, băgîndu-i în sperieţi, cu scopul de a dezbina naţiunea dumneavoastră.

– Poate că scopul urmărit nici nu are substrat politic, sugeră Aideen. Martha crede... Martha credea că s-ar putea ca interese financiare să se afle în spatele unei încercări de secesiune armată.

Serrador îşi drese glasul şi îşi întoarse privirea către birou.

– Vă rog, domnule deputat, spuse McCaskey. Acceptaţi să staţi de vorbă cu noi. Spuneţi-ne ce ştiţi. Vom lua act de aceste informaţii şi vă vom ajuta să alcătuiţi un plan de acţiune înainte de a fi prea tîrziu.

Serrador clătină din cap.

– Am discutat deja cu aliații mei din Congres. Sînt chiar mai puțin dispuși decît sînt eu însumi să vă implice în această problemă. Trebuie să înțelegeți, *señor* McCaskey. Am avut convorbiri prealabile cu diversele grupări separatiste și vom avea și în continuare. În ceea ce mă privește speram ca, dacă Statele Unite ar fi putut fi acceptate ca partener neoficial la discuții, iar liderii ambelor părți convinși să accepte o serie de concesii, Spania ar fi putut fi salvată. Acum însă mă tem că va trebui să încercăm să găsim o soluție pe plan intern.

– Și care credeți că va fi deznodămîntul? întrebă Aideen.

– Nu știu, replică Serrador. Știu doar, din păcate, că amestecul dumneavoastră în acest proces trebuie să se încheie acum și aici.

– Mda, rosti ea. Iar asta din cauza morții celei care a avut curajul de a face un pas înainte și datorită retragerii celui care n-a avut acest curaj...

– Aideen! încercă să o tempereze McCaskey.

Serrador își ridică mîna, făcîndu-i semn să se liniștească.

– E-n ordine, *señor* McCaskey. *Señorita* Marley e copleșită de cele întîmplate. V-aș sugera să o conduceți înapoi la hotel.

Aideen îi aruncă o privire cruntă deputatului. Nu era dispusă să se lase redusă la tăcere și nici trecută pe linia moartă. Nicidecum!

– Cum doriți, domnule deputat! izbucni ea. N-aveți decît să faceți exces de prudență. Dar nu uitați ceea ce vă spun. Cînd am avut de-a face cu facțiunile rebele din Mexic, deznodămîntul a fost întotdeauna același: guvernul s-a văzut silit să recurgă la forță pentru a-i reduce la tăcere pe revoluționari. Dar acțiunile acestuia n-au reușit niciodată să-i distrugă complet, iar insurecționiștii și-au continuat activitatea în ilegalitate. Mișcarea lor n-a prosperat, dar nici n-a murit. Doar cei prinși între două focuri au plătit cu viața. Același lucru se va întîmpla și aici, domnule deputat. Nu puteți strivi

secole de resentimente sub talpa unei cizme, oricît ar fi ea de groasă.

– Vă folosiţi de un glob de cristal pentru a face astfel de profeţii? replică ironic Serrador.

– Nu, spuse ea sec. Mă bazez pe experienţa pe care o am în domeniul psihologiei opresiunii.

– Experienţa dumneavoastră se leagă de situaţia din Mexic, nu de ceea ce se întîmplă în Spania, o contrazise Serrador. Veţi avea însă surpriza să constataţi că aici problema nu ţine de „a avea“ sau „a nu avea“. Aici oamenii cred cu patimă în moştenirea lăsată de înaintaşi.

– Aideen, ajunge, interveni McCaskey, pe un ton care nu admitea replică. Nimeni nu poate şti dinainte ce se va întîmpla. Tocmai acesta era scopul discuţiilor programate: schimbul de informaţii şi idei, cu scopul găsirii unei căi de rezolvare paşnică a tensiunilor existente.

– Repet, vom putea să discutăm despre ceea ce ne interesează, rosti Serrador, redevenind diplomat de carieră. Nu vreau să par lipsit de respect faţă de pierderea pe care aţi suferit-o, dar nu am pierdut decît o ocazie. Vom găsi alte căi pentru a evita vărsarea de sînge. Deocamdată, trebuie să ne preocupe găsirea celui vinovat de această crimă şi aflarea modului în care informaţia despre prezenţa dumneavoastră aici s-a strecurat în afara biroului meu. Mai tîrziu... vom vedea ce va mai fi.

– Dar ancheta ar putea dura săptămîni întregi, chiar luni de zile! exclamă McCaskey.

– În schimb, graba ar putea să coste şi mai multe vieţi, domnule McCaskey.

– Sînt dispusă să-mi asum acest risc, murmură Aideen. Preţul retragerii şi al inactivităţii ar putea fi şi mai mare.

Serrador se retrase lîngă birou.

– Prudenţa nu înseamnă retragere şi nici inactivitate, replică el, în timp ce apăsa pe un buton al interfonului. Am cerut sprijinul distinsei *señorita* Mackall. Ea nu mai este acum

printre noi. Am cerut sprijinul Statelor Unite şi s-ar putea să am nevoie de el şi în continuare. Dacă va fi cazul, *señor* McCaskey, pot conta pe acest sprijin. Oferta Statelor Unite rămîne în picioare?

– Ştiţi prea bine că da, domnule deputat, răspunse McCaskey.

– *Gracias*, rosti Serrador, cu o înclinare a capului.

– *De nada*, replică McCaskey.

Uşa se deschise şi un tînăr asistent îmbrăcat într-un costum de culoare închisă făcu un pas în încăpere, încremenind în poziţie de drepţi.

– Hernandez, condu-i te rog pe oaspeţii noştri pe la poarta de serviciu şi cere-i şoferului meu să-i ducă înapoi la hotel, spuse Serrador şi se întoarse către McCaskey: Doriţi să mergeţi la hotel, nu-i aşa?

– Pentru moment, da. Dacă se poate însă, aş dori să particip la anchetă.

– Înţeleg. Ştiu că aţi lucrat în trecut în domeniul forţelor de ordine.

– Aşa este, încuviinţă McCaskey. Am colaborat adesea cu Interpolul, pe vremea cînd lucram în cadrul FBI.

Serrador aprobă printr-o înclinare a capului.

– Voi face aranjamentele necesare, desigur. Mai pot să fac şi altceva pentru dumneavoastră sau pentru *señorita* Marley?

McCaskey clătină din cap. Aideen nici nu se clinti. Încerca să se calmeze. Din nou, meschinărie politică, nicidecum o viziune amplă, de adevărat conducător. Un dans frivol, cît se poate de prudent. Îşi dori să fi păstrat un dram de *mierda de perro* pentru această întîlnire.

– Maşina mea e blindată, iar doi dintre bodyguarzii mei vă vor însoţi, rosti Serrador. Veţi fi în siguranţă. Între timp, eu voi lua legătura cu aceia dintre colegii mei care ar fi trebuit să participe la întîlnirea din această seară. Vom lua din nou legătura peste cîteva zile – presupun că veţi fi la Washington, nu-i aşa? – pentru a vă anunţa dacă şi în ce fel vom continua.

– Bineînţeles, răspunse McCaskey.

– Vă mulţumesc, zîmbi subţire Serrador. Vă mulţumesc din suflet.

Deputatul îşi întinse mîna pe deasupra biroului masiv din lemn de mahon. McCaskey i-o strînse. Apoi Serrador schiţă acelaşi gest către Aideen. Strîngerea ei de mînă fu scurtă şi lipsită de vlagă. Privirile pe care le schimbară nu conţineau nici măcar o urmă de căldură.

McCaskey îşi aşezase mîna pe umărul lui Aideen. Pe jumătate împingînd-o, o conduse spre ieşire. Parcurseră în tăcere coridorul.

Odată ajunşi în limuzina lui Serrador, McCaskey se întoarse întrebător către mai tînăra sa colegă.

– Aşadar...

– Ştiu. Dă-i drumul. Spune-mi că am exagerat, că mi-am depăşit atribuţiile.

– Ai exagerat.

– Îmi pare rău, replică ea. Îmi pare nespus de rău. Voi lua primul avion spre casă.

Se pare că exagerările ei fuseseră şlagărul acelei zile. Ori poate că de vină era nepotrivirea totală dintre temperamentul lui Aideen Marley şi turnul de fildeş al lumii diplomatice.

– Nu vreau să pleci acasă, o linişti McCaskey. Ai exagerat, dar întîmplarea face să fiu de acord cu ceea ce spuneai. Nu cred că tactica noastră de tip „poliţistul bun, poliţistul rău“ a funcţionat, dar trebuie să recunosc că e o strategie căreia nu-i lipseşte potenţialul.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Ai fost de acord cu ceea ce am spus?

– În linii mari, da. Să aşteptăm însă pînă cînd vom putea să vorbim cu cei de-acasă şi să vedem ce-au de spus mai marii „clanului“, decise McCaskey.

Aideen încuviinţă. Ştia prea bine că acesta nu era decît unul dintre motivele pentru care McCaskey nu voia să discute cele întîmplate. Şoferii de limuzine nu sînt niciodată atît de

discreți precum își imaginează pasagerii: aceștia văd și aud tot ce se petrece în mașina pe care o conduc. Pe de altă parte, existau șanse suficient de mari ca în limuzină să fi fost plasate microfoane, iar conversația lor să fie monitorizată. Tăcură, așadar, pînă în clipa în care pășiră în camera de hotel a lui McCaskey. Acesta puse în funcțiune un minigenerator proiectat de Matt Stoll, geniul tehnic al Centrului de Comandă. După spusele creatorului său, aparatul, avînd aproximativ dimensiunile unui CD player portabil, emitea un semnal pulsatoriu care bruia semnalele electromagnetice pe o rază de trei metri de jur împrejur. Computerele, aparatele de înregistrare și orice alte dispozitive digitale aflate în afara acestei raze nu aveau să fie afectate.

McCaskey și Aideen se așezară pe marginea patului, avînd între ei Oul, cum fusese poreclită mașinăria lui Matt Stoll.

– Deputatul Serrador e de părere că nu vom putea face mare lucru în lipsa cooperării din partea autorităților locale, începu McCaskey.

– Chiar așa să fie? întrebă Aideen, pe un ton plin de amărăciune.

– S-ar putea să-i facem o surpriză în această privință.

– S-ar putea să fie chiar *obligatoriu* să-i facem o surpriză, supralicită Aideen.

– E-adevărat, o aprobă McCaskey, care o privi în ochi și continuă: Crezi că mai avem și altceva de discutat, înainte de a-i telefona șefului?

Aideen clătină din cap, deși știa că, de fapt, ar mai fi fost destule de spus. Experiența din Mexic o învățase să recunoască o situație în care lucrurile nu erau în regulă, în ciuda aparențelor. Și, de astă dată, ceva nu era în regulă. Reacția ei din biroul deputatului nu fusese declanșată doar de emoția provocată de moartea Marthei. De vină era și schimbarea bruscă de atitudine a lui Serrador, de la cooperare la ceva ce semăna suspect de mult cu punerea de bețe în roate.

Dacă uciderea Marthei fusese un asasinat plănuit cu grijă – iar instinctul îi sugera că aşa era –, se temea oare Serrador că era următorul pe lista asasinilor? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu luase măsuri de siguranţă suplimentare? De ce erau pustii coridoarele ce duceau spre biroul său? De ce presupunea acesta că anularea convorbirilor avea să ajungă, în mod sigur, la urechile celor ce puseseră la cale atentatul? Cum putea fi atît de sigur că informaţiile aveau să se scurgă pînă la cei interesaţi?

McCaskey se ridică şi se îndreptă spre telefonul aflat în afara razei de acţiune a Oului. Ascultînd bîzîitul monoton al aparatului, Aideen privi pe fereastra camerei aflate la etajul doisprezece spre luminile îndepărtate ale străzii. Se simţea descumpănită, iar mintea ei nu era în stare să analizeze fluxul neîntrerupt al emoţiilor prea puternice care o asaltau. De un singur lucru putea fi sigură acum. Dacă acestea erau regulile după care se conduceau liderii spanioli, era limpede că reuşiseră să încalce trei dintre propriile ei principii. Unu: nu tragi asupra celor veniţi să te ajute. Doi: dacă împuşcarea acestora e menită să-ţi aducă anumite foloase, atunci ai de-a face cu cel de-al treilea principiu: americanii răspund focului cu foc.

5

Luni, ora 20 şi 21 de minute
San Sebastian, Spania

Carena micului vas de pescuit fusese vopsită recent. Mirosul de vopsea se strecura cu încăpăţînare în cabina îngustă şi slab luminată. Reuşea chiar să acopere aroma ţigării pe care o fuma Adolfo Alcazar, precum şi mirosul specific, de cauciuc umed, al costumului de scafandru atîrnat într-un cui bătut în uşa închisă. Renovarea carenei fusese o extravaganţă pe care pescarul nu şi-ar fi permis-o în circumstanţe obişnuite. Revopsirea fusese însă necesară. Era posibil să aibă de îndeplinit şi alte misiuni, aşa încît nu-şi putea permite să tragă vasul într-un doc uscat şi să înlocuiască scîndurile putrezite. Cînd acceptase să lucreze pentru General, Adolfo era conştient că micuţa navă avea să fie nevoită să reziste pînă la încheierea întregii afaceri. Şi, dacă un singur element avea să scape de sub control, asta putea să însemne îndeajuns de mult. Nimeni nu poate să împiedice preluarea puterii şi să orchestreze o contrarevoluţie pe parcursul unei singure nopţi sau printr-o singură lovitură.

„Deşi, la urma urmei, tocmai asta încearcă Generalul să facă“, îşi zise Adolfo, pătruns de o admiraţie sinceră. Şi totuşi, dacă exista cineva în stare să ducă la bun sfîrşit un asemenea plan menit să răstoarne, într-o singură zi, guvernul unei mari puteri a lumii, acela nu era decît Generalul.

Se auzi un clinchet. Bărbatul scund şi musculos încremeni, privind în gol. Îşi plecă apoi privirea spre casetofonul aşezat pe masa de alături. Îşi lăsă ţigara în scrumiera ruginită de tablă şi se aşeză comod pe scaunul pliant din lemn. Apăsă pe un buton şi îşi puse căştile ascultînd atent, pentru a se convinge că microfonul telecomandat îşi făcuse datoria. Tehnicianul din Pamplona, omul Generalului, cel care îi dăduse echipamentul, susţinea că aparatura era extrem de precisă. Corect calibrată, avea să separe cît se poate de clar vocile de zgomotul valurilor şi de huruitul monoton al motorului pescadorului.

Tehnicianul nu greşise.

După aproape un minut de tăcere, Adolfo Alcazar auzi un glas cu inflexiuni metalice pronunţînd cît se poate de limpede: „S-a făcut!“ Vocea fu urmată imediat de un sunet asemănător pîrîitului static.

„Ba nu“, realiză Adolfo, ascultînd mai departe. Zgomotul acela nu fusese zumzetul paraziţilor. Erau aplauze! Bărbaţii de pe iaht aplaudau.

Adolfo zîmbi. Cu toată averea lor, cu toate planurile lor minuţioase, cu toată experienţa lor în conducerea unor *familias* însetate de sînge, oamenii aceştia erau doar nişte tîmpiţi care nu bănuiau nimic. Pescarul se bucură la gîndul că banii nu îi făcuseră mai deştepţi, ci doar îi ticăloşiseră. Mai avea şi un alt motiv de bucurie: Generalul avusese dreptate. Generalul avea întotdeauna dreptate. Avusese dreptate atunci cînd se apucase să distribuie arme bascilor, grăbind astfel începutul revoluţiei. Şi nu greşise nici atunci cînd se retrăsese, tocmai la timp, după ce aceştia începuseră să se lupte între ei,

separatiști contra antiseparatiști, o luptă fratricidă care distrăgea atenția lumii de la adevărata revoluție.

Mica antenă parabolică de ascultare pe care pescarul o instalase pe acoperișul cabinei, chiar în spatele luminilor de navigație, recepționase fiecare cuvințel al acelui *altivo*, îngîmfatul Esteban Ramirez, precum și spusele la fel de aroganților săi *compadres*, aflați la bordul iahtului *Verídico*.

Adolfo opri casetofonul și derulă banda de la început. Zîmbetul i se șterse de pe chip atunci cînd se întoarse spre aparatul aflat în dreapta sa. Acesta era ceva mai mic decît casetofonul, o cutie avînd aproximativ patruzeci de centimetri lungime și zece centimetri grosime, lată de cincisprezece centimetri. Carcasa era făcută din oțel de Pittsburgh. În cazul în care ar fi fost descoperită, materialul ar fi indicat clar țara de proveniență a aparatului. Ramirez, trădătorul, avea legături cu CIA, era vîndut americanilor. După preluarea puterii, Generalul putea oricînd să-i desemneze pe americani drept vinovați de eliminarea unui colaborator care nu le mai fusese de folos.

O luminiță verzuie se aprinsese pe partea superioară a cutiei, urmată de o alta roșie. Luminița verzuie clipea. Dedesubtul lor se aflau două butoane albe, pătrate. Unul dintre ele purta inscripția DETONARE, înscrisă cu cerneală albastră pe o bandă adezivă. Celălalt, purtînd inscripția ARMARE, fusese deja apăsat. Expertul electronist al Generalului îi înmînase dispozitivul, o dată cu mai multe pachete de exploziibil plastic american și cu un detonator telecomandat. Pescarul atașase cele două kilograme de explozibil C-4 și detonatorul sub chila iahtului, înainte ca acesta să fi părăsit portul. Explozia avea să străbată carena cu o viteză de nouă mii de metri pe secundă, un efect de patru ori mai rapid decît cel al unei cantități echivalente de dinamită.

Tînărul pescar își trecu mîna plină de bătături prin părul negru cîrlionțat, iar apoi se uită la ceas. Esteban Ramirez, bogatul pui de lele care năzuia să-i aducă pe toți sub călcîiul de fier al mercenarilor săi catalani, afirmase că asasinul avea

să sosească la aeroport peste o oră. De îndată ce auzise acest lucru, Adolfo se folosise de radioul de bord pentru a-i anunța pe tovarășii săi din Pirineii de nord-vest, Daniela, Vicente și Alejandro. Aceștia se grăbiseră spre aeroportul aflat la marginea orașului Bilbao, la o sută de kilometri est. Cu doar două minute în urmă, cei trei îl anunțaseră că avionul aterizase. Unul dintre lacheii lui Ramirez avea să îl aducă pe asasin pe iaht. De ceilalți membri ai *familiei* aveau să se ocupe mai tîrziu. Desigur, acest lucru avea să fie posibil numai dacă ticăloșii, speriați, nu aveau să se risipească din proprie inițiativă. Spre deosebire de Adolfo, cei mai mulți dintre ticăloșii de teapa acestora nu erau în stare să acționeze eficient decît atunci cînd se adunau în bande pe cît de numeroase, pe atît de brutale.

Adolfo își luă țigara, trase cu sete din ea pentru ultima oară, iar apoi o strivi sub călcîi. Scoase caseta din casetofon și o vîrî în buzunarul de la piept al cămășii, sub puloverul gros din lînă neagră. În treacăt, atinse teaca atîrnată pe umăr, în care își purta revolverul Beretta de 9 mm. Arma fusese folosită de trupele de comando americane în Irak, fiind ulterior recuperată de forțele coaliției. Ajunsese la General pe filiera clandestină a traficanților de arme sirieni. Adolfo introduse în casetofon o bandă conținînd muzică tradițională catalană interpretată la chitară și apăsă pe butonul PLAY. Cel dintîi cîntec se intitula „Salou“, un duet pentru două chitare. Era un imn închinat magnificei fîntîni iluminate din frumosul oraș situat la sud de Barcelona. Tînărul ascultă o vreme, fredonînd la rîndul său melodia liniștitoare. Una dintre chitare susținea linia melodică, în vreme ce a doua scotea, la intervale precise, niște sunete *pizzicato* ce imitau zgomotul picăturilor care loveau oglinda apei, în fîntînă. Muzica instrumentală era încîntătoare.

Cu regret, Adolfo opri casetofonul. Răsuflă adînc și apucă detonatorul. Aprinse lanterna și urcă pe punte.

Luna se ascunsese într-un pîlc de nori. Era un semn bun. Mai mult ca sigur că echipajul iahtului nu avea să dea atenție

unui vas de pescuit care plutea la vreo două sute de metri distanţă de prora lor, către port. În apele acestea, pescarii îşi încercau adeseori norocul în larg pe timp de noapte. Însă, în condiţiile în care luna se ascunsese, cei de pe iaht aveau cu atît mai puţine şanse să-l observe. Adolfo scrută puntea iahtului. Era întunecată, cu excepţia luminilor de semnalizare şi a unei sclipiri firave, scăpate pe lîngă draperia hubloului de la cabina centrală.

Cîteva minute mai tîrziu, Adolfo percepu bîzîitul înfundat al motorului unei ambarcaţiuni mărunte. Sunetul venea de undeva din urmă, dinspre ţărm. Se întoarse în direcţia opusă şi urmări din priviri şalupa care înainta cu luminile stinse spre iaht. Se deplasa cu aproximativ şaizeci de kilometri pe oră. Judecînd după clipocitul valurilor blînde care se loveau de carena ambarcaţiunii ce înainta, Adolfo deduse că era vorba de o şalupă mică, de două locuri. N-o scăpă din ochi, în vreme ce pilotul ei cîrmi, oprind motorul şi aliniindu-se lîngă bordul iahtului. De pe punte fu desfăşurată o scară de frînghie şi, cu mişcări nesigure, pasagerul şalupei se ridică în picioare.

Nu putea fi decît asasinul.

Adolfo simţea detonatorul alunecos în palma lui transpirată. Îl strînse cu putere, cu degetul la cîţiva milimetri deasupra butonului de detonare.

Marea era neobişnuit de agitată. Părea să reflecte spiritul acestor vremuri, neliniştea mocnind sub suprafaţa aparent calmă. Doar un interval de patru sau cinci secunde despărţea punctul culminant al unui val de următorul. Adolfo se proţăpise însă la marginea punţii care se legăna, cu siguranţa calmă a unui pescar încercat. Din spusele Generalului, trebuia să se afle în linie directă cu încărcătura explozivă în momentul în care avea să apese pe declanşator, fără nici un obstacol interpus. Ar fi putut să îi ofere şi un detonator mai sofisticat decît acest transmiţător în linie dreaptă, dar cele de acest tip erau mai uşor de fabricat şi mai dificil de detectat.

Adolfo observă cu atenţie iahtul care se legăna uşor pe valuri. Asasinul începuse să urce cu paşi şovăitori scara de frînghie, în timp ce şalupa se îndepărtă cu cîţiva metri, pentru a nu fi lovită de carena iahtului. Un bărbat îşi făcu apariţia pe punte. Nou-venitul era gras şi fuma trabuc – era limpede că nu se număra printre membrii echipajului. Adolfo aşteptă. Ştia exact locul în care plasase încărcătura explozivă şi, de asemenea, momentul precis în care ruliul iahtului avea să o scoată deasupra apei.

Iahtul se înclină către port, iar apoi ruliul îl roti în sens opus. Adolfo îşi mută lateral degetul mare, înspre buton. Încă o legănare, îşi spuse el. Iahtul rămase înclinat spre babord, vreme de o fracţiune de secundă. Apoi, uşurel, cu graţie, se îndreptă, înainte de a se înclina în direcţia cealaltă, către tribord. Carena iahtului se ridică din apă, dezvăluindu-şi porţiunea situată imediat sub linia de plutire. Era întuneric şi, deşi nu îl distingea cu ochiul liber, Adolfo ştia că explozibilul era la locul lui. Apăsă cu putere degetul pe butonul declanşator. Luminiţa verde se stinse, iar cea roşie începu să clipească des.

Latura dinspre port a carenei iahtului se despică, într-o explozie de lumină albă. Bărbatul aflat pe scară se evaporă, atins de văpaia care se propagă instantaneu dinspre pupa spre proră. Grăsanul fu aruncat de pe punte şi se făcu nevăzut în apele întunecate. Puntea se înclină puternic înainte, în timp ce nava se zguduia sub impactul exploziei. Aşchii de lemn, de fibră de sticlă şi schije de metal incandescent – fosta armătură a cabinei centrale – se năpustiră în văzduh, purtate de suflul nimicitor. Bucăţele arzînde fură proiectate ca tot atîtea stele strălucitoare pe fundalul cerului. Fragmentele care atingeau apa plescăiau sfîrîind, la numai cîţiva metri de vasul de pescuit al lui Adolfo. Trîmbe groase de fum se înălţară din carena despicată a iahtului înclinat într-o rînă. Flăcările se preschimbară în aburi deşi. Iahtul încremeni o clipă în acea poziţie neverosimilă, în timp ce apa năvălea, de neoprit, prin spărtura largă.

Apoi epava se rostogoli agale pe o parte. După nici un minut, valul cauzat de răsturnare atinse pescadorul, făcîndu-l să salte nărăvaş. Adolfo îşi recăpătă cu uşurinţă echilibrul. În clipa aceea, luna îşi făcu apariţia din spatele perdelei de nori, reflectîndu-şi imaginea în valurile stîrnite.

Azvîrlind în apă detonatorul, tînărul pescar întoarse spatele mării şi se grăbi să coboare în cabină. Îi anunţă prin radio pe tovarăşii săi că îşi îndeplinise cu succes misiunea. Apoi se îndreptă spre postul de comandă, se aşeză la cîrmă şi întoarse vasul în direcţia epavei. Voia să fie convingător atunci cînd avea să le spună anchetatorilor că se grăbise să se îndrepte spre scena dezastrului.

Simţi greutatea revolverului de 9 mm în teaca de sub puloverul gros. Mai avea un motiv să se grăbească spre locul exploziei: trebuia să se asigure că nu rămăsese nici un eventual supravieţuitor.

6

Luni, ora 13 şi 44 de minute, Washington, D.C.

Ofiţerul de Contrainformaţii Bob Herbert era într-o stare de spirit nu tocmai veselă atunci cînd intră în biroul luminat orbitor, deşi se afla la subsol, al lui Paul Hood. În contrast cu fluorescenţa caldă a luminilor ce se revărsau din tavan, atmosfera sumbră devenise nesuferit de familiară. Nu trecuse prea mult timp de cînd purtaseră doliu după pierderea a doi dintre membrii echipei de intervenţie, soldatul Bass Moore, ucis în Coreea de Nord, şi locotenent-colonelul Charles Squires, care murise eroic în Siberia, evitînd izbucnirea unei noi revoluţii în Rusia.

Herbert poseda resurse psihologice nebănuite atunci cînd avea de-a face cu moartea. Ori de cîte ori afla de decesul unor duşmani ai ţării, nici nu clipea. La începutul carierei sale, se întîmplase chiar să fie implicat în astfel de acţiuni de eliminare. Nu avea însă remuşcări: siguranţa naţională se afla pe primul plan al priorităţilor. După cum afirmase de multe ori, „mîinile îmi sînt murdare, dar conştiinţa îmi e curată".

Acum însă se confrunta cu ceva diferit.

Deși trecuseră aproape șaisprezece ani de cînd soția sa, Yvonne, fusese ucisă în atentatul cu bombe de la Ambasada Americană din Beirut, purta încă doliu după ea. Pierderea ei îi apărea încă proaspătă în minte. „Prea proaspătă, chiar", își zicea el în fiecare noapte, de la acel atentat. Restaurantele, cinematografele, chiar și banca pe care stăteau de obicei în parc se preschimbaseră, în imaginarul său, în altare închinate ei. Își petrecea nopțile întins în pat, cu ochii pironiți asupra fotografiei ei de pe noptieră. În unele nopți, fotografia era scăldată de lumina lunii; alteori, era doar un dreptunghi întunecat. Însă, indiferent dacă era lumină sau întuneric, fie că o vedea sau doar și-o reamintea, la bine și la rău, Yvonne îi era mereu alături. Amintirea sa era întotdeauna prezentă în gîndurile sale. Herbert se obișnuise de mult cu faptul că-și pierduse picioarele în explozia de la Beirut. De fapt, era mai mult decît o simplă obișnuință. Scaunul cu rotile și accesoriile sale electronice păreau a fi devenit, de-acum, parte integrantă din corpul său. Cu toate acestea, nu reușea să se obișnuiască nicidecum cu ideea că o pierduse pe Yvonne.

Yvonne îi fusese colegă la CIA – un prieten de nădejde, un inamic de temut și totodată persoana cea mai plină de viață pe care o cunoscuse vreodată. Fusese o amantă desăvîrșită. Fusese însăși viața sa. Cînd erau împreună, chiar și în misiuni, marginile Universului i se păreau mai apropiate. Întreaga lume se aduna în ochii ei, în curba grațioasă a gîtului, în căldura degetelor ei jucăușe. Dar, deși mică, acea lume i se părea inimaginabil de plină de bogății. Atît de multe, încît, uneori, cînd se trezea dimineața, Herbert întindea mîna pe sub pernă, căutîndu-i atingerea, chiar și acum. Negăsind-o, strîngea perna în pumn și-i blestema în șoaptă pe ucigașii care i-o luaseră. Ucigași care scăpaseră nepedepsiți și cărora încă le era îngăduit să se bucure de viață și de iubire.

De această dată, doliul era purtat în memoria Marthei Mackall. Herbert se simțea vinovat. O parte a minții sale se bucura, inconștient, că nu mai era singurul care purta doliu,

căci a jeli moartea cuiva poate să te aducă uneori la un pas de a înnebuni de singurătate. Pe de altă parte, Herbert nu avea nici un chef să asculte osanalele înălţate cuiva doar fiindcă respectivul se întîmplase să moară. Iar următoarele zile aveau să-i aducă prilejul de a asculta pînă la saturaţie asemenea imnuri de slavă. Desigur, o parte din acele laude aveau să fie întemeiate. Dar numai o parte.

Încă de la înfiinţarea organizaţiei, Martha fusese una dintre cheile de boltă ale Centrului de Comandă. Lăsînd deoparte motivaţiile care îi justificau zelul, nu fusese cu nimic mai puţin devotată decît alţii. Lui Herbert aveau să îi lipsească inteligenţa şi intuiţiile ei uneori geniale, precum şi încrederea în sine, pe deplin justificată. În treburile de stat, nu contează întotdeauna cine are dreptate. Contează doar instinctul de conducător, capacitatea de a stîrni pasiunea celor ce te urmează. Şi, din ziua în care îşi făcuse apariţia la Centrul de Comandă, Martha dăduse din plin dovadă de asemenea calităţi.

Cu toate astea, în cei aproape doi ani de cînd o cunoştea pe Martha Mackall, Bob Herbert avusese mult de furcă din pricina asprimii şi a condescendenţei de care aceasta dădea dovadă. Adeseori îşi asuma meritele echipei pe care o conducea – un păcat mărunt şi îndeajuns de comun la Washington, dar o raritate în structurile Centrului de Comandă. Pe de altă parte însă Martha nu făcuse niciodată un secret din faptul că loialitatea ei nu se manifesta exclusiv faţă de Centrul de Comandă. Încă de prima oară cînd îi fusese dat să o întîlnească, pe cînd ea încă lucra la Departamentul de Stat, Martha se dovedise a urmări, mai presus de orice, interesele unei singure cauze: avansarea pe scara ierarhică. În ultimele cinci sau şase luni îşi aţintise privirea de vultur asupra mai multor poziţii de ambasador, fără să ascundă cîtuşi de puţin ceea ce era evident, de altfel: ea considera Centrul de Comandă drept o simplă treaptă în ascensiunea-i neînfrînată.

„Pe de altă parte, atunci cînd patriotismul nu-i suficient pentru a te determina să dai ce ai mai bun în tine, ambiţia poate fi un înlocuitor satisfăcător", recunoscu Herbert în sinea sa. Cîtă vreme treaba era făcută bine şi la timp, Herbert nu avea nici un drept să o condamne.

Dispoziţia cinică a lui Herbert se risipi curînd, de îndată ce trecu pragul biroului lui Hood. „Papa" Paul avea acest dar asupra celor din jur. Hood credea cu tărie în bunătatea omenirii, iar starea lui de spirit şi convingerile sale erau adeseori contagioase.

Hood tocmai îşi umplea un pahar cu apă din carafa de pe birou. Se ridică şi se apropie de uşă. Herbert sosise primul, iar directorul Centrului îl întîmpină cu o strîngere de mînă, afişînd o mină sobră. Herbert nu fu deloc surprins să constate că din ochii lui Hood lipsea obişnuita lucire vioaie. Era un lucru trist, dar firesc, să primeşti veşti proaste despre un agent aflat într-o misiune sub acoperire. Rapoartele de acest gen erau inevitabile, din cînd în cînd, era un fapt statistic dovedit şi cei din branşă erau întotdeauna pregătiţi pentru astfel de veşti. De fiecare dată cînd auzeau ţîrîitul telefonului sau sunetul de avertizare al faxului, se aşteptau să audă sau să citească o frază laconică, un comunicat codat de genul: „Bursa e în scădere" sau „Am pierdut cartea de credit – anulaţi contul".

Dar să primeşti vestea uciderii unui membru al echipei tale, aflat într-o misiune diplomatică discretă într-o ţară prietenă, pe timp de pace... Asta era cu totul altceva. Era o veste tulburătoare, indiferent ce părere personală aveai despre cel în cauză.

Hood se aşeză pe marginea biroului şi îşi încrucişă braţele.

– Care-s ultimele noutăţi din Spania? întrebă el.

– Mi-ai citit mesajul transmis prin e-mail despre explozia din largul coastei, de la San Sebastian?

Hood încuviinţă.

– Asta a fost ultima veste pe care am primit-o, urmă Herbert. Poliţiştii de prin partea locului continuă să pescuiască din mare bucăţi ciopîrţite de cadavre şi resturi ale iahtului şi încearcă să îi identifice pe cei morţi. Atacul n-a fost deocamdată revendicat. Monitorizăm toate comunicaţiile comerciale şi private, pentru cazul în care făptaşii ar avea ceva de spus.

– Ai afirmat că explozia s-ar fi declanşat undeva la jumătatea distanţei dintre prora şi pupa, observă Hood.

– Este ceea ce susţin cei doi martori oculari aflaţi pe ţărm la momentul exploziei, încuviinţă Herbert. Nu am primit încă o confirmare oficială.

– Mi-e teamă că nici nu vom primi aşa ceva, clătină din cap Hood. Spaniei nu-i place să-şi dezvăluie afacerile interne. Crezi că această localizare a exploziei ar putea avea vreo semnificaţie aparte?

Herbert dădu din cap.

– Explozia nu s-a produs în apropierea motoarelor, aşa încît aproape sigur avem de-a face cu un act de sabotaj. Momentul atentatului ar putea să aibă şi el o anume importanţă. Explozia s-a produs la scurt timp după ce Martha a fost împuşcată.

– Aşadar, ar putea exista o legătură între cele două evenimente, deduse Hood.

– Asta încercăm să aflăm, confirmă Herbert.

– De unde aţi putea începe cercetările? vru să afle Hood.

Hood insista mai mult asupra detaliilor decît obişnuia să o facă, dar Herbert nu fu deloc surprins de atitudinea şefului său. Herbert încercase aceeaşi senzaţie imediat după atentatul de la Beirut. Alături de dorinţa de a-i prinde pe criminali, intervenea şi necesitatea de a-ţi păstra mintea activă. Alternativa era să laşi totul baltă, să jeleşti şi să te confrunţi cu sentimentul de vinovăţie.

– Atentatul asupra Marthei cadrează cu modul de operare al grupării Patria şi Libertatea, explică Herbert. În februarie 1997,

membrii săi au asasinat un judecător al Curţii Supreme a Spaniei. L-au împuşcat în cap, chiar în pragul casei sale.

– Şi care ar fi legătura cu cazul Marthei?

– Judecătorul Emperador arbitra un litigiu legat de legea muncii, urmă Herbert. Nu era implicat în nici un fel de activităţi politice şi nici nu condamnase vreun terorist.

– Mi-e teamă că nu înţeleg.

Herbert îşi încrucişă mîinile în poală şi începu să relateze calm:

– Ca în multe alte ţări, şi în Spania judecătorii care se ocupă de cazurile de terorism sînt păziţi de gărzi de corp. Luptători antiterorişti antrenaţi, nu doar simpli poliţişti. Atacarea unor victime aparent fără vreo legătură cu cauza lor a fost procedura standard aplicată începînd din 1995 de către terorişti, de la atentatul eşuat împotriva regelui Juan Carlos, a prinţului moştenitor Felipe şi a primului ministru Aznar. Ratarea acelei operaţiuni a avut efectul unui duş rece asupra grupărilor teroriste.

– Ca urmare, au renunţat la atacurile directe, spuse Hood.

– Exact. În acelaşi timp, au încetat să-şi aleagă ţinte de prim rang. S-au limitat la atacuri asupra personalităţilor din eşalonul secund, menite să şubrezească structura statului.

Alte două persoane îşi făcuseră apariţia în birou, în timp ce Herbert vorbea.

– Continuăm discuţia peste cîteva minute, spuse Hood, luînd o înghiţitură de apă, în timp ce psihologul echipei, Liz Gordon, şi purtătoarea de cuvînt a Centrului, Ann Farris, ambele cu figuri încruntate, intrau pe uşă.

Herbert percepu privirile schimbate fugar de Hood şi Ann Farris. Pe culoarele Centrului, pasiunea tinerei recent divorţate pentru şeful ei cel căsătorit nu mai era de mult un secret. Datorită impenetrabilităţii constante a expresiei lui Hood – un talent pe care acesta şi-l dezvoltase, se pare, în perioada cît fusese primar în Los Angeles –, nimeni nu putea afirma că ştie cu certitudine care erau sentimentele lui Hood faţă de Ann. În

schimb, un lucru era sigur: timpul îndelungat pe care Hood îl petrecuse la sediul Centrului de Comandă era cauza unei tensiuni crescînde în relaţiile acestuia cu soţia sa, Sharon. Iar Ann era atrăgătoare şi atentă.

Asistentul principal al Marthei, Ron Plummer, încă aflat sub imperiul şocului produs de aflarea veştii tragice, îşi făcu apariţia o clipă mai tîrziu, însoţit de juristul Centrului de Comandă, Lowell Coffey al II-lea, şi de adjunctul secretarului de stat, Carol Lanning. Aceasta din urmă, subţire şi încărunţită la cei şaizeci şi patru de ani ai săi, fusese prietena cea mai apropiată şi mentorul Marthei Mackall. De fapt, Hood îi ceruse doamnei Lanning să participe la şedinţa echipei de conducere a Centrului sub pretextul oficial de anchetare a împuşcării unui „turist" american pe teritoriul altei ţări. Era un incident de competenţa departamentului pe care îl conducea aceasta la Departamentul de Stat, cel al Securităţii Consulare, care se ocupa de o mulţime de chestiuni vag definite prin statut, de la falsificările de paşapoarte la apărarea americanilor aflaţi în închisorile de peste hotare. Lanning şi echipa sa aveau, între altele, şi sarcina de a sluji drept verigă de legătură în relaţiile cu departamentele de poliţie străine care investigau atacurile la adresa cetăţenilor americani. Asemenea lui Hood, Lanning era calmă din fire şi optimistă. Cînd aceasta îşi ocupă locul lîngă Herbert, responsabilul contrainformaţiilor constată cu nelinişte că vîrstnica doamnă avea ochii înroşiţi şi buzele subţiri schimonosite.

Mike Rodgers sosi ultimul. Intră cu paşi grăbiţi, cu privirea vioaie şi pieptul umflat. Uniforma îi era proaspăt călcată, ca întotdeauna, iar pantofii lustruiţi îi străluceau.

„Dumnezeu să-l binecuvînteze pe general", îşi zise Herbert. Cel puţin din perspectiva înfăţişării sale, Rodgers părea a fi singurul gata de luptă în aceste împrejurări. Herbert constată cu bucurie că Rodgers îşi recăpătase măcar parţial pofta de viaţă pe care o pierduse în Liban. Aveau să fie cu toţii nevoiţi să-i urmeze exemplul, dacă voiau să le insufle curaj

lui Darrell McCaskey şi Aideen Marley, care se aflau în Spania.

Hood îşi reluă locul în spatele biroului. Toţi ceilalţi se aşezară, la rîndul lor, cu excepţia lui Rodgers. Generalul îşi încrucişă braţele, îşi îndreptă umerii şi rămase în picioare, în spatele fotoliului ocupat de Carol Lanning.

– După cum probabil ştiţi cu toţii, Martha Mackall a fost ucisă la Madrid, în jurul orei optsprezece, ora locală, începu Hood.

Deşi se adresa tuturor celor aflaţi în încăpere, Hood avea privirea plecată. Herbert îl înţelegea. Dacă ar fi întîlnit privirea cuiva, emoţia l-ar fi copleşit. Iar acum nu-şi putea permite să-şi dea frîu liber sentimentelor.

– Atentatorul a deschis focul în timp ce Martha şi Aideen Marley aşteptau în faţa cabinei paznicului de la Palacio de las Cortes, urmă Hood. Pistolarul a tras mai multe focuri de armă, de la marginea trotuarului, apoi a fugit cu o maşină care îl aştepta. Martha a murit pe loc. Aideen a scăpat nevătămată. Darrell a plecat să o ia de la palat şi, împreună, au revenit la hotel, escortaţi de poliţie.

Hood se opri o clipă şi înghiţi în sec.

– Poliţiştii care i-au escortat sînt ofiţeri aleşi pe sprînceană din elita Interpolului, continuă Herbert ideea lui Hood. Interpolul va fi mereu cu ochii pe ei, cît timp se vor mai afla pe teritoriul Spaniei. Lejeritatea cu care este tratată problema siguranţei la Palat ne-a determinat să ne punem întrebarea dacă nu cumva măcar o parte dintre comandanţii gărzii ar putea fi implicaţi în complot. Acesta este motivul pentru care am apelat la amicii lui Darrell de la Interpol pentru a se îngriji de securitatea colegilor noştri, în loc să ne bizuim pe serviciile poliţiei locale. Deţinem, în schimb, toate datele despre echipa de la Interpol, datorită faptului că aceea care o conduce, Maria Corneja, a lucrat alături de Darrell, aici, la Washington, adăugă Herbert. Putem fi liniştiţi măcar în pri-

vința modului în care agenții Interpolului vor avea grijă de Darrell și de Aideen de-acum încolo.

– Îți mulțumesc, Bob, spuse Hood, ridicîndu-și ochii strălucitori. Corpul Marthei a fost transportat la ambasada noastră. Va fi trimis înapoi în țară cît mai curînd posibil. De îndată ce se va întîmpla acest lucru, vom programa o slujbă la Biserica Baptistă Evanghelică din Arlington. În principiu, sperăm ca aceasta să aibă loc miercuri dimineață, la ora nouă.

Carol Lanning întoarse capul și închise ochii. Herbert își încrucișă brațele în poală și-și plecă privirea. Înainte de a fi participat pentru întîia oară la seminarul obligatoriu de pregătire psihologică desfășurat anual în cadrul Centrului, Herbert ar fi considerat firesc impulsul său de a o lua pe după umeri pe doamna adjunct a Secretarului de Stat. Însă, conform celor învățate la seminar, era de preferat să se limiteze la a o întreba dacă îi putea fi de vreun folos.

Hood i-o luă înainte.

– Doriți puțină apă, doamnă Lanning? întrebă el.

Femeia deschise ochii.

– Nu, mulțumesc. Mă simt bine. Să continuăm.

În glasul ei se distingea o intonație surprinzătoare. Herbert riscă o privire în direcția femeii. Gura doamnei Lanning își recăpătase expresia obișnuită, rezervată, iar privirea i se îngustase. După părerea sa, era limpede că nu de un pahar cu apă avea nevoie. Carol Lanning părea însetată de sînge. Herbert îi înțelegea perfect simțămintele. După atentatul cu bombă de la ambasada din Beirut, el însuși ar fi aruncat cu inima deschisă o bombă nucleară asupra orașului, numai pentru a-i lichida astfel pe cei care îi uciseseră soția. Suferința pierderii unei persoane dragi nu se îmbina întotdeauna cu compasiunea.

Hood se uită la ceas și se lăsă pe spate în fotoliu.

– Darrell ne va suna peste cinci minute.

Se întoarse către Plummer:

– Ce facem cu misiunea, Ron? Crezi că Aideen posedă calificarea necesară pentru a merge mai departe?

Plummer se apleca în faţă, iar Herbert îl măsură din priviri. Plummer era un bărbat scund, cu părul negru şi rar şi ochi mari. Nasul coroiat îi susţinea o pereche de ochelari cu rame groase, negre. Purta un costum cenuşiu foarte şifonat şi pantofi negri, scîlciaţi. Şosetele i se adunaseră pe glezne. Pînă în prezent, Herbert nu prea avusese de-a face cu acest fost analist al CIA pentru problemele Europei Occidentale. Era însă convins că, în ciuda înfăţişării sale ponosite, Plummer era un bun specialist. Nici o persoană care se îmbrăca atît de neglijent nu putea să fi ajuns în poziţia pe care o ocupa Plummer, dacă nu ar fi fost extrem de pricepută în ceea ce făcea. Pe de altă parte, Herbert aruncase o privire pe fişa de evaluare psihologică pe care o întocmise Liz Gordon înainte de angajarea lui Plummer. La fel ca Herbert, Plummer îl detestase sincer pe fostul director al CIA. Era un indiciu suficient în privinţa caracterului unui individ, după părerea lui Herbert.

– Nu vă pot spune nimic despre starea psihică a lui Aideen, răspunse Plummer, dînd din cap către Liz Gordon. Lăsînd la o parte acest element, aş spune însă că e pe deplin capabilă să-şi continue misiunea.

– Din dosarul ei rezultă că nu posedă suficientă experienţă diplomatică, interveni Carol Lanning.

– E-adevărat, încuviinţă Plummer. Metodele domnişoarei Marley nu sînt la fel de rafinate, din punct de vedere diplomatic, în comparaţie cu modul de acţiune al Marthei. Vreţi însă să-mi auziţi părerea? Aş zice că tocmai de aşa ceva avem nevoie, în acest moment.

– Îmi place cum sună, spuse Herbert, după care i se adresă lui Paul: Aşadar, ai hotărît să continuăm misiunea?

– Nu voi hotărî nimic pînă nu voi fi stat de vorbă cu Darrell, răspunse Hood. Dar instinctul meu îmi spune c-ar fi mai bine ca Darrell şi Aideen să mai rămînă o vreme acolo.

– De ce? vru să afle Liz Gordon.

Herbert nu reuşi să-şi dea seama dacă intervenţia colegei sale fusese o întrebare sinceră sau o provocare. Uneori, comportamentul lui Liz era de natură a-i intimida pe interlocutori.

– Fiindcă nu avem de ales, replică scurt Hood. Dacă focurile de armă au fost trase la nimereală – şi nu putem exclude această posibilitate, cîtă vreme Aideen a scăpat cu viaţă, iar cealaltă victimă a fost un poştaş madrilen aflat în trecere –, înseamnă că atentatul a fost o coincidenţă tragică, dar care nu a avut nici o legătură cu discuţiile care urmau să aibă loc. Dacă aşa stau lucrurile, nu există nici un motiv pentru a amîna convorbirile. Însă, chiar dacă atentatul a fost îndreptat cu bună ştiinţă împotriva noastră, tot nu ne putem permite să dăm înapoi.

– Nu putem da înapoi, sînt de acord, spuse Liz Gordon. Dar nu crezi că o retragere strategică ar fi o decizie mai înţeleaptă, pînă cînd ne lămurim cum stau lucrurile?

– Administraţia americană este cea care determină cursul politicii noastre externe, nu orientarea ţevii unei arme, replică Lanning. Sînt de acord cu domnul Hood.

– Darrell poate rezolva problemele de securitate cu prietenii săi de la Interpol, argumentă Hood. Asemenea incidente nu se vor mai repeta.

– Paul, motivul pentru care am propus o amînare nu are nimic de-a face cu elementele de logistică, insistă Liz. Mai există un factor care trebuie luat în considerare înainte de a decide dacă Aideen poate sau nu să participe în continuare la misiune.

– La ce te referi? întrebă Hood.

– În acest moment, Aideen îşi revine probabil din primul stadiu al şocului, explică Liz. Acesta va fi urmat aproape imediat de un contraşoc concretizat printr-o creştere bruscă a nivelului hormonilor adrenocorticali – hormonii steroizi, adică. Va deveni hiperactivă.

– Dar asta e bine, nu? rosti Hood.

– Dimpotrivă, replică Liz. După aceea, contraşocul va induce o fază de rezistenţă, de recuperare emoţională. Aideen va căuta un mod de a-şi elibera energia. Dacă înainte era oarecum lipsită de tact diplomatic, de-acum ar putea deveni echivalentul unei rachete scăpate de sub control. Şi încă n-am luat în calcul ce e mai rău.

– Cum aşa? se miră Hood.

Liz se aplecă, rezemîndu-şi coatele pe genunchi.

– Aideen a supravieţuit unui atac în care colega ei şi-a pierdut viaţa. O astfel de experienţă poate să declanşeze un complex de vinovăţie. El se va combina cu obsesia răspunderii de a duce la bun sfîrşit misiunea, cu orice preţ. Aideen va înceta să doarmă şi, probabil, chiar să mănînce. Nimeni nu e în stare să reziste prea mult timp încordării provocate de contraşoc şi de faza de rezistenţă.

– Ce înseamnă „prea mult timp"? vru să afle Herbert.

– Două, cel mult trei zile, depinde de persoana în cauză, răspunse Liz. Din acel moment, persoana intră într-o stare de epuizare clinică. Practic, cedează atît fizic, cît şi nervos. Pe scurt: dacă acest contraşoc va rămîne netratat o perioadă atît de îndelungată, fata riscă să aibă nevoie de o şedere prelungită într-un sanatoriu de recuperare, departe de lume.

– Cît de mare e acest risc? se încăpăţînă Herbert.

– Aş estima probabilitatea unei cedări la şaizeci la sută, cel puţin, conchise Liz.

Telefonul lui Hood începu să sune, chiar în clipa în care Liz îşi încheia pledoaria. Hood ridică imediat. Asistentul său executiv, „Bugs" Benet, îl anunţă că era căutat de Darrell McCaskey. Hood îi ceru legătura şi trecu telefonul pe speaker.

Herbert se foi în fotoliul său rulant. Pînă de curînd, o convorbire de acest fel nu ar fi putut fi purtată pe o linie publică. Însă Matt Stoll, responsabilul cu sprijinul logistic al Centrului de Comandă, un adevărat geniu al informaticii, proiectase un dispozitiv digital de bruiaj care putea fi conectat la liniile telefonice publice. Oricine ar fi încercat să intercepteze con-

vorbirea nu ar fi auzit decît paraziţi. Un minidifuzor ataşat aparatului de bruiaj filtra semnalul şi îi permitea lui McCaskey să-şi audă limpede interlocutorul.

– Bună seara, Darrell, spuse Hood calm. Am trecut telefonul pe speaker.

– Cine mai e cu tine? vru să ştie McCaskey.

Hood îi enumeră pe cei prezenţi.

– Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru noi să ştim că avem alături o echipă atît de grozavă, spuse McCaskey, cu o voce înecată de emoţie. Vă mulţumesc.

– Sîntem cu toţii alături de voi, îi confirmă Hood, muşcîndu-şi buzele.

Herbert nu-şi văzuse niciodată şeful atît de tulburat. Hood îşi reveni însă foarte repede.

– Cum vă simţiţi? Aveţi nevoie de ceva?

Compasiunea directorului Centrului era sinceră. Herbert susţinuse mereu că, în ceea ce privea sinceritatea funcţionarilor guvernamentali, Hood se încadra într-o categorie aparte, numai a sa.

– Sîntem încă destul de tulburaţi, aşa cum presupun că sînteţi şi voi, răspunse McCaskey. Sper însă că ne vom reveni cît de curînd. De fapt, Aideen e într-o dispoziţie de-a dreptul combativă.

Liz dădu din cap a înţelegere.

– Contraşocul, şopti ea.

– Cum aşa? întrebă Hood.

– Ei bine, l-a cam luat la trei-păzeşte pe deputatul Serrador, acuzîndu-l că se lasă condus de frică, spuse McCaskey. Am mustrat-o după aceea între patru ochi, dar trebuie să vă mărturisesc că am fost de-a dreptul mîndru de felul în care a reacţionat. Tipul o merita din plin.

– Darrell, Aideen e lîngă tine? întrebă Hood.

– Nu este, veni răspunsul. E în camera ei, împreună cu viceconsulul Gawal de la Ambasada Americană, discută la telefon cu amicul meu Luis, de la Interpol, despre măsurile de

securitate pe care va trebui să le luăm, dacă veți decide să rămînem în continuare aici. Așa cum v-am spus, e nițel surescitată și voiam să-i ofer prilejul de a se descărca, fără a-i lăsa impresia că e exclusă de la luarea unei hotărîri.

– Bine gîndit, îl aprobă Hood. Darrell, ești convins că putem sta de vorbă acum?

– Oricum, trebuie să discutăm, iar eu aș prefera să nu mai pierdem timpul, spuse McCaskey. Sînt convins că mă voi simți cu moralul la pămînt după ce voi fi digerat ca lumea tot ce s-a întîmplat.

Liz îi făcu semn lui Hood să continue.

Herbert încuviință și el. Știa prea bine prin ce trecea acum Darrell.

– Prea bine, rosti Hood. Darrell, tocmai ne întrebam dacă este cazul să rămîneți sau nu acolo. Spune-mi ce părere ai și care e problema cu deputatul Serrador.

– Sincer, n-am nimic împotrivă să rămînem aici, începu McCaskey. Problema însă nu sînt eu și nici Aideen. Tocmai ne-am întors de la biroul deputatului Serrador. Ne-a dat de înțeles cît se poate de clar că nu are de gînd să continue discuțiile.

– De ce? întrebă Hood.

– L-a apucat frica, sugeră Herbert.

– Nu, Bob, mă tem că nu-i ăsta motivul, spuse McCaskey. Serrador ne-a spus că ar vrea să stea de vorbă cu colegii lui și cu cei ce anchetează atacul înainte de a decide dacă vom continua sau nu discuțiile. Mie însă mi s-a părut – iar instinctul meu nu mă înșală prea des – că ăsta ar fi doar un pretext. Aideen a avut și ea aceeași impresie. Individul pur și simplu *nu mai vrea* să continuăm.

– Darrell, sînt Ron Plummer. Nu uita, deputatul Serrador a fost cel care a avut inițiativa acestor discuții de analiză, el ne-a contactat, prin mijlocirea ambasadorului Neville. Ce-ar avea de cîștigat punînd capăt discuțiilor?

– Să le pună capăt? mormăi Herbert. Dar nici n-au început încă.

Hood îi făcu semn ofiţerului de contrainformaţii să tacă.

– Nu ştiu ce-ar avea de cîştigat, Ron, replică McCaskey. Cred însă că ceea ce spunea Bob adineauri... Tu bombăneai, nu-i aşa, Bob?

– Cine altcineva? rîse acesta.

– Cred că spusele lui Bob au o mare doză de adevăr, îşi încheie McCaskey ideea. Din clipa în care Av Lincoln a pus-o pentru întîia oară pe Martha în legătură cu Serrador – la cererea lui, mai ţineţi minte? – deputatul a insistat că nu voia să discute decît cu Martha. Ea a fost asasinată, iar acum Serrador nu mai vrea să stea de vorbă cu noi. Singura concluzie cît se poate de evidentă este că făptaşul a avut acces atît la planurile politice ale lui Serrador, cît şi la calendarul exact de desfăşurare a acestora. Şi a acţionat, ucigînd-o pe Martha, cu scopul de a-l intimida.

– Nu-i vorba doar de el, completă Plummer. A reuşit, practic, să le închidă gura tuturor membrilor grupării sale pro naţionale.

– Exact, încuviinţă McCaskey. Totodată, prin atacul asupra Marthei, au urmărit să transmită un mesaj diplomaţilor noştri: nu vă amestecaţi! Şi totuşi, nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc că acesta-i raţionamentul pe care cineva îl aşteaptă din partea noastră. Parcă nu-mi vine să cred că acesta a fost mobilul atentatului.

– Domnule McCaskey, sînt Carol Lanning de la Departamentul de Stat.

Vocea ei părea a-şi fi recăpătat vigoarea, dar tulburarea încă se făcea simţită.

– Am fost implicată ceva mai tîrziu în această problemă, aşa încît nu cred că i-am sesizat toate subtilităţile. Ce se petrece, de fapt? De ce ar trebui să stea deoparte diplomaţii noştri?

– Dă-mi voie mie să lămuresc lucrurile, Darrell, interveni Hood, întorcîndu-şi privirea spre Carol Lanning. După cum ştiţi, doamnă Lanning, în Spania au avut loc demonstraţii violente, în ultimele cîteva luni.

– Am răsfoit rapoartele zilnice, încuviinţă Lanning. În principal, din cîte-am înţeles, a fost vorba de ciocniri între bascii separatişti şi cei antiseparatişti.

– Acestea au fost disputele cele mai mediatizate, confirmă Hood. S-ar putea însă să nu fiţi la curent cu îngrijorarea unora dintre liderii spanioli, din pricina unor evenimente recente, între care atacarea membrilor unora dintre grupările etnice mai numeroase din ţară. Guvernul şi-a pus în mişcare toate pîrghiile pentru a păstra sub tăcere aceste incidente. Ann, tu aveai o serie de informaţii în această privinţă.

Purtătoarea de cuvînt a Centrului, înaltă, suplă şi brunetă, încuviinţă sobru. Ochii ei îi zîmbeau însă lui Hood. Herbert îi observă privirile şi se întrebă dacă „Papa" Paul le remarcase.

– Oficialii spanioli au făcut presiuni serioase asupra jurnaliştilor pentru a nu insera în ziarele lor articole referitoare la acest subiect şi pentru a nu difuza ştirile de acest fel la radio şi televiziune, spuse Ann Farris.

– Şi chiar au reuşit? se miră Herbert. Vînătorii lor de ambulanţe sînt chiar mai daţi dracului decît cei mai înverşunaţi dintre rechinii presei de la Washington.

– În realitate, s-a recurs la mită, explică Ann. Am informaţii mai concrete îndeosebi cu privire la trei astfel de incidente. Sediul unei edituri din Catalonia a fost incendiat, după ce aceasta publicase un roman în care castilienii erau făcuţi cu ou şi cu oţet. Alaiul unei nunţi andaluze a fost atacat în timp ce ieşea dintr-o biserică din Segovia, în Castilia. În sfîrşit, un lider antiseparatist basc a fost ucis de conaţionalii săi separatişti, în timp ce se afla internat într-un spital.

– Par a fi o serie de evenimente izolate, sugeră Plummer.

– Sînt incidente izolate, încuviinţă Hood. Dar, dacă ar ajunge să fie legate, ar duce Spania la dezastru.

– Acesta este motivul pentru care reporterii locali au fost mituiţi, în timp ce reporterii internaţionali au fost ţinuţi, în bloc, departe de locurile de desfăşurare, urmă Ann Farris. UPI, ABC, *New York Times* şi *Washington Post* au depus plîngeri la guvern, fără să fi fost luaţi în seamă. Toate acestea se petrec cam de-o lună, o lună şi ceva încoace.

– Noi am început să ne interesăm mai îndeaproape de ceea ce se petrece acolo în ultimele trei săptămîni, continuă Hood. Deputatul Serrador a avut o întîlnire secretă cu ambasadorul Neville. Totul s-a desfăşurat discret, în spatele uşilor închise ale consulatului. Serrador i-a dat de înţeles ambasadorului nostru că a fost înfiinţată o comisie parlamentară, condusă de el însuşi, care are menirea de a investiga creşterea tensiunilor dintre cele cinci grupări etnice majore din Spania. A mai precizat că, în ultimele patru luni, pe lîngă incidentele pe care Ann le-a precizat mai devreme, o duzină de lideri etnici au fost răpiţi sau ucişi. Serrador dorea să obţină sprijinul nostru pentru strîngerea de informaţii referitoare la activitatea mai multor grupări. Neville l-a contactat pe Av Lincoln, care ne-a transmis cele aflate nouă şi Marthei.

Hood îşi plecă privirea.

– Dacă vă amintiţi, de îndată ce Serrador a aruncat o privire pe lista negociatorilor noştri, a cerut în mod expres să discute cu Martha, punctă Herbert. Iar ea, imediat după ce a aflat despre ce era vorba, a fost nerăbdătoare să îşi asume poziţia de conducătoare a misiunii. Aşa încît, Paul, să nu-ţi treacă prin minte nici o clipă că ai greşit, trimiţînd-o acolo.

– Uşurel, Bob, încercă Ann Farris să-l liniştească.

Hood ridică ochii şi, dintr-o privire, le mulţumi celor doi pentru intervenţie. Apoi i se adresă lui Carol Lanning:

– Cam acesta a fost începutul implicării noastre în ceea ce se petrece în Spania.

– Ce vor aceste grupări etnice? vru să afle doamna Lanning. Independenţă?

– Unele dintre ele, da.

Hood se întoarse către computer şi accesă fişierul cu date referitoare la Spania.

– Potrivit afirmaţiilor lui Serrador, există două probleme majore. Cea dintîi se referă la cele două facţiuni ale bascilor. Bascii alcătuiesc doar două procente din totalul populaţiei, dar au început să se lupte între ei. Majoritatea etniei e formată de antiseparatişti convinşi, care vor să rămînă o parte integrantă a Spaniei. Mai puţin de zece procente nutresc convingeri separatiste.

– Asta înseamnă doar zero virgulă două procente din populaţia Spaniei, calculă Lanning. Nu mi se pare un număr considerabil.

– Nici nu este, o aprobă Hood. În acelaşi timp, persistă o altă problemă, mai veche, referitoare la castilienii din centrul şi nordul ţării. Aceştia alcătuiesc şaizeci şi doi la sută din populaţie. Au fost dintotdeauna convinşi că *ei* sînt adevăraţii spanioli, spre deosebire de toţi ceilalţi.

– Cei ce aparţin altor etnii sînt consideraţi venetici, spuse Herbert.

– Exact. Serrador susţine că, în ultimii ani, castilienii au încercat să înarmeze pe ascuns facţiunile separatiste ale bascilor, pentru a da apă la moară procesului de învrăjbire a minorităţilor: mai întîi bascii, apoi galicienii, catalanii şi andaluzii. Ca urmare, Serrador a aflat că unele grupări poartă negocieri pentru a se uni în vederea unei acţiuni concertate, politice sau militare, împotriva castilienilor. O acţiune preventivă, cum s-ar spune.

– Mai mult, nu este vorba de o problemă strict internă, adăugă McCaskey. Sursele mele de la Interpol mi-au spus că francezii sprijină curentul antiseparatiştilor basci. Se tem că, dacă separatiştii basci vor ajunge să deţină mai multă putere, bascii de pe teritoriul Franţei vor acţiona la rîndul lor pentru a-şi forma o ţară proprie.

– Pericolul e real, din acest punct de vedere? întrebă Herbert.

– Este, confirmă McCaskey. De la sfîrşitul anilor şaizeci şi pînă la jumătatea anilor şaptezeci, cei aproximativ o jumătate de milion de basci din Franţa i-au ajutat pe cei două milioane de basci spanioli să lupte împotriva dictaturii lui Francisco Franco. Camaraderia dintre bascii francezi şi cei spanioli e atît de strînsă, încît şi unii, şi alţii, francezi şi spanioli deopotrivă, se referă la regiunile pe care le locuiesc sub numele de Ţara Bascilor.

– Bascii şi castilienii sînt cele două grupări etnice pe care Serrador insista să le investigăm cît mai curînd cu putinţă, spuse Hood. Lor li se adaugă catalanii, stabiliţi şi ei tot în centrul şi nordul ţării, care formează cam şaisprezece la sută din populaţie. Sînt extrem de bogaţi şi influenţi. O mare parte a impozitelor plătite de catalani este însă cheltuită pentru sprijinirea celorlalte minorităţi, îndeosebi a andaluzilor din sud. Catalanii ar fi cît se poate de fericiţi dacă aceştia ar înceta să existe.

– Cam cît de fericiţi? vru să afle Lanning. Îndeajuns de fericiţi pentru a acţiona în acest sens?

– Vă gîndiţi la un genocid? întrebă Hood.

Lanning ridică din umeri.

– Nu e nevoie decît de cîţiva oameni îndeajuns de gălăgioşi pentru a ridica nivelul urii şi suspiciunii pînă la asemenea cote.

– Victimele de pe iaht erau de origine catalană, remarcă McCaskey.

– Nu trebuie să uităm că aceşti catalani au fost dintotdeauna separatişti, observă Carol Lanning. Au fost una dintre forţele-cheie implicate în declanşarea Războiului Civil din Spania, acum şaizeci de ani.

– E-adevărat, încuviinţă Plummer. Dar catalanii sînt foarte refractari în ceea ce priveşte contactul cu celelalte etnii. Genocidul este, de regulă, rezultatul dorinţei unei forţe deja dominante de a îndrepta furia populaţiei împotriva unei ţinte anume. Ceea ce nu este cazul aici.

– Tind să-i dau dreptate lui Ron, spuse Hood. Catalanilor le-ar fi fost mult mai ușor să-și exercite pîrghiile financiare pentru a duce țara în direcția dorită de ei, decît să recurgă la genocid.

– Vom fi în măsură să dăm un răspuns mai concret acestor nelămuriri după ce vom fi aflat cine erau cei de pe iaht, fu de părere Herbert.

Hood îl aprobă, apoi privi din nou monitorul computerului.

– Alături de basci, castilieni și catalani, mai sînt și andaluzii. Ei alcătuiesc aproximativ douăzeci la sută din populație și se vor alătura oricărei grupări care va prelua puterea, datorită dependenței lor financiare. Galicienii nu depășesc un procent de opt la sută din total. Sînt o etnie ce are ca preocupare de bază agricultura; sînt devotați Spaniei, deși independenți prin tradiții, și vor încerca să stea deoparte în orice conflict s-ar declanșa.

– Așadar, avem de-a face cu o situație deosebit de complexă, conchise Lanning. Date fiind antecedentele relațiilor interetnice, deloc liniștite, nu e de mirare că guvernul încearcă să păstreze tăcerea asupra incidentelor. Nu înțeleg însă una dintre afirmațiile domnului Herbert: de ce a ținut morțiș acest deputat Serrador să stea de vorbă numai cu Martha?

– Deputatul Serrador dorea să discute cu Martha fiindcă se simțea mai în largul său alături de ea, date fiind cunoștințele ei de limbă și civilizație spaniolă, explică Hood. Îi plăcea, de asemenea, ideea că Martha era femeie și, în plus, aparținea unei minorități rasiale. A afirmat că știa că poate conta pe discreția și înțelegerea ei.

– Sigur că da! rîcană Herbert. Însă, din cît m-am gîndit, rezultă și că Martha era victima perfectă pentru anumite grupări etnice spaniole.

Cu toții își îndreptară privirile spre el.

– Ce vrei să spui? întrebă Hood.

– Fără s-o mai iau pe ocolite, aș ține cont de faptul că etnia catalană e formată din extremiști misogini care-i urăsc

pe negrii africani, preciză Herbert. Le poartă pică încă de-acum nouă sute de ani, de pe vremea războaielor cu maurii din nordul Africii. Dacă cineva ar fi dorit să-i atragă de partea sa pe catalani – şi cine nu i-ar vrea în propria tabără pe băieţii cu bani? – n-ar putea alege o victimă mai potrivită decît o femeie de culoare.

Pentru cîteva clipe, în încăpere se lăsă tăcerea.

– Nu credeţi că-i o ipoteză cam trasă de păr? întrebă într-un tîrziu Carol Lanning.

– De ce ar fi? replică Herbert. Am văzut idei şi mai năstruşnice, dar care s-au dovedit în cele din urmă adevărate. E un adevăr trist, dar de necontestat: atunci cînd cauţi urme de noroi în şanţul firii umane, rar se întîmplă să fii dezamăgit.

– Cărei grupări etnice îi aparţine Serrador? se interesă Mike Rodgers.

– E basc, domnule general, se auzi din difuzor vocea lui McCaskey. În dosarul lui nu se poate găsi nici o urmă de activitate antinaţionalistă. L-am verificat atent. Dimpotrivă, omul a votat împotriva tuturor legilor cu caracter separatist.

– Ar putea fi o cîrtiţă, sugeră Carol Lanning. Cel mai dăunător dintre spionii sovietici descoperiţi vreodată în aparatul Departamentului de Stat crescuse într-un orăşel numit Darien din Connecticut şi îl votase pe Barry Goldwater.

– Ei, aşa mai veniţi de-acasă, rînji Herbert.

Ştia ce avea să urmeze: nimeni nu era mai pătimaş decît un proaspăt convertit.

Lanning se întoarse către Hood.

– Cu cît mă gîndesc mai mult la cele spuse de domnul Herbert, cu atît sînt mai tulburată de toate acestea. Au mai fost cazuri în care ne-am confruntat cu înscenări puse la cale în folosul unor interese străine. Să presupunem, deocamdată, că aşa s-a întîmplat şi de această dată. Că Martha a fost atrasă în Spania cu scopul de a fi asasinată, indiferent din ce motive. Dar nu vom putea afla niciodată care au fost acestea dacă nu vom avea acces la toate aspectele investigaţiei desfăşurate la faţa locului. Putem conta pe asta, domnule McCaskey?

– Nu prea cred, răspunse McCaskey. Serrador a afirmat că ne va ține la curent, dar din momentul în care am fost expediat împreună cu Aideen la hotel n-am mai primit nici o veste.

– Mda, guvernul spaniol nu-i niciodată domic să-și dezvăluie aspectele intime ale activității sale, remarcă Herbert. În timpul celui de-al doilea război mondial, această națiune autodeclarată neutră escorta convoaiele naziștilor trimise dinspre Elveția spre Portugalia. O făceau în speranța unor viitoare favoruri de care, din fericire, n-au mai avut prilejul să se bucure.

– Asta se întîmpla pe vremea lui Francisco Franco, îi atrase atenția Plummer. Era o formă de curtoazie profesională, ca de la dictator la dictator. Nu înseamnă că toți spaniolii sînt așa.

– E-adevărat, acceptă Herbert. Dar liderii spanioli nu și-au schimbat năravurile. În anii optzeci, ministrul apărării a angajat contrabandiști ca mercenari, care să-i ucidă pe separatiștii basci. Guvernul a plătit armamentul pentru echipele acestora din Africa de Sud, iar mai tîrziu i-au lăsat să le păstreze. Nu, în nici un caz nu aș conta pe guvernanții spanioli pentru a ajuta în vreun fel Statele Unite, clătină el din cap.

Hood își ridică mîinile.

– Am deviat de la subiect. Darrell, deocamdată nu mă interesează Serrador și motivele reticenței sale, și nu mă preocupă nici genul de informații pe care acesta ni le-ar putea solicita. Vreau să aflu cine a ucis-o pe Martha și de ce.

Se întoarse către Rodgers:

– Mike, tu ai fost cel care a recrutat-o pe Aideen. Ce fel de om e?

Rodgers rămăsese în picioare, în spatele lui Carol Lanning. Își desfăcu brațele și își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, înainte de a răspunde:

– S-a confruntat cu niște traficanți de droguri dați dracului în Mexico City și a reușit să-i înfunde. Eu zic că fata e tare.

– Îmi dau seama încotro baţi, Paul, şi-aş vrea să te avertizez, interveni Liz. Aideen a fost supusă unei încordări emoţionale cumplite. Cere-i să continue ancheta sub acoperire şi s-ar putea să cedeze.

– Pe de altă parte, acesta ar putea fi exact remediul de care are nevoie, sugeră Herbert.

– Ai întru totul dreptate, fu de acord Liz. Fiecare dintre noi e plămădit dintr-un alt aluat. Întrebarea care se pune e următoarea: de ce anume are Aideen nevoie în acest moment? Dacă se implică într-o misiune clandestină şi cedează psihic şi fizic, ar putea ajunge în situaţia cuiului rupt din potcoava calului, care a dus la pierzanie un întreg regat.

– În schimb, dacă trimitem pe altcineva la faţa locului pentru a da de urma făptaşilor, vom pierde timp preţios, insistă Herbert.

– Darrell, ai ascultat părerile celor de-aici? întrebă Hood.

– Da.

– Şi ce crezi c-ar trebui să facem?

– În primul rînd, Mike are dreptate, începu McCaskey. Fata asta are o spinare de fier. Nu s-a sfiit deloc să-i arunce în faţă lui Serrador ceea ce gîndea. Iar instinctele mele îmi spun ceea ce-i spun şi lui Bob, ale sale: sînt tentat să o lăsăm să se dezlănţuie împotriva spaniolilor. Pe de altă parte, Liz are argumente serioase. În consecinţă, dacă sînteţi şi voi de acord, voi sta mai întîi de vorbă cu Aideen. Voi şti destul de curînd dacă e în stare să facă faţă.

Privirea lui Hood o căută pe cea a specialistei în psihologie.

– Liz, dacă vom hotărî să mergem mai departe, implicînd-o şi pe Aideen, la ce anume ar trebui să fie atent Darrell? Cedarea de care ne-ai vorbit are anumite semne prevestitoare?

– În primul rînd, o stare de agitaţie extremă, replică Liz. Vorbire precipitată, bătut din picioare, flexarea cu zgomot a încheieturilor, oftaturi adînci, cam acestea ar fi indiciile. Aideen va trebui să se poată concentra. Dacă îşi lasă mintea să

se preocupe de sentimentul de vinovăţie, se va prăbuşi într-un abis din care s-ar putea să nu mai reuşească să iasă.

– Ai vreo întrebare, Darrell? întrebă Hood.

– Nici una, răspunse fără şovăire McCaskey.

– Foarte bine, spuse Hood. Darrell, îi voi ruga pe Bob şi echipa sa să te ţină la curent cu orice informaţii noi care s-ar putea să apară. De îndată ce vom afla ceva folositor, vei şti şi tu.

– Am să dau şi eu nişte telefoane, încuviinţă McCaskey. S-ar putea să găsesc printre cunoştinţele mele de la Interpol cîţiva oameni care ne-ar putea fi de ajutor.

– Excelent, zise Hood. N-am uitat nimic?

– Domnule Hood, ştiu că nu e domeniul meu, dar aş vrea să vă pun şi eu o întrebare, interveni Carol Lanning.

– Vă rog, spuneţi-mi Paul, răspunse Hood. Vă ascult.

Femeia îi mulţumi şi îşi drese glasul înainte de a continua:

– Dacă mi-e îngăduit, aş vrea să ştiu dacă urmăriţi să strîngeţi nişte informaţii pe care le veţi transmite apoi autorităţilor spaniole, sau...

Se opri, ezitînd să rostească ceea ce o preocupa.

– Sau ce?

– ...Sau vreţi să vă răzbunaţi?

Hood se gîndi cîteva clipe.

– Sincer, doamnă Lanning, vreau şi una, şi alta.

– Bun, rosti ea.

Ridicîndu-se, îşi netezi fusta şi îşi îndreptă umerii.

– Speram din suflet că nu voi fi singura care vrea aşa ceva.

7

Luni, ora 22 şi 56 minute, San Sebastian, Spania

Explozia iahtului lui Ramirez nu lăsase nici un supravieţuitor.

Adolfo nici nu se aştepta să găsească în viaţă pe vreunul dintre cei aflaţi la bord. Suflul exploziei răsturnase ambarcaţiunea înainte ca vreun marinar să poată sări în apă. Cei care nu fuseseră ucişi de explozie se înecaseră sub epava răsturnată. Doar pilotul şalupei reuşise să scape. Adolfo îi cunoştea identitatea. Individul se numea Juan Martinez şi era unul din capii *familiei* Ramirez. Avea reputaţia unui tip inteligent şi devotat şefului său. Dar Adolfo nu-şi făcea griji din pricina lui Martinez şi nici a celorlalţi ticăloşi din clanul lui Ramirez. Foarte curînd, *familia* nu avea să mai conteze printre forţele inamice. Iar o dată cu risipirea acesteia, celelalte *familii* aveau să se retragă din calea Generalului. Cît era de amuzant: de îndată ce supravieţuirea cuiva era pusă sub semnul întrebării, puterea nu mai avea nici o importanţă.

Pescarul, alături de căpitanii a două traulere care se îndreptau spre port la acea oră tîrzie a nopţii, aşteptase sosirea poliţiei la locul exploziei, pentru a depune mărturie despre ceea ce văzuse. Cînd cei doi ofiţeri din patrula portului acos-

tară micul pescador, Adolfo se comportă ca și cum ar fi fost extrem de tulburat de cele întîmplate. Cei doi polițiști îi cerură să se calmeze, iar el se prefăcu a se fi liniștit, fără a exagera însă. Îi informă că avea privirile îndreptate spre port în clipa în care avusese loc explozia. Adolfo mărturisi că nu văzuse decît globul de foc care nu apucase încă să se stingă și că auzise plescăitul și sfîrîitul așchiilor incandescente care căzuseră în apă, departe de epavă. Le mai spuse că pornise imediat spre locul exploziei. Ascultîndu-l, unul dintre anchetatori lua notițe, scriind grăbit, în timp ce colegul său îi punea întrebări. Ambii ofițeri păreau teribil de incitați de ideea că, în sfîrșit, se întîmplase ceva neobișnuit în portul acesta altminteri atît de plicticos.

Cei doi își notară numărul de telefon și adresa lui Adolfo, apoi îi acordară permisiunea să plece. Între timp, Adolfo se prefăcu a se fi liniștit îndeajuns pentru a le putea ura, calm, succes în investigații. Apoi intră în cabină și puse motorul în funcțiune. Acesta tuși de cîteva ori, apoi porni zgomotos, iar Adolfo cîrmi ambarcațiunea către port.

În timp ce prora navei despica apele tulburi, Adolfo scoase din buzunar una din țigările pe care și le făcea chiar el. Și-o aprinse și trase adînc în piept fumul, încercînd un sentiment de satisfacție mai puternic ca niciodată. Nu era prima sa misiune îndeplinită în folosul cauzei. În urmă cu un an pregătise o scrisoare-capcană pentru redacția unui ziar și programase explozia unei bombe atașate mașinii unui ziarist; conflagrația urma să se declanșeze în momentul deșurubării capacului rezervorului de benzină. Ambele acțiuni fuseseră încununate de succes. Aceasta era însă cea mai importantă dintre misiunile care îi fuseseră încredințate și totul mersese ca la carte. Mai mult chiar, reușise să o ducă la bun sfîrșit de unul singur. Generalul îi ceruse lui Adolfo să o facă el însuși din două motive. În primul rînd, în eventualitatea în care ar fi fost prins, cauza n-ar fi pierdut decît un singur soldat. În al doilea rînd, dacă Adolfo ar fi dat greș, Generalul ar fi știut cui îi

aparținea vina nereușitei. Era un element deosebit de important. Avînd atîtea sarcini esențiale de îndeplinit, în interiorul cauzei nu era loc pentru incompetenți.

Adolfo conduse cu îndemînare barca spre țărm, cu o mînă strunind cîrma, iar cu cealaltă ținînd frînghia uzată a clopotului care atîrna lîngă geamul cabinei. Pescuia în aceste ape de cînd era copil, pe vasul tatălui său. Sunetul dogit al clopotului era unul din cele două lucruri care-i trezeau amintirea vie a acelor vremuri. Celălalt era mirosul portului, atunci cînd se apropia de țărm, dinspre larg. Mirosul oceanului se simțea mai puternic, pe măsură ce ajungea tot mai aproape. I se păruse dintotdeauna un mister, pînă cînd își făcuse fratele părtaș la nedumerirea sa. Norberto îi explicase că toate acele elemente care, laolaltă, alcătuiau mirosul specific al mării – sarea, cadavrele peștilor morți, algele în putrefacție – erau întotdeauna aduse de valuri către mal. De aceea miroseau întotdeauna plajele a ocean – mai puternic decît oceanul însuși.

– Părintele Norberto, oftă Adolfo. Atît de învățat, și totuși atît de dezorientat.

Fratele său devenise preot iezuit, un prelat care nu-și dorise niciodată să fi devenit altceva. După hirotonisire, în urmă cu șapte ani, îi fusese dată în grijă parohia bisericii Sfîntului Ignațiu. Enoriașii îl numeau cu dragoste „învățatul“. Era capabil să le explice de unde venea mirosul oceanului, de ce soarele își schimba culoarea în portocaliu la apus, ori de ce puteau fi văzuți norii, deși erau alcătuiți din picături de apă. La un singur lucru nu se pricepea Norberto: la politică. Pe vremuri se alăturase unui marș de protest împotriva guvernului spaniol, acuzat de finanțarea escadroanelor morții, care uciseseră sute de oameni pe la jumătatea anilor optzeci. Dar aceea fusese mai curînd o cauză umanistă, nu una politică. Nu se pricepea nici măcar la politica din interiorul bisericii. Norberto nu suporta să stea departe de parohia sa. De două sau de trei ori pe an, părintele-general Gonzalez – cel mai influent prelat iezuit din Spania – acorda audiențe și găzduia dineuri

la care participau marii demnitari ai bisericii, la Madrid. Norberto nu se ducea la aceste sărbători decît atunci cînd i se ordona – ceea ce se întîmpla destul de rar. Lipsa de interes a lui Norberto pentru propria sa avansare ierarhică făcea ca toate onorurile, toată puterea și, desigur, și banii meniți acestei provincii să se îndrepte către părintele Iglesias, care oblăduia comunitatea din Bilbao.

Adolfo, în schimb, era expert în politică, ceea ce fratele său nu voia să recunoască. Cei doi frați se certau rareori; avuseseră grijă unul de altul încă de cînd erau copii. Cînd venea însă vorba de politică, discuțiile lor se preschimbau în confruntări pătimașe. Norberto credea cu tărie într-o Spanie unită. Odată declarase plin de amărăciune: „E și așa destul de rău că întreaga creștinătate e dezbinată". Își dorea ca aceea pe care îi numea „spaniolii, copiii Domnului", să trăiască în armonie.

Spre deosebire însă de Norberto, Adolfo nu credea nici în spanioli și nici în Dumnezeu. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, își zicea el, lumea ar fi fost mai bună. N-ar fi existat conflicte și sărăcie. Cît despre entitatea numită Spania, aceasta fusese dintotdeauna un amestec pestriț de elemente provenind din culturi diferite. Era un adevăr valabil încă dinainte de Hristos, cînd bascii, ibericii, celții, cartaginezii și alții fuseseră uniți cu toții sub stindardul Romei. Era un adevăr de necontestat în 1469, cînd Aragonul și Castilia se uniseră într-o alianță împotriva naturii, ca urmare a căsătoriei dintre Ferdinand al II-lea și Isabela I. Era la fel de adevărat și în 1939, cînd Francisco Franco devenise *El Caudillo*, conducătorul națiunii devastate de Războiul Civil. Iar acest adevăr rămăsese în picioare și în prezent.

La fel de adevărat era că, în cadrul acestei confederații, castilienii fuseseră dintotdeauna în postura victimelor. Erau temuți fiindcă alcătuiau cea mai numeroasă grupare. Erau mereu cei dintîi trimiși pe cîmpul de bătaie, mereu exploatați de către cei bogați. Ca o ironie a sorții, dacă se putea vorbi despre „adevărații spanioli", aceia nu puteau să fie decît castilienii. Erau harnici și veseli din fire. Viața lor era plină de sudoarea

muncii cinstite şi de pasiune. Castilienii aveau în sînge muzica, rîsetele şi dragostea. Cît despre ţinutul pe care îl locuiau, ţara Cidului, acesta era o cîmpie vastă, presărată cu mori de vînt şi castele, sub un cer albastru, fără sfîrşit.

Adolfo trăia intens mîndria moştenirii sale şi, concomitent, bucuria de a fi îndeplinit cu succes misiunea din acea seară. Însă, în timp ce pescadorul intra în port, îşi îndreptă atenţia spre ambarcaţiunile amarate la ţărm. Portul era amplasat în spatele uriaşei clădiri din secolul al nouăsprezecelea, Ayuntamiento, care adăpostea primăria oraşului. Adolfo se bucură că era noapte. Nu-i plăcea să se întoarcă în port pe lumină, cînd restaurantele şi magazinele cu suveniruri îţi furau ochii. Banii catalanilor erau de vină pentru transformarea frumosului orăşel de pescari San Sebastian într-un obiectiv turistic.

Adolfo manevră cu atenţie şi îndemînare nava, ocolind numeroasele iahturi ancorate nu departe de chei. Pescarii obişnuiau să-şi ţină bărcile la debarcader, pentru a nu încurca apropierea de port şi pentru a uşura descărcarea peştelui. Dar iahturile nu ţineau seama de aceste reguli nescrise şi îşi aruncau ancora oriunde le trecea prin minte celor care le conduceau. Echipajele lor veneau apoi pe chei în bărci pneumatice. Lui Adolfo, luxoasele ambarcaţiuni îi aminteau neîncetat că nevoile muncitorilor nu aveau nici o însemnătate pentru cei bogaţi. Regulile stabilite de pescari nu contau pentru atotputernicii bogătaşi catalani, ori pentru turiştii pe care aceştia îi atrăgeau aici, spre a aduce beneficii hotelurilor şi restaurantelor, precum şi liniilor aeriene stăpînite tot de ei.

Ajungînd la chei, Adolfo îşi amară mica ambarcaţiune la locul ei obişnuit. Apoi, luîndu-şi pe umăr sacul de pînză, îşi făcu loc prin mulţimea de turişti şi localnici care se adunaseră după ce auziseră explozia. Cîţiva dintre cei de pe chei, care îl urmăriseră în timp ce se apropia dinspre larg, îl întrebară ce se întîmplase. Ridică din umeri şi clătină din cap, continuînd să înainteze pe aleea pietruită, de-a lungul prăvăliilor şi a acvariului recent construit. Nu era niciodată recomandabil să te

oprești și să intri în vorbă cu oamenii după îndeplinirea unei misiuni. Exista riscul să te înflăcărezi și să te apuci să ții predici, ceea ce ar fi fost o greșeală fatală. Gurile sparte nu scufundă doar vapoare: ele pot să-i ducă la pierzanie pe aceia care le provoacă scufundarea.

Adolfo urmă aleea, intrînd în Monte Urgull, parcul orașului. Închis traficului automobilelor, acesta adăpostea bastioane și rămășițele tunurilor din bătălii străvechi. Tot aici se afla și cimitirul britanic în care fuseseră îngropați soldații ducelui de Wellington căzuți în campania împotriva francezilor din 1812. Cînd era copil, Adolfo se jucase des în aceste locuri – înainte ca maldărele de dărîmături acoperite de buruieni să fi fost avansate la rangul de relicve istorice protejate prin lege. Pe-atunci, se închipuia în postura unui soldat din cavalerie. El nu lupta însă împotriva cuceritorilor francezi, ci a acelor „*bastardos* din Madrid" de care îi fusese dat să audă mult prea des. Așa îi numea pe exportatorii care îl vîrîseră pe tatăl său, mult prea devreme, în mormînt. Aceștia cumpărau peștele cu tona, pentru a-l expedia apoi în întreaga lume, și îi încurajau astfel pe pescarii lipsiți de experiență să prade apele din largul portului San Sebastian. Exportatorii refuzau să-și alcătuiască o linie de furnizori regulați și nu le păsa că distrugeau echilibrul ecologic al regiunii. Mita distribuită autorităților locale le asigura protecția guvernamentală. Nu-și doreau decît să satisfacă cererea crescîndă de pește a pieței pe măsură ce acesta începuse să înlocuiască carnea de vită în meniurile din întreaga Europă și din America de Nord. Cinci ani mai tîrziu, exportatorii începuseră să cumpere pește în cantități industriale din Japonia, iar oportuniștii dornici de îmbogățire se risipiseră. Apele din largul coastei aparțineau din nou localnicilor. Fusese însă prea tîrziu pentru tatăl său. Bătrînul Alcazar își dăduse duhul un an mai tîrziu, după o luptă îndelungată și încrîncenată pentru supraviețuire. Mama sa îl urmase, după numai cîteva luni. De

atunci, Norberto fusese singurul sprijin care-i mai rămăsese lui Adolfo.

În afară de General, desigur.

Adolfo ieşi din parc, trecînd pe lîngă muzeul San Telmo, o fostă mănăstire dominicană. Apoi străbătu cu paşi repezi Calle Okendo, o stradă liniştită şi întunecoasă. Singurele zgomote care tulburau liniştea nopţii erau sunetul înfundat al valurilor care se spărgeau de chei şi vocile de la televizor, care răzbăteau prin ferestrele deschise.

Micul apartament al lui Adolfo era situat la etajul doi al unei clădiri aflate la două cvartale spre sud-est, pe o străduţă lăturalnică. Descoperi cu uimire că uşa era deschisă. Intră în apartamentul cu o singură cameră, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Îl aştepta oare un trimis al Generalului, sau poliţia îi dăduse, cumva, de urmă?

Nu era nici una, nici alta. Adolfo răsuflă uşurat văzîndu-şi fratele tolănit pe pat.

Norberto închise cartea pe care o citea: *Discursurile despre morală* ale lui Epictet.

– Bună seara, Dolfo, rosti vesel Norberto.

Arcurile vechi ale patului scîrţîiră acut atunci cînd se ridică. Preotul era ceva mai înalt şi mai solid decît fratele său. Avea părul blond-roşcat şi nişte ochi blînzi şi negri, a căror lucire răzbătea dindărătul ochelarilor cu ramă subţire. Deoarece, spre deosebire de fratele său, Norberto era rareori expus arşiţei soarelui, pielea feţei îi era mai palidă şi lipsită de riduri.

– Bună seara, Norberto, răspunse Adolfo. Ce surpriză plăcută să te găsesc aici.

Îşi aruncă sacul de pînză pe masa din bucătărie şi îşi scoase puloverul. Briza răcoroasă care pătrundea prin fereastra deschisă îl mîngîie plăcut.

– Nu ne-am văzut de mult, aşa încît m-am gîndit să-ţi fac o vizită.

Aruncînd o privire spre ceasul de pe tejgheaua bucătăriei, adăugă:

– E unsprezece şi jumătate. Nu-i cam tîrziu, faţă de ora la care te întorci de obicei?

Adolfo încuviinţă din cap şi se apucă să-şi golească sacul de hainele murdare.

– A fost un accident în apele golfului, o explozie pe un iaht. M-am oprit să dau o mînă de ajutor.

– Aha! exclamă Norberto. Am auzit bubuitura şi chiar m-am întrebat ce-o fi fost. A păţit cineva ceva?

– Din păcate, da, răspunse Adolfo. Au fost mai mulţi morţi.

Nu intră în detalii. Norberto ştia de activitatea politică a fratelui său, dar nu cunoştea asocierea acestuia cu grupul Generalului. Adolfo îşi dorea din tot sufletul ca lucrurile să rămînă aşa şi pe mai departe.

– Cei ucişi erau din San Sebastian? vru să afle Norberto.

– Nu ştiu, ridică din umeri Adolfo. Am plecat după sosirea poliţiei. Nu mai era nimic de făcut.

În timp ce vorbea, se apucă să-şi atîrne hainele ude pe frînghia întinsă în faţa ferestrei. Îşi lua întotdeauna un schimb de haine în plus atunci cînd ieşea în larg, pentru a se putea schimba în haine uscate odată ajuns înapoi în port. Evită privirea fratelui său.

Norberto se apropie încet de aragazul pe care se vedea o cratiţă cu tocăniţă.

– Am gătit nişte *cocido* şi m-am gîndit să-ţi aduc şi ţie, spuse el. Ştiu că-ţi place.

– Chiar mă întrebam ce-o fi mirosind atît de frumos, rîse Adolfo. Cu siguranţă, nu hainele mele. Mulţumesc, Berto.

– Am să-ţi încălzesc eu tocana, înainte de a pleca către casă.

– Lasă, mă descurc şi singur, răspunse Adolfo. De ce nu te duci acasă? Sînt convins că ai avut o zi lungă.

– Şi tu ai avut o zi lungă, replică Norberto. O zi lungă şi o noapte lungă.

Adolfo nu-i răspunse. Bănuia oare Norberto ceva?

– Citeam adineauri că, la fel cum iubirea de Dumnezeu te face să te simți mai împlinit, același efect îl are și facerea de bine, rosti Norberto zîmbind. Lasă-mă, așadar, să fiu bun. Lasă-mă să fac măcar atît pentru tine.

Aprinse aragazul și dădu deoparte capacul cratiței.

Adolfo zîmbi și el, precaut.

– E-n regulă, *mi hermano*, spuse el. Fii bun. Deși, dac-ar fi să întrebăm pe oricine din oraș, ești și așa îndeajuns de bun cît pentru noi doi la un loc. Îi veghezi pe cei bolnavi, le citești orbilor, ai grijă de copii atunci cînd ambii părinți au de lucru.

– Asta mi-e meseria, spuse Norberto.

Adolfo clătină din cap.

– Ești mult prea modest. Ai fi făcut toate astea chiar dacă n-ai fi avut vocația preoției.

Mirosul îmbietor de carne de miel umplu încăperea, pe măsură ce tocana începu să se încălzească. Bolborositul fierturii răsuna familiar în încăpere. Îi amintea lui Adolfo de vremea cînd el și Norberto erau mici și mîncau ce le lăsa mama pregătit pe sobă. Parcă nici nu trecuse chiar atît de multă vreme de cînd stăteau împreună, la fel ca acum. Și totuși, se întîmplaseră atîtea în Spania, de-atunci. Se întîmplaseră atîtea cu ei...

Adolfo avu grijă să nu-și trădeze graba. Deși nu avea acum timp să mănînce, nu voia să-i dea lui Norberto motive să-și facă griji din pricina sa.

Norberto își măsură din priviri fratele, în timp ce amesteca în tocană. Preotul părea obosit și tras la față în lumina gălbuie a becului fără abajur care atîrna din tavan. Cu trecerea fiecărui an, părea tot mai obosit. Adolfo ajunsese de mult la concluzia că facerea de bine era o întreprindere al naibii de solicitantă. Să iei asupra ta suferințele și necazurile celorlalți, fără a avea cui să le spui pe-ale tale – cu excepția lui Dumnezeu, poate... Un astfel de martiriu cerea calități pe care Adolfo nu le avea și o credință cu care nu fusese dăruit. Acesta era convins că împotriva suferințelor din viața pămîntească

trebuia să lupți cîtă vreme te aflai pe pămînt. Nu avea rost să-i ceri lui Dumnezeu să-ți dăruiască puterea de a îndura. Trebuia să-i ceri puterea de a îndrepta lucrurile.

– Spune-mi, Adolfo, rosti Norberto fără să se întoarcă. Ceea ce spuneai adineauri era adevărat?

– Poftim? tresări Adolfo. Ce anume să fie adevărat?

– Chiar e nevoie să fiu bun cît pentru amîndoi?

Adolfo ridică din umeri.

– Nu. Din cîte judec eu, nu.

– Dar potrivit judecății lui Dumnezeu? insistă Norberto. Crezi că El te-ar așeza printre cei buni?

Adolfo își atîrnă șosetele umede pe frînghie.

– N-am de unde să știu. Va trebui să-l întrebi chiar pe El.

– Din păcate, nu întotdeauna îmi răspunde la întrebări, Dolfo, replică Norberto, întorcîndu-se. Tocmai de-aceea te-am întrebat.

Adolfo își șterse mîinile de pantaloni.

– Nu-mi simt conștiința încărcată, dacă la asta te referi.

– Chiar deloc?

– Deloc. Ascultă, de ce toate întrebările astea? Crezi c-ar trebui să-mi fac griji din vreun motiv anume?

Norberto luă o farfurie de pe poliță și o umplu cu tocană, apoi o puse pe masă și-i făcu semn fratelui său să se așeze.

– Mănîncă.

Adolfo se așeză la masă și începu să mănînce zgomotos.

– E fierbinte. Și foarte bună.

În timp ce mînca, își privi fratele. Acesta se purta ciudat.

– Ai prins ceva în seara asta? întrebă Norberto.

– Nu cine știe ce, răspunse Adolfo.

– Nu miroși deloc a pește, observă Norberto.

Mestecînd de zor o bucată de carne de miel, Adolfo arătă spre frînghia plină de haine puse la uscat.

– M-am schimbat, după cum vezi.

– Nici hainele de lucru nu-ți miros a pește, spuse Norberto, plecîndu-și privirea.

Brusc, Adolfo realiză ce anume i se păruse a fi nelalocul său: deşi el însuşi era pescarul, cel care pescuia era, de astă dată, Norberto.

– Ce anume te-a făcut să deschizi subiectul ăsta? întrebă el.

– Cei de la poliţie mi-au telefonat ceva mai devreme.

– Şi?

– Mi-au spus despre explozia cumplită care a avut loc pe iaht, explică Norberto. Se gîndeau că va fi poate nevoie de mine pentru a da ultima împărtăşanie victimelor. Am venit la tine ca să fiu mai aproape de port, în cazul în care ar fi nevoie de mine.

– Dar n-a fost nevoie de tine, rosti Adolfo încrezător. Nimeni n-ar fi putut supravieţui unei explozii de o asemenea amploare.

Norberto îl ţintui cu privirea.

– Ştii acest lucru atît de sigur fiindcă ai văzut explozia? Sau mai există şi vreun alt motiv?

Adolfo îi susţinu privirea. Nu-i plăcea turnura pe care începuse să o ia conversaţia. Puse deoparte farfuria şi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Acum trebuie să plec.

– Unde?

– Mă întîlnesc cu nişte prieteni.

Norberto se apropie de fratele său. Îşi aşeză mîinile pe umerii acestuia şi îl privi în ochi. Adolfo era conştient că faţa sa nu-i dezvăluia fratelui său ceea ce gîndea. Era asemenea unei măşti anonime.

– Ai ceva să-mi spui? întrebă Norberto.

– Despre ce?

– Despre... ce vrei tu, replică Norberto stînjenit.

– Orice? Desigur. Ţin la tine, Berto.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu, spuse Adolfo. Şi te cunosc, Norberto. Ce te frămîntă? Îţi pot fi de vreun ajutor? Vrei să ştii ce-am făcut în seara asta? Despre asta-i vorba, nu-i aşa?

– Mi-ai spus mai devreme c-ai fost să pescuiești, replică Norberto. De ce nu te-aș crede?

– Fiindcă ai știut de explozie și totuși ai pretins contrariul, spuse Adolfo. N-ai venit aici ca să fii mai aproape de port, Berto. Ai venit fiindcă voiai să știi dacă aveai să mă găsești acasă. Foarte bine. Nu m-ai găsit. Știi, de asemenea, că n-am fost la pescuit.

Norberto nu scoase nici un cuvînt. Își luă mîinile de pe umerii fratelui său și le lăsă să-i cadă, grele, pe lîngă corp.

– Dintotdeauna ai fost în stare să-mi citești în suflet, urmă Adolfo. Ai știut mereu ce gîndesc, ce simt. Cînd eram puștan și mă întorceam noaptea tîrziu de la tîrfe sau de la luptele de cocoși, te mințeam, spunîndu-ți c-am fost la cinematograf sau la fotbal. Tu te uitai în ochii mei și citeai adevărul. Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

– Pe-atunci erai un copil, Dolfo. Tot ce făceai era o parte a procesului maturizării tale. De-acum însă ești bărbat în toată firea.

– Ai dreptate, Norberto, îl întrerupse Adolfo. Sînt bărbat. Dar nu mai am timp pentru luptele de cocoși, ca să nu mai vorbesc de mersul la tîrfe. Precum vezi, frățioare, n-ai de ce să-ți faci griji.

Norberto făcu un pas către el.

– Și acum te privesc în ochi. Și citesc în ei că totuși am motive de îngrijorare.

– Sînt grijile mele. Tu n-ai de ce să-ți faci griji.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Norberto. Sîntem frați. Împărțim aceleași suferințe, aceleași taine, aceeași dragoste. De ce nu vrei să stai de vorbă cu mine, Dolfo? Te rog.

– Despre ce să discutăm? Despre ceea ce fac? Despre ceea ce cred? Despre ceea ce visez?

– Despre toate astea, dacă vrei. Stai jos și spune-mi...

– N-am timp, replică Adolfo.

– Cînd ți-e sufletul în joc, trebuie să-ți faci timp.

Adolfo își privi lung fratele.

– Aha! Şi, dacă aş avea timp, m-ai asculta ca un frate sau în calitatea ta de preot?

– Norberto ar fi cel ce te-ar asculta, răspunse preotul blînd. Nu pot să despart ceea ce fac de ceea ce sînt.

– Aşadar, vrei să joci rolul conştiinţei mele.

– Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să o fac, spuse Norberto.

Adolfo îl privi în tăcere timp de cîteva secunde, apoi îşi întoarse privirea, înainte de a rosti:

– Chiar vrei să ştii ce-am făcut în seara asta?

– Da, vreau.

– Atunci o să-ţi spun, declară Adolfo. O să-ţi spun fiindcă, dacă mi se întîmplă ceva, vreau să ştii de ce am făcut ce am făcut.

Se întoarse din nou cu faţa către fratele său şi continuă aproape în şoaptă, pentru a nu risca să fie auzit de vecini, prin pereţii subţiri ai apartamentului.

– Catalanii aflaţi la bordul iahtului care s-a scufundat, Ramirez şi ceilalţi, au pus la cale şi au dus la îndeplinire asasinarea unui diplomat american aflat la Madrid. Am în buzunar înregistrarea conversaţiei lor care are drept subiect asasinatul.

Îşi pipăi buzunarul şi caseta zăngăni, confirmîndu-i parcă spusele.

– Caseta asta e o mărturie de necontestat, Norberto. Comandantul meu, Generalul, a avut dreptate în privinţa acestor ticăloşi. Ei conduceau un grup care şi-a propus să aducă la faliment ţara pentru a putea să preia conducerea. Femeia aceea a fost ucisă pentru a-i determina pe americani să nu se amestece în planul lor de cucerire a Spaniei.

– Nu mă interesează politica, ştii prea bine, interveni Norberto.

– Poate c-ar trebui să te intereseze, replică Adolfo. Singurul sprijin pe care îl au oamenii săraci din parohia ta vine de la Dumnezeu, dar nu le umple masa cu de-ale gurii.

– Nu, e-adevărat, recunoscu tînărul preot. Nu uita însă că fericiţi sînt cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia Cerurilor.

– E un adevăr valabil în meseria ta, dar nu şi în a mea, rosti Adolfo înfuriat.

Vru să plece, dar Norberto îl apucă de braţ şi îl împiedică să se îndepărteze.

– Spune-mi, Adolfo, ce rol ai jucat tu în uciderea oamenilor acelora?

– Care a fost rolul meu? repetă calm Adolfo. Eu am făcut-o, izbucni el apoi. Eu am aruncat în aer iahtul!

Norberto făcu un pas înapoi, de parcă mărturisirea neaşteptată ar fi fost o palmă.

– Milioane de oameni ar fi avut de suferit dacă acei monştri rămîneau în viaţă, murmură Adolfo.

Norberto îşi făcu semnul crucii.

– Erau oameni, Adolfo, nu monştri.

– Erau nişte creaturi fără scrupule şi fără simţăminte, i-o reteză Adolfo.

Nu se aştepta ca fratele său să înţeleagă ceea ce făcuse. Norberto era iezuit, un membru al Societăţii lui Iisus. De cinci sute de ani, membrii acestui ordin monastic erau instruiţi pentru a deveni soldaţi ai virtuţii, pentru a întări credinţa catolicilor şi pentru a o propovădui celor ce nu se numărau încă printre catolici.

– Greşeşti, spuse Norberto cu glas tremurător, fără a slăbi însă strînsoarea mîinii pe braţul fratelui său. „Creaturile“ acestea, cum îi numeşti tu, erau oameni ca toţi oamenii. Oameni cu suflete nemuritoare, create de Dumnezeu.

– Atunci ar trebui să-mi mulţumeşti, frate, căci eu le-am trimis sufletele nemuritoare în faţa lui Dumnezeu.

Ochii preotului erau scăldaţi în lacrimi.

– Îţi asumi o răspundere prea mare. Doar Dumnezeu are dreptul să cheme la el sufletele oamenilor.

– Trebuie să plec.

– Cît despre suferinţa acelor milioane de oameni pe care ai invocat-o mai devreme, ea ar fi fost trecătoare, s-ar fi limitat la această lume, urmă Norberto. Odată ajunşi alături de Dumnezeu, ar fi cunoscut fericirea. Tu, în schimb... rişti să fi condamnat pentru vecie.

– În cazul ăsta, roagă-te pentru mine, frate, căci am de gînd să continuu ceea ce am început.

– *Nu*, Adolfo! Nu trebuie...

Adolfo îşi retrase cu blîndeţe braţul din strînsoarea mîinii fratelui său, pe care o strînse uşor, la rîndul său, înainte de a-i da drumul.

– Măcar lasă-mă să te spovedesc, îl rugă Norberto.

– Altă dată, răspunse Adolfo.

– Altă dată s-ar putea să fie prea tîrziu, rosti Norberto, cu vocea gîtuită de emoţie. Ştii care e pedeapsa celor morţi fără să se căiască. Vei rămîne înstrăinat de Dumnezeu.

– Dumnezeu m-a uitat, oricum. Ne-a uitat pe noi toţi.

– Nu!

– Îmi pare rău, rosti Adolfo.

Pescarul îşi feri privirea. Nu voia să citească suferinţa din ochii blînzi ai preotului şi să fie obligat să recunoască faptul că el era cel ce-o provocase. Nu acum, cînd mai erau atîtea de făcut. Îi mulţumi încă o dată fratelui său pentru mîncare, apoi scoase o ţigară scuturată din pachetul strivit în buzunar. Era ultima, constată el. Avea să fie nevoit să se oprească în drum, pentru a-şi cumpăra un pachet de ţigări. Şi-o aprinse şi se îndreptă spre uşă.

– Te rog, Adolfo, insistă Norberto, apucîndu-l pe fratele său de umăr şi obligîndu-l să se întoarcă. Rămîi aici, cu mine. Să stăm de vorbă, să ne rugăm.

– Am treabă pe colină, replică acesta calm. I-am promis Generalului că voi duce înregistrarea celor de la postul de radio. Sînt și ei castilieni și au fost de acord să o difuzeze. Din acel moment, lumea întreagă va afla cît respect au catalanii pentru viața unui om, spaniol sau nu. Guvernul și opinia publică mondială ne vor ajuta să punem capăt asupririi lor.

– Dar ce va crede lumea despre castilianul care i-a ucis pe oamenii aceia? întrebă Norberto, reușind să-și coboare vocea atunci cînd pronunță cuvîntul „ucis“, dîndu-și seama că nu era cazul să fie auzit de vecini. Crezi că se vor ruga cu toții pentru sufletul tău?

– N-am nevoie de rugăciunile nimănui, răspunse Adolfo fără șovăire. Vreau doar să le atrag atenția. Cît despre ceea ce va gîndi lumea... Sper că îmi vor recunoaște curajul. Nu eu sînt cel care a recurs la împușcarea unei femei neînarmate, în plină stradă, doar pentru a-mi impune punctul de vedere. Își vor spune că am pătruns pînă în inima conspirației diabolice și am retezat-o din rădăcină.

– Iar cînd acest lucru se va afla, catalanii vor dori să te stîrpească *pe tine* din rădăcină, spuse Norberto.

– S-ar putea să încerce, recunoscu Adolfo. E posibil chiar să reușească.

– Și-atunci, cînd se va pune capăt vărsării de sînge? întrebă Norberto. Atunci cînd nu va mai fi rămas nimeni în viață?

– Am știut de la bun început că o singură lovitură nu va fi de-ajuns pentru a pune capăt ambițiilor catalane și că, pe parcurs, ar putea fi pierdute viețile unor castilieni, spuse Adolfo. Cît despre sfîrșitul vărsării de sînge, să știi că nu e chiar atît de departe precum crezi. Pînă cînd catalanii și aliații lor vor apuca să se mobilizeze, va fi prea tîrziu pentru a stăvili ceea ce va urma.

Umerii largi ai lui Norberto se lăsară. Clătină din cap încet, cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji. Dintr-o dată, părea să-şi fi pierdut orice elan.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dolfo, suspină el. Ce va urma? Spune-mi, ca să mă pot măcar ruga pentru sufletul tău.

Adolfo îşi privi îndurerat fratele. Rar i se întîmplase să-l vadă pe Norberto plîngînd. De fapt, nu-l văzuse în halul acesta decît de două ori. Prima oară la înmormîntarea mamei lor, iar a doua oară la căpătîiul unui tînăr enoriaş muribund. Îi venea greu să-l privească şi să nu fie mişcat.

– Eu şi camarazii mei avem de gînd să redăm Spania poporului castilian, spuse Adolfo. După o mie de ani de asuprire, vom readuce inima înapoi în trupul Spaniei.

– Există şi alte mijloace prin care se poate atinge acest scop, pledă Norberto. Mijloace lipsite de violenţă.

– Au fost încercate demult, fără nici un rezultat, clătină din cap Adolfo.

– Dumnezeu n-a ridicat niciodată sabia pentru a lua viaţa cuiva.

Adolfo îşi aşeză mîna pe umărul fratelui său.

– Fraţioare, rosti el, privindu-l în ochii înceţoşaţi de lacrimi. Dacă îmi poţi garanta sprijinul Lui, îţi garantez că nu voi mai lua viaţa nimănui.

Norberto vru să spună ceva, dar se opri. Adolfo îi mîngîie obrazul şi zîmbi. Întorcîndu-se, deschise uşa şi îi trecu pragul. Se opri şi îşi plecă privirea.

Adolfo era dispus să creadă într-un Dumnezeu drept. Nu credea însă într-un Dumnezeu care îi pedepsea pe aceia care căutau să se elibereze. Nu-şi putea permite să se lase influenţat de convingerile fratelui său. Şi totuşi, cel care încerca să-l oprească era Norberto, acel om de o nemaiîntîlnită bunătate care îşi făcuse griji pentru el încă din vremea cînd era copil şi pînă acum, cînd devenise adult. Îl îngrijise şi-l

iubise, indiferent de faptele sale. Nu-l putea lăsa aici, pradă suferinţei.

Adolfo privi în urmă. Îi zîmbi fratelui său şi-i mîngîie încă o dată obrazul fin.

– Nu te ruga pentru mine, Norberto. Roagă-te pentru ţara noastră. Căci, dacă Spania e condamnată, mîntuirea mea nu mă va face fericit şi nici n-o voi fi meritat.

Trase cu sete din ţigară şi porni în fugă pe trepte, lăsînd în urmă o dîră de fum şi un frate care nu-şi mai putea stăpîni plînsul.

8

Luni, ora 16 şi 22 de minute, Washington, D.C.

Ca în fiecare după-amiază, Paul Hood studia lista de nume afişată pe monitorul computerului său. Cu cîteva minute în urmă, îşi apăsase degetul mare pe miniscannerul aflat lîngă tastatură. După identificarea amprentei digitale, computerul îi solicitase codul personal de acces şi, şapte zecimi de secundă mai tîrziu, deschisese fişierul cu agenţii operativi ai Centrului de Comandă aflaţi în misiune. Hood tastă parola – numele de fată al soţiei sale, KENT – iar lista de nume apăru pe ecran.

În total, Centrul coordona activitatea a nouă agenţi operativi. Fiecare dintre cei nouă, bărbaţi şi femei, figura pe statele de plată ale Centrului. Alături de nume, pe listă mai figurau ordinele de misiune şi locaţia în care aceştia se găseau în prezent, un mic rezumat al ultimului raport primit de la fiecare, pregătit de Bob Herbert – raportul complet putea fi consultat prin dezarhivare –, precum şi, în sfîrşit, adresa celei mai apropiate case conspirative şi traseele de repliere în caz de urgenţă. Dacă unul dintre agenţi era deconspirat, Centrul de

Comandă avea să-i găsească la adresele respective şi avea să facă toate eforturile pentru repatriere. Pînă în prezent, nici unul dintre agenţi nu fusese compromis.

Trei dintre agenţi se aflau în misiune în Coreea de Nord, ca urmare distrugerii, de către echipa de intervenţie a Centrului a unei baze de lansare a rachetelor, în Munţii Diamantelor. Sarcina agenţilor era de a se asigura că respectiva bază de lansare nu avea să fie reconstruită. Deşi la origini baza fusese construită în secret de un ofiţer sud-coreean trădător, nu exista nici o garanţie că nord-coreenii, oportunişti ca întotdeauna, nu aveau să încerce să recupereze echipamentul rămas la faţa locului pentru a construi o nouă bază de lansare.

Doi agenţi ai Centrului se aflau în Valea Bekaa din Liban şi alţi doi în Damasc, capitala Siriei. Ambele echipe erau infiltrate în bandele locale de terorişti şi transmiteau rapoarte privind consecinţele politice ale activităţii desfăşurate acolo de Centrul de Comandă. Faptul că agenţii Centrului preveniseră izbucnirea unui război între Siria şi Turcia nu era privit cu ochi buni în regiune: în Orientul Mijlociu, naţiunile preferau să îşi rezolve singure problemele, chiar dacă acest lucru însemna război. Intervenţia externă pentru menţinerea păcii, mai ales venită din partea Statelor Unite, era considerată ilicită şi dezonorantă.

Ultimii doi agenţi se aflau în Cuba şi erau însărcinaţi să observe evoluţia situaţiei politice din această ţară. Potrivit rapoartelor, pe măsură ce îmbătrînea, Fidel Castro tindea să scape din mînă frînele puterii. Cu toate defectele sale – şi erau destule –, călcîiul de fier al dictatorului menţinuse Caraibele într-o stare de stabilitate mai mult sau mai puţin constantă. Oricare tiran venit la putere în Haiti, în Grenada, în Antigua sau oricare altă insulă avea şi acum nevoie de aprobarea lui Castro pentru a face contrabandă cu arme sau cu droguri şi chiar pentru a menţine o armată îndeajuns de puternică. Toţi erau conştienţi că rivalii liderului cubanez erau asasinaţi înainte de a deveni prea puternici. Era evident că, o

dată cu moartea lui Castro, haosul, nu democrația, avea să se instaureze pe insulă și în întreaga regiune. Statele Unite aveau pregătit un plan de rezervă pentru această eventualitate, menit să umple vidul de putere prin utilizarea conjugată a unor pîrghii economice și militare. Agenții Centrului de Comandă erau elemente-cheie în rețeaua de avertizare și pregătire anticipată, care urma să netezească drumul pentru punerea în aplicare a acestui plan.

„Nouă vieți omenești", își zise Hood. De fiecare dintre ele depindeau alte două, trei sau chiar patru vieți. Nu era o responsabilitate care să poată fi tratată cu ușurință. Examină rapoartele de după-amiază și, constatînd că situațiile rămăseseră relativ stabile și nu suferiseră modificări majore, închise fișierul.

Toți acești agenți contau pe discreția absolută a comunicațiilor pe care le aveau cu Centrul de Comandă. Își transmiteau rapoartele contactînd telefonic biroul unei companii cu sediul la Washington, care închiria spații pentru birouri. Numărul respectiv de telefon era înregistrat pe adresa Companiei de Consultanță Internațională Caryn Nadler. Agenții își foloseau limbile materne, fiecare cuvînt avîndu-și semnificația sa aparte odată tradus în limba engleză, diferită de cea originală. De pildă, fraza „Cum aș putea rezerva un loc pentru Dallas?" rostită în arabă putea să însemne, în traducere engleză, cu totul altceva: „Președintele sirian este grav bolnav". Deși traducerile se făceau prin intermediul unui program computerizat, șapte oameni în afară de Hood aveau acces la acestea și, în același timp, la identitatea agenților. Bob Herbert, Mike Rodgers și Darrell McCaskey erau trei dintre aceste persoane, iar Hood avea deplină încredere în ei. Cum rămînea însă cu ceilalți patru, doi dintre ei în subordinea lui Herbert, unul în grupul lui McCaskey și al patrulea în echipa condusă de Rodgers? Cu toții trecuseră prin verificările standard, dar fuseseră aceste verificări îndeajuns de minuțioase? Erau oare codurile suficient de discrete, în eventualitatea în care ar fi fost interceptate? Din nefericire,

răspunsul la aceste întrebări nu putea fi cunoscut decît în momentul în care un agent dispărea, o misiune era sabotată sau o echipă cădea victimă unei ambuscade.

Acestea erau riscurile inerente în domeniul spionajului și al recoltării de informații pe plan internațional. Era un fapt inevitabil. Agenții considerau pericolul drept unul dintre ingredientele meseriei lor. În ciuda celor întîmplate cu Martha în Spania, Centrul de Comandă avea datoria să facă tot ce-i stătea în putință pentru a reduce astfel de riscuri. Pentru moment, asasinarea Marthei era investigată la fața locului de Darrell McCaskey, Aideen Marley și colaboratorii lor de la Interpol. Mike Rodgers și Bob Herbert studiau rapoartele informative din ultima vreme, iar Ron Plummer purta discuții cu diplomații străini de la Washington și de peste hotare. Carol Lanning se angajase să ia legătura cu relațiile ei de la Departamentul de Stat. La fel ca la NASA sau la Pentagon, și la Centrul de Comandă rutina activităților desfășurate ca urmare a declanșării unei crize se desfășura potrivit unui program extrem de precis.

„De ce oare, privind retrospectiv, pregătirile pentru o misiune par, comparativ, mult mai neglijente?" se întrebă Hood. „Fiindcă, naiba s-o ia de treabă, e vorba de o privire retrospectivă!" Ulterior, își puteau permite luxul explorării amănunțite, pentru a determina unde anume se afla greșeala.

Și unde greșiseră de astă dată? Centrul de Comandă nu avusese de ales în privința trimiterii Marthei în Spania. După ce Av Lincoln îi pronunțase numele și Serrador insistase ca ea să participe la întîlnirea programată, nu mai existase cale de întoarcere. Cît despre alegerea lui Aideen, care să o secundeze pe parcursul convorbirilor, în locul lui Darrell... Fusese o decizie corectă. Aideen, spre deosebire de Darrell, vorbea perfect spaniola. La fel ca și Serrador, Aideen provenea dintr-o familie de muncitori – Hood se gîndise că acest amănunt le-ar fi putut fi de folos. Dar chiar și prezența lui Darrell în momen-

tul atentatului nu i-ar fi fost de prea mult folos Marthei, dacă ea fusese aleasă în mod deliberat drept ţintă a atacului.

Şi totuşi, Hood se simţea ruşinat că sistemul dăduse greş cîtă vreme el se afla la comandă. Ruşinat şi, totodată, teribil de furios.

Atît de furios, încît, pentru moment, nu se simţea în stare să-şi focalizeze mînia asupra unui obiectiv anume. Era furios fiindcă o viaţă fusese curmată atît de brutal. Hood ura crima, din orice motive ar fi fost ea făptuită. Atunci cînd ajunsese la Centrul de Comandă îi căzuse în mînă un dosar secret al CIA, avînd drept subiect un pluton de asasini care fusese înfiinţat în timpul administraţiei Kennedy. Mai mult de o duzină de generali şi diplomaţi străini fuseseră executaţi de membrii acestuia între 1961 şi 1963. Din punct de vedere politic, existenţa acestei unităţi de elită era perfect justificată. Cu toate acestea, din punct de vedere moral îi era greu s-o accepte, chiar dacă asasinatele în cauză duseseră, pe termen lung, la salvarea unor vieţi omeneşti.

Dar, poate chiar din acest motiv, moartea Marthei căpăta o dimensiune tragică. Nu era acelaşi lucru cu înlăturarea unui despot, care ar fi dus la îmbunătăţirea vieţii altor oameni, şi nici nu se putea compara cu lichidarea unui terorist cu scopul prevenirii unor atentate. Cineva o împuşcase pe Martha pentru a transmite un semnal. *Un semnal!*

Era furios şi pe guvernul spaniol. Autorităţile iberice solicitaseră sprijinul american pentru supravegherea prin satelit a activităţilor cu potenţial terorist şi îl obţinuseră. Cînd venea însă vorba de a da o mînă de ajutor, situaţia se schimba radical. Chiar dacă deţineau informaţii despre atentat, nu erau dispuşi să le divulge. Puţinele informaţii deţinute în prezent de Centrul de Comandă proveneau din sursele lui Darrell McCaskey din cadrul Interpolului. Nimeni nu revendicase atentatul. Supravegherea de către Herbert a comunicaţiilor prin fax şi prin radio purtate între guvern şi secţiile de poliţie spaniole confirmase acest lucru. Maşina cu care fugise tero-

ristul nu fusese descoperită, în ciuda cercetărilor desfășurate la sol și prin observații din elicopter, iar Biroul Național de Recunoaștere din cadrul Pentagonului nu reușise să o identifice în imaginile luate din satelit. Poliția spaniolă își îndreptase investigațiile spre *cortacarros*, echivalentul spaniol al atelierelor de dezmembrare a mașinilor. Dar, chiar și în cazul în care mașina căutată fusese dusă la un astfel de atelier, existau puține șanse ca ea să fie găsită înainte de a fi fost dezmembrată. Pînă în momentul respectiv, în eventualitatea în care cel ce o cumpărase avea să fie vreodată identificat, urma agresorului avea să se piardă. În sfîrșit, Darrell McCaskey raportase cu cîteva minute în urmă că factorul poștal care fusese ucis în decursul atentatului nu avea cazier. Părea a fi un trecător nevinovat și ghinionist.

În sfîrșit, Hood era furios pe sine însuși. Ar fi trebuit să intuiască din prima clipă că nu era cazul să le lase pe Martha și pe Aideen să preia riscurile unei operațiuni clandestine în toată regula, fără a le pune pe urme măcar o „umbră" sau două, care să le acopere spatele. Poate că bodyguarzii n-ar fi reușit să împiedice atentatul, dar ar fi avut șansa de a-l prinde pe făptaș. Fiind vorba despre o operațiune „curată" – adică o întîlnire diplomatică, nu o acțiune de spionaj sau de supraveghere – le îngăduise celor două să plece neînsoțite la întîlnire. Nu anticipase ivirea unor probleme. De fapt, nimeni nu putea să le anticipe. Paznicii parlamentarilor spanioli aveau o bună reputație, de care nu avea motive să se îndoiască.

Iar Martha plătise pentru această neglijență a lui.

Ușa biroului rămăsese deschisă. Hood ridică privirea și o văzu pe Ann Farris intrînd. Era îmbrăcată într-un costum sidefiu, iar părul negru îi cobora pînă sub bărbie. În ochii ei blînzi lucea o nuanță de compătimire. Hood se grăbi să îi evite, întorcîndu-și privirea spre monitor.

– Salut, spuse el.

– Salut, îi răspunse Ann. Cum te simți?

– Groaznic, murmură Hood, în timp ce deschidea un fişier trimis de Herbert, conţinînd date despre Serrador. Cum stau lucrurile în sectorul tău?

– Doi reporteri au reuşit să afle de legătura care exista între Martha şi Centrul de Comandă, răspunse Ann. Însă doar Jimmy George de la *Post* şi-a dat seama că, după toate probabilităţile, Martha nu se afla la Madrid în scopuri turistice. A fost de acord să nu îşi dea în vileag presupunerile timp de o zi sau două, după ce i-am promis că-i vom acorda exclusivitate atunci cînd ne vom adresa presei.

– Perfect. Îi vom oferi fotografiile de la morgă, mormăi Hood amărît. Cred că astea îi vor vinde ziarul.

– E un tip de treabă, Paul, insistă Ann. S-a comportat cu mult bun-simţ.

– Mda, presupun că aşa o fi, replică Hood. Măcar a fost de acord să dialogaţi. Aţi stat de vorbă şi raţiunea a triumfat. Mai ţii minte, Ann, care e sensul cuvîntului ăstuia, „raţiune"? Ţii minte, pe vremuri, „raţiune", „dialog", „negocieri" făceau parte din fondul general al limbii...

– Da, îmi amintesc, spuse Ann. Să ştii, sînt destui care le folosesc şi astăzi, şi chiar le pun în practică.

– Nu, nu sînt destui, clătină din cap Hood. Cînd eram primar în Los Angeles, am avut un diferend de opinii cu guvernatorul Essex. Îl poreclisem „lordul" Essex. Spunea că nu-i plăceau metodele mele „neortodoxe" de acţiune. Spunea că nu putea să aibă încredere în mine. Adevărul este că eu eram preocupat de calitatea vieţii cetăţenilor, în vreme ce el năzuia să devină preşedinte. Cele două ţeluri nu se prea potriveau. În consecinţă, a încetat să-mi mai vorbească. Eram nevoiţi să comunicăm prin intermediul viceguvernatorului Whiteshire. Partea cea mai haioasă e că Los Angeles-ul a fost uitat la suplimentările de buget şi Essex n-a mai fost ales guvernator. Doamne, ce copilărie! Politicienii refuză să comunice între ei, uneori chiar şi în familie comunicarea încetează, şi ne mai mirăm că totul se duce de rîpă!

Scuză-mă, Ann. Te felicit că ai reuşit să-l convingi pe domnul George.

Ann se apropie şi se apleacă pe deasupra biroului. Întinse mîna dreaptă şi îi atinse mîna lui Hood cu vîrfurile degetelor. O atingere caldă şi foarte, foarte feminină.

– Paul, ştiu cum te simţi...

– Ştiu că ştii, încuviinţă Hood. Dacă e cineva care să ştie, tu eşti aceea.

– Trebuie însă să fii convins că nu aveai cum să anticipezi ceea ce s-a întîmplat, urmă Ann.

– Ei, aici greşeşti, o contrazise Hood, retrăgîndu-şi mîna dintr-a ei. Am dat-o în bară. *Eu* am dat-o-n bară!

– Nimeni n-a dat-o în bară, Paul, încercă ea să îl liniştească. A fost o situaţie imprevizibilă.

– Nu, o contrazise Hood. A fost o situaţie neprevăzută. Simulăm situaţii de luptă, atacuri teroriste, chiar şi asasinate. Pot să apăs pe un buton pe această tastatură şi pe monitor vor apărea zece variante prin care l-am putea captura sau lichida pe cel mai la modă dintre dictatorii lumii. Procesul de anticipare a unor simple probleme de securitate n-a fost însă inclus în sistemul nostru şi, ca urmare, Martha a fost ucisă.

Ann clătină din cap.

– Chiar dac-am fi trimis nişte oameni care să-i asigure securitatea, tot n-am fi putut evita asasinarea ei. N-ar fi apucat să intervină la timp. Ştii asta la fel de bine ca mine, Paul.

– Da, dar măcar ar fi reuşit să pună mîna pe agresor.

– Poate, acceptă Ann. Dar asta tot n-ar fi readus-o pe Martha la viaţă.

Hood se lăsa cu greu convins. Aveau să ştie mai multe în momentul finalizării anchetei.

– Mai e vreun aspect de care trebuie să ne ocupăm, în ceea ce priveşte relaţiile cu presa? întrebă el, exact în clipa în care telefonul emise două semnale sonore scurte, semn că era apelat pe o linie internă.

Hood aruncă o privire la codul celui care îl suna: era Bob Herbert.

– Nu, nu mai e nimic, spuse Ann.

Își mușcă buzele, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se abținu.

„Ei bine, adio comunicare“, își zise Hood, nițel cinic. Ridică telefonul.

– Da, Bob?

– Paul, cred că am prins un fir, anunță acesta, pe un ton ce îi vădea preocuparea.

– Dă-i drumul.

– Am interceptat o înregistrare transmisă la un mic post de radio comercial din Tolosa. Ți-o transmit chiar acum prin Vee-Bee. Deocamdată n-am reușit să obținem o confirmare a autenticității benzii pe care o vei asculta, dar vom avea rezultatul în cel mult o oră. Vom primi eșantioane dintr-un interviu cu cel care vorbește, de la un post de televiziune de limbă spaniolă de la noi. Vom compara vocile pentru a fi siguri, dar instinctul îmi spune că peste cel mult o oră vom ști. Cea dintîi voce pe care o vei auzi e cea a prezentatorului postului, care prezintă înregistrarea ce urma să fie difuzată, continuă Herbert. Cea de-a doua voce e cea a vorbitorului în cauză. Îți transmit prin e-mail și traducerea din spaniolă.

Hood îi mulțumi, închise fișierul care conținea datele despre Serrador și aduse pe ecran mesajul e-mail al lui Herbert. Apoi apăsă pe tasta care punea în funcțiune programul Vee-Bee. Denumire prescurtată de la Voice-Box, Vee-Bee era echivalentul sonor al mesajelor e-mail. Sunetele erau analizate digital și curățate de paraziți cu ajutorul unui program conceput de Matt Stoll. După această filtrare, sunetele recepționate prin simulatorul Vee-Bee nu se puteau deosebi cu nimic de ceea ce se putea auzi în realitate. Mulțumită codării digitale, ascultătorul avea posibilitatea de a izola sunetele din fundal de cele din prim-plan, pentru a le reda apoi separat.

Ann ocoli biroul și se aplecă peste umărul lui Hood. Căldura apropierii ei îi dădu acestuia o senzație reconfortantă. Se concentră, citind transcrierea mesajului concomitent cu derularea înregistrării.

„Doamnelor şi domnilor, bună seara!“ rosti primul vorbitor. Întrerupem programul muzical pentru a vă pune la curent cu ultimele ştiri despre explozia care a avut loc astă-seară la bordul unui iaht aflat în golful La Concha. Cu cîteva minute în urmă, la sediul postului nostru de radio am primit o casetă. Înregistrarea respectivă ne-a fost adusă de un bărbat care s-a prezentat drept membru al Mişcării Poporului Spaniol. Conform declaraţiilor sale, înregistrarea surprinde o conversaţie care a avut loc la bordul iahtului *Verídico*, cu cîteva clipe înaintea exploziei. Prin difuzarea acestei înregistrări, MPS îşi asumă responsabilitatea atentatului. De asemenea, ea declară că Spania aparţine de drept spaniolilor, nu elitei catalane. Vom difuza integral această înregistrare.“

Urma un comentariu adăugat între paranteze de Bob Herbert: „MPS este o grupare alcătuită din castilieni pur-sînge. În ultimii doi ani, au împărţit manifeste şi au făcut recrutări de noi membri. Au revendicat două atentate teroriste împotriva unor ţinte catalane şi andaluze. Identitatea liderului acestei organizaţii şi dimensiunile ei nu sînt cunoscute.“

Cu fălcile încleştate, Hood continuă să citească traducerea, în timp ce în difuzor răsuna înregistrarea. Ascultă vocea calmă, măsurată, a lui Esteban Ramirez, care expunea intenţiile catalane în privinţa Spaniei şi se mîndrea cu implicarea grupului pe care îl conducea în asasinarea Marthei Mackall. Toate acestea, cu amabilul sprijin al deputatului Isidro Serrador...

– Iisuse, murmură Hood printre dinţi. Bob, e cu putinţă să fie adevărat?

– Nu numai că e adevărat, spuse Herbert, dar asta explică şi refuzul lui Serrador de a continua discuţiile cu Darrell şi Aideen. Ticălosul ne-a întins o cursă, Paul.

Hood îşi ridică privirea spre Ann. O mai văzuse supărată de destule ori, în cei aproape doi ani de cînd se cunoşteau, dar niciodată într-o asemenea măsură. Orice urmă de compasiune i se ştersese de pe chip. Avea buzele strînse şi răsufla zgomo-

tos, pe nas. Ochii îi aruncau fulgere, iar obrajii i se îmbujoraseră.

– Ce vom face, Paul? întrebă Herbert. Însă, înainte de a-mi da un răspuns, te rog să nu uiţi că nici un tribunal spaniol nu se va atinge de un fir de păr din capul unui parlamentar, figură politică marcantă, din pricina unei înregistrări ilegale, făcută de un individ ale cărui mîini sînt, după toate probabilităţile, la fel de murdare ca ale lui Serrador. Vor purta o discuţie îndelungată cu el, îl vor ancheta pînă vor scoate tot ce vor. Dar, dacă individul are prieteni sus-puşi – şi sînt sigur că are destui! – vor anunţa public că totul a fost o înscenare. Vor face tot ce le va sta în putinţă pentru a pune beţe în roate justiţiei.

– Ştiu, încuviinţă Hood.

– Ştiu că ştii, urmă Herbert. Dar s-ar putea ca aceşti prieteni sus-puşi să-i ofere un tîrg acceptabil, numai pentru a-i păstra pe alegătorii săi mulţumiţi. S-ar putea să-l lase pur şi simplu să scape basma curată, îngropînd afacerea, ori să-i permită să „părăsească" ţara cînd... nu se uită nimeni. Ceea ce vreau să-ţi dau de înţeles este că ar fi cu putinţă să fim obligaţi să luăm în mîinile noastre responsabilitatea justiţiei. Dacă Serrador se dovedeşte a fi de partea teroriştilor, va trebui să răspundem focului cu foc.

– Am priceput, spuse Hood, adăugînd, după un scurt moment de gîndire: Îl vreau pe ticălosul ăsta, iar dacă nu-l vom putea aduce în faţa justiţiei, mi-aş dori să-l văd mort.

„Ei bine, adio, morală înaltă!" îşi spuse Hood. Se mai gîndi cîteva clipe. Nu voia să-l lase pe Serrador să scape cu faţa curată. Din nefericire, nu avea decît doi agenţi operativi la faţa locului, Darrell şi Aideen. Şi nu era convins că aceştia aveau să reuşească să rămînă cu ochii pe Serrador pînă în momentul în care echipa de intervenţie sau o altă unitate avea să ajungă la faţa locului, pentru a avea o discuţie cu Darrell în acest sens. Era nevoie de informaţii cît mai exacte, cît mai curînd.

– Bob, vreau să aranjezi o supraveghere electronică cît mai precisă a lui Serrador, rosti el într-un tîrziu.

– S-a făcut deja, răspunse Herbert. Recepţionăm tot ceea ce se comunică de la telefoanele lui de-acasă şi de la birou, tot ceea ce transmite prin fax sau prin e-mail.

– Excelent.

– Ce-ai de gînd să hotărăşti în privinţa lui Darrell şi-a lui Aideen? se interesă Herbert.

– Voi sta de vorbă cu Darrell şi-i voi lăsa lui puterea de a decide. El se află în miezul lucrurilor, el trebuie să hotărască. Mai întîi însă aş vrea să discut cu Carol Lanning, să vedem dacă Departamentul de Stat ne poate furniza o imagine de ansamblu asupra a ceea ce se întîmplă în Spania.

– Tu ce crezi, ce se întîmplă, de fapt, acolo? întrebă Ann.

– Sper din suflet să mă înşel, dar mă tem că moartea Marthei şi a celor ce au pus la cale uciderea ei n-a fost doar un simplu avertisment.

– Ce a fost, de fapt? insistă Ann.

Hood o privi în ochi, în timp ce se ridica din fotoliu.

– Aş spune că am asistat la salvele de începere unui război civil.

9

Luni, ora 23 şi 30 de minute, Madrid, Spania

În perioada sesiunilor parlamentare, deputatul Isidro Serrador locuia într-un apartament cu două camere situat într-unul dintre cartierele cele mai la modă ale Madridului, Parque del Retiro. De la ferestrele locuinţei aflate la etajul şapte, avea posibilitatea să admire priveliştea minunată a lacului şi a grădinilor. Spre sud-vest, dacă se apleca puţin pe geam, ar fi văzut singura statuie înfăţişîndu-l pe diavol din Europa. Sculptată în 1880, statuia marca locul în care doamnele din înalta societate spaniolă a secolului al optsprezecelea aveau permisiunea oficială de a se înfrunta în duel. Desigur, puţine femei profitaseră de această ocazie, de-a lungul timpului. Numai bărbaţii erau îndeajuns de vanitoşi pentru a-şi risca vieţile de dragul pedepsirii unei insulte.

Serrador stătea aşezat pe divan şi contempla parcul luminat de felinare. Se întorsese acasă după ce îşi încheiase ziua, îndeplinind o serie de sarcini ce ţineau de datoria sa de membru al Congresului. Era mulţumit că totul se desfăşurase con-

form planurilor iniţiale. Făcuse o baie şi aţipise niţel în apa fierbinte. Apoi, ieşind din cadă, pusese în funcţiune cuptorul cu microunde, pentru a încălzi mîncarea pregătită pentru cină de către servitoare. În aşteptare, se delectase cu un coniac de bună calitate. Mai tîrziu, savurînd cotletul de porc cu cartofi şi mazăre, avea să urmărească ştirile la televizor, curios în ceea ce privea interpretările date de presă incidentului soldat cu împuşcarea acelei „turiste" din Statele Unite. Apoi avea să îşi asculte mesajele înregistrate peste zi de robotul telefonic şi avea să răspundă celor importante, dacă nu avea să fie prea tîrziu. Deocamdată, n-avea nici un chef să discute cu nimeni. Voia doar să-şi savureze în tihnă triumful.

„Ştirile vor fi cît se poate de amuzante", îşi spuse el.

Experţii aveau să vorbească despre impactul pe care l-ar putea avea atentatul asupra afluenţei de turişti, fără să aibă însă habar de ceea ce se petrecea în realitate – şi de ceea ce avea să se întîmple în următoarele săptămîni. Era uimitor cît de reduse erau cunoştinţele în materie de politică şi economie ale aşa-zişilor analişti. De fapt, afirmaţiile lor se băteau cap în cap. Previziunile lor nu erau decît un exerciţiu, un joc.

Avea spatele rezemat confortabil de pernele moi şi picioarele goale încrucişate pe măsuţa din faţa sa. Sorbise ultimele înghiţituri de coniac, iar gîndurile declanşate de întîmplările de peste zi îşi ocupaseră locul cuvenit în memorie.

Planul era ingenios. Două minorităţi, bascii şi catalanii, aveau să se unească pentru a prelua controlul asupra Spaniei. Bascii aveau să contribuie cu arme, cu forţele lor bine pregătite şi cu experienţa tactică într-ale terorismului. Catalanii aveau să-şi exercite influenţa în economie, cîştigîndu-şi adepţi datorită ameninţării cu o puternică depresie economică. Odată cîştigat controlul asupra naţiunii, catalanii aveau să acorde autonomie Ţării Bascilor, permiţîndu-le celor care – asemenea lui Serrador – îşi doreau să conducă să îşi împlinească visele. Între timp, catalanii bogaţi aveau să continue să

cîrmuiască Spania, folosindu-se de pîrghiile comerciale pentru a controla restul grupărilor etnice neautonome.

Era un plan ingenios şi totodată simplu, care nu putea să dea greş.

Telefonul începu să sune cu o clipă înainte ca la uşă să se fi auzit primele bătăi. Serrador tresări, întrerupt din reverie – şi încă din două părţi. Bombănind nemulţumit, politicianul îşi strecură picioarele în papuci şi se ridică. Îndreptîndu-se spre telefon, îi strigă celui aflat la uşă să aştepte puţin. Nimeni nu putea să urce fără ca sosirea să-i fi fost anunţată în prealabil de către portar. În consecinţă, se întrebă care anume dintre vecini voia să-i ceară un serviciu. Să fie proprietarul lanţului de magazine alimentare, care dorea să-şi extindă afacerea? Sau fabricantul de biciclete, care voia să exporte mai multe produse finite în Maroc? Ticălosul. Măcar tipul cu băcăniile avea bunul-simţ de a plăti pentru favorurile cerute. În schimb, fabricantul de biciclete se socotea îndreptăţit să se bucure de ele numai fiindcă îi era vecin de palier. Serrador îi ajuta deoarece nu voia să-şi facă duşmani. Nu puteai şti niciodată care dintre vecini ar putea să audă sau să vadă ceva ce s-ar putea dovedi compromiţător.

Serrador se întrebă, retoric, de ce nu-l vizita nici una dintre frumoasele concubine care locuiau în clădire. Cunoştea cel puţin trei, amantele unor miniştri care, seara, se duceau cuminţi la nevestele lor.

Telefonul cu design antic era aşezat pe o măsuţă, în hol. Serrador îşi legă cordonul halatului şi ridică receptorul. Cel de la uşă n-avea decît să mai aştepte, oricine ar fi fost. Avusese o zi lungă şi obositoare.

– *Sí?* rosti el.

Bătăile în uşă se făcură din nou auzite, mai insistent. Cel de-afară îl strigă pe nume, dar nu recunoscu vocea.

Serrador nu reuşea să desluşească nimic din cele spuse de cel aflat la capătul celălalt al firului. Enervat, se întoarse şi strigă către uşă:

– O clipă!

Reveni la telefon:

– Da! Cine e?

– Alo, rosti interlocutorul.

– Da, ascult!

– Vă sun din partea domnului Ramirez.

Serrador se înfioră.

– Cu cine stau de vorbă?

– Numele meu e Juan Martinez, *señor*, se prezentă celălalt. Sînteți deputatul Serrador?

– Cine ești, Juan Martinez? întrebă Serrador, derutat. *Și cine era oare cel de la ușă? Ce naiba se întîmplase?*

– Sînt unul din membrii *familiei*, răspunse Martinez.

Se auzi o cheie răsucită în broască. Zăvorul se deschise și, cu ochii holbați de uimire, Serrador văzu ușa deschizîndu-se. Administratorul clădirii se ivi în prag. În spatele său se aflau doi polițiști și un sergent.

– Îmi cer scuze, domnule deputat, bîigui portarul, în vreme ce polițiștii îl ocoliră și pătrunseră în încăpere. Pe acești domni n-am putut să nu-i las să urce...

– Ce faceți? îi întrebă Serrador pe polițiști.

Tonul îi era indignat, iar privirea sa arunca săgeți otrăvite. Auzi declicul telefonului pus în furcă la celălalt capăt al firului, apoi tonul. Încremeni cu receptorul la ureche, realizînd brusc că se întîmplase ceva teribil de grav.

– Sînteți deputatul Isidro Serrador? întrebă sergentul.

– Da.

– Vă rog să ne însoțiți.

– De ce?

– Veți fi interogat în legătură cu asasinarea unei turiste din Statele Unite.

Serrador își mușcă buzele. Expiră zgomotos pe nas. Nu voia să rostească nici un cuvînt, nu voia să pună nici o întrebare, nu avea de gînd să facă nimic înainte de a fi discutat cu avocatul său.

Încuviință scurt din cap.

– Daţi-mi voie să mă îmbrac, spuse el. Apoi am să vă însoţesc.

Sergentul aprobă printr-o înclinare a capului, după care îi făcu semn unuia dintre poliţişti să se posteze la uşa dormitorului. Nu-i îngădui lui Serrador să închidă uşa, iar deputatul preferă să nu protesteze. Dacă îşi pierdea cumpătul, nu avea nimic de cîştigat. Era preferabil să accepte cu umilinţă condiţiile impuse, păstrîndu-şi calmul şi gîndirea limpede.

Cei trei îl conduseră pe Serrador la subsol, ieşind în cele din urmă pe stradă prin garajul clădirii. Acesta se gîndi că urmau acest traseu pentru a-l feri de stînjeneala arestării. Măcar avuseseră bunul-simţ de a nu-i pune cătuşe. Urcară cu toţii într-o maşină fără însemnele poliţiei, care îi depuse în scurt timp la secţia municipală de poliţie, de cealaltă parte a parcului. Odată ajunşi aici, deputatul fu escortat într-o încăpere fără ferestre. Pe perete fusese atîrnat un portret al regelui. Camera era luminată de trei becuri cu abajururi albe în formă de lalea şi avea drept unică piesă de mobilier o masă veche. Pe masă se afla un telefon. I se spuse că putea să dea oricîte telefoane dorea şi că, în scurt timp, avea să vină cineva pentru a discuta cu el.

Apoi uşa fu închisă cu cheia, iar Serrador rămase singur în încăpere. Se aşeză pe unul dintre cele patru scaune.

Îi telefonă lui Antonio, avocatul său, dar nu-l găsi acasă. Cu siguranţă, ieşise cu una dintre frumoasele care rîvneau să-i răpească statutul de burlac înstărit. Serrador nu se osteni să-i lase vreun mesaj. Nu voia ca la revenirea lui Antonio vreo nimfă vorbăreaţă să-i asculte spusele. Nu văzuse nici un reporter în faţa secţiei de poliţie, aşa încît deputatul le mulţumi în gînd poliţiştilor pentru discreţie.

Sau presa aştepta în faţa clădirii în care locuia? se întrebă brusc. Poate că acesta fusese motivul pentru care poliţiştii preferaseră să iasă prin garaj. Poate că asta însemnau spusele portarului: „Pe aceşti domni n-am putut să nu-i las să urce..." Reporterii încercau adeseori să ajungă la unii dintre locatarii

imobilului, dar personalul de serviciu se pricepea să-i ţină la distanţă de chiriaşii celebri. Pe de altă parte, Serrador îşi schimba îndeajuns de des numărul de telefon, astfel încît să nu fie deranjat de insistenţele presei.

Şi totuşi, cel care îi telefonase reuşise să-i dea de urmă. Nu reuşea să-şi dea seama, nici măcar acum, cine fusese acesta şi ce avertisment voia să-i transmită. Nimeni nu avea de unde să ştie de legătura sa cu cei care puseseră la cale asasinarea americancei. Singurul care ştia era Esteban Ramirez, dar acesta n-ar fi spus nimănui nimic.

Apoi îi veni ideea să telefoneze la biroul său, unde robotul ar fi înregistrat apelul. Era posibil ca această linie să fi fost pusă sub observaţie, dar n-avea de ales, trebuia să rişte.

Înainte însă de a fi apucat să ridice receptorul, uşa se deschise şi doi bărbaţi intrară în încăpere.

Nu erau poliţişti.

10

Marţi, ora 0 şi 4 minute, Madrid, Spania

Organizaţia Internaţională a Poliţiei – mai cunoscută sub numele de Interpol – fusese înfiinţată în 1923, la Viena. Scopul ei iniţial fusese de a sluji drept intermediar în schimbul de informaţii între poliţiile diferitelor ţări membre privind criminalii. După cel de-al doilea război mondial, organizaţia se lărgise, incluzînd în obiectivele ei lupta împotriva contrabandei, a traficului de droguri, a falsificatorilor şi a răpitorilor. În prezent, o sută şaptezeci şi una de naţiuni contribuie cu informaţii la baza de date a organizaţiei, care posedă birouri în cele mai multe capitale ale lumii. În Statele Unite, Interpolul interacţionează în principal cu Biroul Naţional Central, organism subordonat subsecretarului pentru securitate al Departamentului Trezoreriei Statelor Unite.

În anii în care lucrase la FBI, Darrell McCaskey colaborase adeseori cu ofiţerii de la Interpol. În Spania, doi dintre ei îi fuseseră colaboratori apropiaţi. Unul dintre aceştia era remarcabila Maria Corneja, o lupoaică singuratică, ofiţer de con-

trainformaţii care urmase un stagiu de pregătire de şapte luni în Statele Unite, timp în care studiase metodologia FBI-ului şi locuise împreună cu McCaskey. Celălalt era Luis García de la Vega, comandantul biroului Interpol din Madrid.

Luis era tuciuriu, avea părul negru, o constituţie de urs şi pumni de oţel. Ţigan din Andaluzia la origini, acesta preda cursuri de flamenco în timpul liber. La treizeci şi şapte de ani, Luis era spontan, spiritual şi dramatic în exprimare, ca toţi dansatorii de flamenco. Conducea unul dintre cele mai puternice şi mai bine informate birouri ale Interpolului din Europa. Eficienţa oamenilor săi provocase, în egală măsură, invidia şi respectul forţelor de poliţie locale.

Luis avusese de gînd să plece spre hotelul la care erau cazaţi McCaskey şi ai săi imediat după atentat, dar evenimentele de la San Sebastian îl obligaseră să îşi amîne vizita. Sosi imediat după unsprezece şi jumătate, pe cînd McCaskey şi Aideen terminau cina.

Darrell îşi îmbrăţişă cu căldură vechiul prieten.

– Îmi pare nespus de rău pentru cele întîmplate, rosti Luis, într-o engleză marcată de un accent puternic.

– Îţi mulţumesc, răspunse McCaskey.

– Îmi cer scuze că am întîrziat, adăugă Luis, desprinzîndu-se din îmbrăţişare. Văd că v-aţi adaptat la obiceiurile spaniole în ceea ce priveşte cina. Cel care mănîncă tîrziu doarme buştean peste noapte.

– De fapt, de-abia acum am apucat să comandăm ceva de mîncare, replică McCaskey. Şi, oricît de bine am mînca, nu sînt sigur că vom reuşi să închidem un ochi în noaptea asta.

– Înţeleg, încuviinţă Luis, bătîndu-şi pe umăr prietenul. Aţi avut o zi groaznică. Încă o dată, îmi pare rău.

– Nu mănînci cu noi, Luis? îl întrebă McCaskey. Sau preferi, mai degrabă, nişte vin?

– Niciodată în timpul serviciului, clătină din cap Luis. Ar trebui să ştii asta. Dar, vă rog, continuaţi!

Ochii săi întîlniră privirea lui Aideen şi pe faţă i se ivi un zîmbet:

– Sînteţi *señorita* Marley.

– Da, spuse Aideen, ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna.

Deşi era epuizată atît din punct de vedere fizic, cît şi emoţional, simţi cum în sufletul ei ceva se trezi la viaţă atunci cînd atinse mîna bărbatului. Era un bărbat chipeş, dar nu acesta era motivul. După toate cele întîmplate, era prea răvăşită ca să-i mai pese de aşa ceva. Luis părea însă a fi genul căruia nu-i era frică de nimic. Întotdeauna fusese atrasă de o astfel de atitudine la bărbaţii pe care-i întîlnea.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, rosti el. Mă bucur însă că sînteţi teafără. *Sînteţi* teafără, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă ea. Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

– *Mi delicia,* spuse el. Cu plăcere.

Luis îşi trase un scaun şi li se alătură la masă. McCaskey împinse deoparte resturile mîncării piperate.

– Ei? întrebă el.

– Miroase bine mîncarea, observă Luis.

– E foarte gustoasă, aprobă McCaskey.

Apoi, privindu-şi pieziş prietenul, adăugă:

– Pari nehotărît.

Luis îşi scărpină ceafa:

– Sînt nehotărît, recunoscu el. Sînt nehotărît „la greu“, cum spuneţi voi, americanii. Dar nu fiindcă aş şti prea multe. Dimpotrivă, nu ştiu nimic. Am doar cîteva idei.

– De obicei, ideile tale valorează cel puţin cît faptele concrete cunoscute de alţii, rîse McCaskey. Ce-ar fi să ni le împărtăşeşti?

Luis sorbi o înghiţitură din paharul cu apă al lui McCaskey. Apoi rosti, cu un gest vag către fereastră:

– E groaznic ce se întîmplă, Darrell. Pur şi simplu groaznic. Şi situaţia se înrăutăţeşte cu fiecare clipă. Au avut loc

mici demonstraţii antibasce şi anticatalane la Ávila, Segovia şi Soria.

– Toate sînt situate în regiunea castiliană, observă Aideen.

– Exact, spuse Luis. Nu s-ar spune că poliţia de-acolo face tot ce-i stă în putinţă pentru a preveni astfel de izbucniri violente.

– Poliţiştii se adaptează climatului rasist, opină McCaskey.

Luis încuviinţă încet din cap.

– De cînd mă ştiu, n-am mai întîlnit o asemenea... Nici nu ştiu care ar fi expresia potrivită.

– Nebunie colectivă, sugeră Aideen.

Luis o privi uimit.

– Nu înţeleg.

– E un fenomen asupra căruia psihologii au avertizat în perspectiva apropierii noului mileniu, explică Aideen. Cauza sa ar fi teama că ne apropiem inevitabil de acea dată fatidică, dar nu toţi vom reuşi să îi supravieţuim. Rezultă de aici o conştiinţă acută a fatalităţii, care conduce la panică, teamă, violenţă.

Privind-o cu luare-aminte, Luis îi aprobă spusele.

– Da, aşa este. De parcă toată lumea s-ar fi molipsit de o febră mintală şi fizică. Oamenii pe care i-am trimis în regiunile respective mi-au raportat că acolo parcă simţi plutind în aer ura şi neliniştea. E foarte straniu.

McCaskey se încruntă.

– Sper că nu vrei să-mi dai de înţeles că asasinarea Marthei ar fi un episod dintr-o dezlănţuire de psihoză colectivă.

Luis îl linişti printr-un gest al mîinii.

– Nu, sigur că nu. Observam doar că se întîmplă ceva straniu. Ceva ce nu mi-a mai fost dat să întîlnesc.

Se apleacă spre centrul mesei, unde Oul bîzîia înfundat.

– Se pregăteşte ceva, prieteni. Un plan bine pus la punct e pe cale de a fi dus la îndeplinire.

– Ce fel de plan? întrebă McCaskey.

Iahtul distrus la San Sebastian a fost aruncat în aer cu o încărcătură de explozibil C-4, spuse Luis. Am găsit urme caracteristice pe unele bucăți ale epavei.

– Bob Herbert ne-a pomenit despre asta, spuse McCaskey, privindu-l întrebător pe Luis. Intonația ta îmi dă de înțeles că asta nu e tot.

Luis încuviință.

– Unul dintre cei morți, Esteban Ramirez, a lucrat odinioară pentru CIA, în calitate de curier. Iahturile deținute de compania sa au fost folosite pentru a face contrabandă cu arme și pentru transporturi clandestine de persoane în diverse părți ale lumii. De o vreme încoace circulau zvonuri în acest sens, dar în ultimul timp acestea au devenit tot mai insistente. Cei de prin partea locului vor crede că a fost eliminat de americani.

– Crezi că CIA ar putea fi implicată în atentat, Luis? întrebă Aideen.

– Nu. Ei n-ar fi acționat atît de fățiș. Și, în nici un caz, nu s-ar fi grăbit în asemenea măsură să răzbune moartea unui coleg. Sînt convins însă că în cercurile guvernamentale se va face mult caz de această legătură. Nicăieri nu se bîrfește atît de mult ca în lumea politică, știi doar, Darrell.

McCaskey încuviință.

– Apoi zvonul se va răspîndi printre spaniolii de rînd, urmă Luis. Mulți dintre ei îi vor da crezare și se vor întoarce împotriva americanilor aflați pe teritoriul țării.

– După părerea lui Bob Herbert, cu care am vorbit ceva mai devreme, Agenția a fost la fel de surprinsă de atacul asupra iahtului ca și toți ceilalți, interveni McCaskey. Iar Bob se pricepe întotdeauna să pătrundă sensul vorbăriei politicienilor. Știe cînd încearcă să-l tragă pe sfoară.

– Sînt de acord, probabil că CIA nu a avut nimic de-a face cu acest incident, spuse Luis. Iată, în consecință, un posibil scenariu al celor întîmplate. Un diplomat american este asasinat. Scopul este de a transmite guvernului vostru un mesaj clar, de a sta departe de treburile Spaniei. Apoi, cei care au

ucis-o pe Martha Mackall sînt uciși. E difuzată o înregistrare care dezvăluie spaniolilor identitatea unor asasini nemiloși: catalanii uciși și deputatul basc Serrador. Este de-ajuns pentru a întoarce întreaga națiune împotriva acestor grupări etnice.

– Dar cu ce scop? întrebă McCaskey. Cine ar avea de cîștigat în cazul izbucnirii unui război civil? Economia ar fi distrusă și întreaga populație ar avea de suferit.

– M-am gîndit mult la asta, răspunse Luis. Prin lege, trădarea se pedepsește cu moartea și confiscarea averii. Preluarea afacerilor catalanilor ar ajuta la distribuirea mai echitabilă a puterii între celelalte grupări. În principiu, castilienii, andaluzii și galițienii ar avea cu toții de cîștigat.

– Opriți-vă o clipă, îl întrerupse Aideen. Ce anume i-ar putea determina pe catalani și basci să își unească forțele?

– Catalanii controlează cea mai mare parte a economiei Spaniei, explică Luis. Nucleul dur al separatiștilor basci e alcătuit din teroriști cu multă experiență. Sînt niște calități complementare absolut necesare, atunci cînd scopul urmărit e paralizarea unei națiuni în vederea preluării controlului asupra ei.

– Mai întîi lansezi un atac la adresa infrastructurii fizice și economice a țării, pentru ca apoi să vii să o salvezi, asemenea unui cavaler fără teamă și fără prihană, călare pe un cal alb, comentă McCaskey.

– Exact. Ipoteza unei conspirații de acest fel confirmă informațiile că bascii și catalanii pregăteau o acțiune comună. Din păcate, informațiile noastre nu erau de primă mînă și nici suficiente pentru a justifica o acțiune a noastră.

– Cum ați aflat aceste informații? întrebă McCaskey.

– Sursa noastră a fost un vechi angajat de pe iahtul lui Ramirez, spuse Luis. Un om de nădejde. Demn de încredere. A murit în explozie. El ne-a informat despre întîlnirile frecvente dintre Ramirez și diverși membri ai elitei industriei, precum și despre escapadele dese în largul Golfului Biscaya.

– Adică în Țara Bascilor, punctă McCaskey.

Luis încuviinţă.

– Ramirez debarca adeseori, pe parcursul acestor călătorii. Informatorul nostru ne-a spus că, de fiecare dată, era însoţit de un bodyguard, membru al *familiei* sale. Nu avea idee cu cine se întîlnea Ramirez şi de ce. Tot ce-a putut să ne spună a fost că aceste întîlniri s-au înmulţit în ultimul an, ritmul lor crescînd de la una pe lună la una pe săptămînă.

– Există posibilitatea ca omul vostru să fi fost agent dublu? întrebă McCaskey.

– Adică, dacă ar fi putut vinde aceste informaţii şi altcuiva?

– Exact.

– Bănuiesc că nu putem exclude această posibilitate, spuse Luis. În mod evident, cineva din afară, o persoană sau un grup anume, a aflat care erau planurile lui Ramirez şi ale alor săi şi s-a îngrijit să le dea peste cap. Întrebarea este: cine? Un prim fapt de care trebuie să ţinem cont este că oricine i-a oprit pe Ramirez şi pe ai săi ştia că un diplomat american urma să fie asasinat.

– Cum putem fi siguri de asta? vru să afle McCaskey.

– O ştim, deoarece microfonul de pe iaht şi bomba au fost instalate înainte de asasinat, explică Luis. După ce au obţinut înregistrarea doveditoare a conspiraţiei şi după sosirea asasinului Marthei, iahtul a fost aruncat în aer.

– Aşa e, spuse McCaskey. A fost o acţiune atent plănuită de un profesionist.

– Totul s-a desfăşurat sub semnul unui profesionalism de mare clasă, îl aprobă Luis. Apropo, că tot am pomenit de războiul civil. Sînt unii care susţin că ultimul război civil nu s-a încheiat încă. Ei afirmă că motivele care i-au determinat izbucnirea au fost pur şi simplu „pansate“ cu... cum îi spuneţi?

– Leucoplast? sugeră Aideen.

– Ăsta e cuvîntul, încuviinţă Luis.

Aideen clătină din cap.

– Vă puteţi imagina cît de mare ar fi impactul pe care l-ar avea acela – observaţi, vorbesc despre un individ, nu despre

o grupare – care ar reuși să dea lovitura de grație acestui război neterminat?

Cei doi bărbați o priviră țintă.

– Ar fi privit ca un nou Franco, murmură Luis.

– Chiar așa, spuse Aideen.

– E o ipoteză teribilă, fu de acord McCaskey.

– Situația e similară cu cea a campaniilor electorale de pe vremuri, din Boston, despre care îmi povestea tata, continuă Aideen. Un individ angaja niște bătăuși care să-i terorizeze pe negustori. Apoi, într-o bună zi, același tip se posta în fața unei prăvălii de pește sau a unui atelier al unui pantofar, ori a unui chioșc de ziare, cu o bîtă de base-ball în mînă. Îi alunga pe bătăuși – plătiți în prealabil pentru a se lăsa înfrînți. Următoarea mișcare era să se angajeze în cursa pentru o funcție publică și să culeagă voturile tuturor.

– Și aici ar fi posibilă o astfel de strategie, spuse Luis.

Aideen încuviință încet din cap.

– Da, ar fi posibilă.

– Știi cine ar fi în stare de o asemenea manevră? întrebă McCaskey.

– *Madre de Dios*, sînt o mulțime de politicieni, de afaceriști și de militari care nu s-ar da în lături de la așa ceva! exclamă Luis. Dar deocamdată am stabilit următoarele concluzii evidente: cineva din San Sebastian a aruncat în aer iahtul. Altcineva a dus înregistrarea la postul de radio. Ar fi bine să aflăm dacă aceștia se mai află încă în orășel. Am trimis un om la fața locului, chiar în noaptea asta. Va ajunge acolo cu elicopterul peste...

Se uită la ceas și continuă:

– Peste aproximativ două ore.

– Aș vrea să merg și eu, se oferi Aideen.

Își aruncă pe masă șervetul și se ridică.

– V-aș trimite cu plăcere, spuse Luis, care apoi aruncă o privire întrebătoare către McCaskey și adăugă: Desigur, dacă nu ai nimic împotrivă.

McCaskey îl privi pieziș.

– Pe cine ai trimis la San Sebastian?

– Pe Maria Corneja, răspunse Luis moale.

McCaskey își așeză cuțitul și furculița în farfurie, cu gesturi tacticoase. Aideen urmări surprinsă cum o stare de descumpănire vizibilă punea stăpînire pe veșnic calmul funcționar guvernamental. Primul semn fu subțierea buzelor, urmat imediat de o expresie de tristețe în priviri.

– Nu știam că lucrați din nou împreună, rosti el încet, atingîndu-și buzele cu șervetul.

– A revenit în serviciul activ acum șase luni, explică Luis. Eu am convins-o să se întoarcă.

Ridică din umeri, ca pentru a se scuza:

– Avea nevoie de bani pentru a finanța micul teatru pe care l-a înființat la Barcelona. Iar eu aveam nevoie de ea fiindcă... La naiba, fiindcă e cea mai bună.

McCaskey privea în gol, spre un punct nedefinit și foarte îndepărtat. Reuși să zîmbească stins.

– E bună, într-adevăr.

– E cea mai bună!

Într-un tîrziu, McCaskey își ridică privirea, fixînd-o îndelung pe Aideen. Aceasta nu reușea să-și dea seama ce se petrecea în mintea lui.

– Va trebui să-i cer acordul lui Paul, dar cred că e bine să avem informații de primă mînă de la fața locului, spuse el. Ia-ți cu tine pașaportul turistic, o sfătui pe Aideen, înainte de a se întoarce spre Luis: Maria va pleca în calitate de ofițer al Interpolului sau incognito?

– Ea va hotărî asta, răspunse Luis. Am vrut să-i las libertate totală de acțiune.

McCaskey încuviință, iar apoi recăzu în mutenia de adineauri.

Aideen i se adresă lui Luis.

– Am să mă pregătesc și eu de drum. Cum vom ajunge la San Sebastian?

– Veţi lua un elicopter de la aeroport, o lămuri el. La sosire veţi avea la dispoziţie o maşină închiriată. Am să-i telefonez Mariei, să o anunţ că o veţi însoţi. Apoi am să vă conduc la aeroport.

– Ştie că sînt aici, Luis? întrebă McCaskey.

– Mi-am permis să o informez, răspunse acesta, strîngîndu-i mîna prietenului său. Nu-ţi face probleme. Îţi transmite toate cele bune.

McCaskey redeveni brusc trist.

– Sînt convins, şopti el. Întotdeauna mi-a dat tot ce era mai bun.

II

Marţi, ora 0 şi 7 minute, San Sebastian, Spania

Cînd Juan Martinez manevrase şalupa, îndepărtînd-o de iahtul lui Ramirez, marinarul în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani habar nu avea că, de fapt, această manevră de rutină avea să-i salveze viaţa.

Barca se legăna pe valuri la cel mult douăzeci şi cinci de metri de iaht. Juan fu aruncat pe spate de suflul exploziei, dar, din fericire, barca nu se răsturnă. Imediat după ce explozia se stinse, tînărul musculos puse în mişcare motorul bărcii şi porni spre iahtul în flăcări.

Îl zări pe Esteban Ramirez – patronul său şi părintele puternicei *familia* din care făcea parte – plutind cu faţa în sus. Trupul care suferise arsuri grave se afla la vreo cincisprezece metri de iaht. Ţinînd în mînă o parîmă de amarare, Juan se aruncă în apele pline de rămăşiţe. Înotă cîineşte către Ramirez, îl apucă şi începu să îl tragă spre barcă.

Patronul mai respira încă.

– *Señor* Ramirez! rosti Juan. Sînt Juan Martinez. Am să vă duc la bordul şalupei şi, cît mai curînd, la...

– *Ascultă!* şuieră Ramirez pe neaşteptate.

Juan tresări. O clipă mai tîrziu, mîna tremurătoare a lui Ramirez i se agăţă cu disperare de mînecă, strîngîndu-l cu o forţă surprinzătoare.

– Serrador! spuse Ramirez. Avertizează-l...

– Serrador? repetă Juan. Dar nu-l cunosc, domnule.

– În birou..., urmă Ramirez, cu un glas înecat. Ochelarii mei de citit.

– Vă rog, domnule, nu vă agitaţi, încercă Juan să-l liniştească.

– *Trebuie să-l suni!* insistă Ramirez. Fă-o!...

– Am înţeles, spuse în cele din urmă Juan. Am să-i telefonez.

Ramirez fu cuprins de un tremur violent.

– Puneţi mîna pe ei, căci altfel... ne vor termina!

– Cine, domnule? întrebă Juan.

În clipa aceea, Juan auzi zgomotul regulat al unui motor, de cealaltă parte a iahtului. Zări o lumină puternică reflectîndu-se în ape şi conturînd silueta epavei. O lanternă. O ambarcaţiune se apropia de locul exploziei. Juan nu ştia mare lucru despre afacerile patronului său, dar era conştient că puternica sa *familia* avea mulţi duşmani. Era posibil ca barca aceea să nu aparţină vreunuia dintre aceştia, dar nu era convins că ar fi fost dispus să rişte.

Înainte ca Juan să fi reuşit să-l ridice pe patronul său la bordul şalupei, Ramirez îşi deschise gura, fără a mai reuşi însă să o închidă. Aerul îi şuieră printre buze, venind din adîncul plămînilor, iar trăsăturile îi încremeniră într-un strigăt mut, o mască îngheţată.

Juan închise ochii patronului său. Se hotărî să lase cadavrul la faţa locului. Era o dovadă de lipsă de respect şi asta îl deranja enorm. Dar cei care puseseră la cale explozia se mai aflau, poate, prin preajmă. Poate că erau, cine ştie, chiar la

bordul ambarcaţiunii care se apropia. Juan realiză că nu era deloc prudent să fie găsit acolo. Urcă la bordul şalupei, porni motorul şi se grăbi să se îndepărteze, evitînd întîlnirea cu cealaltă ambarcaţiune. Se îndreptă spre larg, unde existau şanse mai mici să fie reperat, îndepărtîndu-se mult de locul exploziei înainte de a porni spre ţărm.

De îndată ce ajunse la chei, căută un telefon public. Ud şi scuturat de frisoane, telefonă paznicului de noapte de la fabrică şi-i ceru să trimită o maşină care să-l ia de acolo. Imediat ce sosi la fabrică, urcă în biroul domnului Ramirez, forţă uşa şi se aşeză în spatele biroului.

Patronul pomenise ceva de ochelarii de citit. Juan îi găsi în sertarul de sus. Îi cercetă cu atenţie. Patru numere de telefon şi cîte o literă menită să le identifice fuseseră gravate pe interiorul ramei, făcute astfel ca să pară o serie de fabricaţie sau ceva asemănător.

„Ingenioasă idee“, îşi zise Juan. Patronul nu purta ochelari – „nu purtase“, se corectă el în gînd, plin de amărăciune – însă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să cerceteze perechea de ochelari în căutarea unor numere de telefon ori a vreunui mesaj secret.

Formă numărul de telefon însoţit de litera S. Serrador ridică receptorul – oricine va fi fost acest Serrador. Era indignat, repezit şi, judecînd după sunetele pe care Juan le auzi în receptor, pe cale de a intra într-o mare belea. Socoti că era mai înţelept să închidă, înainte ca acea convorbire să poată fi interceptată.

Rămase aşezat în fotoliu, în biroul spaţios aflat la etajul doi al fabricii. Privi pe fereastra largă, spre şantierul naval. Vreme de mulţi ani, Esteban Ramirez se purtase bine cu el. Juan nu se număra printre apropiaţii patronului, dar era un membru loial al *familiei* lui *señor* Ramirez. Iar loialitatea sa se prelungea, firesc, şi după moartea acestuia.

Juan studie din nou ochelarii şi sună, pe rînd, la celelalte nume de telefon. Îi răspunseră servitoarele, pronunţînd nume-

le familiilor respective: erau numele celor aflați la bordul iahtului. Juan știa acest lucru, deoarece el îi condusese pe toți acolo.

Se pregătea ceva cumplit, așa cum îl avertizase și *señor* Ramirez. Cineva avusese grijă să îi extermine pe toți cei care aveau legături cu șeful și cu noul său proiect. Pentru Juan, era de-acum o chestiune de onoare să îl găsească pe acel *cineva* și să răzbune crimele pe care le comisese.

Cei din schimbul de noapte comentau deja zvonurile privind moartea patronului. Vorbeau, de asemenea, despre o anume înregistrare care tocmai fusese transmisă de un post local de radio. O înregistrare care, chipurile, demonstra amestecul patronului în asasinarea unei turiste americane.

Juan era prea furios pentru a se lăsa copleșit de durerea pierderii șefului său. Strînse laolaltă alți cîțiva membri ai familiei – doi paznici și supraveghetorul schimbului de noapte – și, împreună, hotărîră să meargă la postul de radio și să afle dacă acea înregistrare exista cu adevărat.

Dacă înregistrarea era reală, aveau să afle cine o adusese acolo.

Iar apoi, oricine ar fi fost acela, aveau să-l facă să-și regrete amarnic gestul...

12

Luni, ora 17 şi 9 minute, Washington, D.C.

Paul Hood era nefericit. I se întîmpla tot mai des să se simtă aşa, în ultima vreme, şi motivul era aproape întotdeauna acelaşi.

Hood îi telefonase soţiei pentru a o anunţa că nu avea să ajungă la cină în seara aceea.

– Ca de obicei, îi amintise Sharon, înainte de a-şi lua rămas-bun pe un ton sec şi de a închide telefonul.

Hood încercă să nu îşi învinuiască soţia pentru răceala cu care îi vorbise. Cum ar fi putut să o învinuiască, în fond? Nu avea de unde să ştie că Martha fusese ucisă. Nu avea voie să discute problemele Centrului de Comandă pe o linie telefonică neverificată. De fapt, Sharon îşi exprimase dezamăgirea nu atît pentru ea, cît pentru cei doi copii. Aflat în vacanţa de primăvară, Alexander, în vîrstă de unsprezece ani, se trezise devreme şi reuşise să instaleze de unul singur scannerul cel nou. Ardea de nerăbdare să-i arate tatălui său imaginile pe care le crease cu ajutorul computerului. La orele tîrzii ale

nopţii, cînd Hood se întorcea acasă, Alexander era mult prea somnoros pentru a fi în stare să pornească calculatorul şi să-i explice fiecare pas înainte pe care reuşise să-l facă, aşa cum şi-ar fi dorit. Harleigh, fetiţa sa de treisprezece ani, exersa la vioară timp de o oră, în fiecare seară, după cină. Sharon îi spusese că, de cîteva zile încoace, de cînd Harleigh reuşise să stăpînească perfect o nouă bucată de Ceaikovski, casa era un tărîm fermecat la orele apusului. Dar Sharon adăugase şi că, dacă Paul ar fi reuşit şi el să fie de faţă, măcar din cînd în cînd, farmecul muzicii ar fi fost cu siguranţă sporit.

O parte din Hood era conştientă de vinovăţia care îi umbrea gîndurile. Sharon avea dreptate. Familia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc – aceasta era lozinca predilectă a anilor nouăzeci. Era însă la fel de conştient de datoria sa faţă de preşedinte şi faţă de naţiune. Era răspunzător în faţa oamenilor, ale căror vieţi depindeau de el, de judecata şi dăruirea sa. De puterea sa de concentrare.

El şi Sharon ştiau regulile jocului atunci cînd el acceptase acest post. La urma urmei, Sharon fusese cea care insistase ca el să iasă din viaţa politică. Ea nu suportase faptul că, făcînd parte din familia primarului din Los Angeles, pierduse dreptul la orice fel de viaţă privată, chiar şi atunci cînd erau împreună. Adevărul nu putea fi ocolit: spre deosebire de tatăl ei, Hood nu era un director de şcoală care îşi petrecea toate vacanţele alături de familie. Nu mai lucra în sistemul bancar, cu un program regulat, de la opt şi jumătate la cinci şi jumătate după-amiaza şi cu cîte o cină de protocol din cînd în cînd. Şi nu era nicidecum un bogătaş independent, pasionat de yachting, cum fusese acel fabricant de vinuri plin de sine, italianul Stefano Renaldo, alături de care Sharon brăzdase toate mările lumii, înainte de a-l întîlni pe Hood.

Paul Hood îşi iubea munca şi responsabilităţile care decurgeau din ea. Îi plăceau şi satisfacţiile pe care i le aducea. În fiecare dimineaţă, se trezea în zori şi, în liniştea care stăpînea casa, cobora la parter pentru a-şi pregăti cafeaua. Se

aşeza pe verandă şi o sorbea încet, fără grabă, spunîndu-şi: „Eu am făcut toate acestea.“

Cu toţii aveau de cîştigat de pe urma muncii sale. Dacă n-ar fi fost munca aceasta, n-ar fi existat un computer, n-ar fi existat lecţii de vioară şi nici o casă frumoasă în care ceilalţi să-l aştepte să se întoarcă de la o slujbă care îl solicita prea mult. Sharon ar fi fost obligată să-şi ia o slujbă cu normă întreagă, în locul ocazionalelor apariţii televizate, într-un show dedicat gastronomiei. Nu aştepta mulţumiri pentru toate astea, dar chiar era nevoie să i se reproşeze mereu cîte ceva? Nu ţinea morţiş ca Sharon să se bucure de absenţa sa – nici el nu se bucura că era nevoit să stea departe de familie – dar ar fi vrut să-l ajute să o suporte mai uşor.

Mîna îi rămăsese încleştată pe receptorul telefonului. Nu fusese nevoie decît de o secundă pentru a-şi derula în minte toate aceste argumente. Îşi retrase mîna şi se lăsă pe spate în fotoliu, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

Aceste sentimente nu erau de azi, de ieri, şi nici nu veneau din cine ştie ce cotlon ascuns al minţii. La fel şi amărăciunea, care puse stăpînire pe el curînd după aceea. Dacă Sharon l-ar fi sprijinit, în loc să-l condamne! Nu-i vorbă, sprijinul ei nu l-ar fi adus mai devreme, ori pentru mai mult timp acasă. Aşa ceva era cu neputinţă. Programul său nu putea fi schimbat. Dar ar fi simţit atunci că se întorcea cu adevărat acasă, nu la un seminar pe tema „Ce nu e în regulă cu Paul Hood“.

Se gîndi din nou la Nancy Bosworth. Nu demult, îşi întîlnise întîmplător prima mare iubire, în Germania. În clipa aceea, faptul că ea îl părăsise odinioară îşi pierduse orice importanţă. Nu mai conta că îi frînsese inima. Revederea îl făcuse să se simtă atras de ea, deoarece Nancy Jo îl dorea fără rezerve. Cuvintele ei erau tandre şi lipsite de orice reproş.

„Firesc, Nancy îşi permitea să fie generoasă cu tine“, îşi zise Hood. „Ea nu era obligată să trăiască alături de tine,

să-ți crească odraslele și să sufere alături de ele atunci cînd tata nu este acasă."

Dar asta nu schinba cu nimic realitatea: își dorise să o strîngă în brațe pe Nancy și să se cuibărească la pieptul ei. Își dorise să se lase în voia îmbrățișării ei fiindcă ea îl dorea din suflet, nu ca o recompensă lipsită de flacăra pasiunii, fiindcă se purtase frumos cu copiii.

Apoi, gîndul îi rătăci către Ann Farris. Frumoasă și sexy, purtătoarea de cuvînt a Centrului de Comandă îl plăcea. Ținea la el. Îl făcea să se simtă bine în propria-i piele. Și lui îi era dragă. De multe ori, fusese nevoit să-și reprime dorința de-a întinde mîna și de a-i mîngîia părul. Era însă conștient că, odată trecut acel prag, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Toți cei de la Centrul de Comandă ar fi aflat de legătura lor. Întregul Washington ar fi aflat. Și, în cele din urmă, ar fi aflat și Sharon.

„Ei, și?" se întrebă el. „Ce e rău în a pune capăt unei căsnicii în care, oricum, nimic nu merge așa cum ar trebui?"

Cuvintele acestea îi stăruiau în minte, asemenea unui diagnostic medical pe care ar fi refuzat să-l asculte. Se disprețuia fiindcă lua în calcul posibilitatea unui divorț cîtă vreme, în ciuda a toate acestea, o iubea pe Sharon. Iar ea i se alăturase, la bine și la rău, lui, nu lui Renaldo. Se angajase să clădească o viață *împreună* cu el, nu *departe* de el. În anumite privințe, femeile sînt întotdeauna mai posesive decît bărbații. Ca de exemplu, în ceea ce-i privește pe copii. Desigur, asta nu însemna automat că ea avea dreptate întru totul, iar el greșea. Pur și simplu erau diferiți. Iar diferențele de opinie puteau fi rezolvate oricînd.

Amărăciunea îi fu îndulcită întrucîtva atunci cînd își aminti cît de mari erau deosebirile dintre el și soția sa. Ea era o visătoare, în vreme ce el era pragmatic. Ea îl judeca potrivit unui standard mai apropiat unei năzuințe idealizate, nu conform realității. Venise vremea să lase deoparte grijile acestea, căci realitatea își cerea dreptul de a fi luată în seamă.

Şi apoi, tocmai fiindcă ei alcătuiau familia sa, soţia şi copiii aveau să-l ierte în cele din urmă.

Sau, cel puţin, aşa ar fi trebuit să se întîmple într-o lume ideală, alcătuită pe potriva gîndirii sale.

Mike Rodgers, Bob Herbert şi Ron Plummer îşi făcură apariţia la cinci şi un sfert, pentru a-l pune la curent cu ultimele noutăţi. Hood îi aştepta, cu conştiinţa relativ liniştită şi cu mintea aproape pe de-a-ntregul îndreptată asupra problemelor de serviciu. Plummer fusese numit responsabil interimar pentru problemele diplomatice, pînă în momentul în care înlocuitorul Marthei avea să fie numit oficial. Asta nu avea să se întîmple decît după ce actuala criză avea să se încheie. Dacă Plummer se descurca în noua sa postură, definitivarea pe post avea să fie o simplă formalitate.

– Veşti nasoale, anunţă Herbert, de cum intră în birou, în scaunul cu rotile automat. Nemţii tocmai au anunţat anularea unui meci important de fotbal care ar fi trebuit să aibă loc mîine pe Stadionul Olimpic din Barcelona. Au motivat acest anunţ prin „neliniştea provocată de atmosfera de violenţă care domneşte în prezent în Spania".

– Anularea meciului va atrage după sine înfrîngerea Germaniei prin neprezentare? întrebă Hood.

– Bună întrebare, remarcă Herbert. Din păcate, răspunsul e negativ. Scoase o foaie de hîrtie din buzunar şi i-o întinse lui Hood: Federaţia Internaţională a Asociaţiilor Fotbalistice a decis că, pe teritoriul unei ţări în care, citez: „serviciile suferă nereguli sau există îndoieli raţionale cu privire la siguranţa sportivilor, echipa oaspete poate solicita amînarea meciului pe durata tulburărilor". Ceea ce se întîmplă în Spania corespunde acestor prevederi.

– Asta va spori agitaţia în rîndul suporterilor, adăugă Plummer. Iar aceste circumstanţe nu vor contribui cîtuşi de puţin la detensionarea situaţiei.

– Cuvintele tale mi se par prea blînde, interveni Herbert. Prim-ministrul va avea mîine dimineaţă o intervenţie tele-

vizată, pentru a sfătui populația să-și păstreze calmul. Pe de altă parte însă armata a ieșit în stradă în marile orașe din trei provincii castiliene, pentru a menține ordinea, acolo unde poliția a refuzat să intervină. Cei de-acolo i-au tolerat dintotdeauna cu greu pe catalanii și bascii aflați la muncă în regiune. Cele întîmplate cu Serrador și cu grupul din San Sebastian i-au întărîtat, determinînd izbucnirea conflictelor latente.

– Întrebarea care-mi vine în minte este: ce se va întîmpla mai departe? spuse Hood.

– Vom ști după ce vom fi ascultat discursul prim-ministrului, fu de părere Ron Plummer.

– Dar tu ce părere ai? insistă Hood.

– Sincer, aș înclina să cred că situația va continua să se deterioreze, răspunse Plummer. Spania a fost dintotdeauna un mozaic de etnii foarte diferite, oarecum asemănătoare cu fosta Uniune Sovietică. Circumstanțele precum cele de acum, care determină polarizarea grupărilor etnice, pot deveni foarte periculoase.

Hood se întoarse către Rodgers.

– Mike?

Generalul rămăsese în picioare, rezemat de perete. Își schimbă poziția cu gesturi lente; era limpede că orice mișcare bruscă îi provoca încă dureri.

– Responsabilii din armata spaniolă cu care am stat de vorbă sînt extrem de îngrijorați. Nu-și amintesc să fi cunoscut vreo altă perioadă în care încordarea să fi atins un asemenea prag.

– Ai aflat, cu siguranță, că președintele i-a contactat pe cei de la ambasada noastră din Spania, interveni Bob Herbert. Le-a spus să fie gata să părăsească de urgență ambasada, în caz de nevoie.

Hood încuviință. Șeful Agenției Naționale de Securitate, Steve Burkow, îi telefonase cu o jumătate de oră în urmă pentru a-l anunța că ambasada de la Madrid intrase în stare de alertă. Permisiile personalului militar fuseseră anulate, iar

personalul civil fusese sfătuit să nu părăsească incinta. Existau temeri privitoare la posibile noi atacuri împotriva cetăţenilor americani. Şi mai probabilă era însă eventualitatea ca americanii să fie prinşi fără voie între două focuri, în climatul de violenţă generală care plutea în aer.

– NATO are jurisdicţie pe teritoriul Spaniei? întrebă Hood.

– Nu, răspunse Rodgers. Organizaţia nu poate să se amestece în treburile interne ale statelor membre. Am discutat cu generalul Roche, comandantul Forţelor Aliate din Europa Centrală. Individul e destul de conservator. Refuză să mişte un deget în afara consemnului.

– În cazul unor atacuri împotriva bascilor, conaţionalii lor de pe teritoriul francez nu vor sta cu mîinile în sîn, aşa încît s-ar putea ca, în scurt timp, chestiunea să înceteze a mai constitui o afacere internă, observă Plummer.

– E-adevărat, încuviinţă Rodgers. Şi, cu toate acestea, NATO va refuza să-şi încalce consemnul de bază, acela de a încerca mai întîi rezolvarea conflictelor dintre state pe baza tratativelor.

– Îl cunosc pe William Roche şi n-aş putea spune că-i condamn atitudinea, spuse Bob Herbert. NATO e şi acum marcată de intervenţia în conflictul dintre sîrbi şi bosniaci din 1994. Sîrbii încălcau în permanenţă teritoriile protejate, în ciuda ameninţărilor cu lovituri aeriene limitate. Politica organizaţiei e de înţeles: fie o intervenţie în forţă, cu toate efectivele şi tot echipamentul, fie expectativa, fără vreo variantă intermediară.

– Mai există un aspect care intră în ecuaţie, completă Rodgers. Dacă Franţa, Portugalia sau autorităţile locale îşi vor pune trupele în stare de alertă, criza s-ar putea precipita.

– Din acest punct de vedere, spaniolii sînt al naibii de sensibili, clătină din cap Herbert. Nu m-ar mira să se strîngă laolaltă şi să pună la cale ceva, fie şi numai fiindcă s-au simţit insultaţi că altcineva a *crezut* că ei ar putea pune ceva la cale.

– Te gîndeşti la revolte ale populaţiei? întrebă Hood.

– Ar fi în stare să-i linşeze pe toţi cetăţenii portughezi şi francezi care le-ar ieşi în cale, îşi urmă Herbert raţionamentul. Consecinţa firească ar fi o ripostă din partea guvernelor celor două ţări.

Hood clătină din cap.

– Bun venit în lumea crizelor care se iscă din nimic, ripostă Herbert. De la bombardarea de către ai noştri a vasului de război *Maine* şi asasinarea arhiducelui Ferdinand, pînă la atacul de la Pearl Harbour. Dă-le oamenilor o scînteie cît de mică şi vor găsi un mod de a da naştere unui incendiu devastator.

– Aşa mergeau lucrurile odinioară, veni replica încordată a lui Hood. În prezent, noi avem misiunea de a găsi o cale de a preveni crizele de acest fel, de a le dezamorsa înainte ca ele să escaladeze într-un conflict.

Intervenţia sa fusese rostită pe un ton niţel mai aspru decît intenţionase. Hood răsuflă adînc. Pînă în prezent, reuşise să împiedice frustrarea datorată crizei sale personale să se reverse asupra modului de tratare a crizelor de ordin profesional.

– Oricum, revenim de unde-am pornit, urmă el. Chestiunea lui Darrell şi Aideen. Darrell ne-a recomandat să-i permitem lui Aideen să însoţească un agent al Interpolului la San Sebastian. Am fost de acord cu acest lucru. Vor acţiona sub acoperire, încercînd să afle cum a fost înregistrată acea conversaţie care a avut loc la bordul iahtului, de către cine şi în ce scop.

– Cine este agentul Interpolului? vru să afle Bob Herbert.

– Maria Corneja, veni răspunsul lui Hood.

– Aoleu, se strîmbă Herbert. S-ar putea să iasă cu scîntei.

Hood îşi aminti de propria întîlnire cu marea lui iubire.

– Cei doi nu vor avea ocazia să stea prea mult împreună. Darrell se va descurca, nu-ţi face griji.

– Îmi fac griji pentru ea, replică Herbert. Maria s-ar putea să trateze chestiunea la fel cum îi tratează castilienii pe catalani.

Se voia a fi o glumă, dar o glumă încordată. Maria fusese îndrăgostită de McCaskey. Legătura celor doi, în urmă cu doi ani, provocase în rîndul personalului la fel de multe discuţii ca şi prima criză rezolvată de Centrul de Comandă, găsirea şi dezamorsarea unei bombe la bordul navetei spaţiale *Atlantis*.

– Nu asta mă îngrijorează, Bob, continuă Hood. Îmi bat capul cu o modalitate de retragere pe care i-am putea-o oferi lui Aideen, în cazul în care lucrurile o iau razna. Aideen şi Maria vor pleca chiar în noaptea asta la San Sebastian. După spusele lui Darrell, cei de la Interpol se tem ca în cadrul organizaţiei să nu iasă la iveală loialităţile etnice, aşa cum s-a întîmplat în rîndul forţelor de poliţie din întreaga Spanie.

– Aşadar, Aideen şi Maria vor acţiona practic pe cont propriu.

– Cam aşa ceva, spuse Hood.

– În acest caz, cred că nu avem de ales: va trebui să trimitem la faţa locului echipa de intervenţie, propuse Rodgers. Pot aranja să aterizeze la baza NATO de lîngă Zaragoza. Asta înseamnă o distanţă de aproximativ o sută optzeci de kilometri sud de San Sebastian. Colonelul August cunoaşte bine regiunea.

– Ordonă-le să pornească imediat, spuse Hood. Ron, va trebui să obţii aprobarea comisiei pentru această misiune. Ia-l pe Lowell să te ajute.

Pînă în acel moment, Martha Mackall fusese cea care, de una singură, reuşise să obţină acordul Comisiei Centrale pentru Supravegherea Serviciilor de Informaţii pentru diferitele misiuni. Juristul Centrului, Lowell Coffey, urmărise îndeaproape strategiile Marthei şi avea să fie capabil să-i dea o mînă de ajutor lui Plummer.

– Mai avem şi altceva de discutat? întrebă Hood.

Ceilalţi clătinară din cap. Hood le mulţumi şi căzură cu toţii de acord să se întîlnească din nou la şase şi jumătate,

chiar înainte de trecerea în schimbul de noapte. Deşi, pe timpul unei crize, echipa de peste zi rămînea la comandă şi de-a lungul nopţii, prezenţa rezervelor avea să le permită celor care o alcătuiau să se odihnească, în cazul în care nu intervenea nici un incident. Pînă cînd liniştea avea să fie restabilită, sau dimpotrivă, pînă cînd situaţia avea să scape de sub control în asemenea măsură, încît gestionarea crizei avea să lase loc războiului declarat, Hood considera de datoria lui să nu părăsească Centrul.

„Datoria mea", îşi zise el. Fiecare avea propria sa concepţie despre datorie şi despre identitatea celui căruia îi datora loialitate. Pentru Hood, datoria supremă era faţă de ţara sa. Simţea acest lucru din copilărie, de cînd îl văzuse pe Davy Crockett murind eroic la Alamo, într-o emisiune Disney. Îl simţise şi atunci cînd îi urmărise pe astronauţi ieşind în spaţiu, în misiunile proiectelor Mercury, Gemini şi Apollo. Fără acest devotament şi acest spirit de sacrificiu, naţiunea sa nu ar fi supravieţuit. Şi, în lipsa unei patrii sigure şi prospere, copiii săi nu ar fi avut nici un viitor.

Nu-i era greu să o convingă pe Sharon de acest lucru. Sharon era o femeie inteligentă. Infinit mai greu era să-şi lămurească soţia că sacrificiul *său* avea să fie util. Nu putea să amîne la nesfîrşit. Ignorîndu-şi presimţirile sumbre, puse mîna pe telefon şi formă numărul de acasă.

13

Marţi, ora 0 şi 24 de minute, Madrid, Spania

Isidro Serrador privi, cu ochii săi mici ca de piatră, cum bărbaţii intrară în încăpere.

Deputatul era nervos, gata să sară la bătaie. Nu ştia concret care erau motivele care îi determinaseră pe poliţişti să îl aducă la secţie şi nu avea idee la ce să se aştepte. Reuşiseră oare să stabilească vreo legătură între el şi asasinarea diplomatei americane? Singurii care ştiau de existenţa unei astfel de conexiuni erau Esteban Ramirez şi asociaţii acestuia. Dacă ei îl trădaseră, avea să-i trădeze şi el, fără nici o remuşcare. Nu, o asemenea posibilitate era cu totul lipsită de sens.

Serrador nu-i cunoştea pe nou-veniţi. După tresele uniformelor cafenii, îşi dădu seama că unul dintre ei era general de armată, iar celălalt maior. Ochii negri, părul ca de abanos şi tenul închis trădau originea castiliană a celui dintîi.

Maiorul se opri la o distanţă de cîţiva paşi de uşă. Castilianul îşi continuă înaintarea şi Serrador reuşi să distingă li-

terele albe înscrise pe ecusonul negru prins pe pieptul acestuia: AMADORI.

Amadori îşi ridică mîna ascunsă de o mănuşă albă şi-i făcu un semn scurt maiorului. Acesta aşeză pe masă un casetofon, după care ieşi, închizînd uşa în urma lui.

Serrador îşi ridică privirea spre Amadori. Nu reuşi să citească nimic pe chipul acestuia. Avea trăsături cu totul inexpresive; chiar şi ridurile fine îi erau la fel de superficiale ca şi cutele uniformei.

– Sînt arestat? întrebă Serrador într-un tîrziu, cu o voce calmă.

– Nu.

Vocea generalului era seacă şi rigidă – asemenea feţei proaspăt bărbierite, asemenea pielii netede a bocancilor perfect lustruiţi şi a tecilor celor două arme care-i erau atîrnate la centură.

– Atunci, ce se întîmplă? întrebă Serrador, prinzînd curaj. Ce caută un ofiţer de armată într-o secţie de poliţie? Ce înseamnă toate acestea?

Întinse dispreţuitor mîna grăsuţă către casetofonul de pe masă.

– Acesta se vrea a fi un interogatoriu? Sau vă aşteptaţi să pronunţ o frază demnă de a fi înregistrată pentru posteritate?

– Nu, răspunse Amadori. Vreau doar să ascultaţi.

– Ce să ascult?

– O înregistrare transmisă la un post de radio în urmă cu puţină vreme.

Amadori se apropie de masă.

– După ce o veţi fi ascultat, veţi avea de ales între a pleca fără oprelişti sau a folosi asta.

Îşi scoase din teacă una dintre arme, un revolver Llama M-82 DA, cu 9 cartuşe de 19 mm, de tip Parabellum. Îl împinse către deputat, care îl prinse din reflex şi îl studie, observînd lipsa încărcătorului, după care îl aşeză înapoi pe masă.

Serrador simţi brusc un gol în stomac.

– Să folosesc arma? rosti el. Aţi înnebunit?

– Ascultaţi înregistrarea, repetă Amadori. După aceea, vă rog să nu scăpaţi din vedere faptul că oamenii pe care îi veţi auzi s-au alăturat diplomatei americane pe tărîmul fericirii veşnice. Se pare că toţi cei ce vă cunosc îşi pun vieţile în primejdie, domnule deputat.

Amadori se apropie şi, pentru întîia oară, pe chipul său se ivi un zîmbet. Se aplecă la urechea lui Serrador şi rosti, aproape în şoaptă:

– Ţineţi minte încă un lucru. Încercarea dumneavoastră de a prelua puterea în Spania a eşuat. Eu, în schimb, nu voi da greş.

– Dumneata? replică Serrador bătăios.

– E un plan castilian, continuă Amadori, iar zîmbetul i se lăţi.

– Lăsaţi-mă să mă alătur vouă! izbucni Serrador. Sînt basc. Ceilalţi, catalanii... nu m-au vrut niciodată de partea lor. Le-am fost de folos datorită poziţiei mele. Eram util, fără a le fi egal. Lăsaţi-mă să lucrez cu voi!

– N-avem loc pentru dumneavoastră, domnule deputat, replică Amadori, pe un ton plin de răceală.

– Trebuie să fie, insistă Serrador. Am relaţii, deţin multă putere.

Amadori se îndreptă şi îşi netezi uniforma, apoi arătă spre casetofon.

– Aţi *avut* relaţii. Acum nu mai aveţi.

Serrador privi către aparat şi simţi transpiraţia adunîndu-i-se la subsuori şi de-a lungul buzei superioare. Apăsă un deget grăsuliu pe butonul de redare.

„Cum rămîne cu şoferul de la Madrid?“ se auzi o voce în difuzor. Îl recunoscu pe Carlos Saura, directorul de la Banco Moderno. „Va părăsi şi el teritoriul Spaniei?“

„Nu va fi nevoie. Şoferul lucrează pentru deputatul Serrador.“ Cea de-a doua voce îi aparţinea ticălosului de Esteban Ramirez. Serrador ascultă vreme de cîteva minute discuţia

înregistrată care avea drept subiecte mașina folosită în atentat și originea bască a deputatului. Un deputat basc ambițios, dispus să facă orice pentru cauză și în folosul propriu.

„Ticălos tîmpit și neglijent", își zise Serrador. Opri casetofonul și își încrucișă brațele, înfruntînd privirea lui Amadori.

– Asta nu înseamnă nimic, rosti el. Nu vă dați seama? E o încercare de a mă discredita, din cauza originii mele. E un șantaj ordinar!

– Cei care vorbesc nu știau de înregistrare, îl anunță Amadori. Iar șoferul dumneavoastră a mărturisit deja, în schimbul renunțării la acuzațiile ce i-ar fi fost aduse.

– Minte, spuse Serrador nepăsător, după care simți un nod în gît.

Îl înghiți și continuă:

– Mă bucur de o reputație nepătată. Voi reuși să ies cu bine din această înscenare.

Amadori își reluă zîmbetul.

– Nu, nu veți reuși.

– Porc neînsemnat ce ești! izbucni Serrador, înroșindu-se de indignare. Cine te crezi?

Fusese o replică retorică, nu o întrebare.

– Mă aduci aici în miez de noapte și mă obligi să ascult o înregistrare dubioasă. Apoi îndrăznești să mă acuzi de trădare. Voi lupta să-mi apăr onoarea! N-ai să cîștigi niciodată!

Amadori se strîmbă.

– Am cîștigat deja.

Făcu un pas înapoi, își scoase celălalt pistol și își ridică mîna, țintind fruntea lui Serrador.

– Ce vrei să spui? întrebă Serrador.

Își simți intestinele zbătîndu-se. Sudoarea îi năclăi fruntea, făcînd-o să lucească.

– Mi-ați smuls arma și m-ați amenințat, spuse Amadori.

– *Cum?*

Deputatul privi revolverul ațintit asupra sa și, brusc, realiză ce se întîmplase, care era motivul pentru care fusese adus aici.

Serrador avusese dreptate adineauri. Putea oricînd să se apere, susținînd că acei conspiratori catalani voiau să-l compromită și că îi mituiseră șoferul pentru a depune mărturie împotriva lui. Dacă i s-ar fi dat prilejul să se apere, ar fi reușit să convingă opinia publică de nevinovăția sa în asasinarea americanei. Cu ajutorul unui avocat priceput putea convinge un tribunal că totul nu fusese decît o înscenare menită să îndrepte furia poporului împotriva sa și a susținătorilor lui basci. La urma urmei, Ramirez și ai lui erau morți și nu mai aveau posibilitatea să se apere.

Dar nu asta voia Amadori. Generalul dorea ca Serrador să apară drept ceea ce și era: un basc care se asociase cu catalanii pentru a răsturna guvernul Spaniei. Amadori avea nevoie de un trădător basc pentru a-și duce planul la bun sfîrșit.

– Așteaptă o clipă. Te rog, îngăimă Serrador.

Privirea înspăimîntată a deputatului se îndreptă spre arma de pe masă. O ținuse în mînă adineauri. Acesta era un alt amănunt de care generalul avea nevoie. Amprentele sale, pe acea armă blestemată.

Generalul apăsă pe trăgaci. Izbit din profil, capul deputatului Isidro Serrador fu smucit spre spate, atunci cînd proiectilul îi străpunse tîmpla. Muri instantaneu, înainte ca mintea sa să perceapă durerea, înainte ca zgomotul împușcăturii să-i fi ajuns la urechi.

Forța impactului îl aruncă pe Serrador la podea. Chiar înainte ca ecourile împușcăturii să se fi stins, Amadori înșfăcă pistolul de pe masă, îi introduse un încărcător plin în magazie și-l așeză pe pardoseală, lîngă cadavru. Se ridică și zăbovi o clipă, contemplînd balta de sînge întunecat care se forma în jurul capului lui Serrador.

O clipă mai tîrziu, aghiotanții generalului și mai mulți ofițeri de poliție năvăliră în încăpere. Un inspector solid se opri în spatele lui Amadori.

– Ce s-a întîmplat? întrebă polițistul, gîfîind.

Amadori își puse revolverul în teacă.

– Deputatul mi-a smuls arma, rosti el calm, arătînd spre pistolul de pe podea. M-am temut că va încerca să evadeze sau să ia ostatici.

Inspectorul de poliţie privi pe rînd spre cadavru, apoi spre Amadori.

– Domnule general, va trebui să anchetăm cele întîmplate.

Chipul lui Amadori era neclintit.

– Unde vă putem găsi, pentru a vă interoga? întrebă inspectorul.

– Voi fi aici, la Madrid, la unitatea mea, veni răspunsul.

Inspectorul se întoarse către oamenii săi.

– Sergent Blanco, telefonează-i domnului comisar-şef şi anunţă-l despre cele întîmplate. Spune-i că aştept instrucţiunile sale. Purtătorul de cuvînt al biroului său o să aibă grijă de relaţiile cu presa. Sergent Sebares, cheamă medicul legist şi spune-i să se ocupe de cadavru.

Cei doi poliţişti încuviinţară şi ieşiră din încăpere. Amadori se întoarse şi, fără să se grăbească, porni pe urmele lor. Maiorul îl urmă îndeaproape.

Cei rămaşi în încăpere îi urmăriră din priviri. Era limpede că se temeau de acest om, indiferent dacă îl credeau sau nu. Cu toţii simţeau, se pare, că asistaseră la un act purificator. Fuseseră de faţă în clipa în care un general de armată făcuse primul pas spre a-şi atinge ţelul, acela de a institui o dictatură militară.

14

Marţi, ora 2,
Madrid, Spania

Maria Corneja aştepta deja într-un colţ întunecat al peluzei de pe marginea pistei, atunci cînd Aideen, Luis García de la Vega şi Darrell McCaskey sosiră la aeroport, într-o maşină fără însemne aparţinînd Interpolului. Elicopterul care avea să le ducă pe cele două femei spre nord se afla la vreo două sute de metri distanţă, pe pista asfaltată, cu elicele pornite.

Traficul aerian era extrem de redus la această oră. În discursul pe care prim-ministrul avea să-l adreseze naţiunii peste aproximativ şase ore se preciza că numărul zborurilor înspre şi dinspre Madrid avea să fie redus cu şaizeci şi cinci la sută, pentru a permite asigurarea condiţiilor de securitate necesare pentru avioanele care urmau să decoleze de pe aeroport. Guvernele străine fuseseră însă informate de această intenţie curînd după miezul nopţii, astfel încît o serie de curse aeriene fuseseră deja anulate sau orientate spre alte destinaţii.

Aideen făcuse un scurt popas în camera ei de la hotel, pentru a-şi strînge în grabă cîteva haine şi obiecte necesare

deghizării eficace în postura unei turiste fără griji – inclusiv aparatul de fotografiat și minicasetofonul Walkman, ambele putînd fi utile și în activitatea de colectare de informații. Apoi, împreună cu Luis, pornise spre sediul Interpolului, în vreme ce McCaskey îi telefona lui Paul Hood. Luis îi arătă hărțile regiunii spre care urmau să plece, îi furniză o serie de detalii despre felul de-a fi și despre obiceiurile localnicilor și o puse la curent cu ultimele informații. Reveniră apoi la hotel, pentru a-l lua pe McCaskey – care reușise între timp să obțină aprobarea pentru plecarea lui Aideen în misiune – și se îndreptară, în sfîrșit, către aeroport.

Aideen nu știa la ce să se aștepte din partea Mariei. Cu excepția celor cîteva replici pe care le auzise la hotel, nu știa nimic despre ea. Se întrebă dacă participarea sa la misiune avea să fie bine venită și dacă faptul că era femeie și, pe deasupra, americană avea să fie în avantajul ei sau dimpotrivă.

Maria îi aștepta fumînd, rezemată de bicicleta sa de curse. Cînd cei trei își făcură apariția, strivi țigara și sprijini bicicleta pe suport. Se apropie fără grabă, cu mișcările grațioase ale unei atlete. Avea cam un metru șaizeci și cinci înălțime, dar părea mai înaltă, datorită felului în care își ținea bărbia: ridicată, într-o atitudine ce exprima hotărîre. Părul lung și negru îi flutura pe umeri, răvășit de vînt. Primii doi nasturi ai cămășii de bumbac îi erau descheiați, lăsînd să se întrevadă gulerul unui pulover cenușiu. Avea blugii îndesați în carîmbii cizmelor uzate de călărie. Ochii ei albaștri trecură fără să se oprească peste Aideen și Luis, oprindu-se asupra lui McCaskey.

– *Buenas noches*, rosti ea cu o voce aspră.

Aideen nu reuși să-și dea seama dacă tonul fusese unul prietenos, de bun venit, sau unul ostil, de nemulțumire. Era limpede că și McCaskey se confrunta cu aceeași dilemă. Rămăsese locului lîngă mașină, iar privirea lui nu exprima nimic. Luis ar fi preferat să nu-i fi însoțit la aeroport, dar McCaskey insistase, spunînd că era de datoria lui să se convingă că Aideen pleacă în bune condiții.

Privirile lor o urmăriră pe Maria, în timp ce aceasta se apropia, fără să clipească. Luis o luă de braţ pe Aideen şi, trăgînd-o după el, îi ieşi în întîmpinare.

– Maria, ea este Aideen Marley. Lucrează la Centrul de Comandă şi a fost de faţă în momentul atentatului.

Ochii adînciţi în orbite ai Mariei lunecară o clipă spre Aideen. Continuă însă să înainteze şi se opri în faţa lui Darrell.

Luis porni după ea.

– Maria, Aideen te va însoţi la San Sebastian.

Femeia de treizeci şi trei de ani încuviinţă din cap, fără să-şi desprindă privirea de la McCaskey. Feţele lor se aflau la numai cîţiva centimetri distanţă.

– Bună, Maria, rosti McCaskey.

Respiraţia Mariei se rărise, iar sprîncenele ei groase formau o linie dreaptă, aproape continuă, paralelă cu buzele senzual arcuite.

– M-am rugat să nu-mi mai fie dat să te întîlnesc niciodată, spuse ea.

La fel ca şi vocea, accentul îi era pronunţat şi adînc. Expresia de pe chipul lui McCaskey se înăspri la rîndul ei.

– Se pare că nu te-ai rugat destul.

– Poate că nu, replică ea. Eram prea ocupată să-mi şterg lacrimile.

De această dată, McCaskey nu-i mai întoarse replica.

Privirile Mariei îl scrutară din cap pînă în picioare. Expresia îi rămase însă neschimbată. Aideen avu impresia că tînăra femeie căuta ceva anume. Bărbatul pe care-l iubise odinioară, vreo amintire care să îmblînzească prăpastia de ură care se căscase între ei? Or, poate, căuta cu totul altceva. Ceva care să-i potenţeze furia, la vederea mîinilor, a pieptului, a şoldurilor şi palmelor pe care le atinsese şi le mîngîiase odinioară cu atîta dragoste.

O clipă mai tîrziu, Maria îi întoarse spatele lui McCaskey şi reveni în locul unde-şi lăsase bicicleta. Îşi luă bagajul din coşul fixat în spatele scaunului.

– Să ai grijă de bicicleta mea, Luis, rosti ea, arătînd în direcţia respectivă.

Apoi se apropie de Aideen şi îi întinse mîna:

– Îmi cer scuze, domnişoară Marley. Sînt Maria Corneja.

Aideen îi strînse mîna.

– Spune-mi Aideen.

– Mă bucur să te cunosc, Aideen, rosti Maria, care apoi se întoarse către Luis: Mai ai ceva să-mi spui?

Luis clătină din cap.

– Cunoşti codurile. Dacă apare ceva nou, am să te sun pe celular.

Maria încuviinţă scurt şi îi făcu semn lui Aideen.

– Să mergem, spuse şi porni către elicopter, refuzînd să privească din nou spre McCaskey.

Aideen îşi ridică rucsacul pe umăr şi se grăbi să o ajungă din urmă.

– Noroc amîndurora, le ură McCaskey, în timp ce treceau prin dreptul său.

Numai Aideen întoarse capul pentru a-i mulţumi.

Elicopterul Kawasaki îşi acceleră rotirea elicelor de îndată ce se apropiară femeile. Deşi le-ar fi fost imposibil să se audă în vacarmul motoarelor, Aideen se simţea nelalocul ei, din pricina tăcerii însoţitoarei sale. În calitate de colegă a lui McCaskey, ar fi vrut să spună ceva, să-i ia apărarea. Ca femeie însă avea impresia c-ar fi trebuit să-l ignore la rîndul ei. În gînd, îi blestemă pe toţi bărbaţii pe care-i întîlnise vreodată. Pe tatăl său, un alcoolic violent. Pe traficanţii de droguri din Mexico, care nimiceau vieţile unor oameni, distrugeau familii şi umpleau oraşul de văduve şi orfani. Pe bărbaţii cunoscuţi întîmplător, care-şi păstrau comportamentul de gentlemeni doar atît cît era necesar pentru a-i intra în graţii.

Urcară la bordul elicopterului care decolă imediat. Se aşezară alături în cabina strîmtă şi plină de zgomotul elicelor. Tăcerea se prelungi pînă cînd, nemairezistînd, Aideen se hotărî să-i pună capăt.

– Din cîte am înţeles, ai abandonat pentru un timp munca în poliţie, spuse ea. Cu ce te-ai ocupat?

– Am condus un mic teatru la Barcelona, veni răspunsul. Ca să-mi mai condimentez existenţa, m-am apucat de parașutism. Nu mi-a fost însă de-ajuns, așa încît am jucat în cîteva dintre piesele puse în scenă la teatrul meu. Mi-a plăcut dintotdeauna să joc roluri. Probabil că e unul dintre motivele pentru care îmi place să lucrez sub acoperire.

Tonul îi era sincer, iar privirea deschisă. Amintirile care o tulburaseră atît de tare la aeroport erau, se pare, pe cale de-a trece în uitare.

– Asta ţi-a fost specializarea? întrebă Aideen.

Maria încuviinţă.

– E o îndeletnicire care presupune aptitudini actoricești, ceea ce m-a atras în mod deosebit.

Adăugă, pipăindu-și geanta:

– Chiar și codurile de comunicare sînt extrase din piese de teatru. Luis folosește niște numere care indică acte, scene, replici și cuvinte. Cînd lucrez în afara orașului, mi le transmite prin telefon. Cînd am o misiune în oraș, îmi lasă bileţele ascunse sub pietrele din parc. Alteori mîzgălește mesajele pe pereţi, sub formă de graffiti. O dată mi-a transmis ceea ce voia să-mi comunice sub forma unor... cum le spuneţi voi? Aha, da. Sub forma unor „numere fierbinţi“ scrijelite pe pereţii unei cabine telefonice.

– Mda, așa se numesc, numere fierbinţi, aprobă Aideen.

Maria își îngădui pentru întîia oară să zîmbească. Surîsul îi alungă ultimele semne ale încruntării provocate de izbucnirea de furie. Aideen îi răspunse la rîndul ei cu un zîmbet.

– Ai avut o zi cumplită, spuse Maria. Cum te simţi acum?

– Sînt încă șocată, replică Aideen. N-am apucat să diger tot ce s-a întîmplat.

– Cunosc senzaţia asta, aprobă Maria. Moartea unui cunoscut, oricît ar fi de ireversibilă, pare greu de crezut. Ai cunoscut-o bine pe Martha Mackall?

– Nu tocmai, clătină din cap Aideen. Am lucrat împreună doar vreo două luni. De altfel, nu era genul de persoană de care să te poţi apropia într-un interval atît de scurt.

– E-adevărat, spuse Maria. Am întîlnit-o de mai multe ori în perioada cît am lucrat la Washington. Era foarte inteligentă şi, pe de altă parte, extrem de rezervată.

– Da, exact aşa era Martha, încuviinţă Aideen.

Pomenind de şederea sa în America, Maria păru să se întristeze din nou. Zîmbetul discret i se şterse şi privirea i se întunecă.

– Îmi cer scuze pentru scena la care ai asistat adineauri, rosti Maria.

– Nu e nici o problemă, replică Aideen.

– Mack şi cu mine am fost împreună o vreme, urmă Maria, cu privirea aţintită înainte, ignorînd răspunsul politicos al lui Aideen. Era mai atent şi mai devotat decît oricare dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut. Plănuiam să rămînem împreună pe vecie. Dar a insistat să renunţ la munca mea. Spunea că era prea periculoasă.

Aideen începea să se simtă stînjenită. Spre deosebire de femeile din Boston, spanioloaicele erau dispuse să-şi deschidă sufletul în faţa străinilor.

Maria îşi plecă privirea.

– Voia să mă las de fumat, fiindcă îmi afecta sănătatea. Voia să-mi placă jazzul şi fotbalul american. Şi mîncarea italienească. Iubea cu pasiune toate aceste lucruri, aşa cum mă iubea şi pe mine. Dar nu mi le putea împărtăşi în măsura în care şi-ar fi dorit, astfel încît, în cele din urmă, a hotărît că era preferabil să rămînă singur, decît să sufere vreo dezamăgire.

Ridică ochii spre Aideen:

– Înţelegi?

Aideen dădu din cap.

– Nu mă aştept să-mi dai dreptate, continuă Maria. Lucrezi alături de el. Voiam să ştii însă ce a însemnat scena la care ai asistat, deoarece de-acum vei lucra şi alături de mine. Am aflat de prezenţa sa aici de-abia atunci cînd am fost

anunțată că mă vei însoți. Mi-a fost destul de greu să accept ideea că va trebui să-l reîntîlnesc.

– Înțeleg! strigă Aideen, pentru a se face auzită în vacarmul produs de motoare.

Maria îi răspunse cu un început timid de zîmbet.

– Luis mi-a spus că ai participat la distrugerea unei rețele de traficanți de droguri, în Mexic. E nevoie de curaj pentru a-i înfrunta pe asemenea ticăloși.

– La drept vorbind, nu de curaj e nevoie, ci de indignare, replică Aideen.

– Ești exagerat de modestă, îi spuse Maria.

Aideen clătină din cap:

– Nu sînt modestă, ci sinceră. Consumul și traficul de droguri făceau ravagii în cartierul în care am locuit cînd eram mică. Cocaina mi-a ucis cel mai bun prieten, pe vărul meu Sam. Cînta dumnezeiește la orga bisericii. A murit pe stradă, ca un cîine. După ce am căpătat puțină experiență de viață, m-am hotărît să nu mă mulțumesc să-mi frîng mîinile și să mă plîng de ticăloșia vieții.

– Și eu am simțit același lucru în ceea ce privește crima organizată, mărturisi Maria. Tata era proprietarul unui cinematograf la Madrid. A fost ucis de o bandă de hoți.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Dar dorința noastră de a acționa n-ar fi însemnat nimic dacă n-ar fi fost completată de curaj și hotărîre. Și viclenie! Sînt însușiri cu care te naști sau pe care ți le formezi. Dar fără ele nu se poate.

– Sînt de acord în ceea ce privește hotărîrea și viclenia, spuse Aideen. Și ar mai fi ceva: trebuie să îți reprimi dorința de a înghiți în sec, pentru a învăța cum să acționezi eficient.

– Mi-e teamă că nu înțeleg.

– Trebuie să știi să îți ții în frîu emoțiile, explică Aideen. Asta mi-a permis să umblu pe străzi liniștită atunci cînd lucram sub acoperire, să observ și să învăț. Altfel, îți irosești timpul hrănindu-ți ura. Trebuie să pretinzi că nu-ți pasă, atunci

cînd stai de vorbă cu nişte ticăloşi şi încerci să afli pentru cine lucrează. În Mexico City erau mai multe bande de traficanţi: „Norii“ se ocupau de comerţul cu marijuana, „Piraţii“ vindeau cocaină, iar „Jaguarii“ deţineau monopolul heroinei. Cel mai greu mi-a fost să învăţ cum să-i deosebesc pe drogaţii de rînd de cei care se ocupau şi de comerţ.

– Drogaţii umblau singuri, nu-i aşa?

Aideen încuviinţă.

– Pretutindeni e la fel, comentă Maria.

– Pe de altă parte, traficanţii umblă întotdeauna în grupuri. În cazul în care nu se arătau dornici să vorbească, era necesar să-i deosebeşti pe cei care se ocupau de aprovizionare. Traficanţii aveau mereu mînecile suflecate, ca să aibă unde să-şi ascundă banii, cîtă vreme buzunarele le erau ocupate de cuţite şi pistoale. Să ştii însă, Maria, că întotdeauna mi-a fost teamă cînd mă aflam pe teren. Mi-era teamă că mi-aş putea pierde viaţa şi mi-era teamă că aş putea afla lucruri îngrozitoare despre anumiţi oameni. Dacă viaţa în cartierul în care am copilărit nu m-ar fi umplut de furie, dacă nu m-ar fi durut sufletul pentru familiile rătăciţilor pe care i-am întîlnit, n-aş fi putut niciodată să merg pînă la capăt.

Maria îngădui zîmbetului să înflorească pe întregul său chip. Era un surîs plin de respect şi de înţelegere camaraderească.

– Curajul neînsoţit de teamă înseamnă prostie, spuse Maria. Orice-ai spune, sînt convinsă că ai avut nevoie de mult curaj şi nu pot decît să te admir. Cred că vom alcătui o echipă grozavă.

– Că tot veni vorba de echipa noastră, zise Aideen. Care va fi planul de acţiune după ce vom ajunge la San Sebastian?

Era nerăbdătoare să abată conversaţia spre alt subiect decît propria-i persoană. Atenţia care i se dădea o făcea să se simtă stînjenită.

– În primul rînd, vom face o vizită la postul de radio care a difuzat înregistrarea, îi spuse Maria.

– Deghizate în turiste? se miră Aideen.

– Nu. Trebuie să aflăm cine le-a adus caseta cu înregistrarea. După aceea, îi vom găsi pe cei în cauză și îi vom urmări, dîndu-ne drept turiste. Știm că victimele atentatului de pe iaht puneau la cale o conspirație. Întrebarea care se pune e următoarea: au fost uciși din pricina unor răfuieli în interiorul cercului de conspiratori, sau fiindcă altcineva, din afară, a aflat de planul lor? Cineva care, pînă în prezent, a preferat să rămînă în umbră.

– Și despre care nu putem ști dacă ne este aliat sau dușman.

– Exact, întări Maria. Asemenea guvernului vostru, și autoritățile spaniole sînt divizate în mai multe facțiuni, care nu se simt obligate să împărtășească toate informațiile de care dispun.

În timp ce vorbea, pilotul îi trecu comanda elicopterului colegului său, își scoase căștile și se întoarse către ele.

– Agent Corneja! strigă el. Tocmai am recepționat un mesaj de la șefu'! Mi-a cerut să vă transmit că Isidro Serrador a fost ucis în noaptea aceasta la secția municipală de poliție din Madrid.

– Cum?

– Se pare că a fost împușcat în timp ce încerca să ia arma unui ofițer de armată.

– Un ofițer de armată? întrebă Maria neîncrezătoare. Cazul acesta nu intră sub jurisdicție militară.

– Știu, spuse pilotul. Șeful se interesează acum cine era ofițerul respectiv și ce căuta acolo.

Maria îi mulțumi, iar pilotul se întoarse și preluă din nou comanda elicopterului.

– Ceva nu e deloc în ordine, spuse Maria pe un ton grav. Am senzația că moartea bietei Martha n-a fost decît primul foc de armă dintr-un șir lung și devastator.

15

Marţi, ora 2 şi 55 de minute, San Sebastian, Spania

Familia spaniolă este o instituţie care datează de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea. Ea este o componentă a aceleiaşi civilizaţii mediteraneene care a dat naştere clanurilor interlope din Sicilia, Turcia şi Grecia. Particularitatea spaniolă constă în faptul că loialitatea membrilor unei *familii* se manifestă faţă de un patron, de regulă proprietar al unei întreprinderi sau conducător al unei bresle. Pentru a menţine reputaţia patronului nepătată, un număr de angajaţi sînt selectaţi şi antrenaţi pentru a-l proteja sau pentru a pune în aplicare acte de violenţă, sabotaje sau execuţii în dauna rivalilor acestuia. Ţintele de predilecţie sînt, în general, legate de afacerile concurenţilor. Atacurile îndreptate împotriva casei sau rudelor acestora sînt considerate lipsite de etică. Ocazional, membrii *familiilor* se implică în activităţi de contrabandă sau şantaj, dar acest lucru este destul de rar.

În schimbul serviciilor prestate, membrii *familiei* sînt răsplătiţi uneori cu anumite avantaje materiale, cum ar fi plata

studiilor pentru copiii lor. De regulă însă, răsplata constă în mulţumirile şi stima patronului, care le garantează siguranţa pe viaţă a locului lor de muncă.

În opinia lui Juan Martinez, atacul împotriva iahtului fusese o acţiune lipsită de etică. În mod cert, scopul ei fusese cît se poate de limpede: uciderea cît mai multor membri ai *familiei* dintr-o singură lovitură. În anii de cînd lucra pentru *Señor* Ramirez, Juan nu se dăduse în lături niciodată să folosească violenţa atunci cînd era nevoie. În cadrul breslei, acţiunile violente aveau drept ţintă, mai ales în primii ani, maşinile, navele sau clădirile rivalilor în afaceri. Se întîmplase, o dată sau de două ori, ca vreun muncitor să fie atacat, dar cei din conducere nu intraseră niciodată în vizorul unor astfel de acţiuni. Cele petrecute în această noapte cereau o ripostă pe măsură. Juan, crescut pe străzile din Manresa, care lucra pentru *Señor* Ramirez de doisprezece ani, era nerăbdător să le-o plătească celor care îi uciseseră patronul. Mai întîi însă, trebuia să-şi găsească un adversar. Postul de radio părea o alegere bună pentru a începe căutarea lui.

Juan şi trei dintre colegii săi de muncă urcară în maşină şi se îndreptară spre sediul micului post de radio. Acesta era aşezat în vîrful unei coline înalte de aproximativ trei sute de metri, una dintre cele trei care străjuiau Golful La Concha, la nord de San Sebastian. Un drum pietruit, îngust ducea pînă la jumătatea culmii. Mai sus fusese construită o enclavă alcătuită din clădiri luxoase, cu porţi şi garduri înalte, oferind celor ce locuiau acolo o privelişte splendidă.

„Chiar aşa, cîte dintre căpeteniile *familiilor* locuiesc oare aici?“ se întrebă Juan, aşezat pe locul de lîngă şofer. Ţinea în mînă un rucsac pe care îl umpluse la uzină cu tot ce avea să-i fie de trebuinţă. Nu urcase niciodată pînă aici. Era un om activ, iar superba privelişte a coastei, spectaculoasă şi liniştitoare totodată, invitînd la contemplaţie, îl făcea să se simtă nelalocul lui, aşa cum s-ar fi simţit, probabil, şi dacă ar fi co-

lindat una dintre grădinile scăldate în lumina lunii, care se întrezăreau dincolo de arabescurile porţilor din fier forjat.

Un drum de ţară îngust, folosit de obicei doar de biciclişti şi de pietoni, prelungea şoseaua către vîrful colinei. O meandră a pantei bloca vederea spre golf. Aici, iarba răsărise în petice acum uscate ca iasca, spre deosebire de gazonul îngrijit şi des care mărginea şoseaua. Ajuns aici, Juan îşi reveni, de parcă s-ar fi întors acasă. Privi în lungul drumului spre clădirea scundă din blocuri de granit, înconjurată de un gard înalt de doi metri şi jumătate şi încununat de o împletitură deasă de sîrmă ghimpată.

Radio Nacional de Publico, justificîndu-şi numele răsunător, poseda o staţie de 10 kw ale cărei emisiuni puteau fi recepţionate, spre sud, pînă la Pamplona, iar spre nord pînă la Bordeaux, în Franţa. Postul RNP transmitea în timpul zilei obişnuitul program de muzică, ştiri locale şi informaţii meteorologice. Spre seară, programul se adresa cu precădere populaţiei de origine bască. Proprietarii postului de radio erau antiseparatişti convinşi, ceea ce le transformase în ţinta predilectă a atacurilor cu bombe artizanale şi arme de foc. Acesta era motivul pentru care sediul staţiei de emisie fusese construit dintr-un material solid precum bazaltul şi aşezat la o distanţă îndeajuns de mare de gardul fortificat. Antena de emisie se înălţa în centrul acoperişului, pe un schelet din metal, vopsit în roşu şi alb. În vîrf, la cincizeci de metri de nivelul solului, o luminiţă roşie clipea intermitent.

Şoferul *familiei*, Martin, stinsese farurile din timp, în vreme ce se apropiau. Trase pe dreapta la vreo trei sute de metri distanţă de poartă, de cealaltă parte a culmii rotunjite a colinei. Cei patru bărbaţi coborîră din maşină. Juan descărcă din portbagaj o bicicletă, îşi luă rucsacul în spinare şi se stropi pe faţă cu apă, pentru a da impresia că transpirase urcînd panta. Picăturile i se prelinseră, precum sudoarea, pe obraji şi mai jos, pe gît. Porni apoi, fără să mai piardă timpul, către poartă. Ceilalţi trei potriviră amortizoarele la ţevile armelor şi îl ur-

mară, lăsîndu-i un avans de vreo treizeci de metri. Prefăcîndu-se că gîfîie, Juan tropăi către poartă, străduindu-se să facă zgomot, pentru a se convinge că avea să fie auzit, dar şi pentru a acoperi zgomotul paşilor tovarăşilor săi.

Aşa cum prevăzuse Juan, poarta era păzită de oameni înarmaţi. Erau trei bărbaţi cu puşti, în mod limpede neaparţinînd vreunei agenţii profesioniste de pază. Cu siguranţă, fuseseră aduşi aici după transmiterea în eter a înregistrării, pentru a preveni un eventual atac împotriva postului de radio. În prealabil, Juan şi tovarăşii săi căzuseră de acord ca, în eventualitatea în care perimetrul ar fi fost păzit, paznicii să fie eliminaţi simultan şi cît mai discret cu putinţă.

Juan îşi impuse în gînd să se relaxeze. Nu-şi putea trăda nervozitatea faţă de ceilalţi. Preluase conducerea acestei operaţiuni şi trebuia să se impună în faţa celorlalţi membri ai *familiei*.

Ajungînd nu departe de poartă, înjură cu voce tare:

– Naiba s-o ia de treabă!

Unul dintre paznici îl auzi. Se apropie în grabă, în timp ce tovarăşii săi aşteptau în umbră, gata să-l acopere.

– Ce vrei? întrebă el.

Era un bărbat foarte înalt, uscăţiv, cu părul negru creţ şi fruntea lată.

Juan nu răspunse imediat, lăsînd impresia că ar fi fost descumpănit.

– Aş vrea să ştiu unde naiba mă aflu.

– Dar unde naiba ai vrea să te afli? îl ironiză paznicul.

– Caut campingul Iglesias.

Paznicul rîse amuzat.

– Mi-e teamă că te aşteaptă încă o bucată bună de drum, spuse el. Mai exact, va trebui să te întorci şi să o iei către est.

– Cum adică?

Paznicul arătă către dreapta, cu un gest neglijent.

– Campingul pe care-l cauţi nu-i aici, ci pe dealul următor, cel cu...

Din spatele lui Juan răsună o serie de zgomote înfundate, atunci cînd ceilalți membri ai *familiei* deschiseră focul asupra paznicilor. Cei trei se prăbușiră, luați prin surprindere, cu cîte o gaură cu margini însîngerate în frunte.

În vreme ce tovarășii săi îl ajungeau din urmă, Juan își lăsă deoparte bicicleta, își scoase rucsacul și se apucă de treabă.

Cea mai simplă modalitate pentru a pătrunde în perimetrul stației era de a-și anunța prezența prin interfon și de a aștepta apoi ca poarta să fie deschisă. În cazul lor însă, această posibilitate era exclusă. Juan scoase din rucsac o bucată de pînză și o rangă. Tricoul îi era greu de sudoare, iar aerul rece al nopții îl înfioră, atunci cînd escaladă pînă la jumătate porțiunea de gard din stînga porții.

Legă ranga de bucata de pînză și, ținînd-o de un capăt, îi făcu vînt peste gard. Pînza – o cămașă veche – ateriză peste sîrma ghimpată. Juan își strecură degetele prin ochiurile plasei de sîrmă și apucă un capăt al rângii, trăgînd către sine. Legă apoi mînecile cămășii laolaltă, recuperînd ranga. Repetă operațiunea, de această dată folosindu-se de cămașa lui Ferdinand, musculosul paznic de noapte al fabricii lui Ramirez, așa încît sîrma ghimpată era acum izolată de două straturi de pînză. În zona de siguranță astfel creată, cei patru escaladară fără probleme și aterizară în liniște de cealaltă parte. Așteptară cîteva clipe, pentru a se asigura că nu fuseseră auziți, apoi se îndreptară tiptil către ușa de metal a clădirii, traversînd cu băgare de seamă spațiul deschis.

Cei trei tovarăși ai lui Juan erau și ei înarmați cu rângi, iar Ferdinand avea în buzunar un revolver de calibrul 38. Muniția de rezervă era la îndemînă, înfășurată într-o batistă, pentru ca gloanțele să nu facă zgomot ciocnindu-se între ele. Nu intenționau să mai ucidă pe nimeni, dar, după cele ce i se întîmplaseră domnului Ramirez, nu aveau să se dea în lături de la nimic care i-ar fi împiedicat să-și ducă la bun sfîrșit misiunea asumată.

Ştiau că uşa avea să fie încuiată şi se pregătiseră corespunzător. Juan, care era cel mai înalt, îşi strecură vîrful răngii în spaţiul îngust dintre uşa de metal şi rama acesteia, în partea stîngă, sus. Martin se aplecă şi îşi înfipse ranga în colţul din stînga jos. Celălalt, Sancho, vîrî ranga în dreptul zăvorului, în vreme ce Ferdinand stătea deoparte, cu arma pregătită, gata să tragă în cazul în care ar fi fost atacaţi.

Împinseră capetele răngilor cît de adînc se putea. Dacă prima încercare eşua, aveau toate şansele ca a doua să le reuşească. Martin lucrase în construcţii şi era de părere că, pînă şi în eventualitatea existenţei unei duble închizători, balamalele nu erau, mai mult ca sigur, întărite. Un asemenea surplus de metal ar fi dăunat serios calităţii emisiei radio.

La semnalul lui Juan, cei trei împinseră cu putere răngile. Uşa se deschise din prima încercare, rama de lemn a uşii crăpîndu-se de sus pînă jos. Ferdinand îi asigură că nu era nici un pericol, aşa încît se repeziră cu toţii înăuntru.

În interior se aflau doar trei oameni. Unul era în cabina de emisie, iar alţi doi, un bărbat şi o femeie, stăteau la masa de mixaj. Conform planului, Martin se îndreptă glonţ spre tabloul electric, pe care îl găsi imediat, şi întrerupse curentul. Emisia fu întreruptă înainte ca tipul din cabină să fi apucat să anunţe pe post că staţia era atacată. La lumina celor două lămpi de siguranţă din tavan, care se aprinseseră automat la întreruperea alimentării cu energie a staţiei, Juan şi Sancho năvăliră asupra celor doi ingineri de sunet şi îi doborîră cu cîte o lovitură dată cu sete peste ceafă. Căzură, femeia cu un geamăt, iar bărbatul cu un strigăt ascuţit de durere. În timp ce Ferdinand îi ţinea la respect, sub ameninţarea pistolului, Juan intră în cabina de emisie şi se îndreptă calm spre cel aflat la microfon.

– Vreau să ştiu cine v-a dat înregistrarea pe care aţi transmis-o mai devreme, spuse el.

Tînărul bărbos şi subţirel aşezat în faţa microfonului se retrase indignat.

– Te mai întreb o singură dată, rosti Juan, ridicînd ranga. Cine v-a dat înregistrarea?

– Nu știu cine era, spuse tînărul.

Avea o voce pițigăiată și plîngăreață. Își drese glasul și repetă:

– Nu știu.

Juan izbi cu ranga în brațul stîng al celuilalt, în dreptul tricepsului. Tînărul deschise gura într-un țipăt mut și expiră sonor, apucîndu-se cu cealaltă mînă de locul lovit. În ochii mari i se iviră lacrimi de durere.

– Cine v-a adus înregistrarea? repetă Juan.

Bărbatul încercă să-și închidă gura, dar dădea impresia că avea dificultăți în a-și duce la îndeplinire intențiile. Se dădu înapoi, cu scaun cu tot, pînă cînd spătarul acestuia se lovi de perete, oprindu-i retragerea.

Juan înaintă pe urmele lui. Privi țintă degetele mîinii drepte a individului, încleștate pe mușchiul strivit de rangă cu cîteva clipe în urmă. Ținti și ranga se abătu din nou, asupra degetelor de această dată.

Oțelul lovi deasupra ultimei falange. Se auzi un zgomot sec, ca atunci cînd plesnesc oasele uscate de pui. Bărbatul lăsă să-i cadă mîna în poală. Pielea zdrelită se umflă sub presiunea sîngelui acumulat. De astă dată, bărbatul fu în stare să urle.

– Adolfo! țipă el, cu gura căscată de durere.

– Cine? întrebă Juan.

– Adolfo Alcazar, pescarul!

Tînărul turui fără șovăire adresa unde putea fi găsit acesta, iar Juan îi mulțumi politicos. Apoi ranga șuieră din nou, tăind aerul cu îndeajuns de multă forță încît să-i rupă falca celui așezat, care se prăbuși din scaun. Juan întoarse capul către Martin și Sancho, care îl imitară, reducîndu-i la tăcere în același mod pe cei doi ingineri de sunet. Nu aveau timp să-i percheziționeze pentru a le confisca telefoanele celulare, iar Juan nu voia să le ofere prilejul de a-l avertiza pe pescar.

Cinci minute mai tîrziu, cei patru membri ai *familiei* se aflau din nou în mașină, îndreptîndu-se către San Sebastian.

16

Luni, ora 20 şi 15 minute, Washington, D.C.

Cînd Hood formă numărul de acasă, nici Sharon şi nici vreunul dintre copii nu ridică telefonul. După patru ţîrîituri, robotul telefonic intră în funcţiune. Mesajul era cel înregistrat de Harleigh cu o zi în urmă.

„Bună! Aţi sunat la familia Hood. Nu sîntem acasă. Nu vă vom da instrucţiuni în privinţa modului în care ne puteţi lăsa un mesaj fiindcă, dacă nu ştiţi nici măcar atît, cu siguranţă că nu vrem să stăm de vorbă cu voi!“

Hood oftă. Îi rugase pe copii să nu mai înregistreze astfel de mesaje şmechereşti. Poate c-ar fi trebuit să insiste. Sharon avea dreptate: nu era îndeajuns de ferm în relaţiile cu copiii.

– Salut, gaşcă, rosti Hood, încercînd zadarnic să dea un ton bine dispus vocii sale. Mi-e teamă că va trebui să rămîn pînă tîrziu la birou în seara asta. Sper că aţi avut cu toţii o primă zi a vacanţei de primăvară pe cinste. Bănuiesc că, la ora asta, sînteţi la cumpărături sau v-aţi dus să vedeţi vreun film ori să vă distraţi pe undeva. Sharry, te rog mult de tot să

mă suni cînd vă veţi întoarce acasă, da? Mulţumesc. Vă iubesc pe toţi. Pa.

Hood simţi cum îl cuprinde disperarea atunci cînd puse receptorul în furcă. Şi-ar fi dorit foarte mult să fi putut sta de vorbă cu Sharon. Ura din adîncul sufletului prăpastia care se adîncea între ei şi dorea să îndrepte lucrurile. Sau, cel puţin, să încheie un armistiţiu, pînă în clipa în care aveau să aibă timp să discute pe îndelete pentru a lămuri ceea ce era de lămurit. Încercă să o sune pe Sharon pe telefonul mobil, dar se lovi din nou de mesajul robotului telefonic. De această dată, renunţă să-i mai lase vreun mesaj.

Aproape imediat după ce aşeză receptorul în furcă, telefonul începu să sune. Era Sharon. Zîmbi, simţind cum i se ia o piatră de pe inimă.

– Hai noroc, rosti el vesel, fără a mai fi deloc nevoit să mimeze jovialitatea.

În fundal se auzeau zgomote: vocile mulţimii şi anunţuri bruiate într-un difuzor aflat în preajmă.

– Sînteţi la cumpărături?

– Nu, Paul, veni răspunsul. Sîntem la aeroport.

Hood se aşezase comod în fotoliul de piele. Se redresă alarmat. Pentru moment, evită să ceară amănunte; era o tactică învăţată în perioada ascensiunii sale politice.

– Am hotărît să-i iau pe copii şi să mergem în Connecticut, continuă Sharon. Oricum, nu ai fi apucat să stai prea mult cu ei la sfîrşit de săptămînă, iar ai mei insistă de mult să-i vizităm.

– Aha, făcu el pe un ton neutru. Cît aveţi de gînd să rămîneţi?

Calmul din glasul său era doar aparent. Privi fotografia înrămată a familiei sale, aşezată într-un colţ al biroului. Era veche de numai trei ani, dar zîmbetele alor săi i se părură dintr-o dată că aparţin unei alte ere.

– Sincer, nu ştiu, răspunse ea.

Ron Plummer şi Bob Herbert îşi făcură apariţia în pragul uşii. Hood le făcu semn să aştepte. Herbert observă că şeful lui vorbea pe linia privată, aşa încît dădu aprobator din cap şi

îl luă de braţ pe Plummer, trăgîndu-l înapoi pe culoar. Ann Farris sosi şi ea cîteva clipe mai tîrziu şi li se alătură celor doi.

– Cred că întoarcerea noastră depinde de... începu Sharon, care apoi tăcu.

– De ce depinde? întrebă Hood. De mine? De dorinţa mea de a vă avea aproape? Ştii foarte bine care e răspunsul meu.

– Ştiu, încuviinţă Sharon. Dar nu ştiu de ce vrei să ne ai aproape. Nu eşti niciodată acasă. Plecăm în vacanţe, iar tu ne laşi singuri după numai o zi.

– Asta nu s-a întîmplat decît o singură dată.

– S-a întîmplat numai o dată fiindcă nici măcar n-am mai încercat să plecăm altundeva, replică Sharon. Altceva voiam să-ţi spun însă. Întoarcerea mea la Washington depinde de hotărîrea pe care o voi lua: vreau oare să-i văd pe copii mereu dezamăgiţi sau vreau să pun capăt, o dată pentru totdeauna, acestor dezamăgiri?

– Asta vrei *tu!* izbucni Hood, ridicînd tonul şi temperîndu-l imediat. I-ai întrebat cumva şi pe copii ce anume îşi doresc? Vei ţine cont de părerea lor?

– Bineînţeles, contează şi ceea ce-şi doresc ei, rosti ea. Vor să fie cu tatăl lor. Şi eu vreau acelaşi lucru. Dar, dacă nu-l putem avea alături de noi, poate c-ar fi mai bine să ştim limpede acest lucru.

Herbert se întoarse cu faţa spre uşa deschisă. Era încruntat şi-şi muşca buzele. Era clar că avea ceva important să-i comunice. În timp ce Herbert îi întorcea din nou spatele, Hood îşi dori să poată lua totul de la capăt: ziua aceasta, anul, chiar şi viaţa.

– Nu pleca, o rugă Hood. Te rog, nu pleca! Vom găsi o soluţie, de îndată ce voi da de capăt situaţiei cu care ne confruntăm aici.

– Bănuiam că asta vei spune, replică Sharon.

Glasul nu-i era aspru, ci doar resemnat.

– Dacă vrei într-adevăr să găsim o soluţie, Paul, ştii unde ne poţi găsi. Te iubesc. Mai vorbim, da?

Închise telefonul. Hood rămase cu privirea aţintită spre uşă, către subordonaţii săi. Dintotdeauna îi considerase pe Bob, Mike şi mai ales pe Darrell ca pe nişte membri ai unei alte familii. Acum, ei rămăseseră singura sa familie. Dar nu era de-ajuns.

Aşeză receptorul în furcă. Bob auzi declicul şi se întoarse. Intră, făcînd vînt scaunului cu rotile, urmat de ceilalţi doi. Îl măsură din priviri pe Hood.

– Totul e în regulă? întrebă el.

Brusc, Hood conştientiză cele întîmplate: soţia sa plecase de acasă, luîndu-i cu ea pe copii. Fu cît pe-aci să trimită pe cineva la aeroport ca să-i împiedice să plece. Dar Sharon nu i-ar fi iertat niciodată o astfel de intervenţie brutală. Mai mult, nu era convins că şi-ar fi iertat el însuşi o astfel de hotărîre.

– Îţi spun mai încolo, replică Hood, evaziv. Ceva noutăţi?

– Un ocean de rahat, după cum se spune în oraşelul meu natal, Philadelphia din Mississippi. Voiam să mă asigur că îţi menţii hotărîrea de a-i lăsa pe Darrell şi pe Aideen să se avînte în largul lui.

– Paul, dacă-mi dai voie să te reţin, termin într-un minut şi-am plecat, interveni Ann Farris, pipăindu-şi agenda.

Hood privi întrebător către Herbert. Ofiţerul de contrainformaţii încuviinţă din cap.

– Pot să rămîn şi eu?

Fu rîndul lui Ann să încuviinţeze.

– E-n regulă, spune, o îndemnă Hood.

– Mulţumesc.

Privirile lui Hood zăboviră o clipă asupra degetelor fine ale colegei sale. Unghiile lungi, date cu lac roşu, îi sporeau enorm feminitatea. Hood întoarse capul. Era furios pe Sharon, iar Ann îl atrăgea şi ar fi fost oricînd dispusă să-l primească în braţele ei deschise. Ura aceste gînduri, aceste sentimente, dar nu se putea împiedica să le nutrească.

– Tocmai mi-au telefonat cei de la BBC, începu Ann. Au primit o înregistrare video făcută de un turist în fața Congresului Deputaților de la Madrid. Banda înfățișează momentul ridicării cadavrului Marthei.

– Ciocli blestemați! scrîșni Herbert.

– Sînt jurnaliști, Bob, interveni Ann. Ne place sau nu, asta e meseria lor. Moartea Marthei e o știre de senzație.

– Sînt niște jurnaliști cu apucături de ciocli, insistă Herbert.

– Las-o baltă, Bob, îl sfătui Hood care nu se simțea în stare să mai suporte încă o scenă de familie. Care-i problema, Ann?

Ea își răsfoi notițele.

– Cei de la BBC au selectat o imagine a feței Marthei, au comparat-o cu baza lor de date și au găsit o fotografie făcută în '94 la Johannesburg, în care Martha apare alături de Mangosuthu Buthelezi, rivalul lui Nelson Mandela. În plus, Jimmy George de la *Washington Post* spune că vrea să difuzeze informațiile pe care le are înainte ca BBC-ul să iasă pe post cu cele aflate, mîine dimineață.

Hood se frecă la ochi excedat.

– Știe cineva că Aideen o însoțea pe Martha? întrebă el.

– Deocamdată, nu.

– Ce-mi recomandați? rosti Hood.

– Trebuie să mințim cu nerușinare, propuse Herbert.

– Dacă încercăm să o scăldăm, dacă dăm publicității un comunicat de genul „da, Martha lucra în diplomație, dar a fost asasinată în timp ce se afla în vacanță“, n-are să ne creadă nimeni, spuse Ann, vădit iritată. Vor continua să sape după informații. În consecință, propun să le spunem adevărul gol-goluț.

– Cît din adevăr? vru să afle Hood.

– Să declarăm că Martha se afla în Spania pentru a-și pune experiența în slujba deputaților spanioli. Aceștia erau preocupați de ințețirea tensiunilor etnice, iar Martha avea experiență în acest domeniu. Ceea ce este perfect adevărat. Punct.

– Nu poți dezvălui presei chiar atît de mult, îi atrase atenția Herbert.

– Trebuie, insistă Ann.

– Dacă le spui toate astea, s-ar putea să își dea seama că Martha nu era singură, o avertiză Herbert. Și, din clipa respectivă, ticăloșii care-au împușcat-o pe Martha ar putea încerca să o scoată din cursă și pe Aideen.

– Credeam că ucigașii zac cu toții pe fundul mării, se miră Ann.

– Poate, spuse Hood. Dar dacă nu e chiar așa? Dacă Bob are dreptate?

– Nu știu ce să zic, mărturisi Ann. Dar o minciună ar putea avea consecințe la fel de nefaste.

– La ce te referi? întrebă Hood.

– Presa ar putea afla că Martha era însoțită de o oarecare „*señorita* Temblon" și va încerca să o identifice. Nu va trece mult pînă cînd reporterii își vor da seama că această „*señorita*" nu există. Vor încerca să pătrundă cu forțe proprii misterul identității femeii, felul în care aceasta a ajuns în țară și se vor da de ceasul morții să o găsească. Cercetările lor i-ar putea duce pe criminali direct la Aideen.

– E ceva adevăr în asta, mormăi Bob Herbert.

– Mulțumesc, spuse Ann. Paul, nu există o soluție optimă. Dar, dacă dezvălui măcar parțial adevărul, presa o să vrea să verifice veridicitatea informațiilor. Vom preciza că Martha a fost însoțită de încă o persoană care, din considerente de securitate, a părăsit discret Spania. Dacă le dăm posibilitatea să verifice primele informații, ne vor crede pe cuvînt și în această privință.

– Ești sigură de asta? întrebă Hood.

Ann încuviință.

– Jurnaliștii nu dezvăluie întotdeauna absolut tot ce-au aflat. Le place să se știe părtași la anumite secrete. În felul acesta, se simt mai importanți, ca și cum ar face parte dintr-o conspirație.

– Am greşit, făcu Herbert. Nu sînt doar nişte ciocli. Sînt nişte ciocli vanitoşi.

– Fiecare cu personalitatea lui, replică Ann.

Herbert îşi încruntă sprîncenele la auzul replicii, dar Hood adoptă o atitudine mai înţelegătoare. Propria sa integritate primise cîteva lovituri serioase în ultimele ceasuri.

– E-n ordine, conchise Hood. Poţi să-i dai drumul, Ann. Dar încearcă să limitezi cît mai mult dezvăluirile. Nu vreau să se afle nimic despre locul în care se află Darrell şi Aideen. Spune-le ziariştilor că însoţitorii Marthei sînt pe drumul de întoarcere, bine păziţi.

– Aşa voi face, acceptă ea. Ce pot să le spun despre succesorul Marthei? Cu siguranţă se va găsi cineva care să mă întrebe.

– Spune-le că Ronald Plummer este ocupantul interimar al postului de ofiţer politico-economic, răspunse Hood fără să ezite.

Plummer îi mulţumi din priviri. Recunoaşterea noii sale calităţi într-un comunicat oficial echivala cu o numire în funcţie. De-acum, depindea doar de el ca aceasta să devină permanentă.

Ann îi mulţumi lui Hood şi ieşi. El renunţă s-o urmărească din priviri şi se întoarse către Herbert.

– Aşadar, de unde vine oceanul de rahat de care vorbeai adineauri? întrebă el.

– Revoltele au izbucnit pretutindeni în Spania, spuse Herbert, care ezită înainte de a pune următoarea întrebare: E totul în ordine?

– Mă descurc.

– Îmi pari cam dus cu gîndul.

– E-n regulă, Bob, am să mă descurc. Spune-mi, care e imaginea de ansamblu?

Herbert îi aruncă o privire care afirma limpede: „nu mă duci tu pe mine!“, dar îşi continuă expunerea.

– Revoltele au scăpat de sub control la Ávila, Segovia și în Castilia, anunță Herbert. Ron, tu ai aflat ultimele amănunte.

– Consulatul american din Barcelona ne-a trimis un fax, dar sînt convins că agențiile de știri au aflat și ele deja, începu Plummer. Zvonul anulării meciului de fotbal programat la Barcelona s-a răspîndit, ceea ce nu e de mirare, cîtă vreme nemții au încercat să părăsească discret orașul. Microbiștii înfuriați au blocat autostrada cu propriile mașini pentru a-i împiedica să ajungă la aeroportul El Prat. Garda Națională spaniolă, *Policía Nacional*, a făcut o încercare de a-i salva de furia mulțimii, care i-a întîmpinat pe polițiști cu pietre. Au fost chemați în ajutor cei de la Mossos d'Escuadra.

– Mossos d'Escuadra e forța autonomă de poliție din Catalonia, explică Herbert. Membrii ei sînt însărcinați în principal cu paza obiectivelor guvernamentale. Sînt cunoscuți pentru atitudinea lor de tipul „fără prizonieri".

– Da, dar de data aceasta au luat prizonieri, interveni Plummer. Au fost făcute peste douăzeci de arestări. Cînd Mossos d'Escuadra i-a dus la închisoare, aceasta a fost atacată de o mulțime înfuriată. În oraș se pregătește declararea legii marțiale.

– Barcelona se află la aproximativ trei sute de kilometri de San Sebastian și, spre deosebire de acesta, care e mai degrabă o stațiune turistică, e un centru urban, spuse Herbert. Nu cred că trebuie să ne facem griji în privința extinderii revoltelor într-acolo.

Se apleacă și își încleștă mîinile în poală, înainte de a continua:

– Ceea ce mă îngrijorează, Paul, e declararea iminentă a legii marțiale, care va avea un impact teribil asupra conștiinței colective a Spaniei.

– În ce sens? întrebă Hood.

– Un singur cuvînt: Franco, replică Herbert. În conștiința poporului spaniol au rămas întipărite amintiri amare în ceea ce privește Falanga sa fascistă și autoritară. Cînd, după un

sfert de secol, guvernul va adopta pentru întîia oară o atitudine autoritară, există toate şansele ca reacţia să fie o rezistenţă feroce.

– Ironia face ca nemţii să fi fost cei care l-au ajutat pe Franco să cîştige Războiul Civil, spuse Plummer. Implicarea germanilor în tulburările din prezent va face ca acestea să fie şi mai greu de stăpînit.

– Şi ce legătură are asta cu oamenii noştri? vru să afle Hood. Încercaţi să-mi sugeraţi c-ar fi de preferat să nu acţioneze pînă cînd situaţia nu se va calma cît de cît?

Herbert clătină din cap.

– Eu zic aşa: ar trebui să-i chemi acasă imediat, să revoci ordinul de deplasare al echipei de intervenţie şi să-i ceri preşedintelui evacuarea întregului personal ale cărui răspunderi nu sînt esenţiale. Între timp, cei rămaşi în Spania vor trebui să aibă mare grijă ce fac şi ce spun.

Hood îl privi lung. Herbert nu avea deloc tendinţa să reacţioneze exagerat în faţa unei ameninţări.

– Cît de mult crezi că se va agrava situaţia? întrebă el.

– E de rău, fu de părere Herbert. Au fost zgîndărite răni adînci, cu implicaţii politice majore. S-ar putea să ne aflăm în pragul unei crize de proporţiile celei din Iugoslavia sau din fostele republici sovietice.

Hood se întoarse către Plummer.

– Ron?

Plummer împături faxul, şifonîndu-l între degete.

– Mă tem că de data asta înclin să-i dau dreptate lui Bob, Paul, spuse el. Naţiunea spaniolă are toate şansele să se destrame.

17

Marţi, ora 3 şi 27 de minute, San Sebastian, Spania

Adolfo Alcazar era stors de oboseală atunci cînd, în sfîrşit, se întinse în aşternut.

Dormea pe o saltea într-un colţ al garsonierei sale. Aceasta era aşezată pe o ramă de metal, nu departe de sobă. Focul mocnit răspîndea o lumină difuză în încăperea mică. Rama de metal ruginise din cauza brizei umede care pătrundea prin geamul deschis mai tot timpul.

Zîmbi. Salteaua era aceeaşi pe care ţopăia în copilărie. Acum, întins gol pe saltea, se gîndi la puritatea acelui imbold inocent din copilărie, de a ţopăi pe pat. Pe-atunci nu-i păsa nici cît negru sub unghie de ceea ce se întîmplase ori de ceea ce avea să urmeze. Zbenguiala sa era o exprimare a libertăţii şi a veseliei, pe deplin suficientă sieşi.

Crescînd, fusese nevoit să renunţe: arcurile ruginiseră şi făceau zgomot, iar vecinii de dedesubt se plîngeau de zarva pe care o producea cu ţopăielile sale. Fusese o lecţie aspră pentru copilul care era: căpătase conştiinţa faptului că liber-

tatea îi era îngrădită. Fusese doar prima lecţie. Pînă în clipa în care îl întîlnise pe General, viaţa lui fusese un şir de compromisuri şi renunţări care îi făcuseră pe alţii mai fericiţi sau mai bogaţi. Întins în patul care îi dăduse pentru întîia oară senzaţia libertăţii, Adolfo simţi, după multă vreme, gustul lipsei de constrîngeri. Se eliberase de regulile magnaţilor industriei piscicole, care îi indicau cînd, unde şi ce anume avea voie să pescuiască şi ce nu, astfel încît să stea departe de ei şi de navele lor de croazieră. Industriaşii aveau mai mare trecere la Madrid decît micii pescari. Cu ajutorul Generalului, avea să fie liber să-şi cîştige traiul într-o ţară care avea să aparţină din nou poporului. Poporului *său*. Generalului nu-i păsa dacă aceia care i se alăturaseră erau castilieni, precum Adolfo, catalani, galicieni sau basci. Cei care voiau să se elibereze de sub jugul Madridului, cei care voiau să conducă în numele poporului, aveau datoria să i se alăture. Cei care aveau de gînd să menţină starea actuală a lucrurilor ori să profite de pe urma sudorii altora aveau să fie însă înlăturaţi.

Întins pe spate, cu privirea aţintită în beznă, Adolfo îşi îngădui, în sfîrşit, să închidă ochii. Se descurcase bine, în această zi fără sfîrşit. Generalul avea să fie mulţumit.

Uşa se trînti de perete, cu încuietoarea făcută ţăndări. Zgomotul îl făcu să tresară. Prin aburii somnului, văzu patru bărbaţi dînd năvală spre el. În vreme ce unul dintre ei bloca uşa, ceilalţi îl traseră din pat, obligîndu-l să se întindă cu faţa în jos pe podea. Îl siliră să-şi depărteze braţele de corp şi-i ţintuiră palmele cu genunchii şi mîinile.

– Eşti Adolfo Alçazar? întrebă unul dintre ei.

Adolfo nu scoase nici un cuvînt. Privea către stînga, spre sobă. Simţi cum degetul mijlociu al mîinii drepte era tras înapoi încet. Încheietura pocni cu un zgomot sec, trimiţîndu-i o durere fulgerătoare în creieri.

– *Da!* urlă el, iar ţipătul se prelungi într-un geamăt.

– Azi ai ucis mai mulţi oameni, rosti unul dintre ei.

Mintea lui Adolfo, tulbure din cauza oboselii, se limpezi pe dată sub asaltul durerii sfîșietoare. Înainte de a fi apucat să-și ordoneze gîndurile, degetul arătător îi fu tras în spate și se rupse, cu același zgomot sec. Urlă, în timp ce durerea îi alerga prin mînă pînă la cot și înapoi în degete. Simți cum ceva – o șosetă culeasă de pe jos – îi era îndesat fără menajamente între dinți.

– L-ai ucis pe capul *familiei* noastre, anunță același bărbat.

Fu rîndul inelarului să fie tras înapoi, pînă cînd articulația pocni. Îi dădură drumul și cele trei degete rupte se așezară alături, umflate și inerte. Mîna îi tremura cînd îi răsuciră degetul mic. Căzu și el, fărîmat ca și celelalte. Simți o atingere rece la degetul mare. Îl siliră să își întoarcă puțin capul și descoperi sursa atingerii. O rangă de oțel ținută vertical se sprijinea cu capătul îndoit de vîrful degetului său. O văzu ridicîndu-se și apoi coborînd fulgerător. O senzație asemănătoare unei arsuri puternice însoți sfîșierea pielii și strivirea oaselor. Ranga se ridică din nou și se prăvăli de astă dată asupra încheieturii mîinii. Lovi mai întîi în centru, apoi încă o dată în dreapta și încă o dată în stînga. Fiecare izbitură făcea să pornească un val de durere, care se răsfrîngea în sus, către umăr și spre gît, lăsînd în urmă o povară pulsatilă asupra antebrațului, de parcă acesta i-ar fi fost strivit de-o nicovală.

– Nu vei mai ridica niciodată mîna împotriva noastră, continuă bărbatul.

Spunînd acestea, se ridică de pe mîna lui Adolfo și îl întoarse cu fața în sus. Acesta încercă să-și ridice mîna dreaptă, dar mușchii amorțiți nu mai răspundeau comenzilor. Cu coada ochiului, zări o picătură de sînge care se prelingea în lungul antebrațului, dar nu-i simți căldura decît atunci cînd, în curgerea ei, ajunse la cot.

Zbătîndu-se fără convingere, Adolfo fu tîrît cale de un metru, apoi țintuit din nou la podea, cu fața în sus. Călușul îl sufoca. Era întuneric, iar ochii i se umpluseră de lacrimi de durere și neputință. Nu reușea să distingă chipurile agreso-

rilor. Se zbătu din nou, încercînd să se elibereze, dar eforturile îi erau la fel de zadarnice ca ale peştilor pe care îi strîngea în năvod.

– Păstrează-ţi forţele, îl sfătui bărbatul. Nu pleci nicăieri. Poate doar în iad, dacă n-ai să ne spui ceea ce vrem să aflăm. Ai înţeles?

Adolfo îşi ridică privirea spre chipul întunecat. Încercă să scuipe căluşul, dar nu pentru a-i răspunde, ci pentru a-l sfida.

Bărbatul apucă un smoc de păr şi trase capul lui Adolfo către sine.

– Ai înţeles? repetă el.

Adolfo nu-i răspunse. O clipă mai tîrziu, bărbatul dădu din cap către cel care îi imobilizase genunchii lui Adolfo. Acesta simţi cum piciorul drept îi era ridicat. Urlă cu fiecare celulă a corpului, atunci cînd talpa goală atinse grătarul încins al sobei în care focul ardea mocnit. Se zvîrcoli violent, încercă să se descotorosească de căluş, dar agresorii lui îl împiedicară să-şi îndepărteze talpa de insuportabila arsură.

– Ai înţeles? repetă calm cel aplecat deasupra sa.

Adolfo încuviinţă din cap, zbătîndu-se şi încercînd să scape. Bărbatul se întoarse către ceilalţi. Aceştia îi dezlipiră piciorul de metalul încins şi i-l ţintuiră din nou de podeaua rece. Carnea vie îl aducea în pragul urletului, trezindu-i toate simţurile. Gîfîia, încercînd să inspire pe lîngă căluş. Se zbătu din nou, zadarnic. Privi cu ochii larg deschişi spre omul cu faţa întunecată.

Acesta îi scoase căluşul, menţinîndu-l la numai o palmă deasupra gurii lui Adolfo.

– Pentru cine lucrezi? întrebă el.

Adolfo încercă din răsputeri să-şi recapete suflul. Îşi simţea talpa piciorului de parcă ar fi fost cufundată într-o mare de gheaţă, ca atunci cînd apa rece a oceanului vine în contact cu pielea arsă de soare.

Simţi cum îi ridică celălalt picior.

– Pentru cine lucrezi?

– Un general, horcăi Adolfo. Un general de aviaţie. Îl cheamă Pintos, Roberto Pintos.

– Unde e încartiruit?

Adolfo nu răspunse. Venise vremea să mai aştepte puţin înainte de a turna o nouă minciună. Singura dată cînd îl întîlnise pe General – pe adevăratul general, pe Amadori, nu pe acest fictiv general Pintos – fusese cu prilejul unei întîlniri a aghiotanţilor civili, într-un hangar de lîngă Burgos. Atunci, Generalul îi avertizase pe toţi că o zi ca aceasta ar putea veni oricînd. Că ar putea fi arestaţi şi interogaţi. Le spusese că, din momentul în care războiul avea să înceapă, nu avea să aibă importanţă cît anume vor mărturisi. Le ceruse însă să reziste cît mai mult cu putinţă, pentru a-şi păstra propriul simţ al onoarei.

„Aproape oricine poate fi silit să mărturisească“, le spusese Generalul. „Şmecheria constă în a nu ceda înainte de a-l deruta pe adversar. Dacă eşti arestat, nu poţi face nimic pentru a evita tortura. Trebuie să vorbeşti. Spune-i însă minciuni inamicului. Trebuie să minţi oricît te vor ţine puterile. Minţi, pînă cînd duşmanul nu va mai putea deosebi adevărul de realitate, informaţiile folositoare de minciunile sfruntate.“

– Unde e încartiruit generalul Pintos? insistă torţionarul.

Adolfo clătină din cap. Căluşul îi fu împins din nou în gură şi corpul îi fu smucit înainte, apoi spre stînga, iar talpa îi fu din nou apăsată pe grătarul încins al sobei. Se zbătu cu aceeaşi îndîrjire ca şi prima oară. Însă, în ciuda durerii cumplite, care storcea transpiraţia din fiecare centimetru pătrat al epidermei sale, de această dată îşi găsi o consolare. Durerea din talpa piciorului stîng nu mai era la fel de orbitoare ca prima dată. Se agăţă cu disperare de gîndul acesta, pînă cînd durerea din talpă i-l şterse cu brutalitate din minte, trimiţînd aşchii înfiorate în tot corpul. Doar în mîna dreaptă nu mai simţea absolut nimic, iar asta îl înspăimîntă. De parcă ar fi început să moară puţin, începînd cu mîna zdrobită.

Îi dezlipiră talpa de grătarul incandescent şi lăsară piciorul să cadă inert la podea. Îl ţintuiră iar de pardoseală şi chipul cel întunecat se aplecă din nou asupra sa. Lacrimile din ochii lui Adolfo îi distorsionau conturul.

– Unde e încartiruit Pintos?

Săgeţile de durere se preschimbaseră într-un flux continuu, arzător, dar de o intensitate mai scăzută. Adolfo realiză că avea să reziste pînă la următoarea repriză, indiferent ce avea să însemne aceasta. Era mîndru de sine. În chip straniu, se simţea liber. Liber să înfrunte suferinţa, liber să reziste. Alegerea îi aparţinea.

– Ba... Barcelona, bîigui Adolfo.

– Minţi, replică torţionarul.

– Nu!

– Ce vîrstă are?

– Ci... Cincizeci şi doi de ani.

– Cum îi e părul?

– Negru.

Torţionarul îl pălmui.

– Minţi!

Adolfo privi ţintă spre chipul acela ale cărui trăsături nu reuşea să le distingă şi clătină din cap.

– Nu... Nu mint. Spun adevărul.

Faţa întunecată mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi căluşul îi fu din nou îndesat printre dinţi. Adolfo simţi cum îl întorc pe o parte. Apoi îi apucară mîna stîngă şi i-o forţară prin uşa deschisă a sobei.

Urlă din rărunchi, îşi strînse degetele pumn şi încercă să se smulgă din arşiţă. Apoi totul se făcu negru în jurul său.

Cînd se trezi, era aplecat deasupra chiuvetei şi jetul de apă rece îi lovea ceafa. Tuşi, vomă resturile tocăniţei mîncate mai devreme, apoi fu smucit şi aruncat pe spate, pe pardoseală. Durerea îi pulsa în tălpi şi în mîna stîngă.

Îi puseră din nou căluşul.

– Ești puternic, rosti unul dintre chipurile întunecate. Dar avem destul timp la dispoziție și am mai făcut așa ceva. Oamenii spun întotdeauna minciuni, la început. Vom continua pînă cînd vom reuși să aflăm adevărul.

Se apleacă deasupra sa și adăugă:

– Vrei să ne spui pentru cine lucrezi de fapt?

Adolfo tremura. Părțile corpului care nu-i fuseseră arse înghețaseră parcă. Era o senzație teribil de ciudată. Clătină din cap de două ori.

De astă dată nu-l mai mișcară din loc. Îi împinseră călușul între dinți și-l împiedicară să-l scuipe. O rangă se ridică deasupra umărului drept al lui Adolfo, prăvălindu-se imediat, cu sete. Oasele se sfărîmară, cu un zgomot ușor perceptibil. Urlă, mușcînd călușul. Ranga se ridică din nou și lovi, de astă dată ceva mai jos, între umăr și cot. Din nou, osul cedă cu zgomot. Urlă iar. Fiecare lovitură aducea cu sine o explozie de durere, un țipăt și apoi o amorțeală de rău augur.

Fiecare țipăt era o crăpătură în edificiul voinței. Durerea nu însemna nimic mai mult decît durere, dar țipetele însemnau o cedare. Și, pe măsură ce urletele îi sfărîmau rezistența, otrăvindu-i spiritul, îi rămîneau tot mai puține resurse pentru a face față.

– Cînd o să vorbești, loviturile vor înceta, rosti glasul.

Un altul se apucă să-l lovească în partea stîngă. Fiecare lovitură îl făcea să tresară și să urle. Zidul rezistenței se năruia tot mai repede. Și, dintr-o dată, simți că încetase să fie el însuși. Trupul îi fusese zdrobit: acesta nu mai era el. Voința îi fusese înfrîntă: acesta nu mai putea fi el. Devenise altcineva. Iar acest „altcineva" voia să vorbească.

Îngăimă ceva, de neînțeles din pricina călușului. Chipul întunecat se apleacă asupră-i, iar loviturile încetară. Călușul fu îndepărtat.

– Am... Am...

– Ce spui? întrebă bărbatul cu fața întunecată.

– Ama... dori.

– Amadori? repetă celălalt.

– A... ama... do... ri.

Fiecare silabă îi ţîşni din gură o dată cu expiraţia sacadată. Adolfo nu se putea stăpîni. Îşi dorea doar un singur lucru: ca bătaia să înceteze.

– Ge... ne... ral.

– Generalul Amadori, sintetiză bărbatul. Pentru el lucrezi?

Adolfo încuviinţă.

– Mai e şi altcineva implicat?

Adolfo clătină din cap o dată. Apoi închise ochii.

– Îl crezi? se auzi o întrebare.

– Uită-te la el, veni răspunsul. Crezi că mai are putere să ne mintă?

Adolfo simţi cum îi dau drumul. Era plăcut să stea întins pe spate. Deschise ochii şi scrută chipurile aplecate deasupra sa.

– Ce facem cu el? întrebă unul dintre bărbaţi.

– L-a ucis pe *señor* Ramirez, replică altul. Trebuie să moară. Cît mai încet cu putinţă.

Aceasta fu cea din urmă replică rostită. Nu fiindcă ar fi întrunit consensul celor prezenţi, ci pentru că acela care o rostise îşi repezi cu sete ranga în gîtul lui Adolfo. Capul pescarului zvîcni în sus, iar apoi căzu, cu laringele sfărîmat. Zăcea nemişcat pe podea, simţind în gură gustul sîngelui, gîfîind. Reuşea să tragă în piept îndeajuns de mult aer încît să nu se sufoce, dar nu destul cît să potolească nevoia plămînilor.

Durerea se transformă într-un huruit continuu, ale cărui sonorităţi reuşeau să-l menţină treaz. Redevenise Adolfo Alcazar, dar durerea din membre şi din gîtlej îl împiedica să-şi adune gîndurile. Nu reuşea să se hotărască dacă dăduse dovadă de curaj rezistînd atît de mult, sau dacă fusese un laş, fiindcă cedase în cele din urmă. Frînturi de gînd îi strigau, „da, ai fost curajos“, apoi, o clipă mai tîrziu: „nu, ai fost un laş!“ Apoi toate acestea îşi pierdură importanţa, cînd durerea îl cotropi, făcîndu-l să tresară. Venea în valuri, împresurîndu-l. Brizanţii agoniei îl asaltau precum hula din larg. Cu valurile

mai mici se descurca: reuşea să le suporte. Dar cele mari îl chinuiau peste măsură. Doamne, cum îl mai făceau să se zvîrcolească!

Nu avea habar de cînd zăcea acolo, sau dacă în tot acest timp avusese ochii închişi sau deschişi. Brusc, se dezmetici: avea ochii deschişi, iar încăperea se luminase şi alături se ghicea silueta cuiva.

Era fratele său, Berto.

Norberto plîngea şi vorbea. Schiţa semne deasupra feţei sale. Adolfo încercă să-şi ridice braţul, dar acesta refuză să se supună comenzii. Încercă să vorbească.

– *A... ma... do... ri.*

Îl auzise oare Norberto. Înţelesese?

– *Oraş... bi... biserică...*

– Nu mai vorbi, Adolfo, îl îndemnă Norberto. Am telefonat, doctorul urmează să sosească. O, Doamne!

Norberto îşi continuă rugăciunea.

– *Avertizează-l... pe General... ei... au aflat...*

Norberto îşi aşeză palma pe buzele fratelui său, încercînd să-l liniştească. Adolfo schiţă un zîmbet anemic. Atingerea fratelui său era blîndă, plină de iubire. Durerea păru a se risipi.

Apoi capul îi căzu într-o parte, ochii i se închiseră şi durerea încetă pentru totdeauna.

18

Marți, ora 4 și 19 minute, San Sebastian, Spania

Elicopterul le depuse pe Maria și pe Aideen la sud de oraș. Ateriză pe un delușor ocolit de o meandră a rîului Urumea, care traversa orașul. O mașină închiriată, rezervată de un ofițer din poliția locală care colabora cu Interpolul, le aștepta la marginea drumului. Ofițerul cu pricina era și el acolo: un bărbat mustăcios pe nume Jorge Sorel.

Pe parcursul călătoriei cu elicopterul, Maria studiase harta pe care o avea în geantă. Cunoștea drumul către sediul postului de radio și Aideen dedusese fără eforturi prea mari că abia aștepta să ajungă acolo. Din nefericire, în timp ce Maria își aprindea o țigară, Jorge o anunță că nu avea nici un rost să meargă acolo.

– Cum adică? se miră Maria.

– Cineva a luat cu asalt stația în urmă cu o oră și ceva, explică el.

– Cineva? repetă Maria descumpănită. Cine?

– N-am reușit încă să aflăm, răspunse ofițerul.

– A fost acțiunea unor profesioniști? vru să afle Maria nerăbdătoare.

– Tot ce se poate, admise el. Atacatorii păreau să știe exact ce anume urmăresc. S-a lăsat cu o mulțime de membre rupte și toți cei de-acolo s-au ales cu fracturi de maxilare.

– Ce urmăreau? întrebă Maria.

Jorge clătină din cap.

– Din nou, nu putem nici măcar să emitem o ipoteză plauzibilă. Singurul motiv care ne-a determinat să ne îndreptăm într-acolo a fost întreruperea bruscă a emisiei.

Maria înjură iritată.

– *Maravilloso!* E de-a dreptul minunat, spuse ea. Există măcar un singur indiciu?

Jorge clătină din cap încă o dată.

– Victimele n-au fost în stare să ne spună nimic, iar acum doctorii le-au administrat sedative. Presupunem că atacatorii îl căutau pe cel ce a furnizat înregistrarea aceea.

– Idioții! izbucni Maria. N-au prevăzut o asemenea posibilitate? Nu și-au luat nici un fel de măsuri de precauție?

– Ba da, răspunse polițistul. Ironia este că erau chiar prea bine pregătiți. Postul de radio a fost dintotdeauna o țintă pentru nemulțumiți. Politica lor, știi... A fost dintotdeauna îndreptată împotriva guvernului. Clădirea are structura unui buncăr și e înconjurată cu sîrmă ghimpată. Chiar și ușa e blindată. Angajații aveau arme înăuntru. Dar toate aceste măsuri impuneau respect doar celor slabi de înger, se pare. Iar atacatorii n-au fost cîtuși de puțin timizi.

– Ai cumva idee cine le-ar fi putut furniza înregistrarea? întrebă calmă Aideen.

Jorge strecură o privire stînjenită către Maria.

– Mi-e teamă că răspunsul meu e din nou negativ, spuse el. Am trimis două patrule să cerceteze prin satele învecinate. Au misiunea să îi caute pe cei care încearcă să-i găsească pe cei sau pe cel care a furnizat înregistrarea. Am ajuns însă

destul de tîrziu la fața locului. Pînă acum, oamenii noștri n-au reușit să afle nimic concret.

– Aproape sigur, atacatorii se vor despărți după ce își vor termina treaba, spuse Maria. N-ar avea rost să riște să fie prinși cu toții. Și, în mod cert, nu vor mai rămîne împreună după ce îl vor fi găsit pe cel căutat, își continuă ea raționamentul.

Trase cu sete din țigară și îl privi țintă pe Jorge:

– Ești convins că asta-i tot ce ne poți spune?

– Sigur, încuviință el, întorcîndu-i privirea fermă.

– Care sînt șansele ca omul cu înregistrarea să fie un localnic? întrebă Aideen.

– Destul de mari, îi răspunse Maria. Cei care-au pus la cale atentatul au dorit, în mod sigur, să încredințeze misiunea cuiva care cunoștea bine apele în care s-a scufundat iahtul. Unei persoane care să cunoască orașul și să-i știe pe cei de la postul de radio.

Se întoarse din nou către Jorge:

– Dă-mi măcar un punct de plecare!

Jorge ridică din umeri.

– Orașul e mic. Toată lumea îi știe fiecare cotlon. Cît despre cei care cunosc apele golfului... Cred c-ar trebui să stai de vorbă cu pescarii.

Maria se uită la ceas.

– Vor ieși în larg peste aproximativ o oră. Îi vom găsi în port.

Trase din nou un fum și întrebă:

– Cine binecuvîntează apele pentru pescari?

– Părintele Norberto Alcazar, spuse Jorge. Cu siguranță, o face doar pentru vechile familii de pescari, dar nu și pentru marile companii.

– Unde-l putem găsi?

– Aș zice să-l căutați la vechea biserică iezuită, pe dealurile aflate la sud de Cuesta de Aldapeta, veni răspunsul. Asta e pe malul vestic al rîului, chiar la ieșirea din San Sebastian.

Maria îi mulțumi. Trase pentru ultima oară din țigară, iar apoi o aruncă și strivi mucul sub călcîi. Expiră fumul, în timp ce se îndrepta spre mașină. Aideen o urmă.

– Părintele Alcazar e un om de treabă, le strigă Jorge. Dar s-ar putea să nu fie prea vorbăreț în ceea ce-i privește pe enoriașii săi. Îi va proteja atît cît îi va sta în putință.

– Să sperăm că va dori să-l protejeze și pe acela dintre ei care riscă să fie ucis, replică Maria.

– Ai dreptate, încuviință Jorge. Sunați-mă de pe mobil cînd veți termina. Elicopterul va veni să vă ia tot de-aici. Aeroportul e mic și a fost rechiziționat de armată... pentru orice eventualitate.

Maria îi făcu semn că înțelesese și se urcă la volan. Porni motorul și mașina demară în trombă, aruncînd în urmă praf și smocuri de iarbă, în timp ce se îndepărta de baza delușorului.

– Nu pari prea fericită, spuse Aideen, scoțînd din rucsac harta și despachetînd-o.

Tot în rucsac se afla și revolverul de calibrul 38, încărcat, pe care Maria i-l dăduse în timpul zborului.

– Îmi venea să-l pocnesc! scrîșni Maria. Au urcat la sediul postului de radio numai cînd emisiunea a încetat! Poliția ar fi trebuit să *știe* că se va găsi cineva care să atace personalul stației.

– Poate că polițiștii chiar asta și-au dorit, observă Aideen. E la fel ca în cazul războaielor dintre bande. Autoritățile stau deoparte și-i lasă pe răufăcători să se răfuiască între ei.

– Mai degrabă aș fi de părere că li s-a cerut să nu intervină, spuse Maria. Victimele exploziei de pe iaht erau oameni de afaceri foarte influenți. Conduceau *familii* ce le erau devotate – angajați dispuși să facă orice pentru ei, chiar și să ucidă. De regulă, poliția e plătită pentru a nu interveni în astfel de cazuri.

– Crezi că ofițerul Sorel...

– N-am idee, recunoscu Maria. Dar posibilitatea nu poate fi exclusă. În Spania nu poți fi sigur de nimic, niciodată.

Aideen se gîndi la cele spuse de Martha, despre complicitatea dintre polițiștii madrileni și ticăloșii de pe străzi. „Poate că-i o stratagemă diplomatică, dar asta n-o împiedică să fie o porcărie", își zise ea. Se văzu obligată să se întrebe dacă autoritățile guvernamentale făceau cu adevărat tot ce le stătea în putință pentru a-i găsi pe ucigașii Marthei.

– Acesta a fost unul dintre motivele care m-au determinat să plec de la Interpol, spuse Maria, în timp ce înaintau de-a lungul rîului. E îngrozitor de frustrant să ai de-a face cu astfel de oameni.

– Și totuși, te-ai întors, constată Aideen. Ai făcut-o de dragul lui Luis?

– Nu, clătină din cap Maria. M-am întors din aceleași motive care m-au făcut să plec. E prea multă corupție, așa încît nu ne putem permite să lăsăm totul baltă. Chiar și pentru a-mi conduce micul meu teatru din Barcelona, eram nevoită să dau mită polițiștilor, gunoierilor, tuturor. Chiar și poștașilor. Eram nevoită să-i plătesc să-și facă treaba pentru care erau deja plătiți de către stat.

– Așadar, funcționarii publici se bucură de o adevărată sinecură, iar muncitorii lucrează pentru *familii*, conchise Aideen. Cei care vor să lucreze pe cont propriu trebuie să-i mituiască pe cei dintîi și să se lupte cu ceilalți.

Maria încuviință din cap.

– De aceea m-am întors, spuse ea. În meseria asta e la fel ca-n dragoste. N-o poți lăsa baltă fiindcă nu merge totul așa cum ți-ai închipuit. Ești nevoit să înveți regulile, să te cunoști pe tine însuți și să te întorci în arenă pentru a lua taurul de coarne.

O geană de lumină roșiatică se ivi dincolo de dealuri, spre răsărit. Conturul colinelor întunecate prinse a se decupa pe fondul mai deschis al cerului. În vreme ce admira răsăritul, Aideen se gîndi cît de ciudat era felul în care începuse să o admire și să o placă pe Maria. Femeia aceasta nu era cu nimic mai puțin încrezătoare în sine ori mai blajină decît fusese

Martha. Însă, cu excepția momentelor în care se confruntase cu Darrell la aeroport, atitudinea ei nu exprima decît altruism. Iar Aideen nu o putea blama cîtuși de puțin pe Maria pentru felul în care se purtase cu Darrell. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, un lucru era sigur: revederea lor trezise cu siguranță dureri adînci.

În mai puțin de treizeci de minute ajunseră la periferia orășelului San Sebastian și traversară podul Maria Cristina. Se îndreptară apoi către sud-vest, spre biserică. La un moment dat opriră pentru a cere indicații unui cioban. Ajunseră în fața bisericii exact în clipa în care soarele își arunca prima rază de dincolo de dealuri.

Micul lăcaș de cult clădit din piatră avea porțile deschise. Înăuntru se aflau doi enoriași, pescari după toate aparențele, dar preotul nu se zărea nicăieri.

– Uneori îl însoțește pe fratele său pe malul golfului, le lămuri unul dintre pescari.

Cei doi le explicară cum puteau să ajungă la locuința lui Adolfo și care era drumul pe care părintele Alcazar îl urma de obicei atunci cînd pornea într-acolo. Urcară din nou în mașină și porniră către nord. Maria deschise geamul, își aprinse o țigară și începu să pufăie cu furie.

– Sper că nu te deranjează fumul, îi spuse ea lui Aideen. Se spune că fumatul dăunează sănătății, dar pot să te asigur că, în anumite circumstanțe, poate salva vieți.

– Cum așa? se miră Aideen.

– În cazul meu, mă împiedică să mă înfurii prea tare, replică Maria, pe un ton care nu indica deloc că ar fi glumit.

Ajunseră pe Calle Okendo și înaintară cale de două cvartale către sud-est. Strada era îngustă. Cînd ajunseră în fața blocului cu două etaje, Maria se văzu nevoită să parcheze pe trotuar, pentru a lăsa loc de trecere altor vehicule. Aideen își strecură revolverul de calibrul 38 în buzunarul jachetei, înainte de a coborî din mașină. Maria își aruncă țigara și își vîrî propria armă la centură.

Uşa de intrare de la parter nu era încuiată, aşa încît intrară fără probleme. Casa scărilor mirosea a stătut, a praf şi a peşte – o duhoare veche de o jumătate de veac, care-i gîdilă neplăcut nările lui Aideen. Treptele pîrîiau ca nişte arbori vîrstnici în furtună, frecîndu-se de peretele murdar care fusese odinioară alb. La etajul doi se aflau două apartamente. Uşa unuia dintre ele era uşor întredeschisă. Maria o împinse cu vîrful piciorului. Balamalele scîrţîiră.

Înăuntru îl găsiră pe părintele Alcazar. Stătea în genunchi lîngă cadavrul despuiat al unui bărbat şi plîngea fără să se sfiască. Maria intră, iar Aideen o urmă îndeaproape. Preotul nu părea să le fi auzit.

– Părinte Alcazar? rosti Maria cu blîndeţe.

Preotul întoarse capul. Ochii înroşiţi contrastau cu chipul lui palid. Haina îi era umedă de lacrimi. Se întoarse din nou cu faţa către cadavru şi se ridică încet în picioare. Profilîndu-se în lumina zorilor care răzbătea prin fereastră, silueta sa întunecată părea lipsită de orice relief. Se apropie de ele, înaintînd ca în transă. Se îndreptă spre cuier, luă o haină şi acoperi chipul celui mort.

Între timp, Aideen apucă să studieze din priviri cadavrul. Victima fusese torturată, dar nu cu cruzimea răzbunării. Nu se vedeau urme de arsuri ori tăieturi de cuţit pe piele. Ochii, urechile, sfîrcurile şi organele sexuale îi erau intacte; cei care îl torturaseră nu îşi făcuseră de lucru decît cu membrele sale. După toate probabilităţile, îl torturaseră pentru a-i smulge informaţii. În schimb, mărul lui Adam îi fusese sfărîmat, pentru a-l ucide lent, nu rapid, cu o lovitură în creştet. Aideen mai văzuse aşa ceva pe cînd lucra în Mexic. Nu era o privelişte plăcută, dar era categoric mai uşor de suportat decît ceea ce le făceau baronii drogurilor celor care îi trădau. În chip straniu, asta nu-i împiedica pe alţii să-i trădeze pe *señoríos*, cum erau numiţi marii traficanţi mexicani. Victimele, bărbaţi

şi femei deopotrivă, păreau să creadă că ei aveau să fie excepţia, cei care nu puteau fi prinşi niciodată.

Preotul se întoarse într-un tîrziu către cele două femei.

– Sînt părintele Alcazar, rosti el.

Maria făcu un pas înainte.

– Mă cheamă Maria, spuse ea. Lucrez la Interpol.

Aideen nu fu deloc surprinsă de hotărîrea colegei sale de a-şi dezvălui identitatea. Crimele se înmulţeau, nu era deloc timp pentru a lucra sub acoperire.

– L-aţi cunoscut pe acest om? întrebă Maria.

Preotul încuviinţă.

– E fratele meu.

– Înţeleg. Îmi pare rău c-am ajuns atît de tîrziu.

Norberto Alcazar schiţă un gest vag şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Am încercat să-l ajut. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Dar Adolfo... Ştia prea bine în ce se amestecase.

Maria se apropie şi mai mult de preot. Era la fel de înaltă ca şi el. Îl privi direct în ochii înroşiţi.

– Părinte, vă rugăm, ajutaţi-ne. În ce anume se amestecase Adolfo?

– Nu ştiu, răspunse preotul. Cînd am ajuns aici, era rănit şi aiura.

– Era încă în viaţă? insistă Maria. Părinte, trebuie să vă amintiţi ce anume a spus, cu orice preţ! Un nume, vreun loc, orice cuvînt e important.

– Spunea ceva despre oraş, spuse Norberto. Şi despre o biserică. A pomenit un nume, dar nu ştiu dacă era numele unei persoane sau al unui loc: Amadori.

Privirea Mariei arunca flăcări.

– Generalul Amadori, cumva?

– Mda, parcă spunea ceva despre un general, se încruntă Norberto. Nu ştiu ce să zic. Era greu de înţeles.

– Desigur, ştiu că vă e greu, părinte, replică Maria. Dar e foarte important să vă amintiţi. Aveţi cumva idee cine ar fi putut face asta?

El clătină din cap.

– Aseară, Adolfo a plecat la sediul postului local de radio, suspină preotul. Asta-i tot ce ştiu. Nu ştiu ce anume căuta acolo, ştiu doar că voia să le ducă o înregistrare. Azi-dimineaţă m-am gîndit să trec pe aici, în drum spre port. În fiecare dimineaţă binecuvîntez ieşirea în larg a pescarilor. Voiam să mă conving că totul e în ordine. L-am găsit aşa cum îl vedeţi.

– N-aţi văzut pe nimeni intrînd sau ieşind din clădire?

– Nu.

Maria continuă să-l privească în ochi, în tăcere. Era încruntată şi încerca să-şi adune gîndurile.

– Încă o întrebare, părinte, spuse ea într-un tîrziu. Ne puteţi spune unde am putea găsi şantierul naval Ramirez?

– Ramirez, repetă preotul. L-am auzit pe Dolfo pomenind despre el. Fratele meu spunea că Ramirez şi prietenii lui erau vinovaţi de uciderea unui cetăţean american.

– Aşa este, încuviinţă Maria, care apoi arătă către Aideen. Partenera acestei femei a fost asasinată.

– Îmi pare rău, rosti preotul, adresîndu-i-se lui Aideen.

Apoi îşi întoarse din nou privirea către Maria:

– Dar Ramirez e mort. Fratele meu... s-a ocupat de asta.

– Ştiu, spuse Maria.

– Ce vreţi de la oamenii lui Ramirez?

– Vrem să stăm de vorbă cu ei, răspunse Maria. Vrem să aflăm dacă au fost implicaţi în uciderea fratelui dumneavoastră. Şi, dacă va fi cu putinţă, vrem să prevenim escaladarea înfruntărilor.

– Credeţi că mai e posibil aşa ceva?

– Da, dacă vom ajunge la timp la ei şi dacă vom afla ce ştiu despre Amadori şi oamenii lui, spuse Maria. Vă rog, părinte, trebuie să ne grăbim. Cum putem ajunge la şantier?

Norberto trase adînc aer în piept înainte de a-i răspunde.

– Fabrica se află la nord-est de-aici, pe chei. Aş vrea să vă însoţesc.

– Nu, spuse Maria.

– E vorba de parohia mea.

– Exact, părinte. Dar enoriaşii dumneavoastră au nevoie de ajutorul pe care li-l puteţi oferi. Eu nu am nevoie de acest ajutor. Dacă oamenii se vor lăsa pradă panicii, dacă spaima lor îi va alunga pe turişti, gîndiţi-vă ce se va întîmpla cu această regiune.

Norberto îşi cuprinse fruntea în mîini.

– Ştiu că vă cer foarte mult, părinte. Dar trebuie să mă ascultaţi. Voi merge la şantier şi voi sta de vorbă cu muncitorii. Dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate, înseamnă că vom şti cine ne este inamicul. Poate că nu e încă prea tîrziu pentru a-l opri.

Norberto ridică ochii şi arătă în urmă, fără să întoarcă privirea.

– Dolfo credea că ştie cine-i sînt duşmanii. A plătit această convingere cu preţul vieţii. Poate chiar cu sufletul său.

Maria îi căută privirea şi, fără să-l slăbească din ochi, i se adresă:

– Alte mii de oameni ar putea să aibă aceeaşi soartă, dacă nu ne grăbim. Voi telefona din maşină la postul local de poliţie. Ei se vor ocupa de fratele dumneavoastră.

– Voi rămîne aici pînă la sosirea lor.

– Bine, spuse Maria, întorcîndu-se către Aideen.

– Am să mă rog pentru voi, urmă preotul.

– Vă mulţumesc, replică Maria.

Se opri şi privi din nou către el:

– Dacă e să vă rugaţi, părinte, mai bine rugaţi-vă pentru cei care au nevoie mai mare de aceste rugăciuni. Rugaţi-vă pentru Spania.

După mai puțin de două minute, cele două femei se aflau din nou în mașină, îndreptîndu-se spre nord-est, către celălalt mal al rîului.

– Chiar ai de gînd să stai de vorbă cu muncitorii de la șantierul naval? întrebă Aideen.

Maria încuviință scurt din cap.

– Vrei să-mi faci un serviciu? spuse ea. Sună-l pe Luis. Găsești numărul în memoria telefonului. Cere-i să dea de urma generalului Rafael Amadori. Spune-i și motivul.

– Crezi că pot să-i spun toate astea pe o linie necodată?

Maria încuviință din cap.

– Dacă Amadori va fi găsit o cale să asculte convorbirea și va încerca să ne găsească, cu atît mai bine. Măcar nu va trebui să-l căutăm.

Aideen formă numărul. Telefonul sună o singură dată, apoi la celălalt capăt se auzi vocea lui Luis. Aideen îi transmise cererea Mariei și-i povesti despre Adolfo. Luis promise că va reveni de îndată ce va afla ceva despre general, iar Aideen închise.

– Cine e acest Amadori? întrebă ea.

– Un savant, răspunse Maria. Din cîte știu, are și gradul de general de armată, dar nu cunosc mare lucru despre această latură a carierei sale. I-am citit doar articolele publicate despre istoria Spaniei.

– E limpede, conținutul lor ți-a atras atenția.

– Puțin spus, rîcană Maria, aprinzîndu-și o țigară. Ai auzit de eroul nostru național, Cidul?

– Știu doar că i-a alungat pe mauri din Spania și că, în jurul anului 1100, a contribuit la unificarea țării. Mai știu și c-a fost realizat un film despre el, cu Charlton Heston în rolul principal.

– Există și un poem epic și o piesă a lui Corneille care-l au drept erou, adăugă Maria. Am pus-o și eu în scenă, la micul meu teatru. Dar asta n-are importanță. Ceea ce știi tu despre *El Cid* e, în mare, corect. A fost un cavaler pe nume

Rodrigo Díaz de Vivar. Începînd aproximativ din 1065 și pînă la moartea sa, în 1099, l-a sprijinit pe regele creștin Sancho al II-lea, iar apoi pe moștenitorul acestuia, Alfonso al IV-lea, să recucerească regatul Castiliei din mîinile maurilor. Maurii îl numeau *el cid* – stăpînul.

– Să fii onorat chiar și de către dușmani, remarcă Aideen. Impresionant.

– În realitate, maurii se temeau foarte tare de el, ceea ce îi convenea de minune, preciză Maria. Cînd fortăreața maură din Valencia a hotărît să se predea, Cidul a încălcat condițiile convenite și a măcelărit sute de oameni, iar căpetenia maură a fost arsă pe rug, la ordinul său. Nu era tocmai cavalerul fără prihană în care l-a transformat legenda – era dispus la orice mîrșăvii pentru a-și apăra țara. Cît despre strădaniile sale pentru unificarea Spaniei, și acestea țin tot de mit. De fapt, el lupta pentru Castilia. Cîtă vreme celelalte regate mențineau termenii păcii și își plăteau tributul cuvenit lui Alfonso, nici Cidului și nici regelui nu le păsa cîtuși de puțin de unificarea lor. Ei bine, generalul Amadori e o autoritate în ceea ce privește epoca Cidului, continuă Maria. Dar mi s-a părut dintotdeauna că din scrierile lui răzbătea dorința de-a fi mai mult decît atît.

– Vrei să spui că individul își dorește să devină el însuși Cidul, deduse Aideen.

Maria clătină din cap.

– *El Cid* a fost un mercenar care aspira la glorie. Generalul Amadori își dorește mai mult decît să se acopere de lauri în bătălii. Dacă vei parcurge eseurile sale publicate în revistele de politologie, vei descoperi că e un fervent susținător a ceea ce el numește „militarismul binevoitor".

– Mi se pare o exprimare pretențioasă a ideii de stat polițienesc, fu de părere Aideen.

Maria îi dădu dreptate.

– Așa e, spuse ea, trăgînd lung din chiștoc, înainte de a-i face vînt pe geam. El a conferit însă o dimensiune nouă

modelelor sale preferate, Germania nazistă şi Rusia stalinistă: militarismul fără expansiune. Amadori crede că, dacă o naţiune e îndeajuns de puternică, nu are nevoie să cucerească alte naţiuni. Acestea vor veni de bunăvoie pentru a face comerţ, pentru a-i cere protecţia, pentru a se alătura măreţiei sale. Temelia puterii sale va fi alinierea, nu războiul.

– Aşadar, generalul Amadori nu-şi doreşte să-i semene lui Hitler, ci regelui Alfonso.

– Exact, replică Maria. Evenimentele la care asistăm ar putea fi începutul unui efort menit să-l aducă pe Amadori la conducerea Castiliei, care ar urma să devină nucleul militar al unei noi Spanii. Un nucleu care va dicta politica celorlalte regiuni. Iar Amadori a ales acest moment...

– Deoarece poate să-şi deplaseze trupele şi să influenţeze evenimentele dînd impresia că încearcă să stopeze o contrarevoluţie, completă Aideen.

Maria încuviinţă.

Aideen se uită afară, spre cerul însorit. Apoi îşi plecă privirea, cuprinzînd priveliştea frumosului sat de pescari. Părea un loc atît de paşnic, de plăcut. Dar corupţia pătrunsese şi aici. În mai puţin de o zi, mai bine de o duzină de oameni fuseseră ucişi ori grav răniţi. Se întrebă dacă existase vreo epocă, de cînd oamenii coborîseră din copaci şi se apucaseră să jefuiască paradisul terestru, în care destinul să-şi fi urmat cursul fără a se recurge la brutalitate.

– Preţul împlinirii visului lui Amadori va fi o nesfîrşită vărsare de sînge, spuse Maria, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile lui Aideen. Sînt andaluză la origini. Conaţionalii mei şi celelalte naţionalităţi vor porni la luptă – dar nu pentru a păstra unitatea Spaniei, ci pentru a-i împiedica pe castilieni să devină sufletul şi inima unei noi Spanii. E o rivalitate mocnită, care datează încă din vremea Cidului. Şi, dacă nu vom găsi o cale pentru a-i opri pe cei de teapa lui Amadori, va continua multă vreme după ce noi înşine vom fi încetat a mai exista.

„Nu“, se hotărî Aideen. „Nu a existat niciodată o vreme în care oamenii să fi conviețuit pașnic. Vremea în care omenirea a descins din copaci e încă prea apropiată pentru ca o astfel de utopie să fie posibilă. Iar printre oameni se găsesc încă destui maimuțoi îndărătnici care să nu fie mulțumiți cu teritoriul și cu soarta ce a fost rezervată tribului lor.“

Apoi își aminti de părintele Alcazar. Acest om, deși pradă suferinței personale, găsea resurse pentru a îndeplini lucrarea Domnului. Se mai găseau și oameni buni, printre atîtea fiare carnivore, dornice să-și extindă teritoriul. Măcar de-ar fi fost puterea în mîinile lor.

„Dar, dacă ar ajunge la putere, oare aceasta nu i-ar face să se încline, la rîndul lor, sub povara ei, asemenea celor ce i-au precedat?“ se întrebă ea.

Nu cunoștea răspunsul și, după douăzeci și patru de ore de nesomn, nu se simțea în stare să cugete la aflarea lui. Cu toate acestea, în timp ce admira în tăcere albastrul fără pată al cerului, cu gîndul la cele spuse de Maria ceva mai devreme, în minte i se ivi o altă întrebare.

„Gîndește-te“, îi ceruse Martha, pe cînd se aflau încă în Statele Unite. „Cum poți contracara planurile urzite de cineva?“

Iar Aideen se gîndi la răspunsul lui Rodgers: „Opunîndu-le un plan mai bun.“

Nu le rămînea decît să se gîndească la un astfel de plan.

19

Luni, ora 21 şi 21 de minute, Washington D.C.

Teoretic, Paul Hood considera Naţiunile Unite drept o idee bună. Din punct de vedere emoţional însă nu nutrea cîtuşi de puţin respect pentru această instituţie. Ea se dovedise lipsită de eficienţă în vreme de război şi nu cu mult mai folositoare pe timp de pace. Era, în schimb, un forum ideal pentru proteste, pentru lansarea de acuzaţii şi pentru punerea într-o lumină favorabilă a viziunilor unor naţiuni, în ochii opiniei publice mondiale.

Nutrea însă o admiraţie sinceră pentru noul secretar general al organizaţiei, extrem de calculatul Massimo Marcello Manni, originar din Italia. Fost ofiţer NATO, senator în parlamentul italian şi ambasador la Moscova, Manni trudise din greu în anul precedent pentru a împiedica izbucnirea în Italia a unui război civil de felul celui care se pregătea să izbucnească în Spania.

La cererea lui Manni, Steve Burkow, şeful Siguranţei Naţionale, programase o teleconferinţă care urma să aibă loc

la ora unsprezece. Secretarul general Manni discutase deja cu șefii serviciilor secrete din țările membre ale Consiliului de Securitate despre deteriorarea situației din Spania. Burkow, Carol Lanning de la Departamentul de Stat și Marius Fox, noul director al CIA – văr primar cu senatoarea Barbara Fox – aveau să participe la această teleconferință.

Cu puțin timp înainte de a fi fost contactat de biroul lui Burkow, la nouă fără zece, Hood îi anunțase pe Bob Herbert și Ron Plummer că hotărîse că era mai bine ca Darrell să rămînă la Madrid și Aideen să se deplaseze pe teren.

– Dacă Spania se va destrăma, informațiile de la fața locului, din surse proprii, vor fi mai prețioase decît orice altceva, argumentase el.

Hood îi ceruse lui Herbert să se asigure că Stephen Viens menținea contactul cu cei ce-i rămăseseră loiali, la Biroul Național de Recunoaștere din cadrul Pentagonului. Viens era prieten de-o viață cu Matt Stoll, unul dintre membrii de bază ai echipei de la Centrul de Comandă, și se dovedise un aliat de nădejde cu prilejul misiunilor anterioare ale Centrului. În momentul în care, în urma investigațiilor unei comisii senatoriale privind deturnarea de fonduri, Viens fusese temporar eliberat din funcție, Hood îi oferise în mod discret un post la Centrul de comandă. Spre deosebire de marea majoritate a celor de la Washington, Hood credea cu tărie în recompensarea devotamentului. Biroul Național de Recunoaștere începuse supravegherea prin satelit a manevrelor militare din Spania în urmă cu aproximativ patruzeci de minute. Hood dorea ca informațiile astfel obținute să fie integrate în baza de date pe care o alcătuia Herbert. Voia de asemenea ca niște copii ale imaginilor astfel recepționate să-i fie transmise lui McCaskey la Madrid, prin intermediul Ambasadei Americane din capitala spaniolă, precum și echipei de intervenție, aflată în prezent în zbor într-acolo. Alte servicii secrete din Washington aveau tendința de a ține cu dinții de informațiile aflate, pentru a conferi un avantaj propriei echipe. Hood era însă

adeptul împărtăşirii tuturor celor aflate, ca să beneficieze toţi oamenii săi. Pentru el şi pentru cei cu care alesese să lucreze, gloria personală nu putea fi mai presus de protejarea intereselor naţiunii şi a cetăţenilor ei.

În plus faţă de rapoartele de observaţii prin satelit, Centrul de Comandă ţinea sub observaţie agenţiile internaţionale de presă, pentru a afla ultimele noutăţi. Imaginile filmate de echipele de televiziune, mai ales cele care nu fuseseră încă prelucrate, erau de mare valoare. Acestea erau interceptate înainte de a fi fost editate pentru difuzare şi analizate succesiv de echipa lui Herbert şi de Laurie Rhodes, de la arhiva fotografică a Centrului de Comandă. Adeseori, depozitele de armament camuflate erau construite înaintea declanşării acţiunilor militare propriu-zise. Deşi astfel de obiective nu erau întotdeauna decelabile din satelit, ele puteau fi detectate prin examinarea vagilor modificări topografice, prin comparaţie cu imagini anterioare luate la sol.

Hood îşi îngădui o scurtă pauză, pentru a lua cina la barul din incintă. Între timp, se relaxă citind un ziar de duminică, uitat de altcineva pe o masă. Nu mai citise de multă vreme un supliment duminical şi constată cu surprindere că sumarul acestuia nu se modificase prea mult din vremea copilăriei sale. Serialele de benzi desenate *Peanuts*, *B.C.*, *Tarzan*, *Terry şi piraţii* sau *Vrăjitorul din Id* îşi păstraseră locul obişnuit. Găsi reconfortantă senzaţia acestei continuităţi. Era ca şi cum ar fi făcut o vizită unor prieteni vechi.

După cină, Hood avu o scurtă întrevedere cu Mike Rodgers în biroul acestuia. Generalul îl anunţă că echipa de intervenţie avea să sosească la Madrid în jurul orei unsprezece şi jumătate, ora locală. De îndată ce avea să fie schiţat un plan de acţiune al echipei de intervenţie, acesta avea să-i fie prezentat spre aprobare lui Hood.

După această scurtă şedinţă, Hood se întîlni cu echipa din schimbul de noapte. În timp ce schimbul de peste zi continua monitorizarea situaţiei din Spania, Curt Hardaway, gene-

ralul-locotenent Bill Abram și restul „trupei de insomniaci", cum se autointitulaseră cei care alcătuiau schimbul de noapte, aveau sarcina de a supraveghea desfășurarea activităților de rutină din țară și de peste hotare ale Centrului de Comandă. Generalul-locotenent Abram, omologul lui Mike Rodgers, avea acum de lucru cu Centrul Regional de Comandă. Unitatea mobilă fusese readusă în țară după evenimentele din Orientul Mijlociu și se afla acum în faza de reparații și reglaje fine. Totul era însă sub control. Hood reveni în biroul său și încercă să se odihnească puțin.

Stinse lumina, își scoase pantofii și se întinse pe canapea. Cu privirea ațintită în tavanul întunecat, se gîndi la Sharon și la copii. Își privi ceasul luminiscent, dăruit de Sharon cu prilejul primei aniversări a căsătoriei lor. La ora asta, avionul în care se aflau ai săi urma să aterizeze la Bradley International. Cochetă cîteva clipe cu ideea de a împrumuta un elicopter al armatei și de a zbura pînă la Old Saybrook. Ar fi pornit megafoanele și reflectoarele aparatului și și-ar fi implorat soția să se întoarcă acasă. Bineînțeles, ar fi urmat destituirea sa. La naiba! Măcar ar fi avut mai mult timp pentru familie.

Desigur, Hood nu avea de gînd să-și pună în aplicare acest vis jucăuș. Era îndeajuns de romantic încît să-și dorească să joace rolul unui cavaler modern, dar îi lipsea spiritul de aventură necesar pentru așa ceva. Și la ce i-ar fi folosit să zboare pînă la Old Saybrook, dacă nu se simțea în stare să promită că avea s-o lase mai moale? Îi plăcea munca pe care o făcea. Iar slujba aceasta nu avea cum să-i permită un program mai lejer. Pe de altă parte, se gîndea că acțiunile lui Sharon erau dictate, din subconștient, de dorința de răzbunare stîrnită de faptul că fusese nevoită să renunțe la propria sa carieră pentru a-i crește pe copii. Dar un lucru era sigur: chiar dacă și-ar fi dorit să lase baltă munca și să se ocupe de familie – un lucru pe care *nu* și-l dorea –, nu aveau cum să trăiască

numai din ceea ce cîştiga Sharon. În privinţa aceasta, nu exista nici o îndoială.

Îşi închise ochii şi îşi duse mîna la frunte. „În astfel de situaţii, nu contează doar faptele concrete, nu-i aşa?"

Mintea lui Hood vuia de gînduri care refuzau să-l lase să doarmă. Sentimentele sale alternau între furie, vinovăţie şi dezgust. Se hotărî să renunţe la răgazul pe care şi-l propusese.

Îşi făcu o cafea, turnă lichidul negru în ceaşca pe care se aflau însemnele echipei de base-ball Washington Senators şi se aşeză la birou. Îşi petrecu minutele următoare consultînd fişierele existente în computer cu privire la mişcarea secesionistă italiană a lui Manni. Era curios să afle dacă şi în ce fel acţionaseră serviciile secrete pentru a opri destrămarea Italiei.

Nu găsi nimic. Evenimentele duraseră mai bine de şase ani. Totul începuse în 1993, ca urmare a nemulţumirii create în rîndul alegătorilor de scandalurile legate de corupţia politicienilor. Micile comunităţi susţinuseră că nu erau corect reprezentate la nivelul autorităţilor, cerînd votul uninominal pe plan local, în locul reprezentării proporţionale în vigoare pînă atunci. Aceasta dusese la o fragmentare a puterii între marile partide, avînd drept consecinţă o înflorire a grupărilor de mai mică amploare. Neofasciştii ajunseseră la putere în 1994, pentru ca, un an mai tîrziu, interesele de afaceri ale grupării Forza Italia să ducă la preluarea puterii din mîinile acestora. Prăbuşirea Iugoslaviei declanşase tulburări în tot nordul peninsulei, iar Forza Italia, care-şi avea susţinătorii mai ales în regiunea Romei, nu se dovedise capabilă să le facă faţă. Pentru a trece cu succes de această încercare, premierul apelase la ajutorul forţelor politice care deţineau suficiente voturi în zona respectivă. Aceste grupări îşi urmăreau însă propriile interese, din dorinţa de a-şi consolida poziţia, astfel încît contribuiseră mai degrabă la înteţirea rebeliunii. Discuţiile despre secesiune şi violenţele izbucniseră la Trieste, extinzîndu-se apoi către sud, pînă la Livorno şi Florenţa.

Manni, care se născuse la Milano, fusese rechemat din postul său de la Moscova pentru a încerca să negocieze o soluționare a crizei care se amplifica. Ideea sa fusese simplă și dusese la încheierea unui pact care conferea nordului Italiei o autonomie lărgită din punct de vedere economic și politic. Se crease astfel o regiune autonomă cu capitala la Milano, unde se afla sediul unui congres local al reprezentanților –, o soluție de compromis care să înlăture blocajul parlamentar de la Roma. Sudul și Nordul aveau să colaboreze cu un prim-ministru ales. Chiar dacă italienii din regiunea de la nord de Apenini plăteau taxe către propria capitală, moneda folosită avea să fie aceeași ca și în sud. Din punct de vedere militar, regimul celor două regiuni rămăsese neschimbat. Cînd se vorbea despre țară, toți se refereau la ea cu vechiul nume: Italia.

Roma nu întreprinsese nici o acțiune militară, iar serviciile secrete externe nu fuseseră implicate decît într-o măsură nesemnificativă. Antanta Italiană, cum fusese numit pactul, nu putea sluji drept model pentru rezolvarea crizei spaniole. În acest caz, lipsea elementul care făcuse ca eforturile lui Manni să fie încununate de succes: acesta nu avusese de tratat decît cu două facțiuni: nordul și sudul. Conflictul spaniol implica cel puțin o jumătate de duzină de grupări etnice, între care nu existaseră niciodată relații prea cordiale.

Apelul la teleconferință sosi cu zece minute întîrziere. Hood îl chemă pe Rodgers, ca să asiste și el, și trecu telefonul pe sistemul de amplificare. În timp ce Rodgers își făcea apariția și se așeza într-unul din fotolii, Manni explică, în limba engleză, că întîrzierea sa fusese motivată de cererea de ajutor adresată de autoritățile portugheze Națiunilor Unite.

– S-au iscat violențe la graniță, între Salamanca și Zamora, spuse Manni.

Hood aruncă o privire pe harta afișată de monitorul computerului său. Salamanca era situată chiar dedesubtul Zamorei, ocupînd centrul și nord-vestul Spaniei. Laolaltă, cele

două provincii totalizau aproximativ trei sute cincizeci de kilometri de graniță comună cu Portugalia.

– Tulburările au început acum aproximativ trei ore, cînd anticastilienii au organizat un marş al tăcerii, cu lumînări aprinse, la Postigo de la Traición – Poarta Trădătorilor. Acesta este locul în care, în 1072, regele castilian Sancho al II-lea a fost asasinat. În momentul în care poliția a încercat să intervină pentru a-i risipi, manifestanții au ripostat, aruncînd în polițiști cu sticle şi bolovani. Poliția a tras în aer. Cineva a ripostat din mulțime şi un ofițer a fost rănit. Cum polițiştii sînt în marea lor majoritate de origine castiliană, s-au grăbit să treacă la contraofensivă, dar nu în calitate de păstrători ai ordinii, ci mînați de sentimente de răzbunare.

– Au deschis focul? întrebă Hood.

– Din păcate, da, confirmă Manni.

– Ca şi cum ar fi aruncat un chibrit aprins într-un butoi cu benzină, comentă cinic Burkow, şeful Securității Naționale.

– Aveți dreptate, domnule Burkow, îl aprobă Manni. Revoltele s-au extins ca o furtună de foc spre vest, către Portugalia. Poliția a cerut ajutor militar de la Madrid, şi le-a fost acordat imediat. Lisabona îşi face însă griji că acest ajutor s-ar putea să nu fie suficient pentru a menține conflictul între granițele țării şi nici nu va putea împiedica revărsarea unui val de refugiați peste graniță. Au solicitat, aşadar, Națiunilor Unite să trimită trupe care să mențină o zonă-tampon la frontieră.

– Şi ce părere aveți despre cererea Portugaliei, domnule secretar general? întrebă Carol Lanning.

– Am de gînd să mă opun unui aviz favorabil, veni răspunsul.

– Nu vă condamn, spuse Burkow. Lisabona are o armată, trupe de aviație şi de marină. Pot dispune ei înşişi o desfăşurare de forțe.

– Dimpotrivă, domnule Burkow, replică Manni. Intenția mea este să mă opun desfăşurării *oricăror* trupe la frontieră.

O intervenție a armatei ar da legitimitate crizei. Practic, am recunoaște că această criză există.

– Și nu este așa? întrebă Lanning.

– Ba da, fu de acord Manni. Dar, pentru milioane de spanioli, criza este încă una locală. E o chestiune de interes provincial, nu național sau internațional. Dacă aceștia ar afla că la frontieră au fost mobilizate forțe armate, indiferent cui ar aparține acestea, s-ar isca confuzie, panică și s-ar lansa tot soiul de zvonuri alarmiste. Practic, n-am reuși decît să înrăutățim situația.

– Domnule Manni, din punct de vedere teoretic aveți dreptate, interveni Burkow pe un ton bătăios. Ați aflat însă că prim-ministrul Aznar a discutat cu președintele Lawrence și a solicitat prezența marinei Statelor Unite în largul coastelor Spaniei, pentru a putea interveni la nevoie?

– Da, am aflat, încuviință Manni. Pretextul invocat pentru această prezență este apărarea și evacuarea în caz de pericol a turiștilor americani.

– Mda, acesta este pretextul, spuse Burkow.

– Președintele a luat vreo hotărîre în această privință?

– Deocamdată nu, răspunse Burkow, dar tinde să fie de acord. Așteaptă rapoartele serviciilor secrete pentru a decide dacă interesele americane sînt sau nu în pericol. Paul? Marius? Aveți ceva să ne spuneți în această privință?

Fiind mai vechi în funcție, Hood răspunse cel dintîi.

– Cu excepția atentatului împotriva Marthei – ori poate chiar ca urmare a lui – nu s-au raportat nici un fel de ostilități împotriva turiștilor americani. Nici nu ne așteptam la altceva. Spaniolii vor avea mare grijă să nu deterioreze și mai mult relațiile externe. Economia Spaniei, indiferent despre ce regiune a ei am vorbi, depinde în mare măsură de turism. Nu e de crezut că localnicii doresc să pună în pericol principala lor sursă de venituri. În ceea ce privește eventualele atacuri cu substrat politic... Știm sigur că Martha a fost asasinată fiindcă lucra pentru Centrul de Comandă. Părerea noastră este că

uciderea ei s-a vrut a fi un avertisment pentru ca Statele Unite să nu reacţioneze exact în modul despre care discutăm, implicîndu-se în politica internă a Spaniei. Atîta vreme cît vom păstra distanţa, din punct de vedere militar şi politic, nu cred că există riscul unor alte atacuri.

– Paul are dreptate în ceea ce priveşte situaţia turiştilor, spuse Marius Fox. Am monitorizat cu atenţie acţiunile armatei şi poliţiei spaniole. Au reacţionat imediat în scopul prevenirii escaladării violenţelor în centrele turistice importante. Desigur, adăugă el, schimbările în această strategie nu pot fi excluse în cazul în care conflictul ar scăpa de sub control, sau dacă poliţia este provocată, aşa cum s-a întîmplat la Poarta Trădătorilor.

– Tocmai aici e problema, interveni Burkow. Acesta este motivul pentru care preşedintele nu exclude posibilitatea trimiterii de trupe. Există un moment în orice conflict intern cînd protestele de stradă se transformă în acte de război, cînd reacţiile emoţionale primează asupra bunului-simţ. Cînd gîndurile de genul „Vreau să salvez economia“ se preschimbă în „Vreau să-mi salvez viaţa“. Cînd se va întîmpla una ca asta...

– *Dacă* se va va întîmpla, îl corectă Manni.

– E-n regulă, cedă Burkow. Dacă se va întîmpla, nimeni nu va putea garanta securitatea turiştilor, americani sau nu.

În timp ce Burkow îşi expunea argumentele, Hood recepţionă un mesaj securizat prin e-mail de la McCaskey. Îi făcu semn lui Rodgers să se apropie, în timp ce-l deschidea. Îl citiră amîndoi.

„Paul, scria McCaskey, agenţii operativi raportează asasinarea celui care a executat aruncarea în aer a iahtului, de către un grup de catalani. Agenţii noştri urmează să discute cu agresorii. Presupunere: motivul asasinatului a fost răzbunarea, lipsită de substrat politic. I-am avertizat pe agenţii noştri că unul dintre ei ar putea fi în pericol, în cazul în care ar fi recunoscut drept supravieţuitor al incidentului MM. Ea nu crede însă că respectivul caz mai este de actualitate. Înclin

să cred că circumstanţele s-au schimbat. Anunţă-mă dacă doreşti să o rechem la bază.

Se pare că cel care a executat atacul asupra iahtului lucra pentru un general de armată pe nume Amadori. Verificarea lui este în curs. Deloc surprinzător, datele NATO privind cariera generalului au dispărut."

Hood transmise o confirmare a recepţionării mesajului şi felicitări lui Aideen şi Mariei pentru informaţiile aflate. Nu-i plăcea deloc s-o ştie pe Aideen în preajma asasinilor Marthei. Mai ales după ce, printr-o întîmplare nefericită, permisese ca, în lipsa unei acoperiri eficiente, asasinatul să poată avea loc. Maria era însă un agent deosebit de eficient. Ştiind-o alături de Aideen – şi pe Aideen alături de ea –, Hood îl informă pe Darrell că lăsa la latitudinea celor două femei cursul viitor al acţiunilor lor.

– Domnule Burkow, îngrijorarea dumneavoastră este perfect justificată, spuse Manni. Cred însă că ar fi mai bine să aşteptăm o vreme, ca să vedem dacă nu cumva guvernul spaniol va reuşi să o scoată la capăt prin forţe proprii.

– Pînă în prezent, nu prea ne-au oferit motive să fim încrezători, se strîmbă Burkow. N-au fost în stare nici măcar să-l ţină în viaţă pe deputatul Serrador îndeajuns de mult timp pentru a-l supune unui interogatoriu.

– S-au făcut greşeli, fu de acord Manni. Toată lumea a fost, se pare, luată prin surprindere de evenimente. Nu trebuie însă să dăm apă la moară unor greşeli ulterioare.

– Şi ce aţi recomanda, domnule secretar general? întrebă Hood.

– Sfatul meu, domnule Hood, ar fi să-i acordăm prim-ministrului un răgaz de-o zi, pentru a rezolva situaţia. S-a consultat cu consilierul său pe probleme de nesupunere civilă şi, în prezent, încearcă să schiţeze un plan care să acopere toate eventualităţile.

Rodgers se apleacă spre microfon.

– Domnule secretar general, sînt generalul Mike Rodgers, directorul-adjunct al Centrului de Comandă. Dacă prim-ministrul şi consilierii lui au nevoie de sprijin militar sau de contrainformaţii, sîntem pregătiţi să le oferim, în mod cît se poate de discret.

– Vă mulţumesc, domnule general Rodgers, spuse Manni. Îi voi informa pe domnul prim-ministru Aznar şi pe generalul Amadori în privinţa generoasei oferte pe care aţi făcut-o.

În timp ce Manni vorbea, Hood privi către Rodgers. La auzul numelui lui Amadori, amîndoi fură copleşiţi de o senzaţie bruscă de sfîrşeală şi de zădărnicie. Hood trăia sentimentul animalului de pradă care realizează pe neaşteptate că vînatul urmărit e mult mai inteligent, mai feroce şi mai periculos decît se aşteptase.

Momentul de paralizie trecu la fel de repede precum venise. Hood apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului.

– Mike...

– Ştiu, trec la treabă chiar acum, spuse generalul, ridicîndu-se.

– Dacă e vorba de unul şi acelaşi individ, problema e cu mult mai serioasă decît pare, continuă Hood.

– Spaniolii au încurcat-o şi, o dată cu ei, toate ţările care intenţionează să-şi scoată de urgenţă cetăţenii de pe teritoriul spaniol.

În timp ce Rodgers părăsea în grabă biroul, Hood ascultă pe mai departe vorbăria de natură politică dintre Manni, Burkow şi Lanning, dar fără să-i dea prea multă atenţie. Cei trei căzură de acord că era cazul să lase Spania să rezolve cu forţe proprii problema, în vreme ce Statele Unite aveau să protesteze public, cu scopul de a se face auzite de facţiunile aflate în conflict, fiind totodată pregătite să acorde sprijin militar, dacă avea să fie nevoie. O prezenţă militară avea să aibă un scop declarat de natură defensivă, dar se putea transforma oricînd într-o armă ofensivă pusă în slujba apărării guvernului legitim al Spaniei.

Toate aceste declarații erau necesare, Hood știa asta, dar nu erau cu nimic mai eficiente decît discuțiile sterile din cadrul Națiunilor Unite. Adevărata muncă avea să se desfășoare pe parcursul următoarelor ore, în timp ce vor încerca să afle dacă Amadori se afla sau nu la originea tulburărilor și, dacă da, cît de departe ajunsese acesta în acțiunea de subminare a autorității guvernului. Dacă Amadori nu ajunsese prea departe, armata și serviciile secrete americane aveau să colaboreze cu guvernul spaniol pentru a găsi o cale de a-l opri. Desigur, era greu să se acționeze în mod discret, dar nu imposibil. Existau precedente de acest gen, în Haiti, în Panama și în diverse alte țări.

Mai exista însă și cealaltă variantă, care-i dădea fiori lui Hood. Era posibil ca, asemenea unui cancer ajuns la metastază, Amadori să fi reușit să-și infiltreze oamenii în cele mai intime resorturi ale statului. În acest caz, era posibil ca înlăturarea infecției să ducă la moartea pacientului. Singurul model existent pentru o atare situație era prăbușirea Iugoslaviei, care declanșase o luptă ce făcuse mii de victime și ale cărei implicații economice și socio-politice se mai făceau și acum simțite.

Spania avea o populație de aproape patru ori mai numeroasă decît cea a Iugoslaviei. Avea, de asemenea, prieteni și dușmani printre națiunile învecinate. Dacă Spania ajungea să se destrame, tulburările riscau să se extindă la scara întregii Europe. Iar procesul, de neoprit, putea constitui un exemplu pentru alte națiuni multietnice, precum Franța, Canada sau Regatul Unit.

Poate chiar și pentru Statele Unite.

Teleconferința se încheie printr-un acord de principiu: echipa secretarului general al Națiunilor Unite avea să transmită Casei Albe, din oră în oră, ultimele informații aflate, iar Burkow avea să îl informeze pe Manni de îndată ce se vor ivi schimbări în politica administrației americane.

Hood închise telefonul. Se simţea mai neajutorat decît oricînd în trecut, de cînd preluase conducerea Centrului de Comandă. Avuseseră parte de misiuni încununate de succes şi de altele care eşuaseră. Echipa sa se confruntase cu terorişti şi prevenise lovituri de stat. Niciodată însă nu se aflase într-o situaţie care risca să dicteze o normă pentru un nou secol de-acum înainte: ideea că fragmentarea era un lucru firesc, nu o excepţie, şi că naţiunile, aşa cum fuseseră ele pînă în prezent, se aflau poate în pragul dispariţiei definitive.

20

Marţi, ora 4 şi 45 de minute, Madrid, Spania

Vestea morţii brutale a lui Adolfo Alcazar ajunse repede de la Maria Corneja la Darrell McCaskey, prin mijlocirea lui Luis García de la Vega. După cum îi cerea regulamentul, Luis întocmi imediat un raport despre crimă şi îl transmise la Ministerul Justiţiei, la Madrid. Aici, un ofiţer de rang înalt din echipa aflată de serviciu pe timpul nopţii îi transmise discret ştirea aghiotantului personal al generalului Amadori, Antonio Aguirre. Aguirre – care lucrase ca membru al cabinetului lui Francisco Franco – se îndreptă personal spre biroul generalului, bătu scurt la uşă şi aşteptă să fie invitat să intre. Apoi îl anunţă pe general despre cele întîmplate.

Amadori nu păru a fi deloc surprins de moartea lui Adolfo. Vestea nu-l întristă cîtuşi de puţin. Nici nu avea motive în acest sens: generalul nu-l cunoscuse. Imperativele momentului cereau ca el şi subalternul său să se întîlnească şi să comunice cît mai puţin posibil. În acest fel, în eventualitatea arestării lui Adolfo, dacă acesta ar fi fost silit să vorbească, doar

mărturia sa verbală putea să facă legătura cu generalul. Nu existau înregistrări ale convorbirilor telefonice, bilețele sau fotografii. Pentru Amadori, Adolfo Alcazar era doar unul dintre soldații devotați cauzei, unul dintre numeroșii revoluționari pe care generalul nu-i cunoștea și nici nu avea cum să-i cunoască.

Dar acțiunea curajosului și loialului Adolfo Alcazar fusese scînteia care permisese declanșarea revoluției pe care o conducea. În consecință, generalul jură cu voce tare în fața lui Antonio Aguirre, că această crimă avea să fie răzbunată și că asasinii tînărului aveau să fie eliminați. Știa exact împotriva cui avea să se îndrepte: *familia* lui Ramirez. Nimeni altcineva nu avea motive sau mijloacele necesare pentru a-l lichida pe Adolfo. Moartea asasinilor avea să fie un exemplu pentru toți cei care se gîndeau să opună rezistență armată.

Desigur, continuă generalul să-și exprime gîndurile în fața lui Antonio, încercuirea și executarea membrilor *familiei* lui Ramirez avea să slujească și unui alt scop. Avea să înspăimînte și să cumințească orice alte *familii* care puteau nutri gînduri de opoziție. Iată de ce lovitura trebuia să fie cît mai dramatică și cît se poate de publică.

Generalul îi ordonă lui Aguirre să-i pună în aplicare intențiile. Antonio salută, luînd poziție de drepți, făcu stînga-mprejur și ieși fără vreun alt cuvînt. Se îndreptă spre biroul său și formă numărul de telefon al generalului Americo Hoss, de la baza Tagus a forțelor aeriene, situată lîngă Toledo. Ordinele fură transmise prin viu grai. La fel ca și Adolfo, generalul Hoss era dispus să facă orice era nevoie pentru a-l servi pe General.

Era încă întuneric cînd patru elicoptere vechi de tip HA-15 decolară de la baza Tagus. Ca mai toate elicopterele aflate în dotarea armatei spaniole, aparatele HA-15 erau folosite mai mult pentru transport, nu pentru misiuni de luptă. Proiectate în urmă cu treizeci și trei de ani, acestea erau înzestrate cu cîte o pereche de mitraliere grele, de calibrul 20 de mm, montate

în dreptul uşilor. Pînă în prezent, armamentul fusese folosit doar în cadrul unor misiuni de antrenament.

Dar asta nu mai era o misiune de antrenament.

La bordul fiecărui aparat se aflau zece soldaţi, fiecare dintre ei înarmat cu un semiautomat Z-62 sau cu o carabină de asalt Modelo L-1-003, modificată în aşa fel încît să poată utiliza încărcătoare standard de tip M16. Comandantul misiunii, maiorul Alejandro Gomez, primise ordin să preia controlul asupra şantierului naval Ramirez şi să folosească toate metodele necesare pentru a afla numele ucigaşilor.

Era de aşteptat ca Gomez să revină la bază aducînd cu sine prizonieri. Dar, în cazul în care aceştia aveau să opună rezistenţă, era autorizat să tragă în plin.

21

Marţi, ora 5 şi 1 minut, San Sebastian, Spania

Maria parcă în dreptul gheretei paznicului, la intrarea în şantierul naval Ramirez, şi îi arătă paznicului legitimaţia de la Interpol. Pe drum se hotărîse că nu avea nici un rost să se dea drept turistă în acest caz. Era aproape convinsă că paznicul avea să-i telefoneze directorului pentru a-l avertiza în privinţa sosirii sale şi a lui Aideen. La rîndul lui, directorul avea să-i anunţe pe aceia dintre ucigaşi care se mai aflau prin preajmă. În mod obişnuit, asasinii ar fi fugit sau s-ar fi ascuns pe undeva. Tocmai de aceea, Maria ţinu să-i precizeze paznicului:

– Nu mă aflu aici în calitatea mea oficială. Vreau doar să stau de vorbă cu membrii *familiei*.

– Dar, *señorita* Corneja, aici nu există nici un fel de *familie*, replică paznicul, un bărbat îndesat, cu o barbă sură.

Era o minciună sfruntată. Lui Aideen, replica individului îi aminti de traficanţii mărunţi din Mexico City, care susţineau că nu auziseră în viaţa lor de *el señorio* – „stăpînul teritoriului" – baronul drogurilor care furniza integral cantitatea de heroină vîndută în capitală.

– Te cam grăbeşti, amice, i-o întoarse sec Maria, scoţînd din viteză motorul maşinii. Am însă bănuieli foarte întemeiate că *familia* va înceta foarte curînd să existe...

Paznicul îi aruncă o privire în care se amestecau dispreţul şi uimirea. Tipul purta pe piept o decoraţie şi avea alura de neconfundat a unui sergent de infanterie. În Spania, ca pretutindeni de altfel, posturile de pază constituiau un debuşeu comod pentru foştii militari de carieră şi pentru poliţiştii retraşi din activitate. Puţini dintre ei acceptau cu dragă inimă să primească ordine de la vreun civil. Şi mai puţin ar fi fost dispuşi să se încline în faţa unei femei. Aşa cum bănuise din prima clipă în care îl văzuse, Maria avea să fie nevoită să-i mai dea un impuls pentru a se face ascultată.

– *Amigo*, urmă ea, ai încredere în ceea ce-ţi voi spune. *Familia* va înceta să existe dacă nu mă laşi să stau de vorbă cu cei dinăuntru. Cîţiva din membrii ei şi-au asumat ideea de a-l ucide pe un tip din oraş. Individul respectiv are însă prieteni foarte puternici. Nu cred că aceştia se vor arăta dispuşi să înghită o asemenea faptă.

Paznicul o privi îndelung. Apoi le întoarse spatele şi ridică receptorul telefonului. Vocea lui nu răzbătea dincolo de pereţii gheretei. Însă, după un scurt schimb de replici, paznicul aşeză receptorul în furcă şi ridică bariera, permiţînd maşinii să intre în parcarea din incintă. Maria îi spuse lui Aideen că acum aveau să fie cu siguranţă primite de unul sau chiar mai mulţi dintre membrii *familiei*. Iar Aideen înţelese că Maria avea să încerce să-i descoasă în legătură cu tot ce ştiau despre generalul Amadori. O dată cu moartea lui Ramirez şi a acoliţilor săi, planul lor se dusese de rîpă, aproape sigur. Amadori era singurul din pricina căruia trebuiau să-şi facă griji. Iar Maria trebuia să afle cît mai repede în ce măsură oamenii lui Ramirez aveau motive întemeiate pentru a se teme de general.

Doi bărbaţi le întîmpinară pe Maria şi pe Aideen la intrarea în hală. Cele două femei parcară maşina cu faţa spre peretele

halei şi coborîră, cu braţele pe lîngă corp şi palmele la vedere. Rămaseră de-o parte şi de cealaltă a maşinii, în vreme ce bărbaţii se apropiau. Se opriră la cîţiva metri distanţă. Unul dintre ei le măsură din priviri, în vreme ce al doilea – un individ înalt şi solid – luă armele celor două femei şi telefoanele şi le aruncă pe bancheta din spate a maşinii. Apoi le percheziţionă, în căutare de microfoane. Căută peste tot, dar fără să depăşească limitele bunei-cuviinţe, ca un adevărat profesionist. Cînd termină, cei doi se îndreptară spre o furgonetă parcată ceva mai încolo. Cele două femei îi urmară. Urcară cu toţii în furgonetă şi se aşezară pe podea, printre cutii cu vopsea, scări şi cîrpe murdare. Cei doi bărbaţi ocupară strategic locurile de lîngă portieră.

– Sînt Juan, iar el e Ferdinand, spuse cel care se mulţumise să asiste la percheziţie. Vă rog, numele dumneavoastră.

– Maria Corneja şi Aideen Sanchez, rosti Maria.

Aideen remarcă modificarea, menită să-i ascundă originea. Fusese o mişcare inspirată din partea Mariei. Indivizii aceştia nu aveau prea multe motive să se încreadă în proprii lor conaţionali, darămite într-o străină. De regulă, un conflict intern constituie un mediu propice pentru puterile străine dispuse să-şi împartă banii, armele şi, totodată, influenţa. O astfel de prejudecată, bine înrădăcinată, era întotdeauna greu de contracarat.

Aideen îi privi pe rînd pe cei doi bărbaţi. Juan era cel mai vîrstnic. Părea obosit. Avea o mulţime de riduri la colţurile ochilor plini de vioiciune, iar umerii îi erau încovoiaţi de parc-ar fi purtat o povară. Celălalt era un colos cu ochii adînciţi în orbite şi sprîncene groase. Avea pielea fină şi întinsă, precum chipul de pe o monedă, iar umerii laţi îi erau drepţi.

– De ce ai venit aici, Maria Corneja? întrebă Juan.

– Vreau să stăm de vorbă despre un general de armată numit Rafael Amadori, răspunse Maria.

Juan o privi lung.

– Spune.

Maria își scoase pachetul de țigări din buzunarul jachetei, își scoase una și-i servi și pe ceilalți. Juan acceptă o țigară.

Acum, ajunsă la fața locului, Aideen se simțea stînjenită de faptul că erau obligate să colaboreze cu niște ucigași. Dar, așa cum spusese Martha, fiecare țară își avea regulile ei. Aideen nu putea decît să spere că Maria știa ce făcea.

Maria îi oferi un foc lui Juan, apoi își aprinse la rîndul ei țigara. Felul în care îi oferise focul – scăpărînd chibritul ținut între degete și invitîndu-l pe Juan să-i ia mîna și să i-o ducă la vîrful țigării – conferi gestului un aer intim. Aideen admiră priceperea cu care Maria se folosise de un gest banal pentru a stabili o relație cu acest bărbat.

– *Señor* Ramirez și capii altor cîteva *familii* și întreprinderi prospere au fost uciși ieri seară de un om care lucra pentru Amadori, începu Maria. Bănuiesc că l-ați întîlnit. Adolfo Alcazar.

Juan nu scoase nici un cuvînt.

Glasul Mariei era mai blînd decît îl auzise vreodată Aideen. Încerca să-l îmblînzească pe Juan.

– Amadori e un înalt ofițer, foarte puternic, care pare să dețină un rol-cheie în tot ce s-a întîmplat, continuă ea. Iată cum cred eu că s-au petrecut lucrurile. Ramirez a ordonat în cursul zilei de ieri uciderea unui cetățean american. Amadori știa că acest lucru urma să se întîmple și nu a intervenit. De ce? Pentru a putea prezenta națiunii o înregistrare care să-l incrimineze pe deputatul Serrador. De ce? Pentru ca Serrador și bascii pe care îi reprezintă să fie discreditați, atît în țară, cît și pe plan extern. Apoi i-a ordonat lui Alcazar să-l ucidă pe patronul vostru și pe tovarășii săi de conspirație. Cu ce scop? Pentru a-i discredita pe catalani și a le distruge temelia puterii. Orice manevră politică ar fi plănuit Serrador și ceilalți lideri uciși, planul lor este de-acum zădărnicit. Dar, ceea ce este și mai important, continuă Maria, existența unei conspirații e menită să demonstreze slăbiciunea guvernului. Autoritățile nu știu în cine să aibă încredere, pe cine se pot

baza pentru a menţine stabilitatea naţiunii. Poporul nu se va lăsa amăgit cu vorbe. Oamenii se luptă unii cu alţii, de la Atlantic la Mediterana, din Golful Biscaya pînă-n Gibraltar. Guvernul are nevoie de o mînă forte pentru a restabili ordinea. Am toate motivele să cred că Amadori a orchestrat totul pentru a deveni omul providenţial de care are nevoie ţara.

Juan o măsură din priviri, prin ceaţa fumului de ţigară.

– Şi ce-i cu asta? întrebă el. În cele din urmă, ordinea va fi restabilită.

– Da, dar nu aşa cum a fost iniţial, replică Maria. Ştiu cîte ceva despre Amadori, dar nu îndeajuns. E un naţionalist castilian şi, din cîte mi-am putut da seama, e megaloman. Se pare că intenţionează să se folosească de aceste incidente pentru a determina instituirea legii marţiale pe tot teritoriul Spaniei, preluînd apoi conducerea militară. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că nu cred că va fi dispus să se dea la o parte după restabilirea ordinii. Vreau să ştiu ce informaţii deţineţi despre Amadori sau dacă aţi putea obţine informaţiile de care am nevoie pentru a-l opri.

Juan se strîmbă.

– Îmi sugerezi că ai dori ca Interpolul şi *familia* Ramirez să colaboreze?

– Exact.

– E ridicol, spuse Juan. Ce anume v-ar împiedica să ne spionaţi, profitînd de acest context?

– Nimic, recunoscu Maria.

– Aşadar, admiţi că aţi putea face asta, se încruntă Juan.

– Da, recunosc, spuse Maria. Dar, dacă nu îl oprim pe generalul Amadori, orice informaţii aş putea afla despre *familie* se vor dovedi inutile. Generalul are să vă vîneze şi vă va distruge. Dacă nu din răzbunare pentru uciderea agentului său, o va face pentru a anihila posibila ameninţare pe care o reprezentaţi, aceea de a deveni catalizatorul care ar putea reuni *familiile* împotriva lui.

Juan întoarse capul către Ferdinand. Colosul cu muşchi de granit se gîndi cîteva clipe, apoi încuviinţă din cap. Juan o privi pe Maria. Aideen îl imită. Maria jucase cinstit faţă de Juan – o mişcare superbă, demnă de toată admiraţia.

– S-au văzut alianţe şi mai ciudate în vreme de război, rosti Juan într-un tîrziu. E-n regulă. Am încercat să aflăm cîte ceva despre Amadori, de cînd ne-am întors la fabrică. Mai avem cîţiva aliaţi în guvern şi în armată, dar numărul lor s-a împuţinat drastic. Moartea lui *Señor* Ramirez i-a speriat pe foarte mulţi.

– Acesta i-a şi fost scopul, observă Maria.

– Amadori lucrează la Madrid, în cadrul Ministerului Apărării, urmă Juan. Din cîte am auzit însă şi-ar fi stabilit cartierul general în altă parte. Încercăm să aflăm unde anume. Individul are însă aliaţi puternici, castilienii din Congresul Deputaţilor şi din Senat. Aceştia îl sprijină cu fonduri şi cu tăcerea lor.

– Ce vrei să spui?

– Prim-ministrul are dreptul să instituie legea marţială, dar parlamentul poate să-i blocheze această iniţiativă, refuzînd să acorde fonduri în acest sens, dacă nu sînt de acord cu dimensiunile acestora, sau cu identitatea celui ce urmează să supervizeze aplicarea legii marţiale.

– Iar în cazul de faţă, parlamentul nu a făcut acest lucru, deduse Maria.

– Nu, spuse Juan. Mi s-a spus, de către un informator din cadrul *familiei* Ruiz...

– Fabricanţii de computere? întrebă Maria.

– Da, încuviinţă Juan. Mi s-a spus că fondurile acordate au fost chiar mai mari decît cele cerute de prim-ministru. De cinci ori mai mari.

Maria fluieră uimită.

– Dar de ce nu e dispus parlamentul să-l susţină pe prim-ministru? întrebă Aideen. Spania se confruntă cu un pericol real.

Juan îşi întoarse privirea de la Maria către Aideen.

– De obicei, fondurile de acest fel sînt aprobate în tranşe succesive, tocmai pentru a preveni o lovitură de palat de acest gen. În spatele manevrei se află oameni foarte puternici. Poate că ei şi familiile lor au fost ameninţaţi. Ori poate că li s-au promis poziţii mai avantajoase în cadrul noului regim.

– Oricum va fi fost, cert este că acum Amadori deţine banii şi autoritatea necesară pentru a acţiona după bunul său plac, spuse Maria, trăgînd din ţigară. O stratagemă pe cît de simplă, pe atît de strălucită. Avînd controlul asupra armatei, în condiţiile în care guvernul e subminat de actele de trădare, generalul Amadori nu mai poate fi oprit prin nici un fel de acţiuni legale.

– Exact, confirmă Juan. Acesta e motivul pentru care *familia* a decis să acţioneze pe cont propriu, după propriile noastre metode.

Maria îl privi în ochi pe Juan, apoi îşi strivi ţigara pe podeaua furgonetei.

– Ce s-ar întîmpla dacă generalul ar fi înlăturat?

– Dacă ar fi demis? întrebă Juan.

– Am spus „înlăturat“, replică tăios femeia. Dacă m-aş fi referit la demisie, aş fi spus „demis“.

Juan se întoarse şi îşi stinse ţigara pe peretele furgonetei. Ridică din umeri.

– Am avea cu toţii numai de cîştigat. Dar ar trebui să se acţioneze cît mai curînd. Dacă Amadori are timp destul la dispoziţie pentru a se erija în postura de salvator al Spaniei, elanul creat de el va împinge lucrurile mai departe, pe făgaşul dorit, cu sau fără el.

– Categoric, îl aprobă Maria. Iar Amadori nu va pierde prea mult timp înainte de a-şi proclama eroismul.

Juan încuviinţă.

– Problema e că nu va fi uşor să ajungem în preajma lui. Dacă va sta într-un loc, va fi bine păzit. Dacă se va deplasa,

itinerariul său va fi strict secret. Ne putem considera norocoşi dacă...

– Linişte! ceru brusc Aideen.

Ceilalţi o priviră uimiţi. O clipă mai tîrziu, Maria auzi şi ea ceea ce îi atrăsese atenţia. Simţiră cu toţii, foarte curînd, vibraţiile de joasă frecvenţă ale zgomotului motoarelor unor elicoptere.

– Elicoptere, rosti Juan.

Sări în picioare şi deschise portiera din spate a furgonetei.

Aideen i se alătură. La vreo doi kilometri distanţă se zăreau luminile de navigaţie a patru elicoptere care se apropiau dinspre coline.

– Se îndreaptă încoace, observă Juan. Se întoarse spre Maria:

– Sînt ai voştri?

Ea clătină din cap. Îl împinse deoparte şi sări pe asfalt. Urmări o vreme din priviri elicopterele, apoi se întoarse către Juan:

– Scoate-ţi oamenii de-aici şi trimite-i într-o zonă mai sigură. Şi dă-le arme.

Aideen îşi făcu loc printre cei doi bărbaţi.

– Stai puţin, interveni ea. Le spui oamenilor ăstora să deschidă focul împotriva armatei spaniole?

– Sincer, habar n-am, replică grăbită Maria, după care porni în fugă spre maşina lor. După toate probabilităţile, aceştia sînt oamenii lui Amadori. Dacă vreunul dintre membrii *familiei* va fi capturat sau ucis, se va ajunge exact în situaţia de care ne temeam noi. Reducînd la tăcere posibilele focare de tulburări, Amadori îşi va spori prestigiul în rîndul populaţiei.

Aideen alergă pe urmele Mariei. Încerca să construiască în gînd un scenariu diferit. Dar la San Sebastian nu izbucnise nici o revoltă pe străzi, iar ancheta în privinţa atentatului din golf era de competenţa poliţiei. De-aici şi pînă la poalele munţilor nu se aflau decît ogoare şi mici gospodării. Fabrica

lui Ramirez era singura ţintă demnă de acest nume pentru escadrila de elicoptere.

„Mă aflu într-o ţară civilizată care se pregăteşte de război împotriva propriilor cetăţeni", îşi spuse ea. Oricît de greu i-ar fi venit să accepte acest fapt, cu fiecare clipă ce trecea se vedea nevoită să se încline în faţa evidenţelor.

Juan coborî la rîndul său din maşină, urmat de Ferdinand.

– Unde te duci? strigă el în urma Mariei.

– Să-mi sun şeful, răspunse ea. Am să te anunţ dacă aflu ceva nou.

– Spune-le alor tăi că nu vom deschide focul împotriva lor decît dacă vom fi atacaţi! strigă Juan, iar apoi începu să alerge spre hală, însoţit de Ferdinand.

Elicopterele se aflau la cel mult patru sute de metri distanţă.

– Spune-le că n-avem nimic de împărţit cu soldaţii de rînd sau cu oamenii din...

Cuvintele lui fură acoperite de huruitul regulat al elicelor, în timp ce elicopterele coborîră, ca un stol de vulturi, deasupra fabricii. O clipă mai tîrziu, duduitul acut al mitralierelor Modelo L-1-003 aeropurtate se adăugă vacarmului, iar Juan şi Ferdinand se aruncară la pămînt.

22

Marţi, ora 5 şi 43 de minute, Madrid, Spania

Darrell McCaskey nu reuşea să adoarmă.

După ce o conduseseră pe Aideen la aerodrom, îl însoţise pe Luis la sediul madrilen al Interpolului. Micul complex de birouri ocupa un singur etaj al clădirii poliţiei districtuale. Clădirea din cărămidă, construită la începutul secolului, era situată la intersecţia largului bulevard Gran Vía cu Calle de Hortaleza. Întoarcerea în oraş se petrecuse în tăcere, ceea ce îi îngăduise lui McCaskey să reflecteze la lunile pe care le petrecuse împreună cu Maria.

Ajuns la hotel şi copleşit brusc de oboseală, McCaskey se prăbuşise pe canapeaua moale din camera de zi. Dar, deşi îşi închisese cu bucurie ochii, inima lui împovărată refuza să-şi liniştească bătăile. Furia Mariei, deşi previzibilă, îl tulburase adînc. Îi reamintise lui McCaskey de cea mai mare greşeală a vieţii sale: faptul că, în urmă cu doi ani, nu se împotrivise plecării ei.

Partea cea mai tristă era că ştia că făcuse o greşeală enormă încă din clipa cînd o săvîrşise.

Întins pe canapea, McCaskey rememoră, pe deplin vii în memoria sa, diferențele dintre ei doi, așa cum ieșiseră acestea la suprafață pe parcursul lunilor petrecute de ea în America. Maria trăia doar pentru prezent, fără să-și facă prea multe griji în privința sănătății, a banilor sau a pericolelor ce o pășteau în misiunile încredințate. Aveau gusturi diferite în materie de muzică și sporturile lor preferate erau diametral opuse. Ei îi plăcea să meargă cu bicicleta, lui îi plăcea să se plimbe și să conducă. El era atras de orașele mari, de aglomerările dătătoare de energie, ei îi plăcea atmosfera liniștită de la țară.

Dar oricare ar fi fost diferențele dintre ei – și erau multe, nu glumă! – un lucru nu putea fi tăgăduit: se iubiseră. Era singurul lucru care ar fi trebuit să conteze. Acum, acest lucru era cu atît mai limpede.

McCaskey își amintea expresia de pe chipul ei, în clipa în care îi spusese că, din punctul său de vedere, relația dintre ei nu avea cum să funcționeze. Avea să aibă mereu în fața ochilor chipul ei aspru, dar profund jignit – precum acela al unui soldat rănit, care refuză să recunoască acest lucru și e hotărît să lupte mai departe. Era una dintre acele imagini care ți se întipăresc în suflet, revenind din vreme în vreme, la fel de vii ca și în clipa în care le-ai văzut pentru întîia oară. „E un soi de malarie emoțională", spusese odată Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, într-o discuție despre relațiile eșuate.

O sintagmă foarte nimerită.

McCaskey renunță să mai încerce să adoarmă. Rămase întins, cu privirile ațintite spre tuburile fluorescente de neon din tavan. În clipa aceea, Luis își făcu apariția. Intră valvîrtej și se îndreptă spre unul dintre telefoane. Pocni din degete și-i făcu semn lui McCaskey să ridice celălalt receptor.

– Maria, pe linia cinci, explică Luis. Se află în mijlocul unui schimb de focuri.

McCaskey sări în picioare şi se repezi spre masa pe care se afla telefonul.

– Sînt tefere? întrebă el.

– Se află într-o maşină, spuse Luis. Maria crede că e de preferat să rămînă pe loc.

Ridică receptorul. McCaskey îl imită şi apăsă pe tasta cu numărul cinci.

– Maria? rosti Luis. Darrell e şi el pe fir, iar Raul încearcă să afle ce e cu elicopterele. Ce s-a mai întîmplat acolo?

McCaskey hotărî să amîne cererea de explicaţii. Luis putea să-i explice mai tîrziu, dacă îi scăpa cumva semnificaţia celor spuse.

– Două dintre elicoptere survolează în cerc fabrica, la joasă înălţime, spuse Maria. Celelalte două staţionează deasupra acoperişului halei. De la bord coboară trupe. Cîţiva dintre soldaţi ocupă poziţii la marginea acoperişului. Alţii se folosesc de scări pliante de aluminiu pentru a coborî, în dreptul intrărilor în hală. Cu toţii sînt înarmaţi cu semiautomate.

– Spuneai că doi oameni au fost deja împuşcaţi.

– Au tras în doi dintre membrii *familiei* Ramirez, Juan şi Ferdinand, spuse Maria. Amîndoi au participat la acţiunea de răzbunare împotriva celui care a aruncat în aer iahtul. Cei doi s-au aruncat la pămînt în momentul deschiderii focului, apoi s-au predat soldaţilor. Cred că sînt nevătămaţi.

Vocea îi era calmă şi puternică. McCaskey fu mîndru de reacţa ei. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi rostit niciodată acele cuvinte stupide cu care o îndepărtase.

– În momentul atacului, tocmai discutam cu cei doi, continuă Maria. Nu ştiu dacă soldaţii urmăreau să-i prindă chiar pe ei sau dacă elicopterele au deschis focul asupra ţintei aflate la îndemînă.

– Paznicul, interveni Aideen.

– A, exact, adăugă Maria. Aideen a observat că paznicul de la poarta fabricii dispăruse în momentul începerii atacului.

Tipul e un fost militar. E posibil ca el să-i fi indicat pe cei doi soldaţilor drept ţintă a atacului.

Un ofiţer înalt şi musculos năvăli în camera de zi. Luis se întoarse şi îl privi întrebător. Bărbatul clătină din cap.

– Cei din elicoptere nu şi-au înregistrat misiunea, rosti el.

– Înseamnă că ordinul nu a urmat calea ierarhică legală, deduse Luis, astfel încît să poată fi auzit şi de Maria.

– Asta nu mă surprinde deloc, spuse aceasta.

– Ce vrei să spui? întrebă Luis.

– Sînt convinsă că această operaţiune a fost ordonată de generalul Rafael Amadori, ca parte a războiului său personal, îl lămuri Maria. Se pare că a manipulat evenimentele astfel încît parlamentul să-i încredinţeze puteri sporite, dată fiind starea de urgenţă. Dispune acum, într-un interval foarte scurt, de ceea ce-i este necesar pentru a distruge posibila opoziţie. Cînd se va hotărî cineva să încerce să îl oprească, va fi prea tîrziu.

– Ştim unde se află generalul? întrebă McCaskey.

– Deocamdată nu, îi răspunse Maria. Sînt convinsă însă că e foarte greu de pătruns în preajma lui. Trebuie să-i recunoaştem cel puţin un merit lui Amadori. E extrem de bine pregătit.

McCaskey sesiză o schimbare în vocea Mariei. O recunoscu, deoarece dintotdeauna acest gen de intonaţie îl făcuse să simtă muşcătura geloziei. Maria nu aproba motivaţiile sau acţiunile lui Amadori, dar nutrea o anume admiraţie, cît se poate de sinceră, faţă de ingeniozitatea lui.

Maria tăcu, iar în receptor se auziră împuşcături.

Aideen spuse ceva, dar McCaskey nu reuşi să înţeleagă ce anume.

– Maria, spune ceva! strigă el în receptor.

Trecură cîteva secunde înainte ca glasul Mariei să se facă din nou auzit.

– Îmi pare rău, spuse ea. Trupele au pătruns în incinta fabricii. Încercăm să ne dăm seama ce se întîmplă înăuntru.

Nu putem să vedem nimic din cauza maşinilor parcate aflate între noi şi intrare. Soldaţii au tras cîteva salve şi... *La naiba!*

– Ce e? întrebă McCaskey, alarmat.

În receptor se făcură auzite cîteva ordine răstite, care lăsară în curînd locul duduitului neîntrerupt al armelor automate.

– *Maria!* strigă McCaskey.

– S-au lăsat provocaţi de soldaţi, spuse ea.

– Cine? întrebă Luis.

– Unii dintre muncitorii aflaţi în hală, printre care se aflau cu siguranţă cîţiva dintre membrii *familiei*, explică Maria. Dinăuntru s-au auzit împuşcături. Probabil că au ripostat, deschizînd focul după salvele de avertisment ale soldaţilor. Muncitorii ies în fugă din hală. Se trage. Cei care au arme sînt seceraţi imediat. Juan le strigă să se predea.

McCaskey îi aruncă o privire lui Luis. Ofiţerul de la Interpol pălise, constată McCaskey atunci cînd acesta îi întoarse privirea.

– E incredibil, urmă Maria. Soldaţii trag fără somaţie în toţi cei care refuză să-şi arunce armele. Chiar şi în cei care sînt înarmaţi doar cu răngi. Dinăuntru se aud strigăte. Se pare că îi somează pe toţi să se predea.

– Cît de departe vă aflaţi de poziţiile ocupate de soldaţi? vru să afle McCaskey.

– La vreo patru sute de metri, dar mai sînt şi alte maşini aici, în parcare. S-ar putea ca prezenţa noastră să fi trecut neobservată.

McCaskey simţi cum îl trec sudori reci. Îşi dorea să fi ştiut o cale prin care să le scoată de acolo pe cele două femei. Aruncă din nou o privire către colegul său. Ochii lui Luis se mutau cu repeziciune dintr-o direcţie într-alta, fără a urmări ceva anume. Şi el era neliniştit.

– Luis, unde se află elicopterul poliţiei? întrebă McCaskey, pe un ton grav.

– E tot acolo.

– Ştiu. Crezi că ai putea obţine permisiunea de a-l trimite la faţa locului?

Luis ridică neputincios din umeri.

– Chiar dac-aş putea să o fac, mă îndoiesc că poliţiştii ar fi dispuşi să zboare într-acolo. Ar bănui că e vreun vicleşug de-al *familiei*, menit să-i atragă în capcană.

O ofensivă militară puternică, combinată cu o imensă cantitate de paranoia. Era genul de situaţie în care liderii renunţă să aibă încredere în oricine, în afara celor mai apropiaţi colaboratori ai lor. De asemenea, era una dintre acele situaţii în care soldaţii de rînd se preschimbă în călăi cu sînge-rece.

O vreme, tăcură cu toţii. McCaskey nu-l scăpa din ochi pe Luis. Aveau la dispoziţie trei opţiuni. Femeile puteau să rămînă pe loc, puteau încerca să se strecoare afară din incintă sau, în sfîrşit, puteau să încerce să se predea soldaţilor. Dacă încercau să fugă şi erau descoperite, aveau să fie, aproape sigur, împuşcate. Acest risc nu dispărea însă nici în cazul în care s-ar fi predat. Cea mai sigură variantă era să rămînă pe loc şi, în cazul în care ar fi fost descoperite, să-şi folosească actele false de identitate. McCaskey se întrebă dacă Luis era dispus să-şi asume răspunderea pentru a le scoate din bucluc. De regulă, Luis era mereu gata să îşi asume responsabilitatea pentru acţiunile subordonaţilor săi şi să suporte orice consecinţă. Dar de astă dată în joc nu erau cariere, ci vieţi.

– Maria, ce ai de gînd să faci? întrebă Luis.

– Exact asta mă întrebam şi eu adineauri, răspunse ea. Nu-mi dau seama ce urmăresc trupele de asalt. Acum văd cum din hală sînt scoşi prizonierii. Sînt zeci. N-am însă idee unde îi vor duce. E posibil să fie interogaţi. Mă întreb dacă nu cumva...

– Ce anume? întrebă Luis.

La celălalt capăt al firului se auzi o conversaţie şoptită. Apoi se făcu linişte, întreruptă cînd şi cînd de rafale răzleţe.

– Maria? întrebă Luis.

Conversația încetă cu totul. Acum se mai auzeau doar împușcăturile.

– Maria! repetă Luis.

O clipă mai tîrziu, în receptor răsună glasul lui Aideen:

– Maria nu-i aici.

– Dar unde e? izbucni Luis.

– Se îndreaptă spre hală, cu mîinile ridicate, răspunse Aideen. Va încerca să se predea soldaților.

23

Luni, ora 22 şi 45 de minute, Washington, D.C.

Apelul telefonic primit din partea consilierului pentru Siguranţa Naţională, Steve Burkow, fu pe cît de scurt, pe atît de surprinzător.

– Preşedintele intenţionează să anunţe o schimbare radicală în politica administraţiei faţă de Spania, îl informă Burkow pe Paul Hood. Eşti aşteptat la unsprezece şi jumătate, în celula de criză de la Casa Albă. Şi încă ceva. Ai vrea, te rog, să ne transmiţi ultimele informaţii şi raportul privind situaţia militară?

Trecuse mai puţin de o oră de la teleconferinţa Secretarului General al Naţiunilor Unite, Manni. Hotărîrea luată atunci presupunea menţinerea stării actuale de lucruri. Hood reuşise să se întindă şi să aţipească niţel. Se întrebă ce anume putea determina o modificare atît de radicală într-un interval atît de scurt.

Hood confirmă dorinţa sa de a fi prezent la timp, potrivit convocării. Apoi închise telefonul şi intră în baia minusculă a biroului personal. Închise uşa. Alături de întrerupător se afla

un post telefonic. Hood se stropi cu apă rece, ca să se înviooreze, iar apoi îl sună pe Bob Herbert. Asistentul acestuia îi spuse că Herbert tocmai discuta cu Darrell McCaskey şi întrebă dacă era vorba de o urgenţă. Hood îi răspunse negativ şi îi transmise lui Herbert să îl sune de îndată ce va fi terminat discuţia cu McCaskey.

Hood sfîrşise spălatul pe faţă şi tocmai îşi aranja cravata cînd telefonul începu să sune pe linia internă. Hood se bucură să-l audă. Asemenea unei păsări de pradă atrasă de un vînat uşor, mintea sa revenea mereu la Sharon şi la copii. Nu ştia de ce – oare încerca să se autopedepsească? –, dar acum nu voia să-i stea gîndurile la ei. Cînd o criză e pe punctul să izbucnească, nu e momentul cel mai potrivit pentru a-ţi regîndi viaţa şi ţelurile.

Hood apăsă pe butonul de amplificare al telefonului şi se rezemă de chiuveta de inox.

– Aici Hood.

– Paul, sînt Bob, rosti Herbert. Urma să te sun oricum.

– Ce veşti ai de la Darrell?

– E destul de urîtă treaba, spuse Herbert. Supravegherea BNR a confirmat informaţia conform căreia patru elicoptere, trimise, se pare, de generalul Amadori, au atacat fabrica Ramirez la ora locală 5 şi 20 de minute. Aideen Marley şi Maria Corneja s-au aflat în parcarea fabricii, pitite în maşina lor, pe tot parcursul asaltului. Soldaţii spanioli au împuşcat aproximativ douăzeci de oameni înainte de a prelua controlul asupra obiectivului şi de a-i încercui pe cei rămaşi. După spusele lui Aideen, care a rămas în maşină şi a păstrat contactul cu Darrell, Maria s-a predat soldaţilor. Speră să poată afla locul unde se află Amadori şi să ne poată transmite, într-un fel sau altul, această informaţie.

– Aideen se află cumva în pericol iminent?

– Nu cred, răspunse Herbert. Trupele ignoră deocamdată parcarea. După părerea ei, vor să-i adune pe toţi cei aflaţi în hală şi s-o întindă de-acolo.

– Cum rămîne cu Maria? vru să afle Hood. Va încerca să-l oprească pe Amadori?

Ştia că la Casa Albă fuseseră, cu siguranţă, transmise deja aceste informaţii, măcar parţial. Probabil că acesta era unul dintre motivele şedinţei la care fusese convocat cu atîta grabă. Mai ştia, de asemenea, că preşedintele avea să-i pună, la rîndul său, aceeaşi întrebare.

– Sincer să fiu, habar n-am, recunoscu Herbert. De îndată ce voi fi pus receptorul în furcă, am să o întreb pe Liz despre antrenamentul psihologic pe care l-a făcut cu Maria în perioada cît a fost aici. Poate ne oferă vreo idee.

– Ce părere are Darrell? întrebă Hood nerăbdător. Dacă e cineva care s-o cunoască îndeaproape pe Maria Corneja, el e acela.

Hood nu punea preţ prea mare pe studiile psihanalitice. Intuiţia şi sentimentele valorau de o mie de ori mai mult decît un studiu rece, impersonal.

– Care bărbat e în stare să cunoască efectiv o femeie? întrebă retoric Herbert, în loc de răspuns.

Hood fu gata să-i spună colegului său să-l scutească de filosofia asta de doi bani, dar mintea îi fugi la Sharon. Tăcu. Herbert avea dreptate.

– Am să-ţi răspund totuşi la întrebare, continuă Herbert. Darrell spune că Maria nu s-ar da în lături să-l ucidă pe Amadori. E foarte hotărîtă în tot ce face. Darrell spune c-ar fi capabilă să-i sfîşie carotida cu un vîrf de creion ori cu o agrafă de birou. Mai spunea şi că a observat că, deşi îi detesta metodele barbare, Maria părea să-l admire pe general pentru curajul şi forţa de care a dat dovadă.

– Şi ce înseamnă asta?

– S-ar putea să se gîndească prea mult înainte de a acţiona, explică Herbert. Ar putea să ezite şi să rateze ocazia care i s-ar putea oferi.

– Crezi că i s-ar putea alătura? întrebă Hood.

– Darrell spune că nu. Categoric nu, adăugă Herbert.

Hood nu era la fel de sigur de acest lucru, dar hotărî să-i dea crezare, de astă dată, lui Darrell. Herbert nu mai aflase nimic nou despre moartea lui Serrador și nici nu deținea încă o confirmare a implicării acestuia în asasinarea Marthei. Continua să se ocupe însă de aceste lucruri. Hood îi mulțumi și îl rugă să transmită ultimele date la cabinetul președintelui. Apoi își luă haina și porni spre Casa Albă.

Traficul era destul de răzleț la această oră tîrzie, astfel încît avu nevoie de mai puțin de o jumătate de oră pentru a ajunge la destinație. Ieși de pe Constitution Avenue, cotind pe 17th Street, apoi o luă la dreapta pe sensul unic de pe E Street. Coti din nou la stînga și ajunse la poarta de sud-vest a Casei Albe. Se legitimă, parcă mașina și intră în clădire prin Aripa de Vest. Străbătu cu pași grăbiți coridoarele largi.

În orice stare de spirit s-ar fi aflat, oricît de gravă ar fi fost criza cu care se confrunta, oricît de cinic s-ar fi străduit să fie, Hood era de fiecare dată tulburat de măreția istorică a Casei Albe. Locul acesta era un *nexus* al trecutului și al viitorului. Doi dintre Părinții Fondatori ai națiunii trăiseră aici, în aceste încăperi. Din acest loc, Lincoln păstrase unitatea țării și o consolidase. Cel de-al doilea război mondial fusese cîștigat tot de aici. În această clădire se luase hotărîrea cuceririi Lunii. Atunci cînd înțelepciunea, curajul și viclenia se combinau în doza corectă, din acest lăcaș, națiunea și chiar întreaga lume puteau fi determinate să împlinească orice vis. De cîte ori se afla aici, Hood nu se putea gîndi la slăbiciunile liderilor națiunii. Simțea doar un elan nebănuit, plin de speranță, animat de focul nestins al puterii.

Coborî cu ascensorul principal la primul nivel subteran. Dedesubt se mai aflau alte patru niveluri. Ele erau ocupate de un centru de comandă, o infirmerie, un adăpost pentru președinte și apropiații săi și o cantină. Hood fu întîmpinat de un tînăr ofițer din serviciile de pază, care îi verifică amprentele digitale cu ajutorul unui miniscanner cu laser. Cînd dispozitivul emise un sunet acut, lui Hood îi fu îngăduit să treacă de

punctul de control, printr-o poartă detectoare de metale. Un asistent al președintelui îl aștepta aici pentru a-l conduce în celula de criză, o încăpere avînd pereții acoperiți cu lambriuri de lemn.

Steve Burkow era deja acolo, la fel și impozantul șef al statului-major interarme, generalul VanZandt. Carol Lanning îi ținea locul secretarului de stat Av Lincoln, aflat într-o vizită în Japonia. Mai era de față și Marius Fox, noul director al CIA. Fox era un bărbat trecut de patruzeci de ani, de înălțime medie, nu foarte corpolent. Își purta părul negru tuns scurt și se îmbrăca întotdeauna foarte elegant. În buzunarul de la piept avea mereu o batistă de culoare deschisă, care nu reușea însă niciodată să-i lumineze privirea întunecată. Era genul de om căruia se vedea limpede că-i plăcea munca sa mai mult decît orice altceva.

„Dar e nou în funcție“, își zise Hood cinic. Era interesant de văzut cît timp avea să treacă pînă cînd Fox avea să se lase copleșit de birocrație și de tensiunea implicată de funcția sa.

În centrul încăperii puternic luminate se afla o masă lungă de conferințe, din lemn de mahon. Cîte un post telefonic securizat STU-3 și un monitor a cărui tastatură culisa de sub masă erau poziționate în dreptul fiecăruia dintre cele zece fotolii. Sistemul computerizat era autonom. Orice fel de date sau programe, chiar cele provenite de la Departamentul de Stat sau Departamentul Apărării, erau devirusate cu grijă înainte de a fi introduse în sistem. Pe pereți atîrnau hărți detaliind pozițiile trupelor Statelor Unite și ale altor țări pe glob; stegulețele colorate marcau posibilele zone de conflict. Stegulețele roșii indicau crize deja existente, iar cele verzi zonele cu potențial conflictual. În Spania nu fusese plasat nici un steguleț; doar în largul coastelor fusese înfipt unul verde. Se părea că schimbarea atitudinii administrației nu prevedea intervenția terestră a trupelor americane în regiune. Stegulețul verde din larg era, după toate probabilitățile, portavionul

trimis în scopul unei eventuale evacuări în caz de necesitate a oficialilor americani.

Nimeni din cei prezenţi nu apucă nici măcar să-l salute pe Hood, înainte ca preşedintele să-şi facă apariţia.

Preşedintele Michael Lawrence era înalt, iar statura, la fel ca vocea, îi dădea o alură foarte... prezidenţială. Lawrence deţinea acea rară combinaţie care îi e necesară unui lider adevărat, între farmec, carismă şi calm. Îşi purta părul ceva mai lung dat pe spate, iar rezonanţa glasului său, adăugată acestui aspect oarecum dramatic, îl făcea să semene cu Marc Antoniu, perorînd pe treptele senatului roman. Pe de altă parte însă, Michael Lawrence arăta cu mult mai obosit decît în ziua în care îşi preluase funcţia. Era tras la faţă, ochii îi erau încercănaţi, iar părul părea a fi argintiu, fiind mai mult alb decît încărunţit. Era o situaţie prin care treceau majoritatea preşedinţilor, deşi nu întotdeauna tensiunea funcţiei enorm de importante era aceea care îi îmbătrînea, ci conştiinţa faptului că vieţile unor oameni erau profund şi permanent afectate de fiecare decizie luată de ei. Acestor factori li se adăugau fluxul continuu de crize izbucnite în zori sau în miez de noapte, extenuantele călătorii peste hotare şi, în plus, ceea ce Liz Gordon numea „efectul posterităţii": dorinţa de a-şi asigura un loc confortabil, un rol pozitiv în cărţile de istorie, păstrînd totodată stima celor care îi aleseseră. Era o povară emoţională şi intelectuală uriaşă, cu care puţini dintre oameni ajungeau să se confrunte.

Preşedintele le mulţumi tuturor pentru prezenţă şi se aşeză. În vreme ce-şi turna o ceaşcă de cafea, îi prezentă lui Hood condoleanţe pentru moartea Marthei Mackall. Preşedintele deplînse pierderea unei tinere talentate, cu un mare viitor în diplomaţie, şi anunţă că încredinţase deja cuiva sarcina organizării unei slujbe comemorative discrete în memoria ei. Hood îi mulţumi. Preşedintele Lawrence se pricepea de minune la relaţiile cu oamenii şi, ceea ce era mai important, credea sincer în ceea ce spunea.

Apoi abordă fără nici o altă introducere criza curentă. Schimbarea de viteză era un alt lucru la care se pricepea de minune.

– Tocmai am încheiat o teleconferință cu vicepreședintele și cu ambasadorul Spaniei, *Señor* Garcia Abril, anunță președintele, care sorbi o gură de cafea înainte de a continua. După cum știți probabil cu toții, situația din Spania e foarte confuză din punct de vedere militar. Poliția a reușit să înăbușe unele revolte, ignorîndu-le însă cu totul pe altele. Carol, vrei să ne dai cîteva amănunte în această privință?

Lanning încuviință și își consultă însemnările înainte de a începe să vorbească:

– Poliția și armata au ignorat atacurile castilienilor împotriva altor grupări etnice, spuse ea. Bisericile din întreaga țară sînt literalmente asaltate de mii de oameni care vin să ceară adăpost preoților.

– Reușesc să facă față? întrebă Burkow.

– Au reușit, pînă în momentul în care mulțimea a devenit mult prea numeroasă în anumite locuri, răspunse ea, răsfoindu-și hîrtiile. Astfel de cazuri sînt parohia María Reina din Barcelona și Iglesia del Señor din Sevilla. Preoții s-au văzut nevoiți să blocheze ușile și să refuze accesul oricui altcuiva. În cîteva cazuri a fost chemată poliția pentru a risipi mulțimile care asaltau bisericile. Trebuie să adaug că astfel de solicitări au fost condamnate într-o declarație neoficială de către Vatican, deși în cursul zilei de azi urmează să emită o declarație publică prin care îndeamnă publicul să dea dovadă de „cumpătare și compasiune".

– Mulțumesc, rosti președintele. Se pare că Spania este condusă la ora aceasta de trei facțiuni diferite. După spusele ambasadorului Abril – care a fost foarte sincer în discuția pe care am avut-o – reprezentanții din parlament muncesc pe brînci în circumscripțiile lor electorale, cerîndu-le alegătorilor să-și vadă de treabă și să nu participe la nici un fel de conflict. Sînt dispuși să promită oamenilor orice, în schimbul

sprijinului pe care speră să-l obţină după soluţionarea crizei. Cu toţii sînt dornici să adune mase mari de votanţi, care ar putea fi folosite drept pîrghii în negocierile ce vor avea loc pentru formarea noului guvern.

– Vă referiţi la formarea unui nou guvern în cadrul sistemului actual? întrebă Lanning. Sau ar fi vorba de un guvern nou în cadrul unui regim cu totul schimbat?

– Ajung imediat şi acolo, spuse preşedintele. Prim-ministrul e practic lipsit de orice sprijin atît în parlament, cît şi din partea populaţiei. Se aşteaptă ca el să-şi depună demisia, într-o zi sau cel mult două. Abril spune că regele, care se află la reşedinţa sa din Barcelona, se va putea bizui pe sprijinul Bisericii şi al majorităţii populaţiei, cu excepţia castilienilor.

– Ceea ce înseamnă chiar mai puţin decît o majoritate cît de cît confortabilă, observă Burkow.

– Aproximativ patruzeci şi cinci la sută din totalul populaţiei, preciză preşedintele. Asta înseamnă că poziţia în care se află regele e destul de precară. Ni s-a spus că palatul său din Madrid e plin de soldaţi, dar nimeni nu ştie exact dacă aceştia au venit pentru a apăra palatul sau pentru a-l împiedica pe rege să vină în capitală.

– Sau şi una, şi alta, remarcă Lanning. Este ceea ce s-a întîmplat la Palatul de Iarnă, în momentul în care ţarul Nicolae a fost obligat să abdice.

– Se poate, zise preşedintele. Dar situaţia se înrăutăţeşte cu fiecare clipă. Paul... Bob Herbert şi Mike Rodgers mi-au transmis cele mai recente date privind armata. Vrei să le prezinţi tu?

Hood îşi încrucişă mîinile pe masă.

– Toată această tevatură pare a fi fost orchestrată de un general pe nume Rafael Amadori. Din informaţiile noastre rezultă că el a pus la cale aruncarea în aer a iahtului din Golful Biscaya, ceea ce a dus la moartea mai multor oameni de afaceri de primă importanţă, care conspirau, la rîndul lor, pentru răsturnarea guvernului. Tot el a fost, din cîte ştim,

responsabil de moartea deputatului Serrador. Cu acesta urma să se întîlnească Martha Mackall în dimineaţa cînd a fost asasinată.

Hood îşi plecă privirea, iar glasul îi scăzu în intensitate.

– Avem motive să credem că Serrador i-a întins o cursă, cu ajutorul celor de pe iaht.

– Bob Herbert spunea că încearcă să obţină o confirmare în acest sens, interveni preşedintele. Problema este următoarea: chiar dacă am descoperi cine din guvern a fost implicat în conspiraţie, restul guvernanţilor aleşi nu vor fi în stare să facă faţă situaţiei. Politica Statelor Unite şi a administraţiei noastre a fost întotdeauna aceea a neamestecului în treburile interne. Excepţiile de la această regulă, cum au fost cazurile Panama sau Grenada, s-au datorat unor raţiuni ce ţineau de siguranţa naţională. Problema în cazul Spaniei, care îi dă bătăi de cap generalului VanZandt, constă în calitatea acestei ţări, de membră a NATO. Ca urmare a acestei crize va avea loc, aproape sigur, o restructurare a guvernului. Nu ne putem permite însă să lăsăm un tiran să preia conducerea. Pe Franco l-am lăsat în pace numai fiindcă nu nutrea intenţii agresive faţă de ţările învecinate.

– A adoptat această politică numai fiindcă a asistat, de pe marginea terenului, la ceea ce le-am făcut lui Hitler şi lui Mussolini, îi atrase atenţia Burkow.

– Oricare i-ar fi fost motivaţiile, s-a ţinut deoparte şi bine a făcut, spuse preşedintele. De astă dată însă e posibil ca lucrurile să nu evolueze aşa. Domnule general VanZandt?

Înalt şi distins, ofiţerul de culoare deschise dosarul care se afla în faţa lui, pe masă.

– Am aici cîteva date despre cariera lui Amadori. S-a înrolat în urmă cu treizeci şi doi de ani şi a parcurs întreaga scară ierarhică. S-a aflat de partea celor drepţi – adică la stînga, din punct de vedere politic – în timpul încercării de lovitură de stat prin care extrema dreaptă urmărea răsturnarea de la putere a regelui, în 1981. A fost rănit în timpul acţiunii şi a

fost decorat pentru curajul de care a dat dovadă. Din momentul acela, ascensiunea lui a fost cu mult mai rapidă. Interesant mi se pare faptul că, deşi nu s-a opus niciodată deschis participării Spaniei la acţiunile NATO, nu a luat niciodată parte la manevrele comune ale forţelor aliate. În scrisorile adresate superiorilor săi s-a arătat favorabil unei politici de apărare naţională puternice, care să nu se bazeze pe sprijinul extern – „interferenţe externe" este expresia pe care a folosit-o. Cu toate acestea, în anii optzeci a purtat discuţii şi a fost contactat de ofiţeri din trupele sovietice. Potrivit informaţiilor furnizate de CIA, în 1982 s-a aflat în Afganistan, în calitate de observator.

– Cu siguranţă, lua lecţii privind oprimarea populaţiei, sugeră Carol Lanning.

– E posibil, replică VanZandt. În tot acest timp, Amadori a fost profund implicat în activitatea serviciilor secrete spaniole şi pare a-şi folosi călătoriile în străinătate pentru realizarea unor contacte utile. Numele său apare de două ori în rapoartele CIA privind interogarea unor spioni sovietici capturaţi.

– În ce context? întrebă Hood.

VanZandt aruncă o privire pe hîrtia imprimată din faţa sa.

– Prima oară, agentul capturat a declarat că l-a văzut pe Amadori întîlnindu-se cu un ofiţer sovietic. În cel de-al doilea caz, era persoana căreia trebuiau să-i fie raportate informaţiile care îl priveau pe un om de afaceri vest-german care încerca să cumpere un trust de presă spaniol.

– Aşadar, avem de-a face cu un individ familiarizat cu greşelile comise pe parcursul unei lovituri de stat eşuate, conchise preşedintele. Pe de altă parte, a studiat tacticile de luptă împotriva rebelilor, peste hotare. Pe parcursul întregii sale vieţi, a avut prilejul să realizeze diferite contacte menite să-i furnizeze informaţii, iar în prezent controlează, practic, armata spaniolă. Ambasadorul Abril se teme, iar eu înclin să-i dau dreptate, că siguranţa Franţei şi a Portugaliei ar putea fi ameninţată dacă Amadori ar ajunge la putere. În calitate de

lider al unei dictaturi militare, Amadori s-ar afla în poziția ideală, care i-ar permite să submineze guvernele ambelor țări și, cu timpul, chiar să trimită trupe peste graniță.

– Asta nu se va întîmpla atîta vreme cît mai există NATO, interveni VanZandt.

– Uiți, domnule general, că Amadori a orchestrat preluarea puterii astfel încît să pară o acțiune proguvernamentală, replică președintele. A îngăduit unei conspirații să-și pună în aplicare planul, iar apoi a strivit-o. Și, printr-o lovitură de maestru, a reușit să dea impresia că autoritățile statului sînt corupte, ceea ce-i va permite să le desființeze.

– Fie că va conduce personal Franța și Portugalia, fie că va instala acolo regimuri-marionetă, frîiele puterii vor fi în mîinile lui, observă gînditoare Lanning.

– Exact, spuse președintele. Ceea ce a reieșit din discuția mea cu vicepreședintele și cu ambasadorul Abril este certitudinea unei schimbări de guvern în Spania. În privința aceasta nu pot exista îndoieli. Am mai căzut însă de acord într-o privință: oricine poate să preia puterea în Spania, numai Amadori nu. Așadar, iată care e prima mea întrebare: avem destul timp la dispoziție și destui oameni la fața locului pentru a reuși să întoarcem opinia publică împotriva lui? Și, dacă nu, avem posibilitatea de a-i veni noi înșine de hac?

VanZandt clătină din cap și se lăsă pe spate în fotoliu.

– E o afacere murdară, domnule președinte, spuse el. O afacere murdară de tot...

– Și eu sînt de aceeași părere, domnule general, spuse președintele, vădit stînjenit. Dar, dacă nu cumva vreunul dintre voi are vreo altă idee, nu văd nici o altă cale de rezolvare a situației.

– Ce-ar fi să mai așteptăm? propuse directorul CIA Marius Fox. Acest Amadori și-ar putea rupe gîtul de unul singur. E posibil ca populația să nu-l sprijine.

– Toate informațiile ne indică o creștere a popularității sale, cu fiecare oră care trece, spuse președintele. E posibil să fie

din cauza faptului că îi ucide pe toți cei ce i se opun. Greșesc cumva, Paul?

Hood clătină din cap.

– Unul dintre oamenii mei a fost de față atunci cînd ai lui au executat aproximativ douăzeci de muncitori care păreau – atenție, doar *păreau* – că aveau intenția să se opună planurilor lui.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă Carol Lanning, vizibil îngrozită.

– În urmă cu cel mult o oră, răspunse Hood.

– Individul acesta posedă toate simptomele unui maniac cu tendințe de genocid, spuse ea.

– Nu știu dacă e sau nu așa, dar e o certitudine intenția lui de a prelua puterea în Spania, spuse Hood.

– La fel de sigur este și că sîntem hotărîți să-l oprim, adăugă președintele.

– Cum? interveni Burkow. Nu putem întreprinde nici o acțiune oficială. Paul, Marius, avem acolo destui oameni pe care să ne putem baza?

– Va trebui să-l întreb pe omul nostru de la Madrid, spuse Fox. Genul ăsta de afacere nu mai intră în atribuțiile noastre, de-o vreme încoace.

Burkow își întoarse privirea spre Hood. Președintele îl imită. Hood tăcu. În condițiile în care Fox părăsise linia întîi, știa ce avea să urmeze.

– Paul, echipa ta de intervenție se află deja în drum spre Spania, spuse președintele. Darrell McCaskey e la Madrid. Din cîte știu, colaborați cu un agent al Interpolului care s-a predat de curînd trupelor care au comis masacrul de la fabrică. Ce-mi poți spune despre femeia aceasta, Paul? Putem conta pe ea?

– S-a predat pentru a încerca să ajungă la Amadori, spuse Hood. Dar nu știm cum va proceda dacă și cînd va reuși să dea de urma generalului: va aduna informații sau va încerca să-l neutralizeze?

Hood se disprețui fiindcă folosise acest eufemism. Vorbeau, de fapt, despre un asasinat, o acțiune similară cu cea pe care o condamnaseră cu toții atunci cînd evocau moartea Marthei Mackall. Iar motivația era aceeași: politica. Într-adevăr, era o afacere murdară, ticăloasă, împuțită. Și-ar fi dorit ca în aceste clipe să se fi aflat alături de familia sa, nu în această încăpere.

– Cum se numește femeia de la Interpol? întrebă președintele.

– Maria Corneja, domnule președinte, răspunse Hood. Vă putem pune la dispoziție dosarul ei. A lucrat la Interpol, pe parcursul unui schimb de experiență, la începutul activității noastre. A învățat unele lucruri de la noi, iar noi am învățat altele datorită ei.

– Cum s-ar descurca doamna Corneja dacă ar avea sprijinul echipei de intervenție? vru să afle președintele.

– Nu știu, mărturisi Hood, cît se poate de sincer. Nici măcar nu-mi dau seama dacă nu cumva prezența oamenilor noștri nu ar încurca-o mai mult. E o ființă puternică și foarte independentă din fire.

– Încearcă să afli, Paul, îl sfătui președintele. Dar fii discret. Nimic din amănuntele discutate aici nu trebuie să treacă de perimetrul Centrului de Comandă.

– Am înțeles, rosti Hood.

Glasul îi era scăzut, iar intonația monotonă. Moralul îi era și mai scăzut. Nimeni altcineva nu se oferise să i se alăture.

Nu mai era un puștan, știuse dintotdeauna că avea să vină o vreme cînd i se va cere să pună în aplicare o operațiune clandestină ca aceasta, cînd va trebui să ordone echipei de intervenție sau vreunuia dintre oamenii săi să elimine un inamic. Acum însă, pus în fața faptului împlinit, era de-a dreptul îngrozit de idee. Nu dificultatea misiunii și nici faptul că Centrul de Comandă era de-acum singurul răspunzător de reușita ei îl îngrozeau. Succesul lor va însemna moartea unui om. Dacă dădeau greș, eșecul avea să-i urmărească toată

viața. Nu exista nici o cale de mijloc, prin care să iasă învingători, cu mîinile curate.

Carol Lanning părea să-și fi dat seama ce se petrecea în sufletul lui. Ea și Hood rămaseră așezați la masă, unul lîngă altul, după ce președintele și ceilalți părăsiră încăperea. Cu toții își luară rămas-bun de la Hood, dar nu mai adăugară nimic altceva. În definitiv, ce-ar mai fi fost de spus? Succes? Baftă? „Împușcă-l o dată și din partea mea?"

După ce încăperea se golise, Carol își puse mîna pe a lui Hood.

– Îmi pare rău, spuse ea. Știu că nu-i deloc distractiv să fii dezamăgit.

– Acesta să fie cuvîntul potrivit? întrebă Hood. Sau poate-ar trebui să spun „atras în cursă"?

– Hm. Crezi că mai știa și altcineva de planurile președintelui?

Hood clătină din cap.

– După ce vor fi părăsit Casa Albă, se vor grăbi cu toții să uite chiar și posibilitatea ca președintele să fi sugerat ceva de genul acesta. Așa cum a spus-o chiar el, de-acum e treaba Centrului de Comandă.

Clătină din nou din cap, înainte de a continua:

– Știi care-i partea cea mai urîtă? De-acum nici măcar nu mai poate exista scuza răzbunării. Cei care au ucis-o pe Martha sînt morți.

– Știu, spuse Carol. Dar n-a afirmat nimeni că munca noastră e neapărat una plină de dreptate.

– Nu, așa e.

Hood ar fi vrut să se ridice. Dar se simțea mult prea obosit și dezgustat de tot și de toate, iar cea mai simplă mișcare îi părea a cere un efort peste puterile sale.

– Dacă pot să fac ceva pentru tine, pe căi neoficiale, nu ezita să-mi spui, mai adăugă ea, strîngîndu-i încă o dată mîna și ridicîndu-se. Paul, e doar o misiune. Nu-ți poți permite să o privești altfel.

– Îţi mulţumesc, spuse Hood. Dar, dacă o voi duce la îndeplinire, n-am să fiu cu nimic mai bun decît Amadori.

– Ba da, Paul, vei fi mai bun decît el, surîse ea. Tu nu vei încerca niciodată să te amăgeşti că faptele tale au fost juste. Ci doar necesare.

Hood nu reuşea să distingă prea limpede care ar fi fost diferenţa, dar acum nu avea timp să încerce să afle. Fiindcă, indiferent dacă-i plăcea sau nu, avea de îndeplinit o misiune. Şi, în plus, va trebui să-i ajute pe cei din echipa de intervenţie, pe Aideen Marley şi pe Darrell McCaskey, să-şi ducă la îndeplinire partea ce le revenea în cadrul operaţiunii.

Se ridică încet şi părăsi încăperea, însoţind-o pe Carol. Ce ironie a sorţii! Odinioară, a conduce oraşul Los Angeles i se părea a fi extrem de dificil: tot ce făcea părea că lezează interesele cuiva, iar opinia publică era mereu cu ochii pe el. Acum ajunsese să lucreze în clandestinitate şi se simţea – atît în plan personal, cît şi profesional – mai singur decît ar fi crezut că era cu putinţă să se simtă cineva.

Nu mai ştia exact cine spusese că, pentru a-i conduce pe oameni, trebuie să le întorci spatele. În mod cert, avusese dreptate. Acesta era unul dintre motivele pentru care Michael Lawrence era preşedinte, iar el nu. Şi, totodată, acesta era motivul pentru care cineva ca Michael Lawrence *trebuia* să fie preşedinte.

Hood avea să îşi ducă la bun sfîrşit misiunea, de voie, de nevoie. Dar îşi jură că avea să fie cu adevărat pentru ultima oară. Aici, pe coridoarele Casei Albe – care îl umpluseră de respect în urmă cu mai puţin de-un ceas – îşi jură că, oricare avea să fie sfîrşitul acestei afaceri, avea să părăsească Centrul de Comandă. Şi avea să facă tot posibilul pentru a-şi recăpăta familia.

24

Marţi, ora 6 şi 50 de minute, San Sebastian, Spania

Liniştea din adormitul San Sebastian fusese brutal sfîşiată de zgomotul împuşcăturilor de la fabrica Ramirez.

Părintele Norberto rămăsese în apartamentul fratelui său multă vreme după ce poliţia venise să ridice trupul lui neînsufleţit. Rămăsese locului, îngenuncheat pe podeaua de lemn, rugîndu-se pentru sufletul fratelui său. Cînd auzise însă împuşcăturile, iar la scurtă vreme după aceea, strigătele din stradă – „*la fabrica, la fabrica*!“ – se ridicase şi se îndreptase în grabă spre biserica sa.

Traversînd cîmpul în drum spre St. Ignatius, Norberto zări elicopterele zburînd în cercuri pe deasupra fabricii. Dar nu era momentul să se întrebe ce căutau acestea acolo. Biserica era deja plină de mame, de copii şi de bătrîni. Curînd aveau să sosească şi pescarii, reveniţi la ţărm pentru a se asigura că familiile lor erau nevătămate. Trebuia să aibă grijă de aceşti oameni; pentru propriile răni avea să găsească timp mai tîrziu.

Sosirea lui Norberto fu întîmpinată de oamenii adunaţi în faţa bisericii cu strigăte de uşurare şi mulţumiri adresate cu glas tare lui Dumnezeu. Vreme de o clipă – care-i pătrunse pînă în adîncul sufletului –, simţi pentru oamenii aceştia iubirea şi compasiunea pe care Fiul Domnului o simţise pentru cei aflaţi în nevoie. Acest sentiment nu îi alină durerea, dar fu de-ajuns pentru a-i da puterea şi hotărîrea de a îndura ceea ce avea să-i fie dat.

Primul lucru pe care-l făcu părintele Norberto după sosire fu să zîmbească cald şi să le vorbească blînd celor adunaţi. Glasul lui domol avu darul de a-i linişti pe oameni, de a le potoli spaima. Îi conduse pe toţi înăuntru şi îi îndemnă să se aşeze în strane. Apoi, în timp ce aprindea lumînările de lîngă amvon, Norberto îl rugă pe „bunicul" José, un bărbat cu părul alb ca neaua, să-i conducă la locurile lor pe toţi cei care aveau să sosească între timp. Fostul căpitan de remorcher, un catolic fervent, acceptă însărcinarea cu umilinţă şi cu ochii cenuşii plini de strălucire.

Cînd lumînările fură aprinse, scăldînd biserica în lucirile lor dătătoare de linişte, preotul se îndreptă spre altar. Se rezemă de el o clipă, pentru a-şi aduna puterile. Apoi începu ritualul slujbei de dimineaţă, sperînd că înşiruirea cuvintelor familiare avea să le aducă în suflete alinarea şi o fărîmă din prezenţa Domnului. Norberto nădăjduia să găsească el însuşi un ajutor în propria-i suferinţă. Însă, pe măsură ce recita cuvintele liturghiei, găsi prea puţin pentru sine, cu excepţia bucuriei de a le putea dărui linişte celor din jur.

Cînd îşi încheie slujba, părintele Norberto se întoarse cu faţa către mulţimea care începuse să se foiască. Erau deja mai bine de o sută de oameni adunaţi în biserica mică şi întunecată. Căldura trupurilor lor, amestecată cu mirosul fricii, se făcea simţită ca o prezenţă malefică. Pe uşa deschisă pătrundea mirosul mării. Acesta îl inspiră pe părintele Norberto să le redea din Sfînta Scriptură un pasaj din Evanghelia după Matei.

Cu glas puternic, citi:

– „Iar El rosti: De ce vă e teamă, necredincioşilor? Apoi se ridică şi potoli vînturile şi furia mărilor; şi calmul se înstăpîni".

Cuvintele Evangheliei, laolaltă cu nevoia în care se aflau enoriaşii săi, îi dădură puteri noi preotului. Chiar şi după ce împuşcăturile încetaseră, tot mai mulţi oameni se îndreptaseră spre biserică, în căutarea unui reper în confuzia generală.

Părintele Norberto nu auzi ţîrîitul telefonului în micul oficiu alăturat. Spre deosebire de el, bunicul José îl sesiză. Bătrînul ridică receptorul, ascultă cîteva clipe, iar apoi porni în grabă către preot.

– Părinte, îi şopti José la ureche. Trebuie să veniţi. Repede... La telefon.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Norberto.

– E unul dintre asistenţii Superiorului-General Gonzalez de la Madrid, îl lămuri José. Vrea să vă vorbească.

Norberto îl privi lung, nevenindu-i să creadă, apoi întrebă:

– Eşti sigur că pe mine mă vrea?

José încuviinţă din cap. Uimit, Norberto se îndreptă spre amvon şi luă Biblia. I-o înmînă celui mai vîrstnic dintre enoriaşi şi îl rugă să citească celor adunaţi mai departe din Evanghelia după Matei, pînă cînd avea să se întoarcă. Apoi ieşi grăbit, întrebîndu-se ce treabă ar fi putut avea cu el conducătorul ordinului iezuit din Spania.

Norberto închise uşa oficiului şi se aşeză la vechiul său birou din lemn de stejar. Îşi frecă mîinile una de alta, iar apoi ridică receptorul.

Cel care îi telefonase se prezentă drept părintele Francisco. Tînărul prelat îl sunase pentru a-l anunţa că era rugat – nu i se poruncea, ci *era rugat* – să ajungă la Madrid cît mai curînd cu putinţă.

– Dar de ce? întrebă Norberto.

Ar fi trebuit să-i fie de-ajuns faptul că Superiorul-General Gonzalez îi solicitase prezenţa. Gonzalez era subordonat direct Papei, iar cuvintele sale aveau puterea autorităţii Vati-

canului. Însă, cînd era vorba de problemele ce priveau această provincie şi cei cinci mii de iezuiţi ai acesteia, Gonzalez prefera să se consulte cu vechiul său prieten, părintele Iglesias din Bilbao.

– Tot ce pot să vă spun e că vă roagă, pe dumneavoastră şi pe alţi cîţiva, să veniţi la Madrid, se auzi răspunsul.

– A fost chemat şi părintele Iglesias?

– Numele său nu figurează pe lista mea, anunţă sec interlocutorul. Un avion vă va aştepta la opt şi jumătate. E vorba de aeronava personală a Superiorului General. Pot să-i confirm prezenţa dumneavoastră la bord?

– Da, dacă aşa trebuie, răspunse Norberto.

– Aceasta este rugămintea Superiorului General, îl corectă amabil părintele Francisco.

În ciuda eufemismului ecleziastic utilizat, sensul frazei era acelaşi. Norberto încuviinţă, spunînd că avea să ajungă la timp la aerodrom. Interlocutorul său îi mulţumi politicos şi închise. Norberto reveni în biserică.

Luă Biblia din mîinile bunicului José şi continuă lectura pasajului din Evanghelia după Matei. Însă, deşi cuvintele-i erau pline de căldură, mintea şi sufletul părintelui Norberto erau în altă parte. Erau alături de fratele său şi de congregaţia pe care o păstorea. Cei mai mulţi membri ai ei se aflau aici, în stranele pline ori înşiruiţi de-a lungul zidurilor vechi. Norberto trebuia să decidă cine avea să-i ajute pe enoriaşi cît timp avea să lipsească. Era un lucru cu atît mai important, cu cît era posibil ca la fabrică să fi fost ucişi prieteni ori rude ale celor de aici... mai ales dacă lupta care se dăduse la fabrică nu avea să fie decît începutul. Dacă era să dea crezare spuselor lui Adolfo din noaptea trecută, ce era mai rău de-abia de acum avea să urmeze.

Cînd liniştea pogorî în sufletele ascultătorilor săi – după şapte ani de cînd îi păstorea, Norberto ajunsese să-şi cunoască îndeajuns de bine enoriaşii – preotul închise Biblia şi le vorbi, în cuvinte generale, despre necazurile şi suferinţa care

i-ar fi putut aştepta de-acum încolo. Le ceru să-şi deschidă inimile şi casele în faţa acelora care suferiseră o pierdere. Apoi îi anunţă că trebuia să plece la Madrid, pentru a discuta cu Superiorul General Gonzalez despre criza cu care se confrunta ţara. Le spuse că avea să plece chiar în acea dimineaţă, ceva mai tîrziu.

Anunţul îi făcu pe enoriaşi să amuţească. Ştia că oamenii se obişnuiseră ca autorităţile să-i abandoneze. Aşa se întîmplase de cînd se ştia: în copilărie, pe vremea lui Franco; mai tîrziu, în anii şaptezeci, cînd coastele Spaniei fuseseră jefuite de singura lor sursă de venit, peştii; după toate aparenţele, acelaşi lucru avea să se întîmple şi acum. Vestea că părintele Norberto avea să-i părăsească în vremuri de restrişte fu însă un adevărat şoc.

– Părinte Norberto, dar noi avem nevoie de dumneavoastră acum, spuse o tînără aşezată în primul rînd.

– Dragă Isabella, i se adresă Norberto, nu eu mi-am dorit să plec. Dar trebuie să ascult dorinţa Superiorului General.

– Părinte, fratele meu se afla la fabrică, insistă Isabella. Nu ştim nimic despre el. Mi-e teamă.

Norberto se apropie de tînăra femeie. Văzu cîtă suferinţă şi teamă se adunaseră în ochii ei şi se strădui să-i surîdă.

– Ştiu ce simţi, Isabella, spuse el. Ştiu, căci eu însumi mi-am pierdut fratele în noaptea aceasta.

Şocul veştii se oglindi în privirea tinerei femei.

– Părinte...

Zîmbetul lui Norberto rămase neschimbat, aducător de linişte.

– Dragul meu Adolfo a fost ucis azi-dimineaţă. Sper însă ca, mergînd la Madrid, să-i pot fi de ajutor Superiorului General în încercarea de a pune capăt măcelului ce s-a dezlănţuit în Spania.

Mîngîind obrazul Isabellei, adăugă:

– Poţi – vei încerca măcar – să fii tare, de dragul meu?

Isabella îi luă mîna într-a ei. Degetele îi tremurau şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

– N-am... N-am ştiut despre Dolfo, spuse ea încet. Îmi pare foarte rău. Voi încerca să fiu tare.

– Încearcă să fii tare pentru tine însăţi, nu pentru mine, o sfătui Norberto.

Ridică ochii şi întîlni privirile pline de teamă ale celor tineri şi bătrîni, deopotrivă.

– Vreau să fiţi cu toţii cît mai tari cu putinţă, să vă ajutaţi unii pe alţii.

Se întoarse apoi către bunicul José, care se alăturase mulţimii înşirate pe lîngă perete. Îl rugă pe bătrînul marinar să-i ţină locul, în calitate de „înlocuitor de preot“, pînă cînd avea să se întoarcă, citind din Biblie şi stînd de vorbă cu oamenii despre necazurile lor. Îi venise ideea chiar în clipa aceea, iar bătrînul fu vădit încîntat. Bunicul José îi mulţumi, cu o umilinţă recunoscătoare. Norberto îi mulţumi la rîndul său şi se adresă din nou iubiţilor săi enoriaşi.

– Ne aşteaptă vremuri grele, le spuse el. Însă, oriunde m-aş afla, la San Sebastian sau la Madrid, voi fi alături de voi pentru a le înfrunta – cu credinţă, speranţă şi curaj.

– Amin, părinte, rosti cu voce puternică Isabella.

Congregaţia se făcu ecoul cuvintelor ei, într-un singur glas care umplu spaţiul îngust al micuţei biserici. Deşi Norberto continua să zîmbească, în ochi i se iviseră lacrimi. Dar nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie, de mîndrie. Aici, în faţa ochilor săi, se afla ceva ce generalii şi politicienii nu aveau să obţină niciodată, oricît de mult sînge ar fi vărsat: dovada încrederii şi iubirii unor oameni buni. Privindu-le chipurile, Norberto se gîndi că Adolfo nu murise în zadar. Moartea lui reuşise să adune laolaltă congregaţia, le dăduse oamenilor puterea de a îndura.

Norberto părăsi biserica, însoţit de urările de bine şi de rugăciunile enoriaşilor. Ieşind în lumina caldă a dimineţii şi îndreptîndu-se spre oficiu, nu reuşi să-şi alunge din minte un

gînd: cît de mult s-ar fi amuzat Adolfo, dacă ar fi asistat la cele ce se întîmplaseră aici! Cum ar mai fi rîs, la gîndul că el, un necredincios, şi nu Norberto, fusese cel care reuşise să unească şi să dea speranţă congregaţiei înspăimîntate.

Norberto se întrebă dacă nu cumva Dumnezeu hărăzise această potrivire sfîntă a lucrurilor, îngăduindu-i astfel lui Adolfo să-şi răscumpere păcatul de moarte. Preotul nu avea nici un motiv să creadă una ca asta, nici un argument teologic. Şi totuşi, după cum se dovedise în această dimineaţă, speranţa se putea dovedi un far călăuzitor.

„Poate că, în anumite împrejurări, speranţa poate deveni chiar unicul far călăuzitor, singura rază de lumină, îşi zise el.“

25

Marţi, ora 8 şi 6 minute, Madrid, Spania

După ce se asigurară că în perimetrul fabricii nu se mai afla nici un om înarmat, soldaţii îi aliniară pe cei treizeci şi şase de muncitori supravieţuitori şi începură să le verifice actele de identitate. Urmărindu-i pe soldaţii care alegeau din mulţime anumiţi oameni, Maria realiză că liderii *familiei* rămăseseră cu toţii în viaţă. Paznicul de la poarta fabricii şi alţi posibili informatori furnizaseră informaţii precise, poate chiar şi fotografii. Amadori avea de-acum la dispoziţie întreaga conducere a *familiei*, putînd astfel să regizeze un proces spectaculos. Avea să arate naţiunii şi lumii întregi cum aceşti spanioli complotaseră împotriva concetăţenilor lor. El avea să pozeze în salvator al patriei, cel care reinstaurase ordinea într-un haos atotcuprinzător. După toate probabilităţile, cei care fuseseră împuşcaţi nu aveau nici o vină. Dacă ar fi rămas în viaţă, s-ar fi putut apăra, demonstrînd că nu aveau nici o legătură cu activităţile *familiei*. Morţi, puteau fi orice-ar fi dorit Amadori să fie. Grija cu care generalul plănuise pînă şi această acţiune de importanţă minoră era dătătoare de fiori.

Muncitorii ale căror nume figurau pe lista soldaților fură duși pe acoperiș. Prizonierii fură urcați într-unul dintre elicoptere și transportați la micul aeroport de lîngă Bilbao. Aici, cei cincisprezece muncitori arestați și Maria fură închiși într-un hangar, sub pază armată.

Juan și Ferdinand se numărau și ei printre prizonieri. Erau legați cobză. Nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvînt și nu-i adresă femeii măcar o privire. Maria spera că nu era suspectată de a fi înscenat totul, pentru a aranja capturarea lor.

Dar nu avea cum să-i convingă acum de acest lucru. Timpul și faptele aveau să-i dovedească nevinovăția. Se bucură că reușise să ajungă aici. În momentul în care se predase soldaților, Maria nu avea nici cea mai mică idee în privința locului unde aveau să fie duși prizonierii. Se apropiase de hală cu mîinile ridicate, sperînd că soldații aveau să ezite înainte de a deschide focul asupra unei femei. Maria avusese destule experiențe triste în relațiile cu bărbații, dar nu se înșelase niciodată în privința orgoliului bărbaților spanioli. De îndată ce prezența ei fusese remarcată – ajunsese la jumătatea drumului dintre parcare și intrarea în hală – i se ordonase să rămînă pe loc. Doi soldați se apropiaseră în fugă. Unul dintre ei o percheziționase, vădit entuziasmat de ceea ce făcea, în timp ce ea îi anunța că dorea să discute cu generalul Amadori. Nu prea știa ce anume avea să-i spună, dacă dorința avea să-i fie îndeplinită, dar avea destul timp să se gîndească pe parcurs. Faptul că femeia cunoștea numele generalului îi luase prin surprindere pe soldați. Nu o trataseră cu mai multă blîndețe, dar măcar se abținuseră de la orice abuz, în cele ce urmaseră.

Prizonierii stăteau adunați laolaltă, într-un colț al hangarului. Unii fumau, alții își îngrijeau zgîrieturile, așteptînd să vadă dacă aveau să fie duși undeva, sau dacă avea să vină cineva să îi interogheze. Un avion de marfă venit de la Madrid ateriză curînd, iar grupul de prizonieri fu condus pe pistă și urcat la bord.

Zborul pînă la Madrid durǎ mai puţin de cincizeci de minute. Cît timp se ocupară de rănile mai grave ale prizonierilor, soldaţii tăcură, iar cei arestaţi nu le adresară, la rîndul lor, nici un cuvînt. Aşezată pe unul dintre cele douăzeci şi patru de locuri ale cabinei, Maria privea prin hublou alternanţa colorată a fermelor şi localităţilor, construind în gînd diverse scenarii. Avea să refuze să discute cu oricine altcineva decît Amadori, care avea să accepte să o primească, deoarece – spera ea – generalul avea să fie interesat în ce măsură serviciile secrete erau la curent cu crimele sale. Poate că aveau să reuşească să ajungă la o înţelegere prin care să îi restrîngă ambiţiile la o simplă participare în noul guvern.

Pe de altă parte, se gîndi ea, era foarte posibil ca generalului să nu-i pese de părerea altora despre faptele sale. Indiferent dacă ambiţia sa era să conducă o Castilie independentă sau întreaga Spanie, un lucru era cert: armele erau în mîinile lui, iar contextul împrejurărilor îi era favorabil. Putea să îi interogheze pe membrii *familiei*, pentru a le stoarce informaţii, dar putea şi să îi folosească pe post de ostatici.

Mai exista o posibilitate care se cuvenea să fie luată în considerare: discutînd cu Maria, Amadori şi-ar fi putut alimenta ambiţiile şi orgoliul. Ideea unei ameninţări l-ar fi putut provoca, determinîndu-l să-şi întărească defensiva şi să devină chiar mai agresiv decît fusese pînă în prezent. La urma urmei, era spaniol şi, în consecinţă, orgolios.

Aeronava rulă pînă într-o margine pustie a pistei; ironie a sorţii, era foarte aproape de locul din care decolaseră spre San Sebastian în urmă cu mai puţin de o jumătate de zi. Două camioane acoperite cu prelate aşteptau aici sosirea avionului. În depărtare, Maria zări grupuri agitate de soldaţi, printre jeepuri şi elicoptere. Din momentul plecării sale şi a lui Aideen, aeroportul Barajas părea a se fi transformat într-o bază pentru raiduri militare. Din punct de vedere tactic, era o ipoteză valabilă. De-aici, orice loc din Spania se afla la mai puţin de-o oră distanţă.

Maria simți un nod în stomac la gîndul că avalanșa care se pornise nu avea să mai poată fi oprită. Cu siguranță, nu, dacă creierul întregii operațiuni nu avea să fie distrus. În acest caz, singura întrebare care-i veni în minte Mariei era: mai putea fi oare oprit generalul Amadori? Și dacă da, cum?

Prizonierii fură urcați în camioane, cîte opt, se așezară unii în fața celorlalți pe băncile de lemn, iar convoiul porni către centrul capitalei. Patru paznici înarmați urcară în fiecare din cele două camioane, plasîndu-se, cîte doi, la capetele cabinei. Erau înarmați cu pistoale și baionete. Pe autostradă, traficul era neobișnuit de aerisit însă, pe măsură ce se apropiau de centrul Madridului, puteau fi zărite tot mai multe vehicule militare. Circulația era dificilă, mai ales în preajma clădirilor guvernamentale și a centrelor de comunicații. Maria se întrebă care era rostul atîtor soldați: urmăreau să interzică accesul înăuntru, sau să-i împiedice pe cei aflați acolo să iasă?

Micul convoi anonim înaintă pe Calle de Bailén, apoi se opri. Șoferul primului camion avu un scurt schimb de replici cu o santinelă, iar pe urmă convoiul se puse din nou în mișcare. Maria se aplecă în față, încercînd să vadă mai bine afară, iar unul dintre paznici îi porunci să-și reia locul. Dar ea apucase să vadă destul. Camioanele ajunseseră la Palacio Real, palatul regal.

Palatul fusese înălțat în 1762, pe vechiul amplasament al unei fortărețe maure din secolul al nouălea. După alungarea maurilor, fortăreața fusese distrusă și în locul ei fusese ridicat un castel măreț. Acesta arsese în noaptea de Crăciun a anului 1734 și pe locul său fusese construit noul palat. Mai mult ca oricare alt loc din Spania – considerat sfînt de către unii – acesta simboliza distrugerea invadatorilor și edificarea Spaniei moderne. Amplasarea catedralei Nuestra Señora de la Almudena la sud de palat completa sacralitatea simbolică a acestui tărîm.

Avînd patru etaje și fiind clădit din granit alb din Sierra de Guadarrama, superbul edificiu se înalță pe coasta numită „balconul Madridului“, o colină la poalele căreia șerpuiește

rîul Manzanares. De aici priveliştea spre nord şi spre vest e de-a dreptul spectaculoasă.

Generalul Amadori părea să iubească luxul. Reşedinţa regelui nu era aici, ci la Palacio de la Zarzuela din El Pardo, la periferia nordică a oraşului. Maria se întrebă dacă regele era acolo, curioasă să ştie ce gîndea acesta despre tot ce se întîmpla în ţară. O senzaţie acută de *déjà-vu* o cuprinse atunci cînd se gîndi la monarh şi la tînăra sa familie, închişi în încăperile unui vechi castel – asta, în cel mai fericit caz. De cîte ori şi în cîte ţări se derulase un scenariu asemănător? Fie că era vorba de tirani sau de monarhi constituţionali, de regi decapitaţi ori numai siliţi să abdice, povestea aceasta, cea mai veche din lume, se repeta.

Se simţi cuprinsă de dezgust la acest gînd şi se gîndi că, măcar de această dată, povestea merita un sfîrşit fericit.

Fură conduşi după colţul incintei palatului, către Plaza de la Armería. În locul obişnuitelor cozi formate de turiştii care doreau să viziteze palatul, uriaşa curte era plină de soldaţi. Unii dintre ei făceau instrucţie, în vreme ce alţii îşi ocupaseră deja posturile încredinţate, păzind cele două duzini de intrări în palat. Camioanele opriră în dreptul unei intrări înguste, cu uşi duble, situate sub un balcon. Prizonierii coborîră din camioane şi fură conduşi în interiorul clădirii. Străbătură un coridor lung şi se opriră sub treptele scării principale, în centrul palatului. O uşă se deschise şi Maria, care se afla chiar în capătul rîndului, aruncă o privire înăuntru.

„Bineînţeles", îşi zise ea. Se aflau în dreptul magnificei Săli a Halebardierilor. Armele somptuos decorate fuseseră adunate de pe pereţi, iar sala fusese preschimbată într-un centru de detenţie. O duzină de paznici erau înşiraţi de-a lungul peretelui opus şi aproximativ trei sute de oameni erau aşezaţi pe parchetul sălii. Maria observă prezenţa mai multor femei şi copii printre aceştia. Dincolo de această încăpere se afla inima palatului regal: sala tronului. Doi paznici erau postaţi de-o parte şi de cealaltă a uşii care dădea spre aceasta. Maria nu se îndoi nici măcar pentru o clipă: dincolo de uşa aceea

închisă îşi stabilise cartierul general Amadori. O altă certitudine îşi făcu loc în mintea Mariei: nu doar vanitatea îl determinase pe general să aleagă acest loc; nici o forţă exterioară nu putea să lanseze un atac împotriva generalului dacă nu trecea de prizonieri. Deţinuţii alcătuiau un scut uman cît se poate de eficient.

Un sergent îşi făcu apariţia în pragul uşii şi ordonă grupului nou-veniţilor să intre. Rîndul începu să se mişte. Cînd ajunse în dreptul uşii, Maria se opri şi se întoarse către sergent.

– Trebuie să-l văd imediat pe general, spuse ea. Am informaţii importante pentru el.

– Are să-ţi vină rîndul să ne spui tot ce ştii, rînji lubric sergentul cel uscăţiv. Şi poate c-ai să vrei şi tu să ne mulţumeşti pentru asta, în felul tău.

O apucă de braţ chiar deasupra cotului şi o împinse. Maria făcu un pas înainte pentru a-şi recăpăta echilibrul. Prelungindu-şi mişcarea, se întoarse şi izbi cu putere cu muchia mîinii drepte peste degetele sergentului. Şocul loviturii îl determină pe acesta să-i dea drumul. Scurtul răgaz îi fu de-ajuns Mariei. Strîngînd în pumn degetele sergentului, se întoarse, ajungînd faţă în faţă cu acesta. Concomitent, îşi răsuci pumnul în sus, înclinînd vîrfurile degetelor captive către cot. Încheieturile pocniră zgomotos, plesnind. El urlă de durere, în vreme ce mîna stîngă a Mariei şerpui discret în jos şi-i smulse din teaca de la centură revolverul de 9 mm. Apoi dădu drumul degetelor frînte, îl apucă de păr pe sergent şi-l smuci către sine, înfigîndu-i ţeava revolverului sub ureche. Fruntea bărbatului se afla la nivelul bărbiei ei, iar genunchii lui tremurau vizibil.

Toată această manevră durase mai puţin de trei secunde. Doi dintre soldaţii aflaţi pe hol porniră spre ea. Dar Maria se dădu înapoi cîţiva paşi, lipindu-se cu spatele de tocul uşii, folosind drept scut trupul sergentului. Cei doi soldaţi nu puteau pune mîna pe ea fără a risca să-l ucidă pe sergent.

– Opriţi-vă! le strigă ea soldaţilor.

Aceştia se supuseră.

Prizonierii care veneau în urma Mariei se opriră, asistînd neîncrezători la cele ce se petreceau. Juan se număra printre aceştia. Cîţiva izbucniră în urale. Juan părea a nu şti ce să mai creadă.

– Acum mă poţi asculta cu atenţie sau, dacă nu vrei, am să-ţi curăţ niţel urechile, îi spuse Maria sergentului.

– Am... am să te-ascult, bîigui acesta.

– Bun, continuă ea. Vreau să stau de vorbă cu cineva din subordinea directă a generalului.

Minţea. De fapt, voia să-l întîlnească chiar pe general. Dar, dacă ar fi solicitat direct acest lucru, ştia că nu l-ar fi obţinut. Trebuia să ofere cuiva informaţii mai multe decît ar fi putut persoana respectivă să deţină, astfel încît o audienţă la forul ierarhic superior să devină imperios necesară.

O uşă laterală se deschise pe coridor, la cîţiva metri distanţă. Un căpitan tînăr, cu părul blond şi cîrlionţat, îşi făcu apariţia din încăperea situată la celălalt capăt al zonei de detenţie. Expresia de pe chipul său se schimbă rapid din uimire în iritare, iar apoi în furie. Porni cu paşi apăsaţi în direcţia Mariei. La şold avea un revolver calibrul 38.

Maria îl privi în ochi. Ochii lui verzi îi înfruntară privirea. Ea se hotărî să nu spună nimic deocamdată. Situaţiile care implicau luarea de ostatici necesitau o strategie a negocierilor opusă celei din şah: aici, cel care efectua prima mutare era în dezavantaj. Chiar şi intonaţia vocii era de-ajuns pentru a furniza părţii adverse un minimum de informaţii privind nivelul de încredere în sine. Adeseori, era destul chiar şi atît pentru ca adversarul să ştie dacă erai gata să tragi, dacă erai dispus să negociezi sau doar încercai să cîştigi timp pentru a-ţi calcula următoarea mutare.

Uniforma cafenie a ofiţerului era călcată impecabil şi curată. Cizmele negre îi luceau, iar călcîiele îi pocneau sec la fiecare pas. Părul îi era pieptănat cu grijă; era proaspăt băr-

bierit. Era limpede că avea de-a face cu un ofițer obișnuit cu munca de birou. S-ar fi mirat să dețină cîtuși de puțin experiență în ceea ce privea tacticile de război, chiar și una căpătată în urma aplicațiilor de simulare. Acesta se putea dovedi un avantaj pentru ea: mai mult ca sigur, individul nu avea să ia nici o decizie importantă fără să consulte un ofițer superior.

– Ia te uită, rosti el. Cineva refuză să coopereze.

Avea o voce foarte puternică. Maria îi urmări din priviri mîna. Nu credea că avea să-și apuce arma. Cu siguranță nu, dacă era, într-adevăr, un ofițer de intendență care nu avusese niciodată ocazia să apese pe trăgaci, privindu-l în ochi pe cel țintit. Pe de altă parte, era posibil să fie dornic să-i impresioneze pe soldați și pe prizonieri deopotrivă, oferindu-le o lecție. Dacă se dovedea că acestea îi erau intențiile, avea să-l împuște și apoi să se îndrepte spre casa scărilor.

– Dimpotrivă, domnule căpitan, replică Maria.

– Explică-te, ceru el ferm.

Îi despărțeau mai puțin de trei metri.

– Lucrez la Interpol, spuse ea. Am în buzunar legitimația. Lucram sub acoperire și am fost arestată întîmplător laolaltă cu membrii *familiei*.

– În ce problemă lucrai sub acoperire? întrebă el.

– Cazul Adolfo Alcazar, veni răspunsul. Cel care a distrus iahtul. A fost ucis azi-dimineață. Eram pe urmele ucigașilor lui în momentul în care am fost arestată.

Tot ce afirmase pînă în prezent era perfect adevărat. Omisese un singur lucru: că încerca, de fapt, să obțină informații despre Amadori.

Maria articulase limpede, cu glas tare, fiecare cuvînt și, așa cum intenționase, Juan auzise totul, la rîndul său.

– *El traidor!* strigă el, scuipînd cu dispreț. Trădătoareo!

Ofițerul făcu un semn unui soldat, care îl lovi pe Juan la baza șirei spinării cu patul puștii. Juan icni și se cocoșă sub puterea loviturii. Maria nici nu clipi. Căpitanul era cu ochii pe ea.

– Ştiu însă mult mai multe lucruri, continuă Maria.

Căpitanul se opri la un metru distanţă de ea. O măsură din cap pînă în picioare, fără să scoată vreo vorbă.

– Domnule căpitan, am să-i dau drumul sergentului şi am să-i înapoiez arma, rosti ea calm. Apoi vreau să mă ascultaţi.

Maria nu-i lăsă ofiţerului răgaz să se gîndească. Coborî ţeava armei, îl împinse deoparte pe sergent şi îi întinse pistolul, ţinîndu-l de ţeavă. Ofiţerul îi făcu semn acestuia să accepte. Sergentul luă arma şi, după ce ezită o clipă, o puse înapoi în toc.

Căpitanul nu-şi desprinsese ochii de la Maria.

– Vino cu mine, spuse el.

Stratagema funcţionase! Căpitanul se întoarse, iar Maria îl urmă, către biroul din care ieşise. Reuşise să avanseze încă un pas pe scara ierarhică. Intrară în Sala Coloanelor. Aici tocmai se instalau birouri, computere şi telefoane. Încăperea largă era pe cale de a fi preschimbată într-un centru de comandă. De cum îi trecură pragul, căpitanul se întoarse şi i se adresă Mariei.

– Ai avut nevoie de mult curaj pentru a face ceea ce ai făcut, spuse el.

– N-aveam de ales, trebuia să o fac, pentru reuşita misiunii, replică ea. Nu-mi pot permite să fiu oprită.

– Cum te numeşti?

– Maria Corneja, răspunse ea.

– Auzisem că individul care a plasat bomba a fost omorît, spuse ofiţerul. Cine l-a ucis?

– Unii membri ai *familiei*, răspunse ea, ridicînd din umeri. Dar asta n-are importanţă. Important e că nu au acţionat singuri.

– Ce vrei să spui?

– Se bucură de sprijinul Statelor Unite, minţi ea. Cunosc nume şi detalii din planurile lor viitoare.

– Spune-mi, ceru el.

– Am să vă spun atunci cînd îi voi spune și generalului, replică ea.

Căpitanul se încruntă.

– Nu te juca cu mine. Aș putea să te dau pe mîna echipei mele de interogatori și pînă la urmă tot aș obține informațiile, chiar dacă ai refuza să vorbești.

– Se poate, spuse ea. Dar ați pierde un aliat prețios. Și, la urma urmei, de ce sînteți atît de sigur că ați obține la timp informațiile?

Încruntarea nu se șterse de pe chipul lui, cît timp analiză în minte cele auzite. Brusc, se hotărî. Făcu semn unuia dintre soldații care cărau scaune, iar acesta se apropie în fugă, pocni din călcîie și salută.

– Fii cu ochii pe ea, îi ordonă căpitanul.

– Am înțeles, spuse scurt tînărul soldat.

Căpitanul părăsi încăperea. Maria își aprinse o țigară și îi oferi una și soldatului. Acesta refuză respectuos. Trăgînd în piept fumul, Maria se gîndi la opțiunile care îi rămîneau dacă tînărul căpitan se întorcea cu un răspuns negativ din partea generalului. Nu avea decît una singură: să încerce să fugă. Să-i transmită cumva lui Luis locul unde se ascundea nebunul care voia să fie rege. Iar apoi să spere că avea să se găsească cineva care să vină aici și să-l oblige să coboare de pe tron.

Să *încerce* să fugă, își zise ea. Să-i transmită *cumva* lui Luis... Să *spere* că avea să vină cineva... Erau cam multe variabile în această ecuație. Prea multe, într-o chestiune de care atîrna soarta unei națiuni întregi.

Se întrebă ce șanse avea să pună mîna pe arma căpitanului, să își croiască drum prin zona de detenție, să forțeze intrarea în sala tronului și să-i tragă un glonț în frunte lui Amadori.

„Nu prea mari", conchise ea. Nu în condițiile date, cu douăzeci de soldați aflați între ea și intrarea în sala tronului. Trebuia, într-un fel sau altul, să pătrundă acolo fără scandal și să stea de vorbă cu generalul. Să găsească ceva de spus care

să-i încetinească acţiunile. Apoi trebuia să se întoarcă la Luis şi să găsească împreună o cale de a-l opri pe ticălos.

Căpitanul reveni înainte ca Maria să fi apucat să-şi termine ţigara. Se opri în pragul Sălii Coloanelor. Îi zîmbi cald, iar Maria ştiu că învinsese.

– Vino cu mine, Maria, rosti el. Ai obţinut audienţa dorită.

Maria îi mulţumi – „mulţumeşte întotdeauna mesagerilor, în cazul în care vei avea nevoie de ei mai tîrziu“ – şi îşi ridică piciorul. Strivi ţigara sub talpa pantofului şi, apropiindu-se de căpitan, vîrî mucul stins înapoi în pachetul de ţigări. El asistă uimit la acest ritual.

– E un obicei pe care l-am deprins în munca de teren, explică ea.

– „Nu risipi nimic“? întrebă el. Sau: „Evită să provoci un incendiu care ar putea să atragă atenţia asupra ta“?

– Nici una, nici alta, îi răspunse ea. „Nu lăsa urme. Nu se ştie niciodată cine le-ar putea găsi“.

– Aha, făcu căpitanul, dînd din cap a înţelegere.

Maria îi întoarse zîmbetul, dar veselia ei avea cu totul alte motive decît ar fi putut crede căpitanul. Îl supusese pe acesta unui test pe care nu reuşise să-l treacă. Îi sugerase că tehnicile de infiltrare îi erau familiare, că ştia mai multe decît spunea, şi totuşi, căpitanul îi înghiţise toate minciunile. Nu ezitase nici măcar un moment, pentru a o cerceta mai îndeaproape. Era limpede că avea să o conducă direct la general.

Poate că planul lui Amadori nu era chiar atît de perfect. Poate că generalul săvîrşise şi unele greşeli. Cu puţin noroc, Maria avea să le descopere.

Iar apoi, într-un fel sau altul, avea să scape de aici şi avea să transmită ceea ce aflase.

26

Marți, ora 8 și 11 minute, Zaragoza, Spania

Aeronava de transport de tip C-141B ateriză greoaie pe pista cea mai lungă a bazei Forțelor Aeriene de la Zaragoza, cea mai mare dintre bazele NATO din Spania. Cele patru reactoare de tip Whitney-Pratt vuiră adînc atunci cînd avionul își încetă rularea. Avionul făcuse o escală pentru a se alimenta cu combustibil la baza NATO din Islanda, înainte de a parcurge ultima etapă a unei călătorii de opt ore, pe parcursul căreia vîntul fusese tot timpul potrivnic.

Pe tot timpul zborului, colonelul August și echipa sa de intervenție fuseseră ținuți la curent cu evoluția situației din Spania de către Mike Rodgers. Acesta le transmisese și un rezumat al discuției care avusese loc la Casa Albă. Rodgers îi anunțase că echipa de intervenție avea să primească ordinele privitoare la generalul Amadori de la Darrell McCaskey. Transmiterea ordinelor prin viu grai nu se datora atît precauției, cît unei vechi tradiții din cadrul forțelor de elită: atunci cînd o echipă este trimisă să execute o misiune periculoasă, cel care dă ordinul trebuie să-l privească în ochi pe li-

derul echipei. Un comandant care nu avea curajul de a face acest lucru nu avea nici căderea să trimită pe nimeni să înfrunte primejdia.

Colonelul August petrecuse cîteva ore citind dosarul pregătit de NATO cu privire la generalul Amadori. Deşi acesta nu participase niciodată la manevrele NATO, deţinea un rang înalt în ierarhia militară a unei naţiuni aliate şi, în consecinţă, exista un dosar succint, dar complet, cu privire la activitatea sa.

Rafael Leoncio Amadori crescuse la Burgos, capitala istorică a Castiliei şi locul unde era îngropat eroul legendar al Spaniei, Cidul. Se înrolase în forţele armate în 1966, la douăzeci de ani. După patru ani, fusese transferat în garda personală a lui Francisco Franco, ca urmare a prieteniei de lungă durată ce se legase între dictator şi tatăl lui Amadori, Jaime, care era cizmarul Generalissimului. La vremea cînd fusese avansat locotenent, în 1972, Amadori devenise unul dintre oamenii-cheie ai serviciului de contraspionaj al lui Franco. Aici avea să-l întîlnească pe Antonio Aguirre, cu zece ani mai vîrstnic decît el, cel care avea să-i devină aghiotant principal şi cel mai de încredere consilier. În acel moment, Aguirre era consilierul lui Franco pentru problemele interne.

Odată ajuns în cercul restrîns al apropiaţilor dictatorului, Amadori căpătase răspunderea descoperirii şi eliminării inamicilor regimului. După moartea lui Franco, în 1975, revenise în armată. Cu toate acestea, experienţa anilor petrecuţi în serviciile secrete nu avea să fie irosită. Avansase rapid, mai rapid decît l-ar fi îndreptăţit realizările sale profesionale. Intuiţia îi şopti lui August că această promovare rapidă se datora datelor compromiţătoare pe care le deţinea, cu privire la toţi cei care l-ar fi putut ajuta să avanseze, ori i-ar fi putut pune beţe în roate.

August era convins că, dacă în Spania era pe cale a se declanşa o lovitură de stat – şi, după toate aparenţele, aceas-

ta era realitatea – ea nu fusese pregătită peste noapte. Asemenea puştilor americani care visează să devină preşedinţi ai Statelor Unite, Amadori crescuse cu visul de a deveni un nou Franco.

August pornise spre Spania însoţit de şase dintre membrii echipei de intervenţie. Datorită evoluţiilor recente din Cuba, care ar fi putut necesita o prezenţă la faţa locului pentru strîngerea de informaţii, un contingent al echipei de intervenţie rămăsese acasă, sub comanda sergentului Chick Grey. Acesta era un comandant capabil şi extrem de inteligent, care avea toate şansele să obţină foarte curînd tresele de locotenent.

Secundul lui August în misiunea din Spania avea să fie caporalul Pat Prementine. Expert în tactica de infanterie, acesta se făcuse remarcat în cursul operaţiunii de salvare a lui Mike Rodgers şi a echipei sale, în Valea Bekaa din Liban. Prementine avea toate calităţile necesare pentru a prelua comanda în cazul în care August ar fi păţit ceva. Soldaţii Walter Pupshaw, Sondra DeVonne, David George şi Jason Scott se descurcaseră şi ei foarte bine în misiunea din Liban, ca şi în cursul operaţiunilor precedente. Expertul în comunicaţii al echipei, Ishi Honda, făcea şi el parte din echipa de acum a lui August, care, la fel ca şi predecesorul său, locotenent-colonelul Charles Squires, n-ar fi plecat nicăieri fără acest radio-operator de elită.

Înaintea aterizării, membrii echipei de intervenţie îşi schimbară uniformele cu haine civile. La baza Forţelor Aeriene fură aşteptaţi de un elicopter fără însemne distinctive, aparţinînd Interpolului, care îi transportă fără întîrziere la aeroportul din Madrid. Îşi purtau uniformele şi echipamentul în rucsaci supradimensionaţi. La aeroport urcară în două furgonete şi fură conduşi la biroul lui Luis García de la Vega. Aici fură întîmpinaţi de Darrell McCaskey, care aştepta întoarcerea dintr-o clipă într-alta a lui Aideen Marley.

McCaskey şi August se retraseră în biroul unui agent plecat în misiune. McCaskey reuşise să facă rost de un ibric de cafea şi îl adusese cu sine.

– Mă bucur să te văd, spuse McCaskey, închizînd uşa.

– Şi eu mă bucur să te găsesc sănătos, replică August.

– Ia loc, îl îndemnă McCaskey.

August aruncă o privire în jur. Cele două fotolii de lîngă uşă erau încărcate de dosare, aşa încît alese să se aşeze pe marginea biroului şi îl urmări pe McCaskey, care turna cafeaua într-o cană.

– Cum o vrei? întrebă el.

– Neagră, fără zahăr, răspunse colonelul.

McCaskey îi întinse cana, iar apoi îşi turnă şi lui nişte cafea. August sorbi o înghiţitură, după care puse cana pe birou.

– O porcărie de mîna-ntîi, nu-i aşa? se strîmbă McCaskey după ce gustă la rîndul său cafeaua.

– Tot e bine că n-am dat bani pe ea, zîmbi August.

McCaskey surîse şi el.

Lui August nu-i trebuise prea mult timp pentru a-şi da seama că McCaskey se afla în starea denumită în jargonul forţelor speciale „EDA": epuizat, dar alert. Darrell era neliniştit şi rupt de oboseală totodată, iar mintea continua să-i funcţioneze doar datorită aportului constant de cofeină şi adrenalină. Cînd criza aceasta avea să ia sfîrşit, McCaskey avea să se prăbuşească.

– Hai să te pun la curent cu ultimele noutăţi, propuse McCaskey.

Sorbi din cafea şi se lăsă să cadă greoi în scaunul ergonomic din spatele biroului. Oul electromagnetic al lui Matt Stoll fusese plasat pe masă, între ei doi, astfel încît să asigure confidenţialitatea conversaţiei.

– Aideen Marley e în drum spre Madrid. Se afla la şantierul naval al lui Ramirez din San Sebastian în momentul

atacului soldaților trimiși de Amadori. Ai aflat despre atac, nu-i așa?

August încuviință.

McCaskey își privi ceasul, înainte de a continua:

– Elicopterul ei va ateriza peste aproximativ cinci minute, iar ea va fi condusă imediat aici. A plecat la San Sebastian pentru a încerca să afle mai multe despre forțele care s-au raliat împotriva lui Amadori. Din păcate, generalul a acționat mai rapid decît ne așteptam. Partenera de misiune a lui Aideen, Maria Corneja, s-a lăsat capturată de soldații generalului. Nu știm exact unde se află Amadori. Sperăm că Maria va reuși să afle și, într-un fel sau altul, ne va da și nouă de știre. Ai discutat cu Mike?

August dădu din cap.

– Așadar, știi cam în ce va consta misiunea voastră?

August făcu încă un gest afirmativ.

– După ce-l vom descoperi pe Amadori, el va trebui să fie capturat sau eliminat definitiv, anunță McCaskey, cu privirea ațintită în ochii colonelului.

August încuviință din cap pentru a treia oară. Chipul îi afișa o expresie calmă, de parcă tocmai ar fi primit ordinul de zi pentru o instrucție de rutină. August ucisese oameni în Vietnam și, cîtă vreme fusese prizonier de război acolo, fusese torturat pînă aproape de moarte. Moartea era un fapt extrem, dar irevocabil legat de îmbrăcarea uniformei de soldat și, în vreme de război, devenea banal. Iar Amadori pornise pe cărările războiului; în această privință nu putea exista îndoială.

McCaskey își încrucișă brațele. Privirea lui obosită rămăsese ațintită asupra lui August.

– Echipa de intervenție n-a mai avut de îndeplinit astfel de misiuni, observă McCaskey. Te deranjează?

August clătină din cap.

– Crezi că vreunul dintre membrii echipei ar putea fi în dezacord cu această misiune?

– Nu ştiu, răspunse August. Dar voi încerca să aflu.

McCaskey îşi plecă privirea.

– Odinioară, acest gen de operaţiuni constituiau o practică obişnuită.

– Aşa e, îl aprobă August. Însă la vremea respectivă, operaţiunile de acest fel constituiau prima, nu ultima opţiune. Cred că am evoluat totuşi din punct de vedere moral.

– Mda, presupun că aşa e, mormăi McCaskey, frecîndu-se la ochi. Mă rog. Găsiţi-vă un loc de odihnă, pe-aici, prin birouri. Am să vă anunţ de îndată ce aflăm noutăţi.

McCaskey se ridică şi-şi sorbi cafeaua pînă la ultima picătură. August înghiţi şi el o gură din propria-i ceaşcă, apoi i-o întinse lui McCaskey. Acesta acceptă zîmbind şi sorbi încă o înghiţitură.

– Darrell, începu August.

– Poftim?

– Pari gata-gata să te prăbuşeşti.

– Nu mai am mult şi voi ajunge acolo, recunoscu acesta. Am tras tare în ultimele ceasuri.

– Dacă vom fi nevoiţi să intervenim, va trebui să te poţi concentra la maximum, spuse August. M-aş simţi mult mai liniştit dacă, după sosirea lui Aideen, ai încerca să te odihneşti puţin. Am s-o rog eu să-mi spună ce-a mai aflat, voi sta de vorbă şi cu Luis şi vom încerca să imaginăm cîteva scenarii posibile de acţionare.

McCaskey ocoli biroul şi-l bătu pe umăr pe colonel.

– Îţi mulţumesc, domnule colonel. Cred c-am să-ţi ascult sfatul, rînji el. Dar ştii care-i porcăria cea mai mare?

August clătină din cap.

– Porcăria e că nu mai sînt în stare să fac nişte lucruri de care la douăzeci de ani eram capabil fără să clipesc, spuse el. Asta-i porcăria. Pe-atunci, puteam sta nopţi în şir fără să pun

geană pe geană. Eram în stare să mănînc tot soiul de grozăvii, fără să mă doară stomacul.

Surîsul i se şterse.

– Dar vîrsta schimbă o seamă de lucruri. Şi pierderea unui coleg schimbă multe. Şi, mai ales, ideea că nu e de-ajuns să ai dreptate face ca totul să fie altfel. Degeaba ai de partea ta legi, tratate, justiţie şi o omenire întreagă, degeaba te susţin Naţiunile Unite şi cuvintele Cărţii Sfinte şi naiba mai ştie cine, tot tu eşti cel care-o ia peste bot. Ştii cu ce ne-am ales, evoluînd din punct de vedere moral? Nu mai sîntem în stare să facem dreptatea să triumfe. A naibii ironie a sorţii, nu-i aşa?

August nu-i răspunse. N-ar fi avut nici un rost. Datoria soldaţilor nu era să filosofeze; nu-şi puteau permite acest lux. Ei trebuiau să-şi îndeplinească ordinele, să-şi atingă ţintele. Iar a le rata însemna pentru ei moartea, prizonieratul sau dezonoarea. Nu era nimic ironic în toate acestea. Nu în acest moment, cu siguranţă.

Colonelul se îndreptă spre sala cea mare a comisariatului, unde-l aşteptau membrii echipei sale. Odată ajuns aici, îşi puse în funcţiune computerul. Le arătă subordonaţilor săi care era planul de bătaie trasat de McCaskey, iar apoi îi chestionă pe rînd, pentru a se asigura că nici unul dintre ei nu avea obiecţii împotriva misiunii şi că toţi erau gata să intre în luptă.

Nici unul dintre membrii echipei de intervenţie nu avu vreo ezitare.

August le mulţumi, apoi îi îndemnă să-şi reia locurile şi le făcu semn lui Prementine şi Pupshaw să se apropie, pentru a-i lămuri unde anume şi cu cîtă forţă trebuia izbit distribuitorul de băuturi răcoritoare, în aşa fel încît să nu aibă nevoie de monede pentru a bea un suc rece.

August îşi luă un 7-Up şi se aşeză într-un fotoliu. Sorbi cu sete din cutie, încercînd să scape de gustul amărui al cafelei.

Între timp, se gîndi la toate cîte se întîmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Politicienii spanioli îi încredinţaseră cu naivitate lui Amadori sarcina de a opri izbucnirea unui război civil. Acesta se folosise de prerogativele primite pentru a-l amplifica. Şi iată că, din nou, politicienii făceau apel la alţi soldaţi pentru a pune capăt conflictului.

August era soldat, nu filosof. Dar, dacă ar fi fost să găsească o ironie a sorţii, era convins că aici trebuia să o caute.

Ar fi găsit-o, cu certitudine, înscrisă cu litere de sînge şi amestecată cu suferinţă.

27

Marţi, ora 1 şi 35 de minute, Washington, D.C.

Hood se trezi brusc.

La întoarcerea de la Casa Albă, îi telefonase fără întîrziere lui Darrell McCaskey, pentru a-i transmite ordinele preşedintelui. McCaskey îl ascultase fără să scoată un cuvînt. Şi, în fond, ce-ar fi fost de spus? Apoi, conştient că voia cu orice preţ să fie treaz în momentul declanşării acţiunii echipei de intervenţie, indiferent cînd ar fi survenit aceasta, stinsese lumina din birou şi se întinsese pe canapea, încercînd să aţipească.

Începu să se gîndească la implicarea Centrului de Comandă în criza din Spania, care avea să se împartă în două etape distincte. Mai întîi, Amadori trebuia să fie scos din scenă. După dispariţia acestuia, mulţi politicieni, oameni de afaceri şi ofiţeri superiori aveau să intre în bătălia pentru umplerea vidului de putere. Cu siguranţă, aveau să facă acest lucru încercînd să ajungă la conducerea unor regiuni distincte: Catalonia, Castilia, Andaluzia, Ţara Bascilor, Galicia. Echipa lui Bob Herbert alcătuise deja, la cererea Casei Albe, o listă care cuprindea cel puţin două duzini de pretendenţi la o halcă

de putere. *Două duzini!* În cazul cel mai fericit, Spania avea să devină o federaţie de state cu largă autonomie, în genul fostei Uniuni Sovietice. În cazul cel mai rău, aceste state vor începe să se războiască între ele, aşa cum se întîmplase în fosta Iugoslavie.

Îşi simţea pleoapele grele; gîndurile îi deveniră tot mai confuze, iar Hood alunecă pe nesimţite într-un somn agitat. Nu visă nimic despre Spania. În vis îi apăru familia sa. Se aflau în maşină şi rîdeau cu toţii. Parcară şi coborîră pe strada principală a unui orăşel anonim. Copiii şi Sharon mîncau îngheţată. Rîdeau în continuare. Îngheţata se topea cu repeziciune, scurgîndu-se din cornete. Însă, cu cît se prelingea mai multă îngheţată pe mîinile lor şi pe haine, cu atît rîdeau mai tare. Hood rămase puţin în urmă. Se simţea amărît, chiar înfuriat. Se opri şi izbi cu pumnii în capota unei maşini, parcată alături. Ai lui continuau să rîdă, dar nu de el, ci de felul în care se mînjiseră cu îngheţata topită. Îl ignorau, iar Hood începu să urle. Ochii i se deschiseră brusc.

Hood privi roată. Apoi privirea sa întîlni cifrele luminate ale ceasului electronic aflat pe măsuţa de lîngă canapea. Nu trecuseră decît douăzeci de minute de cînd închisese ochii. Se lăsă din nou pe spate, rezemîndu-şi capul de speteaza capitonată. Închise ochii.

Nu era nimic mai cumplit decît trezirea dintr-un vis urît. Întotdeauna în astfel de cazuri răsufla uşurat atunci cînd realiza că lumea din care tocmai evadase nu avea nimic în comun cu realitatea. Însă emoţiile stîrnite erau cît se poate de reale, iar ele împiedicau uşurarea să-l cuprindă pe de-a-ntregul. Şi apoi, mai erau şi oamenii pe care îi visase. Revederea lor în vis nu reuşise decît să-i accentueze dorul de ei.

Hood se săturase. Trebuia să discute cu Sharon. Se ridică, aprinse lampa de birou şi se aşeză în fotoliu. Se frecă la ochi, iar apoi formă numărul telefonului celular al soţiei sale. Ea îi răspunse aproape imediat.

– Alo?

Vocea îi era puternică. Nu o trezise din somn.

– Salut, spuse Hood. Eu sînt.

– Ştiu, îi răspunse Sharon. La o oră atît de tîrzie, m-aş fi mirat să sune altcineva.

– Ai dreptate, spuse Hood. Ce fac copiii?

– Sînt bine.

– Dar tu?

– Nu la fel de grozav, spuse Sharon. Tu?

– Nici eu nu prea am cu ce să mă laud.

– Din cauza problemelor de la serviciu, sau din cauza noastră? întrebă Sharon, fără ocolişuri.

Hood simţi împunsătura subînţeleasă. De ce oare trebuie ca femeile să presupună întotdeauna ce e mai rău, atunci cînd e vorba de bărbaţi, şi anume că îi preocupă doar slujba şi problemele de serviciu?

„Fiindcă, de obicei, chiar aşa şi este", îşi răspunse Hood la întrebare. În întuneric, la o oră atît de tîrzie a nopţii, nu-i rămînea decît un singur lucru de făcut: să fie pe deplin sincer cu sine însuşi.

– Pe-aici e totul ca de obicei, minţi el. Sîntem în mijlocul unei crize. Cu toate acestea, nu asta mă supără cel mai mult, ci voi. Adică noi.

– În ceea ce mă priveşte, sînt supărată *doar* pe tine, îi replică Sharon.

– Bine, iubito, spuse Hood, încercînd să rămînă calm. Runda asta ai cîştigat-o.

– Nu vreau să „cîştig" nimic, spuse ea. Vreau doar să fiu sinceră cu tine. Vreau să lămurim ce avem de făcut pentru a rezolva situaţia. Nu mai putem continua ca pînă acum. Nu se mai poate.

– De acord, o aprobă Hood. De aceea, am hotărît să demisionez.

Sharon tăcu o vreme.

– Vrei să pleci de la Centrul de Comandă?

– Am de ales?

– Vrei să-ţi spun adevărul? întrebă Sharon.

– Desigur.

– Nu e nevoie să demisionezi. E de-ajuns să petreci ceva mai puţin timp la slujbă.

Hood fu iritat de replica soţiei sale. Fusese sincer. Îşi jucase cel mai valoros atu, o carte mare. Şi, în loc să se repeadă să-şi sărute soţul, plină de bucurie, Sharon încerca să-i explice unde anume greşise.

– Cum aş putea face asta? întrebă Hood. Nimeni n-are de unde să ştie dinainte ce se poate întîmpla aici.

– E-adevărat, dar are cine să te înlocuiască, măcar din cînd în cînd, argumentă Sharon. Îl ai pe Mike Rodgers. Şi mai e şi echipa din schimbul de noapte.

– Sînt cu toţii foarte capabili, dar se află aici pentru ca lucrurile să meargă bine în perioadele de acalmie, replică Hood. Eu sînt cel care trebuie să decidă ce trebuie făcut în situaţii de criză, precum cea de acum ori cea de data trecută.

– Cînd era cît pe-aci să fii ucis! izbucni ea.

– Da, Sharon, era să fiu ucis, recunoscu el, păstrîndu-şi calmul.

Soţia sa era deja furioasă, iar o izbucnire din partea lui n-ar fi reuşit decît să pună gaz pe foc.

– E-adevărat, unele situaţii sînt primejdioase. Dar pericolele pot să apară chiar şi aici, la Washington.

– Te rog, Paul. Nu e chiar acelaşi lucru.

– Fie, nu e acelaşi lucru, admise Hood. Dar există şi nişte consecinţe pozitive legate de ceea ce fac. Nu-i vorba doar de faptul că ne putem permite să avem o casă frumoasă, ci şi de experienţele inedite. Copiii ne-au însoţit în străinătate, au avut prilejul să vadă unele lucruri pe care alţii nu le vor vedea niciodată. Cum poţi să te hotărăşti unde să tragi linia? Cum poţi să decizi: „Această călătorie într-o mare metropolă a lumii n-a valorat cît zece cine în compania lui Paul"? Sau: „E-adevărat, am vizitat Biroul Oval, dar tata n-a reuşit să ajungă la concertul de vioară de la şcoală"?

– Nu știu, fu rîndul lui Sharon să recunoască. Știu însă că o căsnicie reușită înseamnă mai mult decît o casă frumoasă și că o familie înseamnă suma unei mulțimi de lucruri mărunte, obișnuite, nu doar vorbe și lucruri mari.

– Am fost alături de voi și pentru astfel de lucruri, spuse Hood.

– Da, Paul, *ai fost!* Dar lucrurile s-au schimbat. Cînd ai acceptat acest post, acțiunile Centrului urmau să se desfășoare mai ales în țară. Mai ții minte?

– Da, țin minte.

– Apoi a avut loc prima criză internațională și totul s-a schimbat.

Sharon avea dreptate. La început, misiunea Centrului fusese gestionarea crizelor interne. Debutul în arena internațională avusese loc atunci cînd președintele îl numise pe Hood la conducerea comitetului de criză însărcinat cu investigarea unui atac terorist în Seul, în Coreea. Hood nu se simțise cîtuși de puțin flatat de această numire. Ca și în cazul asasinării lui Amadori, nimeni altcineva nu fusese dispus să își asume răspunderea.

– E-adevărat, lucrurile s-au schimbat, recunoscu Hood. Dar ce-ai fi vrut să fac? Să las totul baltă?

– Ai făcut-o deja la Los Angeles, nu-i așa? întrebă Sharon.

– Așa este, dar renunțarea a avut un preț, replică Hood.

– Care? Puterea?

– Nu, clătină din cap Hood. Respectul față de mine însumi.

– De ce? Fiindcă te-ai lăsat înduplecat de soția ta?

„O, Doamne!“ își zise Hood. Îi oferise ceea ce își dorea, și totuși, nu reușea să o recîștige.

– Categoric nu, răspunse el. Fiindcă, oricît de mare porcărie ar fi politica, oricît de mult aș fi avut de lucru, și deși ne-am aflat mereu în atenția presei, am renunțat atunci la un post în care simțeam că munca mea dădea rezultate concrete.

Glasul îi devenise încordat. Începea să se înfurie, oricît s-ar fi străduit în sens contrar.

– Aşadar, am renunţat la politică şi mi-am găsit o altă slujbă, cu un orar la fel de încărcat. Ştii de ce am făcut-o? Findcă simt din nou că munca mea înseamnă ceva. Ceea ce fac e spre binele oamenilor. Îmi place acest lucru, Sharon. Îmi place provocarea, îmi place răspunderea acestui post şi îmi place satisfacţia pe care mi-o aduce.

– Şi mie îmi plăcea ceea ce făceam înainte de a deveni mamă, îl întrerupse Sharon. Dar am fost nevoită să renunţ la aproape tot de dragul copiilor. De dragul familiei noastre. Tu, cel puţin, nu eşti obligat să faci o alegere atît de radicală. Dar nici nu se mai poate ca pînă acum. Are cine să te înlocuiască. Lasă-ţi colegii să te ajute, în aşa fel încît tu să ne poţi oferi ceea ce e nevoie, pentru a rămîne în continuare o familie.

– O familie aşa cum ţi-o doreşti tu, adică.

– Nu, Paul. Cu toţii avem nevoie de tine. E singurul lucru care contează.

– Dar *sînt* alături de voi, spuse Hood, care începea să se înfurie de-a binelea.

– Nu îndeajuns de mult, replică Sharon.

Glasul îi era ferm şi reţinut. Ajunseseră din nou să îşi asume rolurile pe care le întruchipau mereu atunci cînd bunele intenţii ale unei conversaţii degenerau într-o controversă cu accente neplăcute. Paul Hood cel ofensat şi furios, soţia sa cea defensivă şi calmă.

– Iisuse! exclamă Hood.

Era gata să lase jos receptorul şi să urle de disperare. Se mulţumi să-l strîngă cu putere în mînă.

– Ţi-am promis că voi demisiona, mă aflu în miezul unei situaţii de criză şi nu pot să adorm fără să mă gîndesc la voi. Iar tu vii acum şi-mi reproşezi toate greşelile mele reale sau închipuite, folosindu-te de copii ca de nişte ostatici!

– Nu-i ţin ostatici pe copii, replică ea sec. Sîntem ai tăi, cu toţii, oricînd vei dori.

– Bineînţeles, conform condiţiilor puse de tine.

– Eu nu pun condiţii, Paul. Nu-i vorba acum de cîştigul meu şi de înfrîngerea ta. Nu-ţi cer să renunţi la slujbă sau la carieră, ci doar să faci nişte mici schimbări. Îţi cer doar o serie de concesii din care vor avea de cîştigat copiii noştri.

Interfonul emise un semnal sonor. Hood aruncă o privire spre displayul cu cristale lichide: era Mike Rodgers.

– Scuză-mă o clipă, Sharon, spuse Hood şi ridică receptorul interfonului: Da, Mike?

– Paul, sînt împreună cu Bob Herbert. Deschide-ţi computerul, îţi transmitem o imagine primită de la BNR. Trebuie să stăm de vorbă imediat.

– E-n regulă, vin într-o clipă, răspunse Hood.

Reveni apoi la Sharon:

– Scumpa mea, trebuie să plec. Îmi pare rău.

– Ştiu că-ţi pare rău, spuse ea cu blîndeţe. Dar nu la fel de mult ca şi mie. La revedere Paul. Te iubesc.

Sharon închise, iar Paul se grăbi să deschidă monitorul de alături. Refuza să se gîndească la discuţia abia încheiată, la familia sa, care îi scăpa de sub control fără să poată reacţiona în vreun fel. Cel mai tare îl deranja faptul că Sharon părea a fi convinsă că a nu-l vedea deloc avea să fie mai bine decît a-l vedea din cînd în cînd. Era lipsit de sens.

„Doar dacă nu cumva, în acest fel, încearcă să mă oblige să iau o decizie“, îşi spuse el.

Situaţia îi displăcea. Dar ce altă armă mai avea oare soţia lui la îndemînă? Avea dreptate: o făcuse de oaie, şi nu doar o singură dată. Îi lăsase singuri, încă din prima zi a vacanţei în California. Uitase de zilele lor de naştere, de aniversări şi de concertele de la şcoală. Uitase să se intereseze de carnetele de note ale copiilor, de rezultatele vizitelor medicale şi Dumnezeu mai ştie de ce altceva.

Hood ridică receptorul interfonului, în timp ce pe monitor era încărcată imaginea în alb-negru transmisă prin satelit. Nu era momentul potrivit pentru a-şi analiza greşelile. Erau în joc zeci de mii de vieţi. O răspundere uriaşă apăsa în con-

tinuare pe umerii săi, oricît de dezgustător sunase acest cuvînt în gura soției sale.

– Sînt aici, Mike, rosti Hood în microfon. Ce e cu imaginea asta?

– E o fotografie a curții Palatului Regal din Madrid, văzută de la înălțimea virtuală de opt metri, într-un unghi de treizeci de grade.

– Presupun că acelea nu sînt furgonetele unor turiști, spuse Hood.

– Nu, răspunse Rodgers. Să-ți dau cîteva detalii: după atacul de la fabrica lui Ramirez, Steve Viens a programat unul dintre sateliții BNR să urmărească traseul prizonierilor. Din parcarea fabricii, ei au fost transportați la aeroportul din Bilbao, iar de aici la Madrid. De la aeroport i-au dus la palat. Avem motive să credem că femeia din primul rînd e Maria Corneja.

Hood comandă o mărire a centrului imaginii. Computerul efectuă automat rectificările necesare. Nu avusese prilejul să o cunoască prea bine pe Maria și nu era sigur că ar fi recunoscut-o. Dar femeia din imagine era singura din întregul grup, astfel încît, după toate probabilitățile, identificarea fusese corectă.

Imaginea de pe ecran se șterse și noi fotografii își făcură apariția.

– Sînt imagini luate dintr-un unghi ceva mai înalt: de la optsprezece, de la treizeci și cinci și de la șaptezeci de metri înălțime, explică Rodgers. Dat fiind numărul mare de soldați și îndeosebi de ofițeri superiori care intră și ies din clădire, am dedus că aici se află cartierul general al lui Amadori. Avem însă o problemă.

– Cred că bănuiesc care e, interveni Hood. Clădirea are o curte interioară și în apropiere nu se află nici un alt edificiu mai înalt. Infiltrarea va fi dificil de realizat pe timp de zi.

– Exact, făcu Rodgers. S-ar putea să nu ne permitem să așteptăm douăsprezece ore, pînă la lăsarea întunericului.

– Ați luat în considerație ideea unor uniforme ale armatei spaniole? întrebă Hood. Membrii echipei de intervenție s-ar putea îmbrăca cu așa ceva pentru a se strecura înăuntru.

– Teoretic, ar fi posibil, spuse Rodgers. Se pare însă că nici unul dintre soldații care îi escortează pe prizonieri pînă la palat sau patrulează în jurul clădirii nu are acces în interior. E unul dintre motivele care ne determină să credem că generalul Amadori ar putea fi înăuntru. Aproape sigur, clădirea a fost ocupată de o forță de elită, care patrulează pe holuri și controlează accesul. Membrii acesteia ar putea fi singurii autorizați să intre.

– Nu există nici un pasaj subteran?

– Asta încercăm să aflăm acum, îl anunță Rodgers. Însă, chiar dacă astfel de pasaje există, tot va fi destul de dificilă deplasarea pe coridoarele largi, bine luminate.

Pe Hood îl usturau ochii și în minte i se iscase un vîrtej de nestăpînit. Și-ar fi dorit să poată arunca în aer Palatul Regal, să zboare în Connecticut la familia lui, poate să rămînă acolo pentru totdeauna și să-și deschidă un restaurant pe chei.

– Așadar, nu ne rămîne decît să așteptăm? rosti el într-un tîrziu.

– Nimeni dintre cei de aici și nici cei de la Madrid nu agreează ideea expectativei, spuse Rodgers. Aideen tocmai a sosit la sediul Interpolului de la Madrid. Acum discută situația cu Brett, Darrell și echipa de la Interpol, sintetizînd datele pe care le deținem despre palat. Cîțiva oameni de la Interpol se află pe acoperișul Operei Regale, de cealaltă parte a bulevardului. Scanează întreg palatul cu ajutorul unui DAD, încercînd să localizeze vocea lui Amadori.

Dispozitivul de ascultare la distanță era o antenă conică construită în așa fel încît să capteze toate sunetele emise într-o zonă restrînsă, într-o anumită bandă sonoră. În cazul în care zona respectivă era o încăpere dintr-un castel, de pildă, dispozitivul avea să filtreze toate zgomotele externe emise de mașini, pietoni sau păsări. Doar sunetele de joasă frecvență

percepute prin pereţi aveau să fie reţinute, urmînd a fi comparate ulterior cu tiparul vocal stocat în memorie – în cazul de faţă, cel al vocii lui Amadori.

– Cît va dura scanarea întregului palat? întrebă Hood.

– Pînă aproximativ la ora unu, răspunse Rodgers.

Hood privi ora afişată pe monitor.

– Asta înseamnă încă aproape două ore, din acest moment.

– Nici mie nu-mi place ideea de a lăsa echipa de intervenţie să lîncezească în tot acest timp, spuse Rodgers. Se pare însă că nu avem de ales.

– La ce distanţă se află biroul Interpolului faţă de palat? întrebă Hood.

– Am în faţă harta, răspunse Rodgers. Nu par a fi mai mult de cincisprezece minute de mers cu maşina – asta în cazul în care traficul e lejer şi nu există baraje ale armatei.

– Ceea ce înseamnă că, dacă se aşteaptă încheierea investigaţiei cu DAD-ul, oamenii noştri au de aşteptat circa două ore şi un sfert, deduse Hood. Dacă însă Amadori se decide să părăsească zona înainte să-l fi localizat, am fi puşi în dificultate.

– E-adevărat, încuviinţă Rodgers. Dar chiar dacă echipa de intervenţie s-ar afla în apropierea palatului, tot n-am putea să facem nimic în această privinţă. Nu îşi pot alcătui un plan de bătaie pînă cînd nu vor şti exact unde se află ţinta. Şi, dacă ne înşelăm, dacă Amadori nu se află totuşi la palat, i-am trimite din start pe o pistă greşită.

Hood privi îndelung fotografia de înaltă rezoluţie a trupelor din incinta palatului. Erau cel puţin două sute de soldaţi, separaţi în grupe mai mici. Unii dintre ei păreau a face instrucţie – în vederea însuşirii strategiei de apărare a perimetrului sau pentru alcătuirea unor viitoare plutoane de execuţie. Secvenţa îi amintea de imaginile cu Garda Republicană a lui Saddam Hussein, filmate în faţa reşedinţei acestuia, înaintea operaţiunii Furtună în Deşert. Militarii îşi arătau muşchii în mod demonstrativ.

Amadori se afla cu siguranță acolo.

– Mike, sîntem răspunzători de prezența Mariei în incinta palatului, spuse Hood. Ea nu dispune de întăriri, în caz de nevoie. Nu putem lăsa lucrurile așa.

Rodgers tăcu o vreme.

– Nu te contrazic, spuse el într-un tîrziu. Dar, din studierea fotografiilor și a planurilor clădirii, rezultă că nu ne va fi ușor să pătrundem înăuntru.

– Nici nu va fi nevoie, deocamdată, insistă Hood. Vreau să știu că avem o forță înarmată prin preajmă, gata să intervină. Darrell va putea ține legătura cu ei, prin intermediul lui Ishi Honda.

– Fie, acceptă Rodgers. Dar ținta misiunii rămîne în continuare Amadori și deocamdată investigația electronică nu ne-a confirmat prezența lui la fața locului. Va mai trece încă vreo oră și ceva pînă cînd vom ști cu exactitate.

Hood nu se lăsă descurajat de ezitările lui Rodgers. Generalul făcea exact ceea ce trebuia să facă: îi atrăgea atenția asupra posibilelor capcane și asupra punctelor slabe ale planului.

– Dacă se dovedește că Amadori se află altundeva, vom ordona retragerea echipei de intervenție, hotărî Hood. Cine știe? Poate că ticălosul va decide să-și arate mutra și ne va scuti de osteneala de a pătrunde în clădire.

Rodgers expiră zgomotos.

– Nu prea cred, Paul. Îi voi transmite însă lui Brett să-și deplaseze echipa la fața locului. Mai vreau însă să-ți reamintesc că, deși s-a implicat în această operațiune datorită nouă, Maria a acționat fără a avea ordine în sensul în care a făcut-o. S-a plasat de bunăvoie în această situație, insistă Rodgers. Și n-a făcut-o de dragul nostru, ci pentru binele țării sale. Nu voi fi de acord ca oamenii noștri să-și riște viețile pentru a o scoate de acolo.

– Am reținut, spuse Hood. Îți mulțumesc.

Rodgers închise telefonul, iar Hood lăsă receptorul să cadă în furcă. Şterse de pe monitor imaginile şi stinse lampa de birou. Îşi închise ochii.

Nu avea nici un rost. Nu avea nici un rost să se agaţe de o slujbă care îl punea în situaţia de a fi departe de familia sa şi, foarte adesea, în dezacord cu propriii subordonaţi. Poate că tocmai de aceea se simţea atît de apropiat de Maria. În aceste momente, şi ea era singură.

Nu, Hood nu avea să dea uitării misiunea. Nu avea să uite nici ceea ce Mike Rodgers ţinuse să-i reamintească, pe un ton atît de respectuos: că, la fel ca şi Maria, membrii echipei de intervenţie aveau acasă oameni care ţineau la ei.

Dar Hood nu putea să uite nici de ceea ce se întîmplase cu Martha Mackall. Şi nici în ruptul capului nu va îngădui ca un alt coleg să înfrunte singur primejdia pe străzile însîngerate ale Madridului.

28

Marţi, ora 8 şi 36 de minute, Madrid, Spania

Maria îl urmă pe tînărul căpitan de-a lungul culoarului, tot mai încrezătoare faţă de intenţia acestuia de a o conduce la Amadori. Nici căpitanul şi, în cele din urmă, nici generalul nu aveau nimic de cîştigat dacă ar fi încercat să o înşele. Informaţiile pe care afirmase că le posedă trebuiau să le stîrnească interesul. Şi apoi, dacă n-ar fi avut încredere în ea, căpitanul nu s-ar fi aflat în faţa ei, ci în spatele ei, ameninţînd-o cu arma.

Cu toate acestea, continua să o uimească uşurinţa cu care-l păcălise pe tînărul ofiţer. Din două una: fie era cu totul lipsit de experienţă, fie era cu mult mai inteligent decît îl credea.

Căpitanul o luă spre stînga. Maria se opri.

– Credeam că mergem la general, spuse ea.

– Acolo mergem, spuse căpitanul, arătînd cu mîna întinsă spre capătul coridorului, în direcţia opusă Sălii Halebardierilor.

– Aşadar, generalul nu se află în sala tronului? întrebă ea.

– În sala tronului? rîse căpitanul. Nu credeţi c-ar fi o exagerare?

– Nu știu, spuse Maria. Nu e oare însăși prezența noastră în acest palat o exagerare?

– Nu, în cazul în care regele se va întoarce la Madrid și va trebui să-i asigurăm protecția, răspunse căpitanul. Intenția noastră este să asigurăm paza ambelor reședințe regale.

– Dar existau paznici în fața...

– Misiunea lor era să-i împiedice pe prizonieri să pătrundă în Sala Halebardierilor.

Căpitanul făcu un semn din cap în direcția arătată de mîna sa întinsă.

– Generalul se află în sala pentru dineuri oficiale, împreună cu consilierii săi.

Maria îl privi lung, fără să-i dea crezare. Nu știa ce anume o determina să gîndească astfel, dar pur și simplu nu putea să-l creadă.

– Problema nu e însă locul unde se află generalul, continuă căpitanul. Întrebarea e alta: aveți sau nu ceva să-i spuneți, *señorita* Corneja?

Maria își plecă privirea. Nu avea de ales, trebuia să facă ceea ce i se cerea.

– Să mergem, murmură ea și porni în direcția arătată de căpitan.

Ofițerul se întoarse și porni cu pași repezi pe coridorul puternic luminat. Maria își încetini pașii, rămînînd la cîțiva metri în urma lui. Coridorul era plin de soldați. Unii dintre ei însoțeau prizonieri, alții vorbeau la telefoane de campanie. Cîțiva transportau computere dintr-o încăpere într-alta. Nici unul nu-i acordă atenție.

Ceva nu era în regulă, dar Maria nu avea de ales – trebuia să își joace rolul pînă la capăt. Avea să-și ia însă precauțiile necesare.

– Vă pot servi cu o țigară? îl întrebă ea pe căpitan, vîrîndu-și mîna în buzunarul de la piept.

Scoase pachetul de țigări, alese una, iar apoi luă un chibrit.

– Vă mulțumesc, dar nu fumez, spuse căpitanul. De fapt, v-aș fi recunoscător dacă n-ați fuma nici dumneavoastră. Sînt atîtea lucruri de valoare aici. Ar fi de-ajuns o scînteie...

– Înțeleg, spuse ea.

Căpitanul reacționase exact așa cum se aștepta Maria. Puse pachetul înapoi în buzunar, dar ascunse în palmă țigara pe care o scosese. Deoarece îi întorsese spatele, căpitanul nu văzu cum Maria înfipse chibritul în tutunul țigării, pe care o strecură apoi în pantaloni.

Acum, cel puțin, dispunea de o armă.

Sala dineurilor oficiale se afla vizavi de sala de muzică, a cărei așezare domina Plaza Incógnita. Dincolo de piața largă se afla Campo del Moro, Cîmpul Maurilor. Parcul marca locul în care, în secolul al unsprezecelea, trupele puternicului șeic Ali bin-Yusuf își așezaseră tabăra, în timpul încercării maurilor de a cuceri Spania.

Ajunseră în dreptul sălii de muzică. Căpitanul bătu la ușă, iar apoi întoarse capul către Maria și îi zîmbi. Maria se apropie, dar nu-i întoarse zîmbetul. Ușa se deschise.

Căpitanul întinse mîna, invitînd-o să intre:

– După dumneavoastră, spuse el.

Maria făcu un pas înainte și privi înăuntru.

Era întuneric în încăperea fără geamuri și ochii Mariei avură nevoie de cîteva clipe pentru a se adapta. Din penumbră, ceva se mișcă în direcția ei, dinspre dreapta. Făcu un pas înapoi, dar se lovi de căpitan, care rămăsese în picioare în spatele ei, neclintit ca o stîncă. Brusc, acesta o împinse înainte. În același timp, două perechi de mîini îi apucară antebrațele. Își pierdu echilibrul și ateriză pe pardoseală, cu fața în jos. Picioare încălțate cu bocanci îi țintuiră umerii la podea.

O lumină se aprinse în încăpere, trimițînd luciri blînde, de ambră, în cotloanele ferite. Maria își aținti privirile asupra frescei pastorale de pe peretele din fața ei, în vreme ce o a treia pereche de mîini îi pipăia picioarele, mijlocul, centura și

pieptul, în căutarea unor arme ascunse. Îi luară ceasul, centura şi, în cele din urmă, şi pachetul de ţigări.

După încheierea percheziţiei, cea de-a treia pereche de mîini apucă părul Mariei, fără menajamente. Smucitura fu îndeajuns de puternică şi Maria se trezi privind, de voie, de nevoie, în sus. Cu umerii apăsaţi în jos şi capul dat cu forţa pe spate, durerea de la baza gîtului era extrem de intensă.

Căpitanul se apropie şi privi în jos. Se încruntă şi îşi aşeză călcîiul dur al cizmei pe fruntea Mariei. Apăsă cu putere, împingîndu-i capul şi mai mult spre spate.

– M-ai întrebat dacă sînt convins că aş obţine la timp informaţia pe care o deţii, spuse el şi un zîmbet crud i se ivi pe faţă. Ei bine, da, *señorita*. Sînt convins de asta. Sînt tot atît de sigur precum sînt sigur că mulţi dintre cei pe care i-am adunat aici, la palat, vor fi eliminaţi. La fel de sigur precum ştiu că vom învinge. O naţiune nouă nu se naşte fără sînge, fără sacrificii şi, mai ales, fără o voinţă de fier. Voinţa de a face orice este necesar pentru a obţine ceea ce îţi doreşti.

Corzile vocale ale Mariei se încordară, intrînd în contact cu carnea gîtului torturat de durere. Rîuri de chin îi traversară corpul, de la baza urechilor şi pînă în şale.

– Ţi-aş putea frînge gîtul cu o simplă apăsare, dar asta ar însemna să te ucid şi nu mi-ar fi de nici un folos, urmă căpitanul. În loc s-o fac, îţi voi acorda cinci minute de gîndire, pentru a reflecta asupra situaţiei în care te afli. Apoi îmi vei spune tot ce ştii. Dacă vorbeşti, vei rămîne în continuare oaspetele nostru, dar nu ţi se va face nici un rău. Dacă, în schimb, vei refuza să vorbeşti, vei încăpea pe mîinile acestor distinşi domni. Crede-mă, *señorita*, se pricep de minune să-şi facă meseria.

Căpitanul îşi ridică talpa de pe fruntea Mariei. Ea horcăi oribil, în timp ce muşchii gîtului i se relaxau. Durerea din spinare se preschimbă într-un fior rece care îi parcurse coloa-

na vertebrală. Înghiți în sec și încercă să se miște, dar bărbații nevăzuți continuau să o imobilizeze.

Căpitanul se întoarse către aceștia și spuse:

– Oferiți-i o avanpremieră a ceea ce o așteaptă. Poate că asta o va face să se răzgîndească.

Căpitanul se retrase, iar Maria simți povara bocancilor eliberîndu-i umerii. Fu apucată de mîini și obligată să se ridice. În timp ce încerca să-și recapete echilibrul pe picioare, un pumn o izbi puternic în burtă. Se încovoie de durere, iar aerul i se goli cu zgomot din plămîni. Fu cît pe-aci să se prăbușească, dar bărbații o susținură. Unul dintre ei o apucă de păr, forțînd-o să se îndrepte, după care o lovi iar cu pumnul. Maria simți efectiv conturul falangelor la baza șirei spinării. Picioarele i se înmuiară ca niște cîrpe, iar dintre buze îi scăpă un geamăt. Următoarea lovitură o atinse sub bărbie. Din fericire, limba nu i se afla între dinții care clănțăniră sonor și dureros. După o altă lovitură directă, care îi azvîrli capul spre dreapta, falca îi rămase deschisă. Simți cum sîngele amestecat cu salivă i se prelingea de pe limbă.

Bărbații îi dădură drumul, iar ea se prăbuși pe podea. Căzu pe spate, cu brațele desfăcute și genunchii ridicați. Încet, picioarele îi alunecară spre dreapta. Durerea întîrzia să apară, dar Maria știa că răgazul nu avea să fie prea lung. Se simțea epuizată, de parcă ar fi urcat cu bicicleta o pantă abruptă, pedalînd cu furie. Nu mai avea deloc forță în membre. Însă, în ciuda slăbiciunii, se strădui să ridice ochii și să-i privească pe cei care o bătuseră. Voia să vadă unde anume își purtau armele.

Erau cu toții dreptaci. Asta avea să ușureze lucrurile, întrucîtva.

Soldații ieșiră pe hol, împărțindu-și între ei țigările. Închiseră ușa și stinseră lumina. Maria cunoștea această tactică: frînge rezistența trupului, apoi lasă minții dezorientate, în stare de șoc, cîteva minute pentru a conștientiza perspectiva morții.

În loc să cadă pradă deznădejdii, Maria îşi strecură mîna tremurătoare în partea din faţă a blugilor. Găsi ţigara ascunsă mai devreme şi o scoase. Se rostogoli într-o rînă şi sfîşie foiţa, pentru a scoate chibritul. Era o şmecherie pe care o învăţase cu ani în urmă, pe cînd lucra sub acoperire. În urma percheziţiei, ţigările erau, de regulă, confiscate. În felul acesta, reuşea să păstreze un chibrit. În situaţii aparent fără ieşire, acesta putea deveni o armă ideală pentru contraatac.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, astfel încît îşi roti privirea. Într-un colţ se aflau cîteva suporturi pentru partituri. Privi în sus şi văzu ceea ce sperase să găsească: o pereche de aspersoare de siguranţă, pentru cazurile de incendiu. Zărise unul şi în faţa uşii, precum şi un al patrulea la intrarea în sala pentru dineuri.

Perfect.

Se tîrî către suporturile pentru partituri. Membrele îi tremurau şi acum. Promise în gînd că nu avea să le ceară prea mult: doar puterea de a mai rezista încă o oră, o oră şi jumătate.

Ajungînd în colţul camerei, se ridică în genunchi şi, în cele din urmă, în picioare. Tremura, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Începea să simtă durerea din falcă şi asta o bucură: durerea avea să o ţină trează. Se împletici spre uşă, tîrînd după ea un suport. Ajunsă la destinaţie, puse deoparte suportul şi îşi scoase puloverul. Îşi dezbrăcă şi cămaşa de bumbac, îmbrăcă la loc puloverul şi lăsă cămaşa să cadă la cîţiva paşi de uşă.

Odată, pe cînd lucra sub acoperire cu scopul de a scoate la iveală abuzurile poliţiei din Barcelona, Maria fusese arestată, împreună cu un grup de prostituate. Se folosise de chibritul de rezervă pentru a topi tocurile pantofilor cu care era încălţată. Mirosul îi atrăsese pe gardienii care se pregăteau să violeze o femeie, la celălalt capăt al coridorului. Practic, îl arestase pe unul dintre aceştia înainte ca el să fi apucat să-şi tragă pantalonii. De astă dată însă avea nevoie de mai mult

decît de duhoarea cauciucului ars. Avea nevoie de ceva care să atragă privirile soldaţilor.

Aşeză suportul aproape de uşă, apoi îngenunche lîngă cămaşă. Cu grijă scăpără chibritul, frecîndu-l de tocul pantofilor. Se gîndi la cît de folositoare se dovediseră tălpile pantofilor în această dimineaţă. Chibritul se aprinse. Feri flacăra, apropiind-o de cămaşă. Atinse gulerul şi, o clipă mai tîrziu, bumbacul începu să fumege. Dintr-o dată, flacăra izbucni.

Maria se tîrî către suportul pentru partituri. Se ridică cu greu în picioare, îl luă în mînă şi se rezemă de peretele de lîngă uşă. Respiră adînc, încercînd să alunge greaţa care o năpădise în urma loviturii primite în burtă. Nu era pentru prima oară cînd Maria încasa asemenea lovituri. Fusese lovită de scandalagii, de drogaţi, de un motociclist furios şi, o dată – o singură dată – de un iubit gelos. De cele mai multe ori ripostase; pe acel fost iubit îl băgase în spital. Acum era însă pentru prima oară cînd fusese bătută fără să poată riposta. Atacul nedemn şi laşitatea agresorilor îi lăsaseră în gură un gust oribil, mai dezgustător decît acela al sîngelui pe care îl simţea acumulîndu-i-se în obraji.

Flăcările cuprinseră repede cămaşa. O coloană groasă de fum înecăcios se înălţă în dreptul uşii. Dar fumul nu urca îndeajuns de repede. Maria întinse suportul şi scutură grămada aprinsă. Cu un fîşîit abia perceptibil, fragmente aprinse şi fulgi incandescenţi zburară în toate direcţiile. Se stinseră aproape imediat, dar fumul se înălţă mai sus decît înainte, aşa cum plănuise Maria.

Se părea că înălţimea la care ajunsese coloana de fum era suficientă. O clipă mai tîrziu, alarma de incendiu începu să sune, urmată de declanşarea aspersoarelor.

De îndată ce apa începu să stropească pardoseala, Maria agăţă din nou resturile cămăşii de suportul pentru partituri. Mişcă suportul încoace şi încolo, ca şi cum ar fi vrut să spele

pardoseala. Cămaşa se desfăcu în bucăţele mici, iar scrumul se împrăştie pe podeaua umedă.

Maria auzi paşi şi se retrase îndărătul uşii, de partea dreaptă, ţinînd în mînă suportul. Zgomotul de paşi încetă.

– Aşteptaţi aici, să nu cumva să încerce să iasă, rosti o voce de bărbat.

„E bine", îşi zise Maria. În încăpere nu avea să intre decît un singur soldat. Asta avea să-i uşureze considerabil sarcina. Uşa fu dată deoparte şi soldatul se repezi înăuntru. Alunecă pe podeaua umedă acoperită de cenuşă şi ateriză pe spate. Maria ridică suportul deasupra capului şi izbi faţa soldatului cu putere, cu trepiedul metalic. El urlă. Între cădere şi strigăt nu trecură decît cîteva fracţiuni de secundă. Cele auzite îi luară prin surprindere pe soldaţii aflaţi pe culoar, făcîndu-i să ezite o clipă înainte de a interveni.

Acesta era clenciul cu soldaţii din trupele de elită, spuse Maria. Erau tineri, bine pregătiţi, dar departe de a fi la fel de experimentaţi precum veteranii cei zdrenţăroşi.

Ezitarea lor îi fu de-ajuns Mariei. Zvîrli cît colo suportul şi se lăsă în voia picioarelor ei slăbite: efectiv îşi dădu drumul să cadă, cu faţa în jos, deasupra soldatului. Ateriză de-a curmezişul pieptului acestuia.

Chiar deasupra tecii pistolului.

Maria era conştientă că soldaţii de pe culoar nu aveau să tragă asupra ei. Nu încă. În zgomotul alarmei de incendiu, în timp ce apa curgea şiroaie asupra Mariei, cei doi soldaţi năvăliră în încăpere. Soldatul căzut, înjurînd de mama focului şi jurînd că avea să o violeze, încercă să o împingă deoparte pe Maria. Aceasta se lăsă împinsă şi, rostogolindu-se, smulse revolverul de calibrul 9 mm din teacă. Deblocă piedica şi, fără să ezite, trase un glonţ în genunchiul soldatului. El scheună ascuţit, iar sîngele îi împroşcă faţa Mariei. Ea ignoră ploaia însîngerată şi se ridică într-un genunchi, ţintind spre ceilalţi doi, apoi deschise focul. Pistolul se auzi de două

ori şi sîngele izbucni cu violenţă din genunchii lor. Cei doi bărbaţi urlară, prăbuşindu-se în prag.

În timp ce ploaia artificială o uda pînă la piele, Maria îşi strecură revolverul la centură. Apoi, în genunchi, se apropie de cei doi soldaţi care se zvîrcoleau de durere şi le luă armele. Rănile la genunchi erau pe placul Mariei. Nu avea să treacă nici o zi în care bărbaţii aceştia să nu se gîndească la ea. Durerea şi infirmitatea aveau să fie o amintire veşnică a brutalităţii de care dăduseră dovadă.

Le smulse de la gît cravatele şi le legă mîinile la spate. Apoi le astupă gurile, improvizînd căluşuri din resturile carbonizate ale cămăşii. Legăturile şi căluşurile nu erau chiar atît de sigure precum şi-ar fi dorit, dar Maria nu prea avea timp pentru amănunte. Sprijinindu-se în suportul metalic, se ridică în picioare. De îndată ce se convinse că avea să reuşească să-şi ţină echilibrul, porni cît putu de repede, tîrîndu-şi picioarele în direcţia opusă celei din care venise. Coridorul acesta dădea ocol sălii celei mari din centrul palatului. Continuînd în această direcţie, avea să ajungă înapoi în Sala Halebardierilor şi, de acolo, în sala tronului.

Ridicînd piedicile pistoalelor pe care le ţinea în mîini, îşi jură că de această dată avea să obţină, cu orice preţ, o audienţă la Amadori.

29

Marţi, ora 9 şi 3 minute,
Madrid, Spania

Luis García de la Vega intră în comisariat. Era însoţit de tatăl său, Manolo de la Vega, general în retragere în forţele aeriene. Neputînd şti sigur care dintre colegii săi din schimbul de noapte ar fi putut fi simpatizant al facţiunii rebele, voia să fie convins că putea conta în orice împrejurare pe cineva. După cum îi spusese mai devreme lui McCaskey, el şi bătrînul cel înalt şi cărunt cădeau rareori de acord în chestiunile care priveau politica. Manolo avea înclinaţii de stînga, în vreme ce Luis prefera ideile dreptei.

– Însă, la vreme de criză, cînd însăşi Spania se află în pericol, în nimeni nu pot avea mai multă încredere decît în el, adăugase Luis.

În încăpere nu se aflau decît cei şapte membri ai echipei de intervenţie, McCaskey şi Aideen. Ofiţerul de la Interpol se îndreptă ţintă spre Darrell McCaskey, care o ajuta pe Aideen să îşi adune gîndurile. Cei şapte soldaţi îşi pregătiseră deja echipamentul şi studiau cu creionul în mînă hărţile turistice ale oraşului.

– Ceva noutăţi, Luis? întrebă McCaskey, cu o voce obosită.

– Da, încuviinţă acesta, trăgîndu-l deoparte pe McCaskey. O alarmă de incendiu s-a declanşat în urmă cu aproximativ zece minute în interiorul palatului.

– Cunoşti poziţia exactă?

– O sală de concerte din aripa sudică a palatului, spuse Luis. Cei de la palat au sunat la pompieri pentru a anunţa că a fost vorba de o alarmă falsă. Dar n-a fost chiar aşa. Unul dintre observatorii noştri a depistat locul incendiului cu ajutorul unui binoclu cu detectoare de căldură. Se pare că incendiul a fost stins fără probleme.

– Indiferent cine conduce jocul în interiorul palatului, şi-a asumat un risc enorm, avînd în vedere comorile adăpostite acolo, observă McCaskey. Mă îndoiesc că aceasta e procedura standard.

– Bineînţeles că nu, spuse Luis. Ticăloşii n-au vrut ca în palat să pătrundă nimeni din afară. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă au întors din drum patrula Gărzii Civile care intenţiona să inspecteze palatul, ca în fiecare zi.

– Dacă Amadori e acolo, nu vor reuşi să întoarcă din drum echipa de intervenţie, promise McCaskey. La naiba, nici n-au să ştie ce i-a lovit. Ce spune purtătorul de cuvînt al primului ministru despre această situaţie?

– Deocamdată refuză să recunoască oficial faptul că Amadori a preluat, *de facto*, puterea, răspunse Luis.

– Şi care e reacţia neoficială?

– Cei mai mulţi funcţionari superiori din cadrul guvernului şi-au expediat deja familiile în Franţa, Maroc şi Tunisia, se încruntă Luis. Ştii, Darrell... Cred că nu mi-ar fi deloc greu să găsesc o masă liberă în vreunul din restaurantele cele mai bune din oraş, în seara asta.

– Sînt convins, încuviinţă McCaskey, surîzînd obosit.

Reveni la masa la care Aideen îşi termina de verificat echipamentul pe care i-l puseseră la dispoziţie cei de la Inter-

pol. Acesta includea o cameră video conectată la un receptor aflat în biroul de comunicaţii al sediului, o trusă de prim ajutor, un telefon celular şi un pistol.

Aideen se asigură că acumulatorul camerei era încărcat la maximum. Între timp, McCaskey examină încărcătorul revolverului Parabellum Super Star care îi fusese înmînat colegei sale. Aideen făcuse deja acest lucru, dar realiză că, în starea de extenuare şi nelinişte în care se afla, McCaskey simţea nevoia să-şi găsească o ocupaţie. Studie atent pistolul, apoi îl vîrî la loc, în rucsac.

În timp ce soldaţii din echipa de intervenţie îşi puneau propriile rucsacuri în spinare, McCaskey o măsură din cap pînă în picioare pe Aideen, dorind să se asigure că aceasta aăta ca o turistă. Era încălţată cu o pereche de pantofi sport Nike, purta ochelari de soare şi o şapcă de base-ball. Alături de rucsac se aflau un ghid turistic şi o sticlă de apă minerală. De fapt, Aideen chiar se simţea ca o turistă; nu-i lipsea nici măcar senzaţia de sfîrşeală provocată de schimbarea fusului orar. În timp ce McCaskey o privea, Aideen aruncă o privire spre masa goală aflată dincolo de acesta. Reuşise să doarmă în timpul zborului de la San Sebastian. Dar cele cîteva minute de somn furate nu reuşiseră decît să-i alunge temporar epuizarea şi era conştientă că, pe măsură ce timpul trecea, creşteau şansele de a ceda oboselii acumulate. Întoarse capul către distribuitoarele automate dintr-un colţ al încăperii, cîntărind tentaţia reprezentată de un Pepsi dietetic. Valoarea cofeinei din băutura răcoritoare era contrabalansată de riscul de-a fi nevoită să găsească o toaletă înainte de încheierea misiunii. Era o situaţie pe care se învăţase să o ia în consideraţie în timpul misiunilor lungi de pîndă din New Mexico. Două ore pot părea mai lungi decît veşnicia cînd nu ai posibilitatea să-ţi părăseşti postul.

Se hotărî să dea uitării băutura răcoritoare.

Pe de altă parte, McCaskey părea să fi ajuns în pragul colapsului. Cînd îi anunțase vestea asasinării Marthei, își aminti că i se păruse neobișnuit de calm. Acum realiza că, de fapt, calmul lui se datora concentrării. Se îndoia că acesta apucase să închidă ochii de la moartea Marthei Mackall. Aideen se întrebă dacă acest lucru se datora hotărîrii lui de a o răzbuna sau dorinței de a se autopedepsi. Sau dacă nu cumva ambele variante erau la fel de corecte.

Sfîrșind de studiat înfățișarea lui Aideen, McCaskey se întoarse către colonelul August. Ofițerul mesteca gumă și era nebărbierit. Ochelarii de soare cu lentile reflectorizante și ramă verde îi erau ridicați pe frunte. Era îmbrăcat cu un șort Massimo kaki și cu o cămașă șifonată cu mînecile lungi abia suflecate. Părea o persoană întru totul diferită de soldatul tacitum și conservator pe care îl întîlnise Aideen de cîteva ori la Washington. La centură, August purta un radioemițător avînd aspectul unui Walkman banal, pentru a putea menține legătura cu McCaskey. Butonul de reglare a volumului era, în realitate, un microfon condensor. Și colonelul avea în mînă o sticlă de apă minerală. Dacă o turna peste caseta din falsul Walkman, banda acesteia, impregnată cu difenil-cianoarsen, avea să emane un nor de gaz lacrimogen. Efectul era garantat, timp de cinci minute.

– E-n regulă, declară în sfîrșit McCaskey. Veți aștepta pe latura estică a clădirii operei. Cum procedați dacă veți fi alungați de acolo?

– Ne îndreptăm spre nord, pe Calle de Arenal, răspunse August. Ocolim palatul pe latura estică și intrăm în Campo del Moro. Dacă intrarea în parc e blocată, poziția de rezervă este Museo de Carruajes.

– Și dacă sînteți dați afară și de acolo?

– Revenim la operă, pe latura nordică a clădirii, spuse August.

McCaskey încuviință.

– De îndată ce observatorii îmi vor da de ştire, am să vă anunţ unde se află Amadori. Vă veţi consulta hărţile şi mă veţi anunţa la ce pagină a manualului se află strategia aleasă de voi.

McCaskey făcea aluzie la manualul Tacticilor Standard de Infiltrare şi Atac. Colonelul August şi caporalul Prementine adaptaseră strategiile expuse aici la condiţiile existente în palat. În fiecare categorie exista un număr de zece opţiuni posibile. Alegerea uneia dintre ele avea să depindă de timpul pe care aveau să îl aibă la dispoziţie, precum şi de genul de rezistenţă la care se aşteptau. O singură decizie rămînea neschimbată, indiferent de opţiunea aleasă: nu toţi membrii echipei aveau să pătrundă în palat. După moartea locotenent-colonelului Squires, fostul comandant al echipei de intervenţie, August refăcuse toate strategiile de pînă atunci, pentru a se asigura că întotdeauna avea să existe cineva capabil să sprijine retragerea, în caz de forţă majoră.

– După cum ştiţi, Aideen vă va însoţi numai pentru a o identifica pe Maria şi a vă ajuta să o salvaţi. Nu se va implica în lupte decît dacă va fi absolut necesar. Pe acoperiş avem pregătit un elicopter; vom fi gata să intervenim, cu întăriri, dacă situaţia scapă de sub control. Luis e de părere că, după ce veţi fi pătruns în palat, singura problemă de securitate pe care s-ar putea să o întîmpinaţi va fi SSD-ul.

– La naiba, înjură August în şoaptă. De unde dracu' şi-a făcut rost Amadori de aşa ceva?

– Regele a fost cel care a instalat sistemul în toate palatele, spuse McCaskey. A cumpărat aparatura de la acelaşi furnizor care a echipat şoseaua de centură din jurul Washington-ului. Este, credem, unul dintre motivele care l-au determinat pe Amadori să-şi instaleze cartierul general la palat.

SSD-ul – Sistemul de Supraveghere la Distanţă – era un dispozitiv avînd aspectul unor ochelari de scafandru, care permitea conectarea purtătorului la camerele video de

supraveghere din interiorul unei clădiri. Pe partea laterală a ochelarilor se afla o tastatură care permitea celui care îi purta să vadă, pe miniecranul cu cristale lichide încorporat în lentile, orice imagine înregistrată de camerele de supraveghere. Ultimele modele apărute erau dotate şi cu minicamere de luat vederi care permiteau paznicilor schimbul de informaţii audiovizuale.

– Avertizează-ţi oamenii, îl preveni McCaskey. Dacă Amadori reuşeşte să părăsească sala tronului, urmărirea va deveni foarte riscantă.

August încuviinţă.

Ceilalţi şase membri ai echipei de intervenţie stăteau aliniaţi în spatele colonelului. McCaskey îi măsurase din priviri în timp ce vorbea. Ochii săi zăboviră mai îndelung asupra Sondrei DeVonne, aflată la capătul şirului. Tînăra de culoare purta o pereche de blugi strîmţi şi o jachetă albastră. Aideen – şi probabil Darrell McCaskey – avură brusc revelaţia asemănării dintre ea şi o versiune mai tînără a Marthei Mackall.

McCaskey îşi plecă privirea.

– Oameni buni, începu el. Cunoaşteţi misiunea care v-a fost încredinţată şi ştiţi cît de mari sînt riscurile. Colonelul August mi-a spus că sînteţi familiarizaţi şi cu aspectele legale, precum şi cu cele de ordin moral ale acestei operaţiuni. Preşedintele ne-a ordonat să înlăturăm de la putere un tiran. Avem libertatea să folosim orice mijloace avem la îndemînă. Nu avem însă girul oficial al preşedinţiei. Nu sîntem sprijiniţi nici de guvernul legal al Spaniei, care, la ora aceasta, este pradă haosului. Dacă vreunul dintre voi va fi capturat, prezenţa sa nu va fi recunoscută de nici una dintre ţări. Singurul sprijin la care ar putea apela ar fi cel diplomatic, obişnuit în astfel de situaţii. De un singur lucru putem fi siguri: avem ocazia şi datoria de a salva mii de vieţi. Consider că acesta e un privilegiu. Sper că veţi fi de acord cu mine.

Luis făcu un pas înainte.

– Mai puteţi fi siguri de încă un lucru, adăugă el. De recunoştinţa a milioane de spanioli, chiar dacă aceştia nu vor şti niciodată ce aţi făcut pentru ei.

Zîmbi şi completă:

– De asemenea, aveţi de pe-acum recunoştinţa şi mulţumirile acelora dintre spanioli, puţini la număr, care *ştiu* ce anume vă pregătiţi să faceţi.

Se alătură lui McCaskey şi îi salută, ceremonios:

– *Vaya con Dios*, prieteni. Dumnezeu să vă aibă în pază.

30

Marţi, ora 9 şi 45 de minute, Madrid, Spania

Părintele Norberto ajunse la Madrid la bordul avionului privat al Superiorului General. Era un aparat Cessna Conquest, vechi de douăzeci de ani, decorat în roşu şi în culoarea lavandei. Avea hublouri fumurii şi în partea din spate fusese amenajată o mică sacristie. Bimotorul cu unsprezece locuri era zgomotos şi îi zgîlţîia al naibii de tare pe pasageri.

„Avionul acesta seamănă cu Spania zilelor noastre“, îşi zise cu amărăciune părintele Norberto, încleştîndu-şi mîinile pe braţele tapiţate ale fotoliului său.

Dar, chiar în vreme ce gîndea acestea, Norberto era conştient că nu avea întru totul dreptate. Ceilalţi cinci pasageri din cabină erau preoţi de ţară din satele de pe coasta nordică. Pe cît de zbuciumat era propriul său suflet, pe-atît păreau a fi de calmi însoţitorii săi.

Norberto răsuflă adînc. Şi-ar fi dorit ca liniştea lor să se răsfrîngă şi asupra sa. Şi-ar fi dorit să se poată desprinde cumva de pierderea pe care o suferise, pentru a se concentra asupra misiunii monumentale care îl aştepta. Să ajute la men-

ţinerea păcii spirituale într-un oraş cu mai bine de trei milioane de locuitori: iată o provocare cum nu-i mai fusese dat niciodată să întîlnească. Poate că tocmai de aşa ceva avea nevoie acum. De ceva care să-l împiedice să zăbovească prea mult cu gîndul la pierderea cumplită pe care o suferise.

Mai vîrstnicul părinte Jiménez era aşezat alături de Norberto, pe locurile din spate. Jiménez venea din Laredo, un sat situat mai spre vest, de-a lungul coastei. La scurt timp după decolare, Jiménez îşi întoarse privirea dinspre hublou şi se aplecă spre Norberto.

– Am înţeles că ne vom întîlni cu preoţi din toate zonele ţării, spuse Jiménez.

Vorbea tare, ca să se facă auzit în zgomotul asurzitor al motoarelor.

– Vom fi cel puţin patruzeci, din cîte-am auzit.

– Ştii cumva de ce am fost aleşi tocmai noi? întrebă Norberto. De ce nu şi părintele Iglesias din Bilbao, sau părintele Montoya din Toledo?

Jiménez ridică din umeri.

– O fi din pricina faptului că provenim din parohii mai mici. Enoriaşii noştri se cunosc între ei şi sînt capabili să se sprijine între ei în lipsa noastră.

– Aşa m-am gîndit şi eu, în primele clipe, spuse părintele Norberto. Priveşte însă în jur. Sîntem unii dintre cei mai vîrstnici membri ai ordinului.

– Ca atare, sîntem şi cei mai experimentaţi, continuă Jiménez raţionamentul. Cine altcineva ar fi mai demn de a i se încredinţa o astfel de misiune?

– Cei tineri? întrebă Norberto. Cei care sînt mai plini de energie?

– Cei tineri pun prea multe întrebări, spuse Jiménez, apoi îl înghionti uşor pe Norberto. La fel ca şi tine, bătrîne. Poate că Superiorul General are nevoie de bărbaţi. De oameni de încredere. Unii cărora le poate cere să facă un lucru, convins că se va face, fără întîrziere şi fără discuţii inutile.

Norberto nu era la fel de sigur ca tovarăşul său. Nici măcar nu ştia ce anume îl determina să se îndoiască. Poate că de vină era durerea groaznică din sufletul lui sau bruscheţea cu care i se ordonase să vină la Madrid. Sau, poate, îşi zise el cu un dram de vanitate, Dumnezeu îl tachina, la fel ca şi părintele Jiménez ceva mai devreme.

– Ai aflat cumva unde va avea loc întîlnirea? întrebă Norberto.

– La telefon, părintele Francisco spunea că vom fi duşi la catedrala Nuestra Señora de la Almudena, răspunse Jiménez.

Obrajii albi şi netezi ai preotului se luminară într-un zîmbet blînd:

– E o senzaţie ciudată, să-ţi părăseşti micuţa parohie ştiind că te îndrepţi spre un loc ca acesta. Mă întreb dacă Domnul nostru a simţit şi el acelaşi lucru cînd a pornit din Galileea. „Trebuie să vestesc împărăţia lui Dumnezeu şi în alte cetăţi, căci de aceea am fost trimis", cită el din Evanghelie.

Apoi se lăsă pe spate, continuînd să zîmbească:

– E ciudat, dar e şi tare plăcut să simţi că ai o misiune de îndeplinit...

Norberto îşi ridică privirea către ceilalţi preoţi. Nu împărtăşea optimismul lui Jiménez. Sfaturile preoţilor ar fi fost necesare înainte ca oamenii să se fi întors unii împotriva celorlalţi. Înainte să se fi recurs la revolte şi la crime. Norberto nu cuteza să-şi închipuie ce gîndise Iisus înainte de a porni în pustie. Cu toate acestea, reflectînd, îşi imagină că fusese probabil tulburat şi copleşit de o societate plină de prejudecăţi şi neîncredere, de violenţă şi imoralitate, de lăcomie şi discordie. În asemenea împrejurări, Iisus nu şi-a putut regăsi forţa decît într-un singur loc.

În tulburarea sa, Norberto uitase vremelnic de acel loc. Închizînd ochii şi plecîndu-şi capul, părintele Norberto se rugă în gînd lui Dumnezeu să-i dea curajul de a îndura această povară. Se rugă să-i dea înţelepciunea de a şti ce e

drept şi puterea de a-şi învinge resentimentele. Simţea nevoia să se agaţe de credinţa care-i scăpa printre degete.

Avionul sosi la Madrid destul de devreme, dar piloţii fură obligaţi să zboare în cerc deasupra aeroportului timp de aproape o jumătate de oră. Fuseseră anunţaţi că traficul aeronavelor militare avea prioritate absolută. Din cîte putură să constate, privind spre pistă, aglomeraţia era destul de mare. Cînd, în sfîrşit, către ora zece, avionului i se permise să aterizeze, grupul de preoţi debarcă la terminalul numărul doi, alăturîndu-se unui număr mare de clerici veniţi din toată ţara. Părintele Norberto apucă să recunoască vreo cîţiva dintre ei: părintele Alfredo Lastras din Valencia, părintele Casto Sampedro din Murcia şi părintele Cesar Flores din Léon. Nu avură însă timp decît să-şi strîngă mîinile şi să schimbe două-trei cuvinte, căci grupul de preoţi fu condus la un autobuz vechi, care urma să-i ducă la catedrala de la Almudena. Norberto se aşeză în dreptul unui geam deschis, iar părintele Jiménez ocupă locul de alături. Circulaţia era extrem de rarefiată, aşa încît autobuzul parcurse în mai puţin de douăzeci de minute Bulevardul America, oprind în faţa celebrei catedrale.

Construcţia măreţei catedrale de la Almudena fusese începută în secolul nouă. La venirea maurilor, lucrările fuseseră întrerupte, deşi zidurile de-abia se înălţaseră deasupra temeliei. Invadatorii îşi ridicaseră propria fortăreaţă chiar alături. După alungarea maurilor şi dărîmarea fortăreţei, pe al cărei loc urma să se ridice Palatul Regal, se făcuseră pregătiri pentru reluarea lucrului la catedrala începută înaintea invaziei. Dar arhiepiscopul de Toledo, un om pe cît de puternic, pe atît de invidios, nu voise ca o altă biserică să fie mai semeaţă decît a sa. În consecinţă, cei care se încumetau să dea bani pentru construirea unui lăcaş de cult pe un teren desacralizat de prezenţa maurilor avuseseră de înfruntat ameninţări cu excomunicarea sau chiar cu moartea. Trecuseră aproape şapte sute de ani în momentul cînd lucrările la catedrală fuseseră

reluate. Dar banii necesari erau puţini, astfel încît lucrul încetase după completarea cîtorva secţiuni. De aici rezultase o varietate de stiluri arhitectonice. În sfîrşit, în 1870 clădirea cea pestriţă fusese dărîmată, urmînd ca pe locul ei să se înalţe o biserică proiectată în stil neogotic. Construcţia începuse în 1883, dar lipsa de fonduri dusese periodic la abandonarea lucrărilor, care încetaseră definitiv în 1940. De-abia în 1990 se găsiseră resurse pentru ducerea la bun sfîrşit a proiectului. Dar miliardele de pesetas necesare construcţiei veneau cu intermitenţă, aşa că, adevărată ironie a sorţii, ultimele straturi de zugrăveală de pe faţada principală fuseseră aplicate cu nici trei săptămîni în urmă.

Autobuzul încetini cu un scîrţîit înfiorător, părăsind Calle Mayor şi intrînd pe Calle de Bailén, unde, în faţa turlelor gemene ale bisericii, se aflau adunaţi mii de oameni. Dincolo de mulţime se agitau reporterii: cei de la ziare erau pedeştri, iar cei de la posturile de televiziune se căţăraseră pe capotele carelor de filmare. În ciuda falangei de poliţişti care încerca să ţină în frîu mulţimea, apariţia autobuzului nu reuşi decît să toarne gaz pe foc. Oamenii începură să strige după ajutor, cerînd adăpost în catedrală. Căldura din autobuzul aglomerat părea să amplifice glasul mulţimii, făcîndu-l să răsune amplu în urechile pasagerilor, asemenea unui clopot în tăcerea dimineţii. Mulţimea nu era alcătuită din refugiaţi politici, ci din bătrîni, femei cu copii şi şcolari. Erau cuprinşi de panică, iar numărul şi înflăcărarea lor păreau că sporesc, pe măsură ce autobuzul se tîra prin aglomeraţie către intrarea bisericii. Preoţii schimbară priviri tăcute. Se aşteptaseră la o situaţie de criză, dar nu crezuseră că aveau să aibă de înfruntat o asemenea disperare.

Cu preţul unor eforturi supraomeneşti, poliţiştii reuşiră în cele din urmă să se interpună între autobuz şi talazurile mării de oameni. Părintele Francisco ieşi din catedrală şi se adresă mulţimii cu ajutorul unui megafon, cerîndu-le oamenilor să

mai aibă puţină răbdare. În acelaşi timp, le făcu semn celor patruzeci şi patru de preoţi să îl urmeze. Aceştia porniră încet, în şir indian, flancaţi de mulţimea fremătîndă. Oamenii aceştia îi amintiră părintelui Norberto de masele de înfometaţi văzute în Ruanda şi de cei fără adăpost din Nicaragua. Puterea celor slabi e uimitoare cînd se adună laolaltă, îşi zise el.

După ce toţi preoţii trecură pragul catedralei, uşile masive se închiseră în urma lor. După zgomotul din avion, scîrţîitul autobuzului şi urletele mulţimilor, liniştea adîncă era o adevărată binecuvîntare.

„Dar liniştea aceasta nu e adevărată", îşi aminti părintele Norberto. Adevărate erau spaima şi durerea care sporeau dincolo de uşi, iar acestea se cereau a fi alinate cît mai curînd.

Superiorul General Gonzalez se afla în faţa altarului şi se ruga în tăcere. Grupul de preoţi înaintă de-a lungul navei, singurele zgomote ce se făcură auzite fiind tîrşîitul pantofilor pe pardoseală şi foşnetul robelor. Părintele Francisco se afla în fruntea lor. Ajungînd în transept, acesta se întoarse şi îşi ridică ambele mîini. Preoţii se opriră, iar părintele Fernandez înaintă singur către altar.

Norberto nu se număra printre admiratorii Superiorului General Gonzalez. Unii erau de părere că alegerea liderului iezuit în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani fusese spre binele ordinului, deoarece acesta se bucura de favorurile Vaticanului şi se pricepea să atragă atenţia opiniei publice. Dar numai atunci cînd preoţii spanioli consimţeau să-i propovăduiască ideile şi să îi susţină pe candidaţii agreaţi de acesta, indivizi cu vederi conservatoare, care colectau donaţii generoase de la enoriaşi, averea şi sprijinul de care se bucura Superiorul General se răsfrîngeau şi asupra lor. Norberto era convins că Superiorul General Gonzalez punea interesele proprii deasupra celor ale ordinului iezuiţilor spanioli.

Gonzalez deţinea funcţia de Superior General, iar Norberto n-ar fi cutezat să îl înfrunte ori să-l critice deschis.

Aflîndu-se însă în prezenţa sa în această biserică măreaţă şi străveche, Norberto nu încerca simţămintele de pietate încălzindu-i sufletul, aşa cum s-ar fi cuvenit, aşa cum simţea nevoia. Era Gonzalez cu adevărat îngrijorat din cauza suferinţelor poporului? Se temea oare că revoluţia avea să-i diminueze puterea? Sau Superiorul General spera că un nou conducător avea să apeleze la el pentru a cîştiga sprijinul iezuiţilor spanioli?

După trei sau patru minute de rugăciune tăcută, Gonzalez se întoarse brusc cu faţa către preoţi. Aceştia îşi făcură cruce, în vreme ce el le acorda binecuvîntarea. Apoi se apropie cu paşi înceţi, înălţîndu-şi chipul prelung de patrician şi ochii spălăciţi către cer.

– Iartă-ne, Doamne, rosti el, căci în această zi, pentru întîia oară în o mie de ani, porţile acestei catedrale au fost închise pe dinăuntru.

Îşi întoarse apoi privirea către preoţi.

– Peste cîteva clipe voi deschide din nou uşile. Va trebui să plec, dar părintele Francisco vă va repartiza, pe fiecare în parte, în cîte o secţiune a catedralei. Vă cer să staţi pe rînd de vorbă cu oamenii, să îi asiguraţi şi să îi convingeţi că aceasta nu este lupta lor. Spuneţi-le că Dumnezeu va avea grijă de ei, dacă vor avea încredere în conducătorii Spaniei, pentru ca aceştia să poată readuce pacea.

Ajuns în dreptul părintelui Francisco, se opri:

– Vă mulţumesc din suflet că aţi venit. Populaţia Madridului are nevoie de călăuzire spirituală şi de alinare. Oamenii trebuie să fie convinşi că, în aceste vremuri de restrişte, nu i-am abandonat. După ce la Madrid se va reinstaura liniştea, vom putea să mergem mai departe, să conducem întreaga Spanie pe drumul păcii.

Superiorul General Gonzalez păşi înainte, printre preoţi. Roba sa neagră flutură greoi, în timp ce se îndrepta către intrare. Păşea plin de încredere, fără grabă, de parcă situaţia s-ar fi aflat pe deplin sub controlul său.

Privindu-l, Norberto realiză cu groază că poate chiar aşa era. Poate că misiunea care le fusese încredinţată nu avea drept scop alinarea celor înspăimîntaţi şi aflaţi în cumpănă, urmînd să nu slujească doar interesele acestora. Era oare cu putinţă ca preoţii cei mai virtuoşi şi mai devotaţi din ţară, care se bucurau pe de-a-ntregul de încrederea populaţiei, să fi fost aduşi aici cu un singur scop, acela de a controla mulţimea? Să fi fost oare porţile catedralei închise tocmai pentru a crea nevoia de alinare, sporind-o apoi pînă la frenezie, doar pentru a da ulterior impresia de generozitate?

Părintele Norberto simţi fiorul spaimei. Se simţea murdărit de această stratagemă. Superiorul General Gonzalez nu încerca să cîştige favorurile celor care conduceau revoluţia. Norberto avea toate motivele să creadă că Superiorul General era implicat personal în acest proces menit să aducă un nou guvern în fruntea ţării.

Un nou guvern pentru Spania, a cărui căpetenie spirituală avea să fie el însuşi.

31

Marţi, ora 10 şi 20 de minute, Madrid, Spania

Maria era convinsă că generalul Amadori se afla, aşa cum bănuise de la bun început, în Sala Tronului. Cu toate acestea, după ce reuşi să scape din mîinile soldaţilor, nu porni ţintă într-acolo. Mai întîi avea nevoie de o uniformă şi de un aliat.

Pe primul loc se afla uniforma.

Reuşi să facă rost de ea într-una dintre boxele toaletei bărbaţilor. Latrina fusese iniţial *el carto de cambiar por los attendientes del rey*, adică vestiarul servitorilor regelui. Acum, soldaţii intrau şi ieşeau din încăpere fără să le pese de istoria sau de destinaţia acestui loc. Deşi nu era o monarhistă înfocată, Maria nutrea sentimente patriotice puternice, iar acest loc jucase un rol major în istoria Spaniei. Merita mai mult respect.

Încăperea largă, zugrăvită în alb era pardosită cu marmură. Era situată în aripa sud-estică a palatului, nu departe de dormitorul regal. Maria ajunse în dreptul ei înaintînd cu precauţie de la o uşă la alta. Cele mai multe încăperi erau pustii. Se feri de cele în care auzi glasuri. Dacă evadarea ei declan-

şase cumva alarma, cercetările aveau să se limiteze la zona salonului de muzică şi în jurul Sălii Tronului. Era o strategie adecvată, permiţînd utilizarea unui minimum de oameni. Ştiau că Maria intenţiona, în cele din urmă, să ajungă la Amadori. Nu-i rămînea decît să încerce să treacă neobservată.

Maria îşi procură uniforma prin amabilitatea unui tînăr sergent. Acesta intrase în vestiar însoţit de alţi doi bărbaţi. Cînd deschise uşa boxei, căscă ochii mari văzînd-o pe Maria ghemuită pe capacul WC-ului, cu două pistoale aţintite asupra sa.

– Intră şi închide uşa după tine, şuieră Maria cu un glas scăzut.

Vocea ei nu fu auzită în afara boxei, mulţumită bîzîitului ventilatorului din tavan.

Sub ameninţarea unei arme, prima reacţie a oricui este să încremenească. În acel interval infim, cel care ţine arma trebuie să dea un ordin. Dacă acesta e rostit imediat şi pe un ton îndeajuns de ferm, sînt şanse mari ca ordinul său să fie ascultat. În caz contrar, dacă cel luat drept ţintă apucă să cadă pradă panicii, alternativa e fie retragerea, fie deschiderea focului.

Maria luase hotărîrea de a trage pentru a scoate din luptă pe oricine s-ar fi aflat în încăpere. Nu era dispusă să se lase capturată din nou. Din fericire, soldatul cu ochii holbaţi făcu exact ceea ce i se ceruse.

De îndată ce uşa fu închisă, Maria îi făcu semn sergentului cu vîrful pistolului să se apropie. Ţeava celeilalte arme rămăsese aţintită spre fruntea lui.

– Mîinile la ceafă, porunci ea. Pe urmă întoarce-te cu spatele şi fă un pas înapoi.

Soldatul îşi încleştă degetele sub bonetă. Maria îşi duse mîna la spate, fără să-şi desprindă privirea de individ. Aşeză unul dintre pistoale pe rezervor, după care îi luă arma sergentului şi şi-o puse la centură. În sfîrşit, luă din nou în mînă pistolul de pe rezervor şi se retrase puţin.

– Jos pantalonii, spuse ea, împingîndu-l în fese pe sergent cu ţeava pistolului. Aşază-te pe marginea WC-ului, cu palmele sub fund.

Soldatul se supuse.

– Cînd îţi auzi prietenii ieşind din boxe, spune-le s-o ia înainte. Altfel, te omor.

Maria şi sergentul – care, conform plăcuţei de înmatriculare, se numea García – aşteptară cîteva secunde. Maria ar fi putut să jure că-i auzea bătăile inimii. García făcu aşa cum i se ceruse atunci cînd colegii săi îl chemară. După plecarea lor, Maria îi ordonă să se ridice şi, fără să se întoarcă, să-şi scoată uniforma.

El procedă întocmai. Maria îl înghionti, obligîndu-l să se întoarcă cu faţa către ea, iar apoi îi ceru să îngenuncheze.

– Te rog, nu mă împuşca, murmură el. Te rog.

– N-am să te împuşc dacă faci aşa cum îţi spun, replică ea sec.

Avea două variante. Ar fi putut să-i umple gura cu hîrtie igienică, să-i rupă degetele ca să-l împiedice să-şi scoată căluşul improvizat, iar apoi să-l lege de capacul greu al WC-ului. Dar o atare procedură ar fi durat prea mult. În consecinţă, Maria alese cea de-a doua variantă: îl apucă de ceafă şi-l trase cu putere înainte, izbindu-l cu fruntea de vasul de ceramică şi făcîndu-l să-şi piardă cunoştinţa. Probabil că suferise o comoţie, dar în astfel de situaţii rănile nu pot fi evitate. Maria luă armele şi uniforma şi se schimbă în grabă, în boxa alăturată. Hainele erau cam largi, dar nu-şi putea permite să facă mofturi. Îşi adună părul sub bonetă şi vîrî pistolul sergentului în toc, ascunzîndu-şi celelalte două arme sub cămaşă, la centură.

Îşi îndesă propriile veşminte în pubelă, cu excepţia pantofilor. Îşi frecă obrajii cu tălpile acestora, pentru a da impresia unei bărbi neîngrijite, apoi pantofii luară drumul hainelor.

Maria aruncă o privire în oglindă, spre a-şi verifica înfăţişarea. În acel moment, doi sergenţi intrară grăbiţi în vestiar.

– Ai întîrziat, García! se răsti unul dintre ei.

Trecu de Maria, îndreptîndu-se spre pisoar, pe urmele colegului său.

– Locotenentul a acordat fiecărui grup cîte cinci minute şi...

Sergentul amuţi brusc şi se întoarse. Maria nu aşteptă să se dezmeticească şi trecu la acţiune. Se postă în faţa lui, îşi vîrî genunchiul drept îndărătul genunchiului stîng al soldatului, apoi îl înşfăcă de gît cu dreapta şi-l trase, aruncîndu-l peste picior. El căzu pe spate. Sprijinindu-se pe piciorul drept, Maria îşi ridică stîngul şi îl izbi cu toată puterea în piept, rupîndu-i cîteva coaste şi lăsîndu-l fără suflare. Tovarăşul său, care se afla cu faţa către pisoar în momentul atacului, întoarse capul. Maria sări peste corpul celui căzut şi se repezi înainte. Cu genunchiul drept îl lovi în şira spinării. Sergentul se izbi de pisoar şi căzu pe spate. În clipa în care atingea pardoseala de gresie, Maria îl pocni cu călcîiul în tîmplă, iar el îşi pierdu imediat cunoştinţa. Celălalt încă mai gemea, aşa încît Maria se întoarse cu o mişcare graţioasă şi îl lovi cu vîrful piciorului în moalele capului. Gemetele amuţiră brusc.

Maria fu gata să-şi piardă echilibrul. Îşi concentrase întreaga energie pentru atac, iar efortul o epuizase. Loviturile primite în salonul de muzică îi provocau dureri acute, iar agitaţia ultimelor clipe nu îi fusese cîtuşi de puţin de ajutor în această privinţă. Avea însă o misiune de îndeplinit şi era hotărîtă să o ducă la bun sfîrşit. Clătinîndu-se, se apropie de chiuvetă, luă apă în căuşul palmelor şi bău.

Apoi îşi aminti spusele unuia dintre cei doi bărbaţi care zăceau la picioarele ei. Sergentul spusese că soldaţii aveau voie să meargă la toaletă din cinci în cinci minute. Iar ea tocmai consumase două dintre acestea. Nu avea timp de pierdut.

Maria se îndreptă cu paşi hotărîţi către uşă şi, fără ezitare, ieşi pe coridor. În misiunile în care lucrase sub acoperire,

învăţase că două lucruri erau necesare pentru a reuşi o infiltrare în rîndurile inamicului. În primul rînd, trebuia să te porţi ca şi cum te-ai fi aflat la tine acasă, şi nimeni nu avea să te oprească pentru a-ţi pune întrebări. În al doilea rînd, trebuia să le dai celor din jur impresia că te grăbeşti, că ai o ţintă precisă. Dacă te mişcai repede şi dădeai senzaţia că ştii ce faci, nimeni nu avea să te bage prea mult în seamă. Era convinsă că această strategie, dublată de avantajul uniformei, avea să o aducă în pragul Sălii Halebardierilor. Poate chiar avea să reuşească să intre. După aceea, urma să aibă nevoie de patru lucruri pentru a ajunge faţă în faţă cu Amadori.

De arme, de voinţă şi de doi aliaţi cu totul speciali.

32

Marți, ora 4 și 30 de minute, Washington, D.C.

Mike Rodgers i se alăturase lui Paul Hood în biroul acestuia, pentru a aștepta vești de la echipa de intervenție. La scurtă vreme după sosirea lui Rodgers, Steve Burkow telefonă pentru a le anunța ultimele noutăți de la Casa Albă. Hood spera că acest apel nu avea și scopuri ascunse. Șeful Securității Naționale avea obiceiul să se folosească de astfel de apeluri pentru a încerca să promoveze interesele președintelui.

Potrivit spuselor lui Burkow, regele Spaniei telefonase președintelui de la reședința sa din Barcelona. Ofițerii rămași loiali regelui confirmaseră că generalul Rafael Amadori, comandantul serviciului de informații al armatei și unul dintre cei mai puternici ofițeri din Spania, își stabilise centrul de comandă în sala tronului din Palatul Regal.

Auzind acestea, Hood și Rodgers schimbară o privire grăitoare. Fără vreun cuvînt, Rodgers se îndreptă spre telefonul de lîngă canapea, pentru a-l anunța pe Luis, la sediul madrilen al Interpolului, că ținta fusese localizată cu exactitate. Hood

își îngădui un zîmbet discret, mulțumit că presupunerile lor se dovediseră corecte.

– Nu există îndoieli în privința intențiilor acestui general Amadori, continuă Burkow. Președintele l-a informat pe rege despre prezența echipei de intervenție la Madrid. Maiestatea Sa ne-a dat acordul pentru a acționa în orice mod vom considera necesar.

– Cred și eu, spuse Hood.

Decizia președintelui fusese luată în grabă și era probabil singura soluție, dar Hood continua să se simtă stînjenit de ceea ce trebuia să le ceară oamenilor săi.

– Nu te grăbi să-l judeci pe rege, spuse Burkow. Maiestatea Sa a recunoscut că, după toate probabilitățile, unitatea Spaniei nu va mai putea fi menținută. E de părere că incidentele din aceste zile au stîrnit demonii unor tensiuni etnice prea multă vreme înăbușite. I-a mai spus președintelui și că, în condițiile în care NATO și Națiunile Unite vor fi dispuse să sprijine separarea pașnică a țării sale, e gata să abdice.

– La ce bun? întrebă Hood. Atribuțiile sale sînt, oricum, strict protocolare.

– E-adevărat, încuviință Burkow. Dar regele e pregătit să se folosească de actul abdicării ca de un gest exemplar pentru poporul spaniol. Dorește să demonstreze că, dacă oamenii doresc autonomie, el nu le va sta în cale. E însă ferm hotărît să nu cedeze puterea unui tiran.

Hood se văzu nevoit să recunoască logica admirabilă a intențiilor regelui, deși nu-și făcea griji în privința viitorului acestuia: avea cu siguranță o avere considerabilă depusă în bănci, în afara țării.

– Cînd are de gînd regele să facă acest gest exemplar? întrebă Hood.

– De îndată ce Amadori nu va mai reprezenta o amenințare, veni răspunsul lui Burkow. Chiar așa, ce îmi poți spune despre oamenii tăi?

– Aşteptăm veşti de la ei, spuse Hood. Echipa de intervenţie ar trebui să ajungă la ţintă din clipă în...

– Au ajuns, anunţă brusc Rodgers.

– Aşteaptă puţin, Steve, ceru Hood. Ce-ai aflat, Mike?

– Darrell tocmai a vorbit cu colonelul August, spuse Rodgers, cu receptorul la ureche. Echipa s-a desfăşurat cu succes de-a lungul laturii estice a clădirii Operei. Au în faţa lor palatul şi, deocamdată cel puţin, nimeni nu pare să-i fi băgat în seamă. Soldaţii par să-şi concentreze toată atenţia asupra palatului şi nu-şi fac griji în ceea ce priveşte edificiile învecinate. Colonelul August aşteaptă instrucţiuni.

– Mulţumeşte-i din partea mea lui Darrell, spuse Hood, apoi îi repetă cele aflate lui Burkow.

În timp ce vorbea, ceru computerului să afişeze profilul misiunii transmis de McCaskey în urmă cu o jumătate de oră. După o clipă, avea în faţă o hartă a regiunii respective a Madridului, precum şi un plan detaliat al palatului, însoţit de mai multe configuraţii de atac şi strategii de infiltrare. Potrivit lui McCaskey, estimările observatorului de la Interpol menţionau un efectiv de patru pînă la cinci sute de soldaţi staţionaţi la Palat. Cei mai mulţi erau, se părea, aglomeraţi pe latura sudică, unde se afla sala tronului.

– Care ar fi planul de atac şi cam cît ar dura punerea lui în aplicare, dacă am da semnalul chiar acum? vru să afle Burkow.

Rodgers se apropiase de birou. Se aplecă, privind peste umărul lui Hood. Acesta comută telefonul pe amplificare.

– Există o rampă de acces în sistemul de canalizare în colţul nordic din Plaza d'Oriente, spuse Hood. De-aici se poate ajunge într-o catacombă care a făcut parte din vechea fortăreaţă maură. Acum e folosită ca depozit pentru otrava de şobolani.

– Stai niţel, îl întrerupse Burkow. Cum vor reuşi să intre în canal?

– Vor utiliza o modalitate cunoscută de pe vremea Rezistenţei franceze, răspunse Rodgers. Vor crea o diversiune şi vor profita de neatenţia soldaţilor pentru a se strecura înăuntru. Nimic serios, doar cîteva grenade fumigene.

– Aha, înţeleg, mormăi Burkow.

– Catacomba despre care vorbeam e în legătură cu una dintre vechile temniţe ale palatului, care n-a mai fost folosită în scopurile iniţiale de cîteva secole.

– Aşadar, nu e deloc vizitată? vru să afle Burkow.

– Exact, încuviinţă Hood.

– Avînd în vedere cum s-a comportat Inchiziţia spaniolă la vremea ei, nu e deloc de mirare că temniţa n-a fost inclusă în circuitul turistic obişnuit, comentă Rodgers.

– Temniţa se află chiar sub Sala Tapiseriilor, continuă Hood. De acolo, echipa de intervenţie nu va avea de parcurs decît o distanţă foarte scurtă pînă la Sala Tronului.

– O distanţă mică în linie dreaptă, preciză Rodgers. Dar pe coridorul dintre cele două încăperi există, probabil, destui soldaţi. Dacă oamenii noştri aleg varianta rapidă de atac, vor exista în mod sigur victime în rîndul trupelor spaniole.

– Varianta rapidă? întrebă Burkow.

– Eliminarea oricărei rezistenţe, lichidarea ţintei şi retragerea, explică Rodgers. Cu alte cuvinte, s-ar renunţa la obţinerea uniformelor necesare pentru a pătrunde neobservaţi în apropierea lui Amadori şi nu s-ar face nici un efort pentru minimalizarea pierderilor de ambele părţi.

– Aha, făcu Burkow.

– Intenţionăm să decidem strategia de atac numai după ce vom fi aflat veşti de la omul nostru din interiorul palatului, adăugă Hood.

– Te referi la agenta de la Interpol care s-a lăsat capturată? întrebă Burkow.

– Exact. Nu ştim dacă va încerca să ne contacteze sau va hotărî să elimine ţinta pe cont propriu. Considerăm însă că ar trebui să-i acordăm un răgaz.

Burkow tăcu vreme de cîteva clipe, înainte de a-şi spune părerea:

– Aşteptarea implică riscul unei posibile creşteri exponenţiale a puterii lui Amadori. La un moment dat, fiecare uzurpator încetează să fie privit de opinia publică drept un rebel şi devine un erou popular. Aşa s-a întîmplat cu Fidel Castro în cursul răsturnării regimului Batista.

– Există un astfel de risc, fu de acord Hood. Dar credem că Amadori nu a ajuns încă în punctul de cotitură. Există zeci de zone în care revoltele se află încă în plină desfăşurare, iar Amadori nu a fost deocamdată numit conducător interimar în nici una din transmisiunile de ştiri pe care le-am monitorizat. Pînă cînd nu îşi va asigura sprijinul unor figuri publice majore – nu doar politicieni, ci şi oameni de afaceri şi lideri religioşi – va prefera să nu iasă prea mult în evidenţă.

– A început deja să facă presiuni puternice asupra liderilor industriei, le atrase atenţia Burkow. Gîndiţi-vă la cei de pe iaht şi la membrii *familiei* pe care i-a arestat.

– Va reuşi, poate, să-i înspăimînte îndeajuns de tare pe unii, admise Hood, dar mă îndoiesc că asta se va întîmpla în următoarele ore.

– Aşadar, crezi că e cazul să mai aşteptăm.

– Echipa de intervenţie e gata să acţioneze oricînd, spuse Hood. O amînare nu poate să pricinuiască prea mult rău; în schimb, s-ar putea să ne aducă informaţii preţioase din interior.

– Nu sînt de acord în privinţa posibilelor consecinţe nefaste, îl contrazise Burkow. Generalul VanZandt e de părere că prelungirea aşteptării i-ar îngădui lui Amadori să-şi pună la punct propria securitate. Iar eliminarea lui Amadori este, să nu uităm, obiectivul nostru primordial.

Hood își ridică privirea spre Rodgers. Amîndoi înțeleseseră încotro bătea Burkow: nu dispuneau de răgazul necesar pentru a acționa cu prudență.

Pînă la un punct, Hood era de aceeași părere. Tacticile adoptate de Amadori – acțiunile-fulger, purificările și crimele – îl așezau pe acesta mai degrabă în rînd cu Hitler și Stalin, decît cu Fidel Castro sau Francisco Franco. Nu i se putea îngădui să ajungă la conducerea Spaniei.

– Sînt de acord cu tine, Steve, spuse Hood. Amadori trebuie să fie ținta noastră primordială. Dar echipa de intervenție e singurul nostru atu. Dacă ne vom folosi oamenii fără să ne gîndim la consecințe, le vom pune în pericol viețile și chiar reușita întregii operațiuni.

Aruncă o privire spre ceasul din colțul monitorului. Asistentul său, Bugs Benet, îl programase să afișeze simultan ora locală și cea de la Madrid.

– E aproape unsprezece în Spania, continuă el. Să vedem cum va evolua situația pînă la prînz. Dacă nu vom fi aflat nimic de la Maria Corneja pînă atunci, echipa de intervenție va trece la acțiune.

– Într-o oră se pot întîmpla multe, îl avertiză Burkow. Ar fi de-ajuns cîteva mișcări pentru ca Amadori să nu mai poată fi oprit. Dacă îl vom elimina după ce va fi trecut de pragul critic, va însemna că am ucis nu un trădător, ci un lider de nivel mondial.

– Înțeleg, replică Hood. Dar, repet, avem nevoie de mai multe informații.

– Uite ce e, insistă Burkow, toate ezitările astea încep să mă scoată din sărite. Dispui de una dintre cele mai experimentate unități de elită din întreaga lume. De ce nu-i lași să se dezlănțuie? Vor recolta informațiile necesare pe măsură ce vor înainta.

– Nu, răspunse Hood pe un ton hotărît. Nu e destul. Am de gînd să-i dau Mariei Corneja un răgaz de o oră.

– De ce? întrebă Burkow. Ascultă, dacă ți-e cumva teamă să ordoni lichidarea acelui ticălos de general...

– Teamă? izbucni Hood. Ticălosul n-a mişcat un deget pentru a împiedica asasinarea unuia dintre oamenii mei. Sînt dispus să fac orice pentru a-l doborî. Cu cea mai mare plăcere.

– Atunci care-i problema?

– Problema e că ne-am concentrat excesiv asupra țintei, fără să avem în vedere o strategie onorabilă de ieşire pentru echipa de intervenție.

– Pentru asta n-ai nevoie de Maria, replică Burkow. Vor ieşi pe unde au intrat.

– Nu mă refer la ieşirea din palat, interveni Hood. Vorbesc despre ieşirea de sub imperiul culpabilității. Cine îşi va asuma răspunderea pentru toate astea, Steve? Preşedintele a discutat chestiunea asta cu regele?

– Nu ştiu. N-am asistat la convorbire.

– Va trebui să ne dezicem de acțiunea oamenilor noştri, în cazul în care vor fi prinşi? întrebă Hood. Vom susține că sînt mercenari sau că operațiunea a fost organizată fără ştirea noastră şi-i vom lăsa să se descurce cum pot?

– Uneori n-avem de ales, spuse Burkow.

– E-adevărat, încuviință Hood. Dar nu şi atunci cînd există o alternativă. Iar alternativa ar fi să lăsăm un cetățean spaniol să se implice, la un moment dat, în desfăşurarea operațiunii. Atunci am putea susține că echipa de intervenție a acționat doar pentru a-l sprijini pe respectivul patriot, chiar dacă afirmațiile noastre ar fi doar praf în ochii opiniei publice.

Burkow nu scoase nici un cuvînt.

– În consecință, voi aştepta pînă la amiază un semn de la Maria, urmă Hood. Ne-ar fi de-ajuns să ştim unde se află în palat. Dacă echipa o va culege, în drum spre Amadori, nu voi avea nici o reținere să dau ordinul de lichidare a ticălosului.

Tăcerea apăsătoare se prelungi. Într-un tîrziu, Burkow se hotărî să o rupă.

– Pot să-i spun preşedintelui că operaţiunea va fi declanşată la amiază? întrebă el.

– Da, rosti Hood.

– E-n regulă, spuse Burkow sec. Mai stăm de vorbă atunci.

Şeful Securităţii Naţionale închise. Hood ridică privirea spre Rodgers. Generalul zîmbea.

– Sînt mîndru de tine, Paul, spuse el. Foarte mîndru.

– Mulţumesc, Mike.

Hood închise fişierul afişat pe monitor şi se frecă la ochi.

– Doamne, cît sînt de obosit! M-am săturat de toată porcăria asta.

– Încearcă să dormi puţin, îl sfătui Rodgers. Preiau eu cartul.

– Nu pot, pînă cînd nu se va fi terminat, spuse Hood, care adăugă: Dar poţi să-mi faci un serviciu.

– Desigur.

Hood ridică receptorul.

– Am să vorbesc cu Bob Herbert şi Stephen Viens. Le voi cere să o localizeze cît mai curînd cu putinţă pe Maria. Între timp, află dacă nu cumva Darrell ar mai putea să ne ajute în vreun fel sau altul. O oră nu înseamnă cine ştie ce, dar poate că-i de-ajuns să aflăm dacă nu cumva, în trecut, a existat vreo tentativă de plasare de microfoane în interiorul palatului. Şi încă ceva. Poate că Darrell va găsi vreo modalitate pentru a-i băga în sperieţi pe unii dintre inamicii regelui.

– Se face.

– Asigură-te că echipa de intervenţie ştie care sînt posibilele consecinţe ale acţiunii.

Rodgers încuviinţă din cap şi ieşi, închizînd uşa în urma sa. Hood le telefonă lui Herbert şi Viens. După ce sfîrşi de discutat cu aceştia, îşi încrucişă braţele pe birou şi se rezemă cu fruntea de ele.

Era cu adevărat epuizat. Şi nu era deloc mîndru de sine. Ba dimpotrivă. Era dezgustat de ideea de a-l lichida fără re-

muşcări pe Amadori, fie şi ca răzbunare pentru uciderea Marthei Mackall; chiar dacă altcineva dăduse ordinul fatal şi apăsase pe trăgaci. Toate făceau parte din acelaşi tablou inuman.

În cele din urmă însă, toate aveau să îşi găsească un sfîrşit. Amadori avea să fie mort sau Spania avea să cadă în mîinile generalului, caz în care problema nu avea să mai fie doar a lui, ci a lumii întregi. În acel moment, Hood avea să plece de aici; avea să ajungă acasă, unde nu-l mai aştepta nimic. Nimic, în afara unor satisfacţii derizorii, a unor regrete cumplite şi a perspectivei unei înşiruiri similare de sentimente contrarii, atîta vreme cît avea să rămînă la Centrul de Comandă.

Nu era de-ajuns.

Nu avea să reuşească niciodată să o determine pe Sharon să privească lucrurile din perspectiva sa. Însă, cu mintea încetoşată, în care doar emoţiile i se înfăţişau cu limpezime, se vedea nevoit să recunoască faptul că nu mai era la fel de sigur că felul său de-a privi lucrurile era cel corect. Era oare de preferat să se confrunte cu provocări interesante din punct de vedere profesional, cîştigînd astfel respectul lui Mike Rodgers? Sau ar fi fost mai bine să-şi găsească o slujbă care să nu-l solicite atît de mult şi care să-i îngăduie să se bucure de dragostea soţiei şi a copiilor săi, împărtăşindu-le satisfacţiile mărunte?

„De ce sînt oare nevoit să aleg?“ se întrebă el. Dar cunoştea dinainte răspunsul.

Preţul apartenenţei la elita celor puternici, indiferent în ce domeniu de activitate, era risipa de timp şi munca fără răgaz. Dacă dorea să îşi recapete familia, avea să fie nevoit să renunţe la aceste două lucruri. Va fi nevoit să se angajeze într-o universitate, într-o bancă sau într-o echipă de cercetători, să-şi găsească o slujbă care să-i lase timp pentru

recitaluri de vioară, pentru meciuri de base-ball şi îmbrăţişări tandre în faţa televizorului, seara.

Hood ridică fruntea şi-şi îndreptă din nou atenţia spre computer. Şi, în vreme ce aştepta să primească veşti din Spania, tastă următoarele cuvinte:

„Domnule Preşedinte,

Prin prezenta demisionez din funcţia de director al Centrului de Comandă.

Al dumneavoastră sincer,
Paul Hood“

33

Marţi, ora 10 şi 32 de minute, Madrid, Spania

Ajungînd, în sfîrşit, pe coridorul din faţa Sălii Halebardierilor, Maria se văzu nevoită să renunţe la prudenţa cu care acţionase pînă atunci. Încăperea era situată la celălalt capăt al lungului coridor înţesat de soldaţii care scotoceau prin încăperile palatului. Nu avea nici o îndoială că ea era cea pe care o căutau.

Pînă acum înaintase fără prea mare greutate. Trecuse dintr-o încăpere într-alta, reuşind să evite culoarele aglomerate. Se oprise o singură dată, pentru a încerca să-i telefoneze lui Luis ca să-l pună la curent cu cele întîmplate. Dar telefoanele din întregul palat fuseseră deconectate, iar ea nu era dispusă să rişte pentru a procura un radioemiţător de la unul dintre ofiţerii responsabili cu comunicaţiile.

Ignorîndu-şi durerile, porni înainte cu paşi grăbiţi, cu hotărîre. Braţele îi atîrnau rigide pe lîngă corp. Îşi trăsese boneta pe frunte şi privea ţintă drept în faţă. „Încearcă să pari cît mai oficială" îşi repetă ea în gînd.

Maria nutrea convingerea că, în marea majoritate a cazurilor, o infiltrare reușită trebuia să se desfășoare în cea mai mare liniște. Regulile erau simple: folosește-te de întuneric, nu face zgomot, fă-te una cu umbrele. Dar, în circumstanțele date, îi era cu neputință să se facă nevăzută. Singura posibilitate de reușită era să dea impresia că era unul dintre soldați. Din nefericire, deși în armata spaniolă erau angajate destule femei, nici una dintre ele nu făcea parte din vreo unitate combatantă. Și, din cîte apucase să vadă, aici nu se afla nici o femeie-soldat. Iată de ce se hotărîse să se îndrepte în pas alergător spre Sala Halebardierilor. Boneta îi ascundea părul, iar pieptul și mîinile delicate îi erau mascate de vestonul prea larg al uniformei. Pentru moment, avea un singur scop în minte: să ajungă din nou în sală. Odată ajunsă înăuntru, urma să pună în aplicare un plan care ar fi putut să o ajute să traverseze spre sala tronului.

Maria era conștientă că, dacă alerga prea repede, avea să atragă atenția. Dacă, în schimb, ritmul i-ar fi fost prea lent, se temea că avea să fie oprită și întrebată de ce nu se afla împreună cu plutonul din care făcea parte. Inima părea că-i bate în fiecare colțișor al trupului. O durea fiecare oscior, în urma bătăii încasate, iar mintea îi era îngrozită de ceea ce se întîmpla cu Spania. Dar pericolul, durerea și, mai presus de orice, responsabilitatea care apăsa pe umerii ei o făceau să se simtă mai vie ca oricînd. Aceste momente erau asemenea clipei care precede un salt cu parașuta sau ieșirea pe scenă în seara unei premiere, clipe de o maximă intensitate, cum rar îți e dat să trăiești în viață.

Cîteva capete se întoarseră pentru a o privi, dar Maria apucă să treacă mai departe înainte ca vreunul dintre cei care o observaseră să fi apucat să-i vadă fața.

În clipa în care se pregătea să dea colțul pentru a trece pragul Sălii Halebardierilor, o figură cunoscută ieși din vasta încăpere, gata-gata să se ciocnească de ea. Era căpitanul care

ordonase să fie bătută. Ofiţerul se opri şi-i aruncă Mariei o privire tăioasă; ea îl salută din mers şi, ocolindu-l, trecu pragul uşii. Încercase să-şi ascundă chipul cu mîna cu care salutase şi nu ridicase ochii. Nu mai avea nevoie decît de cîteva secunde de răgaz.

Maria îi zări pe Juan şi pe Ferdinand. Erau aşezaţi turceşte la marginea apropiată a aglomerării de prizonieri. Aveau privirile plecate. Numărul prizonierilor scăzuse întrucîtva, de la plecarea Mariei. Captivii păreau neliniştiţi; se întrebau probabil unde fuseseră duşi tovarăşii lor. Agitaţia se datora şi împuţinării gardienilor. Maria presupuse că soldaţii care plecaseră se alăturaseră celor care o căutau. Nici unul dintre gardieni nu-i dădu atenţie în vreme ce ea se îndreptă hotărîtă spre cei doi membri ai *familiei* Ramirez.

– Aşteaptă! răsună din urmă glasul puternic al căpitanului care rămăsese în prag.

Juan şi Ferdinand îşi ridicară privirile. Maria continuă să înainteze în direcţia acestora.

– *Cu tine vorbesc, sergent!* strigă căpitanul. Opreşte-te!

Maria se afla la aproximativ douăzeci de paşi de Juan. Nu avea să reuşească să ajungă acolo, înainte de a fi nevoită să se confrunte cu căpitanul. Înjură în gînd, dar nu se opri din mers. Prizonierul o privea ţintă. Era teribil de frustrant faptul că, spre deosebire de căpitan, Juan încă nu o recunoscuse pe Maria. Intrarea în sala tronului se afla la vreo doisprezece metri depărtare, dincolo de mulţimea de prizonieri. Cei doi soldaţi care păzeau intrarea nu se clintiseră de la posturile lor şi, în acest moment, o priveau uimiţi. Trebuia să ajungă acolo şi, de una singură, nu avea să reuşească.

– Trebuie să-i duc domnului general un raport, domnule căpitan, rosti ea, fără să se întoarcă şi fără să se oprească.

Fiecare secundă conta acum. Trebuia să ajungă cît mai aproape de Juan. Pe de altă parte, voia ca acesta să-i audă vocea şi să o recunoască. Desigur, asta însemna să-i dea posi-

bilitatea şi căpitanului să îşi dea seama cine era, dar nu avea de ales.

– Tu eşti, într-adevăr! răcni căpitanul auzindu-i vocea. Opreşte-te imediat şi ridică mîinile!

Maria îşi încetini mersul, dar nu se opri. Trebuia să ajungă în faţa lui Juan.

– Ţi-am spus să te opreşti! urlă căpitanul.

Maria ajunse la marginea mulţimii. Se opri.

– Acum, ridică-ţi mîinile încet, cu palmele la vedere, îi porunci căpitanul. Dacă faci o singură mişcare bruscă, vei fi împuşcată.

Tînăra femeie făcu ceea ce i se ceruse. Văzu cum Juan îşi căsca ochii mari de uimire, recunoscînd-o, în sfîrşit. Soldaţii prezenţi în încăpere nu puseseră încă mîna pe arme. Avea la dispoziţie doar cîteva secunde, înainte ca acest lucru să se întîmple.

– Tu! se răsti căpitanul. Caporal!

Unul dintre soldaţii aflaţi în apropierea sălii tronului luă poziţia de drepţi.

– Ordonaţi!

– Picioarele, gemu Maria. Picioarele mele.

Se împletici, oprindu-se chiar în faţa lui Juan.

– Pot să mă aşez? întrebă ea.

– Rămîi unde eşti! strigă căpitanul.

– Dar nu mă mai ţin picioarele, după bătaia pe care am încasat-o...

– *Silencio!* ceru căpitanul.

Maria se clătină. Soldatul pătrunsese între prizonieri, de cealaltă parte a mulţimii, şi îşi făcea loc în direcţia ei. Nu mai putea să aştepte. Nu credea că aveau să tragă în ea, mai ales dacă avea să cadă la pămînt. Asta ar fi putut declanşa o revoltă a prizonierilor. Cu un geamăt, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi înainte, rezemîndu-se de Juan.

– Ridică-te! strigă căpitanul.

Maria încercă să se redreseze. În timp ce se prefăcea că se străduieşte să se ridice în picioare, îşi scoase pistoalele de la centură şi le împinse în mîinile lui Juan.

Acesta le luă cu o mişcare grăbită. Ferdinand se aplecase, pentru a o ajuta pe Maria. Juan îi strecură acestuia un revolver sub genunchiul flexat.

– Amadori se află în sala tronului, şopti Maria, în vreme ce era ajutată să se ridice.

– N-o să reuşim..., începu Juan.

– Trebuie, şuieră Maria. Oricum sîntem morţi.

În clipa aceea, soldatul ieşi dintre prizonieri, se aplecă deasupra Mariei şi o apucă de gulerul vestonului, smucind-o în sus. Femeia gemu şi se prefăcu a-şi pierde echilibrul. De îndată ce ea se dădu la o parte, Juan ridică pistolul, ţintind şoldul soldatului, şi apăsă pe trăgaci. Santinela ţipă şi se prăvăli pe spate, împroşcînd în jur cu sînge. Scăpă din mînă arma, iar unul dintre prizonieri o prinse înainte să atingă pardoseala.

Dar căpitanul apucase, la rîndul său, să-şi scoată pistolul din toc. Trase două focuri, dintre care unul o nimeri pe Maria în partea stîngă. Ea se răsuci, pradă durerii, iar glonţul pornit din arma sa se irosi în gol. Ateriză peste cel care luase arma santinelei. Boneta îi căzu, eliberîndu-i pletele.

Juan ţîşnise în picioare, strigînd:

– *Asesino!* Ucigaşule!

Înainte însă ca el să apese pe trăgaci, un glonţ îl izbi în umărul drept. Se prăbuşi cu braţele desfăcute, scăpînd arma, care alunecă pe pardoseală în direcţia uşii. Căpitanul o ridică din mers. Cel care trăsese, a doua santinelă, dădu să pornească la rîndul său spre ei.

– Rămîi la post, îi ordonă căpitanul.

Prizonierii începură să se agite, iar murmurele lor se preschimbară în vacarm. Toţi soldaţii aflaţi în încăpere îşi scoaseră armele. Deodată, uşa sălii tronului se deschise. Aghiotantul generalului, generalul-maior Aguirre, se ivi în prag.

Avea în mînă un revolver automat de calibrul 9 mm, cu nimic mai liniştitor decît expresia încruntată de pe chipul său.

– Avem probleme, căpitane Infiesta? întrebă el.

– Nu, domnule general, răspunse căpitanul. S-a rezolvat.

– Cine este acesta? întrebă Aguirre, îndreptîndu-şi ţeava pistolului către cel împuşcat de căpitan.

– E complicele ei, rosti căpitanul, arătînd spre Maria.

Privirea lui Aguirre se aţinti asupra femeii.

– Dar ea cine este?

– Cred că este o spioană, domnule general, îl informă căpitanul.

Maria reuşise să se ridice.

– Nu sînt... spioană, domnule general-maior, rosti ea.

Îşi încleştase mîinile deasupra rănii. Glonţul pătrunsese în partea stîngă, sub nivelul coastelor. Rana umpluse de sînge vestonul şi îi trimitea săgeţi de durere acută în creier.

– Sînt Maria Corneja, de la Interpol. Am venit aici pentru a-i aduce o serie de informaţii generalului şi, în loc să mă asculte, omul acesta a dat ordin să fiu bătută.

Arătă cu o mînă nesigură către căpitan.

– Am să te ascult eu, spuse sec Aguirre. Vorbeşte.

– Nu, clătină din cap Maria. Nu aici...

– Aici şi acum! ridică tonul Aguirre.

Maria îşi închise ochii vreme de o clipă.

– Ameţesc, îngăimă ea, dar de astă dată nu minţea. Pot să mă aşez?

– Desigur, spuse Aguirre, fără ca încruntarea să se şteargă de pe chipul lui. Căpitane! Du-o în curte, împreună cu complicele ei. Ascult-o şi apoi termină ce ai de terminat.

– Am înţeles, domnule, încuviinţă căpitanul.

Maria se întoarse.

– Domnule! strigă ea şi porni şchiopătînd printre prizonieri, înspre generalul-maior.

Era în continuare convinsă că, dacă reuşea să pătrundă în sala tronului, ar fi avut ocazia să...

Se simţi apucată de păr şi trasă înapoi.

– Ai să mă urmezi afară, conform ordinului, spuse căpitanul, smulgînd-o din mulţime.

Maria era prea slăbită pentru a se opune. Se împletici şi fu gata să cadă, în timp ce era împinsă fără menajamente către ieşire.

– Luaţi-l şi pe el, ordonă căpitanul, arătînd spre Juan.

Doi dintre soldaţi îl apucară de subsuori pe Juan. Acesta gemu de durere, în timp ce era ridicat în picioare şi tras către uşă.

În urma lor, generalul-maior se întoarse fără vreun cuvînt. Intră în sala tronului şi închise uşa.

Zgomotul zăvorului răsună puternic, stîrnind ecouri pe coridorul cufundat în linişte. Pentru Maria, sunetul acesta era echivalent cu acela al închiderii unei lespezi de mormînt. Era sunetul care punea capăt eforturilor ei de a ajunge în sala tronului. Mai mult chiar, era posibil să marcheze sfîrşitul Spaniei însăşi. Era furioasă pe sine însăşi fiindcă nu reuşise să-şi îndeplinească misiunea asumată. Ajunsese atît de aproape şi, în ultima clipă, dăduse greş.

Căpitanul o obligă pe Maria să înainteze către ieşire, ţinînd-o în continuare de păr. Fiecare pas era un chin pentru tînăra femeie, un fior cumplit de durere străbătîndu-i trupul de la călcîie pînă în creştetul capului.

– Ce... Ce ai de gînd să faci? întrebă Maria.

– Vom ieşi în curte şi vom vedea ce ştii.

– Dar de ce afară?

Căpitanul nu-i răspunse, dar tăcerea lui era îndeajuns de grăitoare. Erau conduşi afară, deoarece acolo zidurile erau lipsite de ornamente.

Erau ziduri potrivite pentru ca în faţa lor să fie aşezaţi prizonierii condamnaţi la moarte prin împuşcare.

34

Marţi, ora 10 şi 46 de minute, Madrid, Spania

Deîndată ce auzi împuşcăturile răsunînd în interiorul palatului, colonelul August îşi scoase din buzunarul pantalonilor, cu un gest cît mai firesc cu putinţă, telefonul mobil. Formă numărul lui Luis, fără a-şi întoarce însă faţa de la soarele cald care scălda clădirile din jur, încercînd să pară unul dintre tinerii turişti care profitau de această vreme minunată. Chiar în spatele său, întreaga echipă de intervenţie – cu excepţia lui Pupshaw – era adînc cufundată în studierea unui ghid turistic. Pupshaw se afla la capătul străzii; cu piciorul ridicat pe bara unei maşini, se prefăcea că-şi leagă şireturile. În realitate, capătul unuia dintre şireturi conţinea un agent iritant comprimat într-un rezervor minuscul, avînd drept element principal al compoziţiei cloroacetofenona, un amestec de gaze lacrimogene şi fumigene. Celălalt capăt al şiretului conţinea o minibobină care se încălzea în momentul desprinderii de şiret. Îmbinarea dintre cele două capete avea să declanşeze eliberarea gazului, după un răgaz de două minute.

– Aici Trîntorul, rosti August. Tocmai am primit veşti de la trei dintre jucătorii de pe stadion. (Conform codului prestabilit, asta însemna că din palat se auziseră trei împuşcături.) Se pare că se află în preajma locului unde vrem şi noi să ajungem.

– S-ar putea să fi fost coechipiera noastră, care a început antrenamentul de încălzire, sugeră Luis.

După cîteva clipe de tăcere, adăugă:

– Antrenorul vă transmite să vă îndreptaţi spre vestiare şi să vă îmbrăcaţi echipamentul. Va discuta şi cu amicii din tribune, să vedem dacă nu ne pot da mai multe amănunte.

Vestiarele desemnau temniţa de sub Sala Tapiseriilor, iar amicii din tribune erau observatorii de pe acoperişul clădirii.

– Excelent, rosti August. Pornim chiar acum.

Comută soneria de apel a mobilului pe vibraţii şi vîrî telefonul la loc în buzunar. Le spuse colegilor săi să îl urmeze şi îi făcu cu mîna lui Pupshaw, încrucişîndu-şi arătătorul şi mijlociul.

Tînărul soldat îi răspunse cu un gest similar. Cele două degete încrucişate erau semnalul de îmbinare a capetelor şiretului.

August îşi conduse oamenii spre gura de canal aflată la marginea nord-vestică a Pieţei Oriente. Pe parcursul primei plimbări de recunoaştere, fotografiaseră gura de canal şi, cît timp aşteptaseră semnalul începerii acţiunii, studiaseră imaginea. În acest moment, caporalul Prementine şi soldaţii David George şi Jason Scott aveau în mîini căştile Walkmanurilor, pregătite pentru a fi strecurate în găurile capacului, în chip de cîrlige, pentru a-l ridica. Căştile aveau rama dintr-un aliaj pe bază de titan şi aveau să reziste la povara capacului greu de fontă.

August o luă de după umeri pe Sondra DeVonne. Păreau a fi doi turişti îndrăgostiţi, care rîdeau şi se plimbau. În realitate, atunci cînd privea către Sondra, August observa traficul, destul de rarefiat din pricina activităţii militarilor. Cînd

Sondra își ridica privirea spre August, nu făcea decît să cerceteze chipurile trecătorilor. Asemenea străzii, și trotuarele erau aproape pustii.

Ajunseră la colț și se opriră. Pupshaw îi prinse din urmă în fugă. De-abia sosise cînd, pe neașteptate, la mijlocul străzii izbucni un nor de fum portocaliu, care creștea cu fiecare clipă.

Vîntul împingea norul de fum în direcția grupului, așa cum estimaseră de la bun început. Înainte însă ca volutele de fum să-i fi ajuns din urmă, George, Scott și Prementine se îndreptară fără grabă către mijlocul străzii. Se opriră, îngenuncheară și, cu mîinile drepte întinse, arătară în direcția negurii portocalii. În același timp, pe neobservate, vîrîră un capăt al căștilor în găurile capacului. Cu numai cîteva clipe înainte de a fi înghițiți de nor, ridicară capacul și-l traseră deoparte. Sondra scoase din buzunarul jachetei o lanternă cît palma și o aprinse. Lanterna nu era menită doar să le lumineze calea: din momentul declanșării operațiunii, membrii echipei aveau să comunice mai ales prin semne și semnale luminoase.

După cum arătau planurile sistemului de canalizare pe care le studiaseră la sediul Interpolului, sub capac se afla o scară de acces. Sondra coborî imediat, urmată de August, Aideen și Ishi Honda. Ceilalți patru coborîră și ei, cel din urmă fiind Pupshaw, care trase după sine capacul.

Întreaga acțiune nu durase mai mult de cincisprezece secunde.

Tunelul de canalizare avea o înălțime de aproximativ trei metri, iar înaintarea de-a lungul său nu era deloc dificilă. Evacuarea deșeurilor din canale se făcea de două ori pe zi, la amiază și la unu noaptea. În acest moment, pardoseala tunelului era acoperită de un strat de lichid care le ajungea pînă la genunchi celor din echipa de intervenție. Ușurarea de a se ști la adăpost și în drum spre locul îndeplinirii misiunii compensa însă disconfortul cauzat de contactul cu lichidul vîscos și

mirosul înfiorător. Porniră cu toții, urmînd calea indicată de lumina lanternei din mîna Sondrei. Se îndreptau către vest, spre catacombe.

Între timp, August își vîrî în ureche radioreceptorul EAR. Dispozitivul avea aspectul unui banal aparat auditiv și permitea recepția semnalelor audio pe o rază de trei sute de kilometri. Un microfon minuscul fixat cu bandă adezivă pe pieptul său îi permitea colonelului să intre oricînd în legătură cu sediul Interpolului.

Tunelul se ramifica brusc spre nord, dînd într-un zid de cărămidă înalt de un metru și jumătate. Deasupra se deschidea un orificiu cu diametrul de un metru: intrarea în catacombe. DeVonne îi întinse lanterna soldatului George, iar Scott o ajută să se cațere și să treacă dincolo de zid. Se înțeleseseră de la bun început ca Sondra să le deschidă calea celorlalți în toate etapele operațiunii. August venea după ea, urmat de Aideen, iar caporalul Prementine asigura ariergarda. Sondra DeVonne suferea încă de tulburări emoționale după locotenent-colonelului Squires, la care asistase neputincioasă în decursul primei sale misiuni în cadrul echipei de intervenție. Colonelul August constată însă cu satisfacție că, de la sosirea la Madrid, fata se concentrase impecabil asupra misiunii. Comportamentul ei era ireproșabil, mai ales de cînd pătrunseseră în subteran; se mișca pe tăcute, cu agilitatea unei feline. De cînd intraseră în canal, nici măcar un șobolan nu scăpase privirii ei vigilente.

După ce Aideen și cei șapte soldați ajunseră de cealaltă parte a zidului, porniră fără să mai piardă vremea, urmînd traseul indicat de o hartă pe care le-o oferise Luis. Aici deplasarea nu era la fel de ușoară ca în tunel. Galeria era înaltă de numai un metru șaizeci, iar pietrișul scîrțîia îngrozitor sub pașii lor. Hainele lor umede începuseră deja să se usuce în curentul de aer răcoros, iar noroiul le făcea rigide.

August se opri brusc.

– Recepționez un mesaj, șopti el către tovarășii săi.

Membrii echipei de intervenție îl încercuiră, în vreme ce Sondra și Prementine asigurau flancurile. Laolaltă, alcătuiau un scut viu, la adăpostul căruia colonelul August avea să poată comunica în liniște cu cartierul general.

– Ați intrat? întrebă Luis.

– Am parcurs aproximativ douăzeci de metri în catacombe, răspunse August.

Deoarece frecvența de comunicare era bruiată la ambele capete, eliminînd astfel posibilitatea de interceptare, nu avea nici un rost să vorbească cifrat.

– Vom ajunge în temniță peste aproximativ trei minute.

– După toate probabilitățile, veți primi semnalul de intrare în acțiune imediat ce veți fi ajuns acolo, îl anunță Luis. Tocmai am primit un mesaj de la observatori.

– Ce se întîmplă? întrebă August.

– Maria Corneja a fost adusă în curte, cu puțin timp în urmă, explică Luis. Pare rănită.

– Schimbul de focuri pe care l-am auzit...?

– Tot ce se poate, încuviință Luis. Problema e că s-ar putea să nu fi fost ultimele împușcături pe care le vom fi auzit.

– Ce vrei să spui?

– Din cîte ne-am putut da seama, un ofițer este pe cale de a-și selecta oamenii pentru a alcătui un pluton de execuție.

– Unde? vru să afle August.

– În fața capelei, veni răspunsul.

August pocni din degete, făcîndu-i semn Sondrei să-i dea harta. Ea se apropie și își îndreptă lanterna asupra peticului de hîrtie. El îi făcu semn să o întoarcă pe partea cealaltă, unde fusese imprimat un plan al palatului.

– Am în față harta, spuse August. Care e parcursul cel mai scurt pînă la...

– Negativ, replică sec Luis.

– Poftim?

– Nu v-am anunţat ca să schimbaţi planul de acţiune. Voiam doar să ştiţi ce se întîmplă, în cazul în care veţi auzi împuşcăturile. Darrell s-a consultat deja cu generalul Rodgers şi cu directorul Hood de la Centrul de Comandă, iar amîndoi sînt de părere că ţinta voastră trebuie să rămînă Amadori. Dacă a început să ordone executarea prizonierilor, e imperios necesar să fie eliminat cît mai curînd cu putinţă.

– Am înţeles, spuse August.

Într-adevăr, înţelegea. Obiectivul misiunii era extrem de important. Cu toate acestea, colonelul simţi acelaşi gol în stomac pe care îl simţise în 1970, cînd compania sa, aflată la limita epuizării după mai multe zile de lupte, se ciocnise de o forţă nord-vietnameză superioară ca număr, în satul Hau Bon de pe malul rîului Song Ba. August se văzuse nevoit să asigure retragerea oamenilor săi şi, în acest scop, alesese doi soldaţi care, înarmaţi cu cîte o pereche de pistoale-mitralieră, aveau misiunea de a-i reţine pe inamici cît mai mult cu putinţă. Ştia că existau toate şansele să nu-i mai vadă niciodată pe cei doi, dar supravieţuirea întregii companii depindea de ei. Şi mai ştia ceva: că nu avea să uite niciodată zîmbetul strîmb de pe chipul unuia dintre ei, atunci cînd întorsese capul pentru a privi în urmă. Era surîsul unui puşti care se străduia din răsputeri să se poarte ca un bărbat adevărat.

– De îndată ce veţi ocupa poziţia stabilită, sub Sala Tapiseriilor, Darrell vrea să vă pregătiţi. Se aşteaptă să vă transmită ordinul în următoarele zece, cel mult cincisprezece minute, mai spuse Luis.

– Vom fi gata, încuviinţă August.

Îşi puse la curent oamenii, în cîteva fraze scurte, apoi îşi continuară drumul. Conversaţiile nu-şi aveau rostul. Echipa ajunse la locul stabilit două minute mai tîrziu. Colonelul August le ordonă oamenilor săi să-şi scoată hainele. Pe dedesubtul blugilor umezi şi al jachetelor purtau cu toţii com-

binezoane căptuşite cu kevlar. Îşi schimbară apoi încălţămintea sport şi sandalele cu bascheţi negri cu tălpi groase, anume proiectate pentru a împiedica alunecarea pe suprafeţe netede, ceea ce le permitea soldaţilor să se oprească brusc, exact în locul unde doreau. Şi tălpile erau căptuşite cu un strat de kevlar, menit să împiedice un inamic aflat la un nivel inferior să-i scoată din luptă, trăgînd prin podea.

Îşi puseră cu toţii centuri de piele neagră, dotate cu teci în care se aflau pumnale lungi de douăzeci de centimetri. Echipamentul fiecăruia mai cuprindea cîte o minilanternă şi automate Uzi. Îşi puseră cu toţii măşti negre de schi, pentru a-şi ascunde feţele. Cînd terminară pregătirile, August le făcu semn să treacă din catacombe în spaţiul temniţei. Înaintară în salturi succesive, asigurîndu-şi cu grijă avangarda şir ariergarda. În mai puţin de trei minute, se aflau în interiorul temniţei, care arăta exact ca în fotografiile pe care le văzuseră la Interpol.

Singura cale de acces în palat dinspre temniţă era o uşă veche din lemn, situată la capătul unui şir lung de trepte înguste. Singurele surse de lumină erau lanterna Sondrei şi cele cîteva raze strecurate pe sub uşă. August le făcu semn soldaţilor George şi Pupshaw să verifice uşa. Colonelul era gata să dea ordinul ca aceasta să fie aruncată în aer, dacă avea să fie nevoie, dar ar fi preferat să-şi facă intrarea în palat într-un mod mai puţin zgomotos.

Un minut mai tîrziu, Pupshaw coborî în fugă treptele.

– Balamalele sînt ruginite în ultimul hal, şopti el la urechea lui August. Conform detectorului de metale, clanţa e blocată de cealaltă parte cu un soi de zăvor.

Detectorul de metale era doar cu puţin mai mare decît un stilou şi, în mod obişnuit, slujea la detectarea şi identificarea minelor terestre. Cu toate acestea, putea fi folosit şi pentru a „vedea“ dincolo de un strat de lemn.

– Mă tem că va trebui să o distrugem ca să trecem dincolo, domnule colonel, spuse Pupshaw.

August încuviinţă.

– Pregătiţi-vă.

Pupshaw salută scurt şi urcă scările în fugă. Prementine i se alătură. Cei trei fixară doze de explozibil C-4 de dimensiunile unei unghii la balamale şi clanţă, înfigînd în fiecare calup un detonator cît un ac.

Între timp, August primi din nou veşti de la Luis. Maria era interogată în faţa unuia dintre zidurile exterioare, iar plutonul de execuţie se pregătea să-şi îndeplinească misiunea. Sosise timpul să intre în acţiune.

Luis îi mulţumi încă o dată lui August şi îi ură noroc. În schimb, colonelul îi promise că avea să îl contacteze de îndată ce acţiunea se va fi încheiat. Apoi deconectă microfonul. Ceea ce avea să se întîmple pe parcursul operaţiunii nu trebuia să fie transmis cu nici un chip pe calea undelor, nici măcar către Interpol. Era imperios necesară evitarea oricărei implicări a Statelor Unite, şi chiar o înregistrare întîmplătoare sau o transmitere prost direcţionată a semnalelor ar fi echivalat cu un dezastru.

Ca toţi ceilalţi membri ai echipei de intervenţie, August îşi luă în spinare rucsacul. Era plat şi căptuşit cu kevlar; materialul antiglonţ slujea drept mijloc suplimentar de protecţie pentru soldaţi. Alăturîndu-se celorlalţi, August îi ordonă lui Pupshaw să înceapă. După ce uşa avea să fie înlăturată, aveau să pornească în şir indian, cu Sondra în frunte şi Prementine în ariergardă. Voiau să ajungă în sala tronului cît mai curînd cu putinţă. Erau autorizaţi să tragă – în mîini şi în picioare, pe cît posibil, dar şi în plin, dacă nu aveau de ales.

Soldaţii se adunară la baza scărilor şi îşi astupară urechile, în vreme ce Pupshaw răsucea capătul declanşatorului. Cele trei încărcături explodară cu un pocnet sec, iar uşa veche

se desfăcu în așchii purtate de suflul exploziilor, laolaltă cu fumul înecăcios.

– Start! strigă August, înainte chiar ca ecourile exploziilor să se fi stins.

Fără șovăire, Sondra DeVonne țîșni în sus pe scări, urmată îndeaproape de toți ceilalți membri ai echipei de intervenție.

35

Marţi, ora 11 şi 8 minute, Madrid, Spania

„Nici mort nu voi îngădui să se întîmple una ca asta", îşi zise Darrell McCaskey.

McCaskey avea în comun cu Paul Hood un singur lucru: amîndoi făceau parte dintre puţinii membri ai conducerii Centrului de Comandă care nu îşi îndepliniseră stagiul militar.

Nimeni nu considera acest lucru un neajuns. McCaskey intrase la Academia de Poliţie din New York imediat după colegiu şi petrecuse cinci ani în Midtown South. În tot acest timp, făcuse tot ce era necesar pentru a proteja vieţile şi avutul concetăţenilor săi. Uneori, asta însemna ca unii dintre recidivişti să se „împiedice pe scări" în timp ce erau duşi la secţie. Alteori fusese nevoit să colaboreze cu gangsterii din „şcoala veche" pentru a-i împiedica pe mult mai durii răufăcători din Vietnam sau Armenia să pună stăpînire pe Times Square.

McCaskey fusese în repetate rînduri citat prin ordin de zi pentru curaj, ceea ce atrăsese atenţia biroului de recrutare al FBI din Manhattan. Se alăturase agenţiei guvernamentale şi,

după alţi patru ani petrecuţi la New York, fusese mutat la cartierul general al FBI din Washington. Specialitatea sa erau teroriştii şi gangsterii străini. Ca atare, îşi petrecuse mult timp peste hotare, făcîndu-şi mulţi prieteni în serviciile secrete ale altor ţări, dar şi numeroase relaţii în mediile interlope.

O întîlnise pe Maria Corneja în decursul unei călătorii în Spania şi nu-i trebuise nici o săptămînă pentru a se îndrăgosti de ea. Era inteligentă şi independentă, atrăgătoare şi spirituală, sexy şi flămîndă de dragoste. După atîţia ani în care, lucrînd sub acoperire, îşi asumase roluri de tîrfă, de profesoară sau de florăreasă, după ce se luase la întrecere cu bărbaţii din forţele de poliţie, Maria primise cu braţele deschise interesul pe care îl manifesta McCaskey. Datorită lui Luis, obţinuse posibilitatea de a merge în Statele Unite pentru a studia tehnicile de investigaţie ale FBI. Nu petrecuse decît trei zile într-o cameră de hotel din Washington, înainte de a se muta la Darrell.

McCaskey nu dorise să pună capăt relaţiei dintre ei. Doamne, nici nu se gîndise la aşa ceva! Însă, aşa cum se învăţase să impună legea pe străzile New York-ului, încercase să-şi impună propriile reguli şi în relaţia dintre ei doi, insistînd ca acestea să fie respectate. La fel ca legile societăţii, erau reguli bune, în intenţii. Însă, încercînd s-o determine pe Maria să se lase de fumat şi să accepte misiuni mai puţin periculoase, nu reuşise decît să-i stîrnească îndărătnicia care făcea parte din caracterul ei extraordinar. De-abia atunci cînd îl părăsise şi se întorsese în Spania, McCaskey realiză cît de mult îi îmbogăţise existenţa.

O pierduse o dată. Însă Darrell McCaskey nu avea de gînd s-o mai piardă încă o dată. Nu avea să stea cu braţele încrucişate, în siguranţă, la sediul Interpolului, în vreme ce, la ordinul generalului Amadori, Maria avea să fie executată.

De îndată ce sfîrşi de discutat cu Paul Hood şi cu Mike Rodgers, pe linia securizată din biroul lui Luis, McCaskey se

întoarse către prietenul său de la Interpol. Luis era aşezat în faţa radioreceptorului, aşteptînd veşti de la echipa de intervenţie. Tatăl său se afla alături. McCaskey îl anunţă pe Luis că avea nevoie de elicopterul Interpolului.

– Cu ce scop? întrebă acesta. O misiune de salvare?

– Spune-mi că nu eşti de acord, îl provocă McCaskey. Trebuie să încercăm.

Expresia de pe chipul lui Luis arăta clar că era de aceeaşi părere, dar nu părea deloc încîntat de o atare perspectivă.

– Dă-mi un pilot şi un trăgător de elită, ceru McCaskey. Îmi asum pe deplin răspunderea pentru tot ce se va întîmpla.

Luis ezită.

– Te rog, Luis, îl imploră McCaskey. Îi datorăm asta Mariei şi nu avem nici o clipă de pierdut cu discuţii.

Luis se întoarse către tatăl său şi îi spuse ceva în spaniolă. Apoi îi telefonă aghiotantului său şi îi dădu un ordin. În sfîrşit, se întoarse din nou către McCaskey.

– Tatăl meu va păstra legătura cu echipa de intervenţie şi i-am cerut lui Jaime să pregătească elicopterul pentru decolare în maximum cinci minute, spuse Luis. Dar nu vei avea nevoie de trăgătorul de elită şi nici nu va trebui să-ţi asumi răspunderea. Aceste sarcini îmi revin mie.

McCaskey îi mulţumi. Luis ieşi pentru a supraveghea pregătirile, în vreme ce McCaskey mai rămase două minute în încăpere, pentru a se pregăti, la rîndul său. Apoi parcurse în fugă scările care duceau pe acoperiş. Luis i se alătură un minut mai tîrziu.

Micul elicopter Bell JetRanger cu cinci locuri decolă de pe acoperişul clădirii cu zece etaje. Palatul Regal se afla la nici două minute de zbor. Pilotul pe nume Pedro primi ordin să zboare direct într-acolo. Fiind în legătură radio cu observatorii, aceştia îi dădură coordonatele exacte ale locului în care se afla Maria şi îl anunţară că plutonul de execuţie, for-

mat din cinci soldaţi, îşi ocupa poziţiile de tragere. Pilotul le transmise aceste informaţii lui McCaskey şi Luis.

– Nu vom reuşi să-i convingem să renunţe de bunăvoie la ceea ce au început, spuse Luis.

– Ştiu, replică McCaskey. Dar nu-mi pasă. Femeia asta are curaj şi merită să facem tot ce ne stă în putinţă să o salvăm.

– Nu încercam să te conving să renunţăm, spuse Luis, aruncînd o privire deloc veselă spre micul rastel conţinînd patru puşti, fixat pe peretele cabinei. Însă, dacă vom deschide focul pentru a-i alunga, soldaţii ar putea să doboare elicopterul.

– Nu şi dacă procedăm cum scrie la carte, îl contrazise McCaskey.

Balustrada albă a acoperişului palatului, ornată cu statuile regilor Spaniei, se ivi de dincolo de acoperişuri.

– Acţionăm cît mai repede posibil. Nu cred că vor trage în noi imediat ce ne vom face apariţia. Ar risca să cadă elicopterul peste ei. De îndată ce vom ateriza, tu vei deschide focul, pentru a-i determina să se pună la adăpost. Între timp, eu o voi elibera pe Maria.

– Pare prea simplu, mustăci dubitativ Luis.

– Chiar e simplu, îl încurajă McCaskey. Planurile simple au întotdeauna cele mai mari şanse de reuşită. Dacă mă acoperi şi-i forţezi pe soldaţi să rămînă la adăpost de gloanţele tale, totul nu va dura mai mult de treizeci de secunde. Curtea palatului nu e chiar atît de mare, la urma urmei. Dacă nu voi reuşi să mă întorc la elicopter, decolezi şi încerci să găseşti o altă cale de salvare.

McCaskey oftă şi îşi trecu mîna prin păr.

– Ştiu că e periculos, Luis, spuse el. Dar am de ales? Mi-aş dori să fac asta dacă oricare dintre ai noştri ar fi în pericol. Dar, fiind vorba de Maria, *trebuie* să o fac.

Luis inspiră adînc, încuviinţă din cap, iar apoi se îndreptă spre rastel. Alese o carabină L96A1, specifică trupelor

NATO, un amortizor integral şi o lunetă Schmidt & Bender. Îi întinse lui McCaskey un revolver Star 30M Parabellum, arma predilectă a membrilor din Guardia Civil.

– Am să-i cer lui Pedro să treacă peste palat şi să coboare direct în curte, fără vreun ocol, spuse Luis. De îndată ce vom atinge solul, voi deschide focul, pentru a-i determina pe soldaţii din plutonul de execuţie să se arunce la pămînt. Poate c-am să reuşesc să nu ucid pe nimeni, adăugă el amărît. *Poate*, Darrell.

– Ştiu ce vrei să-mi spui.

– Nu ştiu dacă am să fiu în stare să trag într-un soldat spaniol, Darrell, recunoscu Luis. Sincer, habar n-am dacă am să fiu în stare.

– Se pare că ei nu-şi pun probleme de genul ăsta, îi atrase atenţia McCaskey.

– Eu nu sînt ca ei, replică Luis.

– Nu eşti, spuse McCaskey, în chip de scuze. Ce-i drept, nu sînt convins că eu însumi aş fi în stare să trag într-un compatriot.

Luis clătină din cap abătut.

– Cum naiba s-a ajuns într-o asemenea situaţie?

McCaskey verifică încărcătorul revolverului, apoi îşi reluă locul. „S-a ajuns aici aşa cum se întîmplă întotdeauna cînd răbufneşte ura cîtorva, în vreme ce toţi ceilalţi rămîn indiferenţi la ceea ce se petrece în jur", îşi zise McCaskey, plin de amărăciune. Semnele unei astfel de izbucniri de violenţă se iviseră deja şi în Statele Unite. McCaskey era conştient că, în cazul în care misiunea echipei de intervenţie avea să izbîndească, adevărata misiune se afla de-abia la început – în Spania şi pretutindeni în lume. Indivizii de teapa generalului Amadori trebuiau opriţi înainte de a reuşi să ajungă acolo unde ajunsese acesta. Spre deosebire de Mike Rodgers, McCaskey nu prea ţinea minte citatele celebre; cu toate acestea, îşi amintea că auzise spunîndu-se cîndva că răul înfloreşte atunci cînd cei ce au conştiinţă stau deoparte. Dacă

avea să scape cu viaţă, Darrell McCaskey era hotărît să nu se numere printre aceştia.

Peste cincisprezece secunde aveau să survoleze colţul dinspre nord-vest al palatului. În zonă nu patrula nici un elicopter militar. Pe Calle Bailén, în schimb, chiar dedesubtul lor, camioanele şi jeep-urile armatei umpleau spaţiul carosabil.

După agitaţia iniţială, McCaskey se simţea, de-acum, cît se poate de calm. De vină era în parte nesomnul, căci cele două minute de zbor îngăduiseră unei toropeli relaxante să pună stăpînire pe el, amorţindu-l. Deşi îşi simţea mintea limpede, concentrată asupra scopului pe care şi-l asumase, trupul părea a fi renunţat la agitaţia care-i era caracteristică, la toate ticurile care-i trădau, de obicei, nerăbdarea. Pe de altă parte, calmul său se datora Mariei. Relaţiile dintre un bărbat şi o femeie nu sînt, aproape niciodată, lipsite de probleme. Se întîmplă să greşeşti şi apoi să-ţi pară rău. McCaskey nu încerca să se autopedepsească pentru greşelile sale omeneşti. Rareori însă se iveşte un prilej atît de potrivit pentru a schimba răul în bine, pentru a arăta cuiva că îţi pare rău şi că ţii la el mai presus de orice pe lume. Cu orice preţ, McCaskey era hotărît să facă ceea ce era necesar pentru a o salva pe Maria.

În timp ce McCaskey privea pe fereastră, Luis se aplecă şi-i spuse cîteva cuvinte lui Pedro. Pilotul încuviinţă, iar Luis îl bătu pe umăr în semn de apreciere, înainte de a-şi relua locul.

– Eşti gata? îl întrebă el pe McCaskey.

Acesta încuviinţă scurt.

Elicopterul coborî, zburînd la joasă înălţime de-a lungul zidului estic al palatului. Apoi coti spre sud, accelerînd în direcţia curţii care despărţea Palatul Regal de catedrala de la Almudena.

Pe cele două flancuri ale elicopterului erau montate megafoane, cuplate la un amplificator. Luis îşi puse căştile, ajus-

tă microfonul, iar apoi îşi aşeză carabina în poală. Privi afară şi-i făcu semn lui McCaskey.

– Acolo, rosti el.

McCaskey privi în direcţia indicată. O văzu pe Maria, imobilizată la baza unui piedestal de marmură înalt de aproximativ cinci metri, pe care se sprijineau patru coloane masive. Piedestalul cenuşiu avea lăţimea de aproximativ doi metri şi încheia un zid lung, lipsit de ornamente. Pe partea lui dreaptă, zidul forma o proeminenţă continuată printr-o serie de arcade aşezate perpendicular pe zid. Arcadele scunde şi cufundate în penumbră alcătuiau limita estică a curţii. Dincolo de ele se afla aripa de răsărit a palatului, în care erau situate dormitorul regal, birourile şi salonul de muzică.

De-o parte şi de cealaltă a Mariei se aflau doi soldaţi, care îi imobilizaseră braţele. În faţa ei stătea un ofiţer. La aproximativ treizeci de metri distanţă, către sud, un şir de vehicule militare despărţeau curtea de biserică. În spaţiul deschis nu se afla nici un civil, iar McCaskey estimă numărul soldaţilor la şaizeci-şaptezeci. Şase dintre aceştia se desprinseseră de grup şi se îndreptau într-o formaţie regulată către Maria.

– Vom ateriza astfel încît arcadele să se afle pe partea ta, spuse Luis. Ar putea să-ţi slujească, în caz de nevoie, drept adăpost.

– E-n regulă.

– Voi încerca să mă concentrez asupra ofiţerului care se află lîngă Maria, urmă Luis. Dacă reuşesc să-l controlez, voi putea să controlez şi grupul de soldaţi.

– Bună idee, îl aprobă McCaskey.

Ţinea în mîna dreaptă revolverul Parabellum, cu ţeava îndreptată în sus. Îşi puse mîna stîngă pe mînerul portierei. Pedro scăzu viteza aparatului de zbor şi începu să coboare. Se aflau la aproximativ treizeci de metri deasupra curţii.

Soldaţii, inclusiv ofiţerul din faţa Mariei, îşi ridicaseră privirile. Încremeniseră cu toţii. Aşa cum bănuise McCaskey,

nu aveau să deschidă focul asupra unui elicopter aflat chiar deasupra lor. După ce vor fi aterizat însă, McCaskey avea toate motivele să creadă că reținerile lor aveau să dispară. Privi către Maria. Din cauza unui felinar care se afla între elicopter și piedestal, nu aveau să poată ateriza atît de aproape cum estimaseră inițial. Avea să fie nevoit să traverseze aproximativ zece metri prin spațiul deschis al curții pentru a ajunge la Maria. Femeia nu fusese, din fericire, legată; în mod evident însă fusese rănită. Partea dreaptă îi era plină de sînge și părea gata să cadă în acea direcție. Nu-și ridicase privirea către elicopter.

Ofițerul spaniol – McCaskey văzu că avea gradul de căpitan – le făcu semne cu mîna, încercînd să le dea de înțeles că nu aveau ce căuta acolo. Văzînd că elicopterul continua să coboare, își scoase pistolul din toc și continuă să gesticuleze, vădit enervat.

Soldații care alcătuiau plutonul de execuție se aflau pe partea lui Luis. Atunci cînd elicopterul atinse solul, își opriră înaintarea. Căpitanul se afla pe partea lui McCaskey. Americanul îl urmări cu atenție, în vreme ce se îndrepta spre elicopter, strigînd ceva de neînțeles, din pricina vacarmului elicelor. Dincolo de el, cei doi soldați continuau să o țină de mîini pe Maria.

– Am să deschid ușa, anunță McCaskey, în momentul în care căpitanul ajunse la aproximativ cinci metri depărtare.

– Te acopăr, replică Luis, care apoi i se adresă pilotului: Pedro, fii gata să decolezi la comanda mea.

Pedro încuviință. McCaskey trase cu putere de mîner și ușa se deschise.

McCaskey anticipase corect ceea ce avea să se întîmple. De îndată ce puse primul picior pe sol, căpitanul își ridică arma și trase, fără să șovăie, în elicopter. Glonțul lovi partea din spate a cabinei, chiar deasupra rezervorului de combus-

tibil. Chiar dacă fusese doar un foc de avertisment, ţinta aleasă era destul de periculoasă.

Spre deosebire de Luis, McCaskey nu avea nici un fel de reţineri. Ştia că, dacă îl împuşca pe căpitan, Luis avea să fie considerat complicele său. Dar nu avea de ales, trebuiau să se apere.

Cu calmul unui funcţionar guvernamental care îşi exersează aptitudinile într-un poligon, McCaskey roti arma, ţinti piciorul stîng al căpitanului şi apăsă de două ori pe trăgaci. Căpitanul îşi pierdu echilibrul şi sîngele ţîşni din abundenţă din două răni alăturate, chiar deasupra genunchiului. Aplecîndu-se, McCaskey sări din cabină şi porni în fugă înainte. În urma sa, auzi plesnetul înfundat al carabinei cu lunetă. Nu auzi însă nici o replică şi deduse că, aşa cum prevăzuse Luis, soldaţii din plutonul de execuţie, precum şi ceilalţi, care ocupau curtea, încercau să se pună la adăpost.

Cei doi soldaţi care o ţineau pe Maria îi dădură drumul şi se repeziră spre cea mai apropiată arcadă. Ea căzu în genunchi şi se sprijini în mîini.

– Nu te ridica! îi strigă McCaskey.

Ea îi aruncă o privire sfidătoare, în vreme ce se răsucea, rezemîndu-se cu umărul de piedestal. Avînd un punct de sprijin, îşi lăsă greutatea pe un picior şi începu să se ridice încet.

„Desigur“, îşi zise el. Nu, se ridicase nu fiindcă el îi spusese să nu o facă, ci fiindcă aşa-i stătea în fire Mariei, să rămînă mereu în picioare.

Căpitanul scăpase arma din mînă. Încerca să o recupereze atunci cînd McCaskey trecu în fugă şi i-o smulse, continuîndu-şi înaintarea. Strigătele de furie şi durere ale căpitanului fură acoperite curînd de glasul puternic al lui Luis, răsunînd din megafoane.

– *Evacuén la area*, avertiză Luis. *Más helicópteros están de tránsito!*

Deși urmase vreme de patru ani un curs de spaniolă pe cînd era în liceu, McCaskey mai mult deduse ceea ce spunea Luis. Acesta îi avertiza pe soldați să elibereze curtea, deoarece mai multe elicoptere se aflau pe drum. Era o stratagemă ingenioasă, care le-ar fi putut oferi răgazul de care aveau nevoie. McCaskey nu avea îndoieli în privința opoziției pe care aveau să o întîmpine din partea soldaților. Dacă erau dispuși să execute prizonieri spanioli, cu siguranță că nu aveau să ezite nici să atace agenții Interpolului. Însă avertismentul lui Luis avea să-i determine să nu se repeadă în pripă înapoi în curte.

Focurile răzlețe trase în direcția elicopterului primiră riposta imediată a carabinei lui Luis. McCaskey nu întoarse privirea, dar se rugă în gînd ca elicopterul să nu fi fost lovit.

Apropiindu-se de Maria, observă că hainele și fața îi erau pline de sînge. Ticăloșii o bătuseră. Ajungînd lîngă ea, își strecură umărul sub brațul ei.

– Poți să mergi? întrebă el.

Zăbovi o clipă, pentru a o privi. Ochiul stîng îi era umflat și plin de sînge. Pe obraji și la baza scalpului se vedeau tăieturi adînci. În clipa aceea, ar fi fost gata să-l împuște pe blestematul de căpitan.

– Nu putem pleca, spuse ea.

– Ba da, insistă el. O echipă se află în palat, pentru a da de urma lui.

Ea clătină din cap.

– Acolo mai e un prizonier, Juan, spuse ea, arătînd spre o ușă aflată la vreo zece metri depărtare. Îl vor ucide. Nu plec nicăieri fără el.

Din nou, McCaskey recunoscu încăpățînarea tipică a Mariei.

Întoarse capul spre elicopter. Tirul soldaților se întețea, pe măsură ce aceștia reușeau să intre în palat și să ocupe poziții

de tragere la ferestre. Luis fusese în stare să-i rețină o vreme, dar nu avea să mai reziste mult timp.

McCaskey o ridică pe Maria.

– Lasă-mă să te duc la elicopter, spuse el. Apoi am să mă întorc și...

Deodată, de undeva de deasupra lor răsună o împușcătură, urmată de un țipăt gîtuit din direcția elicopterului. O clipă mai tîrziu, Luis se prăbuși prin portiera deschisă, în partea dinspre McCaskey. Ținea într-o mînă carabina, iar cu cealaltă își acoperea o rană, la gît. McCaskey își ridică privirea. Un lunetist, aflat deasupra arcadelor, reușise să găsească unghiul potrivit pentru a ținti în interiorul cabinei. McCaskey se înfurie fiindcă nu anticipase posbilitatea să se tragă asupra lor și de sus. Ar fi trebuit să coboare doar el, iar elicopterul să decoleze imediat după aceea.

Luis se împletici înainte. Scăpă din mînă carabina, dar nu se apleca să o ridice. Ținta sa era, în mod clar, căpitanul, care se zvîrcolea de durere. Luis mai făcu doi pași, după care se prăbuși deasupra acestuia. Acum nimeni nu avea să mai riște să tragă în el.

Pedro aruncă o privire disperată spre McCaskey, care îi făcu semn să decoleze. Pilotul nu le mai putea fi de ajutor. Două gloanțe ricoșară cu zgomot din elice în vreme ce elicopterul se ridica, fără a pricinui însă vreo stricăciune. Elicopterul se înălță, porni către palat, iar apoi dispăru dincolo de catedrală, dispărînd din raza de acțiune a soldaților.

Din nefericire, ei nu puteau să se retragă la fel de ușor.

36

Marţi, ora 11 şi 11 minute, Madrid, Spania

Pentru a ajunge din Sala Tapiseriilor în sala tronului, traseul prevedea ieşirea din culoarul lung şi îngust, ocolirea scărilor şi traversarea Sălii Halebardierilor. În total, distanţa nu era mai mare de şaptezeci de metri. Echipa de intervenţie trebuia să o parcurgă într-un timp cît mai scurt, ca nu cumva, alarmat de zgomotul exploziilor, generalul Amadori să aibă timp să se ascundă altundeva.

Pentru Aideen şi pentru cei şapte soldaţi, acţiunea în care se angajaseră venea în contradicţie cu o tradiţie americană veche de două sute de ani. Deşi Statele Unite sprijiniseră sau încurajaseră clandestin încercările de asasinare îndreptate împotriva unor dictatori precum Fidel Castro sau Saddam Hussein, o singură dată în istorie avusese loc o operaţiune militară menită să elimine un conducător străin. Se întîmplase pe 15 aprilie 1986, cînd avioanele militare americane decolaseră din Anglia cu scopul de a bombarda cartierul general al despotului libian Muammar al-Khadafi. Atacul avusese loc în replică la atentatul terorist cu bombe care distrusese o dis-

cotecă din Berlinul de Vest frecventată de soldații americani. Kadhafi supraviețuise atacului, iar aviația americană pierduse un aparat F-111 și pe cei doi piloți ai acestuia. Ca represalii pentru raidul american, trei ostatici fuseseră executați de teroriști în Liban.

Colonelul Brett August era conștient de singularitatea misiunii pe care și-o asumase echipa de intervenție. În Vietnam, preotul unității, „*padre*" Uxbridge, avea o expresie potrivită pentru astfel de situații. Părintele obișnuia să-și bine dispună asistența intitulîndu-și predicile cu diverse acronime cu sonoritate militară. El numea ambiguitățile de ordin etic de soiul acesta D.M.F.G., adică Dileme Morale în Felii Groase. Asta însemna că subiectul putea fi rumegat la nesfîrșit fără a se ajunge la o concluzie satisfăcătoare din punct de vedere intelectual. În astfel de cazuri, preotul îi sfătuia să facă așa cum îi îndemna conștiința. August îi ura pe tirani. Mai ales pe aceia care îi închideau și îi executau pe cei care îndrăzneau să nu fie de acord cu ei. Acțiunea în care se implicaseră i se părea un act de dreptate. În chip ironic însă reușita lor avea să fie pusă pe seama unor patrioți spanioli loiali regelui, a căror identitate nu avea să fie dezvăluită din motive de securitate. Dacă aveau să dea greș, aveau să fie prezentați drept agenți mercenari angajați de clanul lui Ramirez pentru a-i răzbuna moartea.

Cînd ușa temniței zbură în țăndări, membrii echipei de intervenție descoperiră că dincolo de ea se aflau resturile unei țesături vechi de trei sute de ani. Partea inferioară fusese sfîșiată de explozie, iar cea superioară încă flutura cînd cei opt năvăliră în încăpere. Ordinele echipei de intervenție prevedeau scoaterea din luptă pe timp limitat a celor care le opuneau rezistență. Erau, așadar, pregătiți să înfrunte un prim val de soldați, veniți să cerceteze cauzele exploziei. Măștile de schi ale membrilor comandoului erau prevăzute cu ochelari de protecție și filtre menite să contracareze acțiunea

grenadelor cu malononitril pe care le aveau asupra lor soldații Scott și DeVonne. Gazul cu acțiune rapidă cauza usturimi ale ochilor și probleme de respirație. În spațiul închis al încăperilor palatului, gazul emanat de grenade avea să scoată din luptă orice adversar pentru o perioadă de pînă la cinci minute. Cei supuși acțiunii sale nu reușeau, de regulă, să reziste mai mult de un minut și căutau să ajungă la aer proaspăt cît mai curînd cu putință. Se înțeleseseră să înainteze în salturi, iar Sondra DeVonne și Scott aveau să declanșeze grenadele una după alta, dacă avea să fie necesar.

Primul val de soldați spanioli fu înghițit de un nor opac de fum negru-gălbui. Căzură în locurile unde se aflau, unii în pragul ușii, alții în interiorul încăperii. Anticipînd ezitarea spaniolilor de a trage orbește în norul de fum înecăcios, riscînd să-și rănească tovarășii, membrii echipei de intervenție se repeziră fără șovăire, trecură pragul și începură să înainteze de-a lungul peretelui dinspre sud al coridorului. Intrarea în Sala Halebardierilor se afla drept înainte, pe aceeași parte.

Un alt grup de soldați le ieși în întîmpinare, cu armele ridicate. Pupshaw, care făcea pereche cu Scott, se ghemui și deschise focul, la nivelul genunchilor. Doi soldați spanioli se prăbușiră, iar ceilalți se retraseră în dreptul ușilor, căutînd adăpost. În vreme ce se răspîndeau, Scott rostogoli o grenadă de-a lungul culoarului. După un interval de trei secunde, coridorul se umplu de fum. August și Ishi Honda făcură un salt înainte, urmați de Sondra DeVonne și de caporalul Prementine.

Parcurseseră jumătate din distanța care-i despărțea de Sala Halebardierilor, cînd August auzi țipete și focuri de armă din direcția în care se îndreptau. De îndată ce, împreună cu Honda, se află în fruntea plutonului, colonelul ridică o mînă, dînd semnalul de oprire a înaintării. Nu avea de unde să știe cîți oameni se aflau înăuntru și nici care era motivul schimbului de focuri. Un lucru era sigur: aveau să fie nevoiți să

neutralizeze întreaga încăpere înainte de a intra. Ridică trei degete, apoi alte două – semnalul trecerii la planul de atac treizeci şi doi – apoi arătă către DeVonne şi Scott cu cealaltă mînă. Le făcu semn să o ia înainte, plasîndu-se de-o parte şi de cealaltă a uşii. Cei doi îşi ocupară poziţiile, după care rostogoliră cîte o grenadă în interiorul Sălii Halebardierilor.

Pe vremea cînd lucra ca instructor pentru trupele NATO din Italia, August comparase efectul gazului cu turnarea de apă clocotită într-un muşuroi de furnici. Ţintele se prăbuşeau pe loc şi începeau să se zvîrcolească. Aici, la trecerea dintr-o încăpere pe culoar şi apoi din nou într-o altă încăpere, comparaţia cu un muşuroi era cum nu se poate mai potrivită.

August le făcu semn lui Prementine şi Pupshaw, care se alăturară colegilor lor, de-o parte şi de cealaltă a uşii. Din interior se auzeau gemete şi tuse. Aşteptară cîteva clipe şi, văzînd că nimeni nu părăsea încăperea, August şi Honda intrară. Se ghemuiră de-o parte şi de cealaltă a uşii, cu armele pregătite, şi inspectară din priviri încăperea.

August fu luat prin surprindere de ceea ce îi fu dat să vadă: sute de corpuri, în marea lor majoritate ale unor civili şi cîţiva militari, se zvîrcoleau pe pardoseala Sălii Halebardierilor. Deşi era conştient că gazul nu avea efecte letale, în mintea lui August se succedară imaginile Holocaustului, ale camerelor de gazare din cel de-al doilea război mondial. Un fior de vină îi traversă gîndurile: un alt paradox, cum ar fi spus părintele Uxbridge.

Alungă remuşcările, căci nu avea încotro. Din momentul declanşării unei lovituri strategice, nici unul dintre membrii forţei combatante nu-şi putea îngădui să se înduioşeze. Vieţile soldaţilor nu depindeau de împărtăşirea uneia şi aceleiaşi ideologii, ci de devotamentul reciproc.

August îi făcu semn lui Honda să ocolească mulţimea de trupuri căzute prin partea dreaptă. El însuşi, rămînînd cu simţurile treze, porni pe partea stîngă. Nici unul dintre ei nu

se îndepărtă de perete. În marmura din dreptul ușii se vedeau mușcături de gloanțe. În mod evident, soldații deschiseseră focul într-acolo în momentul în care grenadele fuseseră azvîrlite înăuntru. Deși nimeni nu părea a fi în stare să lupte, August nu-i scăpă din ochi pe militarii prăbușiți. Unul dintre ei ar fi putut să deschidă focul, cu ultimele puteri. Din fericire, nu se întîmplă nimic. Ajungînd în dreptul ușii de acces în sala tronului, colonelul August scoase lanterna și semnaliză, prin două aprinderi succesive, anunțîndu-i pe ceilalți că drumul era liber. Sondra DeVonne, Aideen și Prementine intrară, înaintînd cu băgare de seamă de-a lungul peretelui, ca și August și Honda ceva mai devreme. Soldații Pupshaw și Scott îi urmară.

În timp ce August îi supraveghea pe cei căzuți, Honda fixă un calup cît unghia de explozibil plastic la baza clanței ușii. Înfipse în el un detonator termic, declanșîndu-i mecanismul prin rotirea vîrfului. După cinci secunde, încărcătura urma să explodeze. Ușa avea să se deschidă, iar Scott avea să arunce încă o grenadă în interior. Potrivit planurilor, această ușă era singurul acces posibil către sala tronului. De îndată ce toți cei aflați înăuntru aveau să fie scoși din luptă, echipa de intervenție avea să intre, pentru a-l găsi pe Amadori.

Cînd toți își ocupară pozițiile prestabilite, Honda activă detonatorul. Vîrful se înroși și încărcătura detonă. Ușa fu dată deoparte și Scott aruncă grenada. Se auziră strigăte și în direcția ușii fură trase mai multe focuri, iar pe urmă gazul explodă cu un șuierat sinistru. Împușcăturile încetară și locul lor fu luat de gemete și accese de tuse. Auzindu-le, August le făcu semn lui Prementine și Sondrei DeVonne să intre.

Aflată în frunte, DeVonne încasă primul glonț în piept. Izbitura o făcu să-și piardă echilibrul; căzu pe spate, lovindu-se de Prementine. Caporalul se retrase, trăgînd-o după sine. Ceilalți își reluară pozițiile în defensivă. August știa că vesta de kevlar

împiedicase glonţul să pătrundă în pieptul Sondrei, însă, cu siguranţă, şocul îi fracturase una sau două coaste. Sondra gemea, pradă durerii.

August îi făcu semn lui Scott să arunce o a doua grenadă. Apoi se tîrî pînă în dreptul Sondrei şi scoase din buzunarul ei o altă grenadă. În Sala Halebardierilor, gazul începuse să se risipească. Colonelul azvîrli grenada spre centrul încăperii. Nu avea la dispoziţie decît două sau trei minute pentru a decide dacă era cazul să continue misiunea sau să renunţe.

August se tîrî către intrare. Cineva dinăuntru se aşteptase la atacul lor. Respectivul rămăsese îndeajuns de lucid încît să fie în stare să ţintească şi să nimerească în cel dintîi care intrase. Gîndurile se succedau cu repeziciune în mintea colonelului. Camerele de supraveghere nu-i oferiseră lui Amadori un răgaz îndeajuns de mare pentru a se adăposti, dar era foarte probabil că generalul ştia de-acum cît de numeroasă era forţa inamică. Pe de altă parte, era posibil ca Amadori să fi avut la îndemînă o mască de gaze şi să fi apucat să şi-o pună.

Nu era exclus să fi chemat deja întăriri. Nu-şi puteau permite să mai aştepte. August le făcu semn lui Pupshaw şi lui Scott. Cei trei se postară pe cele două părţi ale uşii. August ridică patru degete, apoi încă unul. Planul patruzeci şi unu prevedea deschiderea focului încrucişat asupra ţintei, în vreme ce al treilea coechipier îi acoperea pe ceilalţi doi. August arătă către sine şi către Pupshaw: ei doi aveau să se ocupe de Amadori. Aveau să pătrundă în încăpere folosind tactica specifică puşcaşilor marini: un soldat avea să facă un salt înainte, rostogolindu-se cu picioarele în faţă, cu arma îndreptată către ţintă. Intrarea sa avea să distragă atenţia celui vizat, permiţînd pătrunderea celui de-al doilea, în acelaşi mod. Apoi, amîndoi aveau să se ridice în şezut, deschizînd focul. Între timp, cel care avea misiunea de a le asigura aco-

perirea avea să rămînă dincolo de pragul ușii, culcat, țintind la rîndul său către adversar.

August arătă din nou către sine. Avea să intre și să se rostogolească spre stînga, urmat de Pupshaw. Pînă în momentul în care Scott avea să-și ocupe poziția, ei doi urmau să aibă deja ținta în bătaia armelor.

August se descotorosi de rucsac și se apropie de ușă. Pupshaw și Scott îl imitară. August privi către Pupshaw și încuviință din cap. Apoi, cu un salt, se rostogoli în încăpere, înspre stînga. Răsunară împușcături, dar gloanțele nu-l nimeriră. August își ocupă poziția prestabilită, în timp ce Pupshaw îi urmă exemplul, fără ca Amadori să aibă timpul necesar pentru a-și reorienta tirul. Amîndoi aveau armele ațintite asupra generalului, în clipa în care Scott se rostogoli, la rîndul său, ocupîndu-și poziția.

Mîna dreaptă a lui August țîșni în sus, cu degetele depărtate. Era semnalul convenit cu membrii echipei de intervenție pentru a nu deschide focul.

Nici unul dintre ei nu apăsă pe trăgaci. August avea în bătaia armei un preot, care tușea îngrozitor. De la subsuoara dreaptă a acestuia se ivea țeava unei arme automate, îndreptată către ușă. Dincolo de el se afla un ofițer superior, care purta mască de gaze. După înălțime și după culoarea părului, August deduse că acesta era Amadori. Cu mîna stîngă, generalul îl apucase de după gît pe preot. În spatele generalului se afla un alt ofițer – prin ceața gălbuie, August îi văzu gradele: era un general-maior. În încăpere se mai aflau alți șase militari, cu toții de rang înalt, întinși pe pardoseală sau prăbușiți cu capetele pe o masă lungă de conferințe.

Generalul își ridică și-și coborî arma. Le dădea de înțeles nou-veniților să se ridice. August clătină din cap. Dacă Amadori avea să deschidă focul, era posibil să îl nimerească pe vreunul dintre ei. Dar nu avea cum să îi scoată pe toți din

luptă. Iar dacă alegea să îl ucidă pe preot, Amadori trebuia să-şi dea seama că el însuşi avea să fie ucis.

Generalul nu stătu prea mult să se gîndească, aşa cum, de fapt, se şi aşteptase August. Porni încet înainte, împingîndu-l pe preot. Mai vîrstnicul om al bisericii se deplasa cu greu, însă de fiecare dată cînd se împleticea, gata să-şi piardă echilibrul, mîna lui Amadori, petrecută pe după grumazul său, îl forţa să se ridice. Generalul-maior îi însoţi, înaintînd spate în spate cu Amadori. Pe măsură ce se apropiau, August observă că şi generalul-maior era înarmat. Bănuia că singurul motiv care îi determinase pe cei doi să nu deschidă focul era incertitudinea privitoare la ceea ce îi aştepta dincolo de uşă.

August îi urmări din priviri pe cei trei. Desigur, membrii echipei de intervenţie puteau să îl elimine acum pe Amadori. Dar preţul ar fi fost prea mare de ambele părţi. În astfel de situaţii, cel care trebuia să decidă era comandantul misiunii. Pentru August, era o dilemă asemănătoare unei probleme de şah: merita oare să facă un schimb de piese valoroase? În astfel de situaţii, răspunsul său fusese întotdeauna negativ. Punînd în balanţă pregătirea şi agerimea combatanţilor, era de preferat continuarea jocului, aşteptînd ca adversarul să facă o greşeală.

August îşi ridică mîna, cu palma îndreptată în jos, îndemnîndu-şi oamenii să nu întreprindă nimic dacă nu erau provocaţi. Dincolo de uşă, Scott transmise semnalul şi celorlalţi, apoi se retrase, pentru a-i face loc lui Amadori. În clipa în care acesta trecu pragul spre Sala Halebardierilor, întreaga echipă de intervenţie îl luă în cătarea armelor. Singura excepţie fu Prementine, care se ocupa de Sondra DeVonne.

Gazul din sala tronului începu să-şi piardă din efect. La semnalul lui August, Scott detonă o nouă grenadă, pentru a asigura retragerea. Se ridicară şi ieşiră, pe urmele generalului. Scott înainta, spate în spate cu colonelul August. Soldatul se

deplasa cu faţa către sala tronului, pentru a se convinge că nici unul dintre soldaţii în aparenţă răpuşi de efectul gazului nu avea să se dezmeticească, deschizînd focul.

August ştia că nu-şi putea permite să dea frîu liber frustrării, văzînd cum Amadori cîştiga teren, apropiindu-se de ieşirea care dădea pe coridor. Generalul avusese o mască de gaze la îndemînă, o măsură de precauţie rezonabilă. Preşedintele Statelor Unite avea o mască de gaze, ascunsă undeva în Biroul Oval. Măştile de gaze făceau parte din dotarea majorităţii birourilor de pe Downing Street 10. Boris Elţîn avea măşti de gaze în sertarul biroului său şi în maşinile cu care se deplasa. Surpriza fusese alta, şi anume că Amadori avusese la îndemînă un ostatic. Uciderea sau chiar rănirea unui ostatic era întotdeauna o posibilitate nedorită; uciderea sau rănirea unui preot catolic în Spania ar fi însemnat mai mult de-atît: ar fi fost de-a dreptul un dezastru.

August cîntări atent situaţia. Dacă îi îngăduiau lui Amadori să iasă din încăpere, oamenii acestuia ar fi avut toate atuurile pentru a-l apăra. Dacă avea să scape cu bine din acest atac, generalul avea să apară ca un erou în ochii poporului. Dar nu aceasta era cea mai gravă problemă. August habar nu avea dacă şi cînd aveau să sosească întăririle pe care era foarte probabil că Amadori apucase să le cheme. Şi, dacă acestea aveau să-şi facă apariţia, era foarte posibil să fie dotate cu măşti de gaze.

„La naiba cu prudenţa mea de şahist", îşi zise August. Sosise momentul să dea şah la rege. Nu-l putea nimeri pe general în cap sau în piept, dar avea şanse să-l lovească în picior, doborîndu-l. Chiar dacă generalul sau aghiotantul său aveau să riposteze, avea să le ofere celorlalţi membri ai echipei de intervenţie ocazia de a-i elimina.

Îşi ridică degetul arătător de două ori. Numărul unu împotriva numărului unu.

August şi Scott rămăseseră spate în spate. August se întoarse pe jumătate şi-i şopti soldatului, în vreme ce înaintau spre coridor:

– Cînd am să mă mişc, aruncă-te spre stînga.

Scott încuviinţă.

O clipă mai tîrziu, August deschise focul.

37

Marţi, ora 11 şi 19 minute, Madrid, Spania

Părintele Norberto auzise sunetul inconfundabil al elicopterului care zbura la joasă înălţime deasupra curţii palatului. Curînd după aceea se auziseră împuşcăturile. Trăsese cu urechea la vacarmul de afară, continuînd să le citească din Evanghelia după Matei celor cîţiva credincioşi adunaţi în jurul său. De-abia după ce unul dintre ei se ridicase şi aruncase o privire afară, întorcîndu-se în fugă, cei aflaţi în catedrală aflară că dincolo de ziduri se întîmpla ceva ciudat.

– Afară se trage, anunţă cu glas tare bărbatul. Soldaţii trag în cineva în curtea palatului.

O vreme, în catedrală se înstăpîni tăcerea. Apoi, părintele Francisco se ridică din mijlocul grupului adunat în jurul său, în partea din faţă a navei. Îşi înălţă braţele, ca şi cum ar fi intenţionat să-i binecuvînteze pe cei prezenţi.

– Vă rog, păstraţi-vă calmul, rosti el, zîmbind. Nimic nu vi se poate întîmpla aici, în biserică.

– Dar Superiorul General? întrebă cineva. Se află în siguranţă?

– Superiorul General e la palat, explică Francisco, cu un glas calm. Face tot posibilul pentru ca Biserica-mamă să-şi aibă locul ce i se cuvine în noua Spanie. Sînt convins că Dumnezeu veghează asupra lui.

Calmul lui Francisco îl irită pe părintele Norberto. Credinţa în Dumnezeu n-ar fi fost de-ajuns pentru a-i inspira atîta încredere. Sentimentul pe care Norberto îl încercase mai devreme, că Superiorul General Gonzalez ar fi putut fi implicat în această lovitură de stat, ar fi putut fi confirmat de siguranţa pe care o manifesta Francisco. Acesta părea că se aşteptase să audă împuşcături dinspre palat. Dar de ce se trăgea? Părintele Norberto nu găsi decît o explicaţie: acolo aveau loc execuţii.

Bărbatul care adusese veştile alergă din nou afară. Preoţii îşi reluară discuţiile cu oamenii din jurul lor, oferind cuvinte de îmbărbătare şi călăuzindu-le rugăciunile. Cîteva minute mai tîrziu, bărbatul îşi făcu din nou apariţia.

– Pe ferestrele palatului iese un fum galben, anunţă el. Iar împuşcăturile se aud acum din interior.

De astă dată, încrederea de pe chipul lui Francisco păli. Se ridică fără să scoată o vorbă şi se îndreptă grăbit către oficiu, care avea o ieşire spre curtea Palatului Regal.

Părintele Norberto îl urmări din priviri. Tăcerea din biserică devenise şi mai apăsătoare. De afară se auzeau limpede focurile de armă. Părintele Norberto îşi plecă privirea spre textul din faţa sa, iar apoi şi-o ridică, întîlnind chipurile neliniştite ale celor ce-l ascultau. Oamenii aceştia aveau nevoie de el. Apoi îşi aminti de Adolfo şi de nevoia acestuia de izbăvire, în pragul morţii. Dincolo de zidurile catedralei erau săvîrşite păcate grele, iar sufletele unor oameni erau supuse la grea încercare. Locul său era alături de cei care aveau nevoie de iertarea păcatelor, nu de îmbărbătare.

Norberto îşi aşeză mîna pe umărul unei tinere care se refugiase în biserică împreună cu cele două fetiţe ale sale. Îi

zîmbi tinerei mame şi o rugă ca, pentru scurt timp, să continue lectura în locul său. Adăugă că voia să ştie dacă nu cumva părintele Francisco avea nevoie de ajutorul său.

Părintele Norberto străbătu cu paşi repezi spaţiul dintre strane şi intră în oficiu. Apoi împinse uşa masivă care dădea spre curtea palatului.

38

Marţi, ora 11 şi 23 de minute, Madrid, Spania

Colonelul August se înclinase spre stînga pentru a putea ţinti mai bine piciorul lui Amadori. Glonţul nu reuşi să atingă decît partea superioară a labei piciorului, dar fu de-ajuns. Amadori urlă înăbuşit de sub masca de gaze şi se prăvăli peste generalul-maior. Arma i se descărcă involuntar de sub braţul preotului, trimiţînd o rafală în direcţia lui August. Traiectoria gloanţelor se modifică, pe măsură ce Amadori cădea. Însă colonelul August se aruncase deja spre stînga, în vreme ce Scott sărise spre dreapta. Urlînd şi astupîndu-şi urechile, preotul căzu în genunchi şi rămase ghemuit. Gloanţele ricoşară din zidul de marmură, fără a răni pe nimeni.

Cei doi americani atinseră solul şi executară o rostogolire perfectă, atingînd pardoseala cu un singur umăr şi înclinîndu-şi capul spre piept. Restul corpului se plie elastic şi cei doi sfîrşiră în picioare, cu faţa către direcţia din care se rostogoliseră. Se întoarseră cu repeziciune spre ţintă, în vreme ce restul echipei de intervenţie se risipea în evantai pe coridor, asigurîndu-se că nici unul dintre soldaţii spanioli nu se dezmeticise. Chiar

şi Sondra DeVonne se ridicase, deşi era vizibil incomodată de durerea provocată în urma şocului.

În intervalul ce le fusese necesar lui August şi Scott pentru a reveni în picioare, generalul-maior îl apucase pe Amadori, trecîndu-şi o mînă peste pieptul acestuia. Cu un efort, reuşi să-l ridice în picioare. Cei doi bătură în retragere, împroşcînd în jur cu gloanţe. Tirul automat îi determină pe membrii echipei de intervenţie să se arunce la pămînt şi să se rostogolească în toate direcţiile, în căutarea unui adăpost. De jur-împrejur răsunară ţipetele soldaţilor spanioli aflaţi din întîmplare în calea gloanţelor.

Pe tot parcursul schimbului de focuri, Aideen rămăsese în interiorul Sălii Halebardierilor. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă, ci deoarece nu dorea să stea în calea membrilor echipei de intervenţie. Pe de altă parte, voia să-i poată ajuta pe aceştia, în cazul în care vreunul dintre ei ar fi fost doborît. Încercase să o ajute pe Sondra să iasă pe coridor, dar ea insistase, afirmînd că îşi revenise. Pentru moment, era posibil ca acesta să fi fost adevărul. Aideen ştia din propria experienţă că durerea constantă provocată de o coastă ruptă sau de o rană uşoară era mai uşor de suportat decît valurile de durere sau durerea crescîndă, deoarece mintea era capabilă să îi blocheze efectele, oricît ar fi fost de chinuitoare.

Acum, aflată la adăpostul uşii, Aideen realiză că misiunea ei se schimbase. Amadori se făcuse nevăzut, şchiopătînd dincolo de cotitura spre est a coridorului. În acel momet, era singurul dintre membrii echipei care rămăsese în picioare. Dinspre latura vestică a palatului auzi tropăitul distinct al bocancilor milităreşti. Fumul era încă prea dens pentru a-i permite să vadă ceva, dar era limpede că întăririle cerute de Amadori se aflau pe drum. Membrii echipei de intervenţie aveau să fie nevoiţi să detoneze noi grenade pentru a face faţă contraatacului. Iar dacă soldaţii fuseseră alertaţi de imaginile camerelor de supraveghere sau de un apel venit din sala

tronului, era posibil să fie echipaţi cu măşti de gaze. Dacă era aşa, echipa de intervenţie urma să aibă destul de furcă, încercînd să se retragă. Colonelul August avea să ordone anularea misiunii, în cazul în care avea să considere că şansele de reuşită fuseseră compromise. În acest timp, Amadori avea să reuşească să se pună la adăpost.

În ciuda existenţei sistemului de supraveghere la distanţă, cineva trebuia să-l urmărească pe Amadori. Dacă Aideen avea să păstreze o distanţă acceptabilă, era posibil ca Amadori să nu o repereze. De fapt, existau destule şanse ca acesta să urmărească ceea ce se întîmpla în faţă, nu în urma sa. Da, era posibil să păstreze o distanţă prudentă, apropiindu-se încetul cu încetul de Amadori, pînă cînd avea să găsească ocazia de a trage în el. Pe pardoseală se vedea o dîră de sînge, lăsată de rana de la picior a lui Amadori. Putea să o urmeze, ca să nu se rătăcească. Iar dacă generalul avea să se oprească pentru a-şi bandaja rana, avea să fie ocazia potrivită pentru a-i veni de hac.

Aideen aruncă o privire înapoi. Soldaţii spanioli purtau măşti de gaze. August le făcu semn oamenilor săi să se replieze, în vreme ce, împreună cu Scott, trase o rafală de avertisment, care îi determină pe soldaţii spanioli ce se apropiau în goană să-şi caute adăpost.

Aideen înjură. Colonelul August urma să ordone retragerea echipei de intervenţie. Dar ea nu făcea parte dintre membrii acesteia. Nu era obligată să se supună. Totul începuse atunci cînd un ucigaş plătit deschisese focul asupra ei şi a Marthei Mackall. Acesta părea a fi un deznodămînt potrivit.

Aideen inspiră adînc, încercînd să domine tremurul care-i cuprinsese picioarele. Aerul filtrat de masca de gaze avea gust de cărbune, dar începuse deja să se obişnuiască. Desprinzîndu-se din pragul uşii, porni în fugă pe coridorul plin de fum, îndreptîndu-se spre est, în direcţia în care dispăruse Amadori.

39

Marţi, ora 5 şi 27 de minute, Washington, D.C.

Aşezat în scaunul cu rotile, Bob Herbert căzuse pe gînduri. Nimic nu se compara cu sentimentele pe care le încerca acum. Aşteptînd în biroul lui Hood, împreună cu acesta, cu Mike Rodgers şi cu Lowell Coffey II, expertul în drept internaţional al Centrului de Comandă, Herbert trăia din plin atmosfera cu totul aparte care pune stăpînire pe o încăpere în care nişte funcţionari guvernamentali aşteaptă veşti despre o operaţiune clandestină.

Ca întotdeauna, erau pe deplin conştienţi că, de jur-împrejur, lumea îşi vedea de mersul ei obişnuit. Îi invidiau pe oamenii din această lume, în care, de regulă, problemele nu aveau drept miză viaţa şi moartea, soarta a milioane de oameni. Pe de altă parte, în subconştient, se simţeau superiori muritorilor de rînd.

„Dac-ar şti ei ce înseamnă cu adevărat să porţi o răspundere".

Situaţia avea însă şi anumite aspecte de ordin personal. Între acestea, încordarea extremă provocată de grija pentru

soarta celor cu care lucrau şi la care ţineau. Sentimentul era comparabil cu aşteptarea chinuitoare a veştilor despre o persoană iubită care e supusă unei intervenţii chirurgicale care ar putea avea consecinţe fatale. Era chiar mai greu de îndurat, cîtă vreme cei care dăduseră ordinul de misiune fuseseră ei înşişi. Iar ceilalţi, buni soldaţi, acceptaseră riscurile cu curaj şi optimism.

În plus, exista posibilitatea ca, dacă erau capturaţi, eroii aflaţi departe să fie dezavuaţi, lăsaţi să se descurce cum puteau, în bătaia vîntului. Era o situaţie care provoca sentimente acute de vină, cu atît mai mult cu cît, în vreme ce ei îşi riscau vieţile în prima linie a frontului, cei care îi trimiseseră acolo se aflau în deplină siguranţă. Mai intervenea şi un dram de invidie, care, în mod ironic, se datora aceluiaşi motiv. Nu există senzaţie mai tare decît aceea pe care o trăieşti cînd viaţa îţi e în pericol. La toate acestea se adăuga oboseala, ochii care se închideau fără voie şi minţile care refuzau să proceseze gînduri şi emoţii. Nu, atmosfera aceasta nu putea fi comparată cu nimic.

Şi totuşi, Herbert trăia din plin astfel de momente. Lăsa deoparte pesimismul şi ursuzenia. Uneori, cele mai întunecate dintre temerile lor deveneau realitate. Uneori, moartea îşi cerea drepturile. Aşa se întîmplase cu Bass Moore în Coreea şi cu locotenent-colonelul Charlie Squires. Dar, poate tocmai datorită riscului pe care îl implica fiecare detaliu al unor operaţiuni de acest fel, Herbert trăia cu intensitate fiecare clipă a desfăşurării lor.

În mod evident, Hood nu împărtăşea aceste sentimente. Fusese extrem de deprimat, încă de la începutul operaţiunii. Herbert nu-l mai văzuse niciodată aşa. Dintre ei toţi, Hood era întotdeauna cel mai echilibrat, gata oricînd să le adreseze un zîmbet sau un cuvînt de încurajare. În această dimineaţă însă nici vorbă de aşa ceva. Se înfuriase exagerat de tare aflînd că Darrell luase un elicopter şi se îndreptase spre palat

și, mai mult, că îl luase cu sine și pe Luis de la Vega. Spre deosebire de membrii echipei de intervenție, McCaskey putea fi lesne identificat ca făcînd parte din staff-ul Centrului de Comandă. Prezența lui Luis avea să confirme alianța dintre Interpol și Centrul de Comandă în această misiune. Avînd în vedere numărul mare al națiunilor afiliate la Interpol, multe dintre ele nefiind tocmai cele mai bune prietene ale Statelor Unite, consecințele politice ale acestei implicări riscau să fie oribile. Hood, și nu Rodgers, cel care ținea cu dinții de respectarea regulamentelor, dăduse glas intenției sale de a-l sancționa pe McCaskey. Și, culmea! Coffey, care de regulă se dovedea cel mai refractar, îi atrăsese atenția că situația nu era, poate, chiar atît de rea cum și-o închipuia Hood. Cîtă vreme Maria Corneja era prizonieră la palat, Interpolul era pe deplin justificat să încerce să o elibereze. Auzind acest argument, Hood se mai potolise. Atmosfera explozivă redevenise doar sumbră, ca mai devreme.

Și în tot acest timp, pe cînd ei își rumegau gîndurile în tăcerea tot mai apăsătoare, nu primiseră nici o veste din Spania sau de la Interpol. De-abia la patru și jumătate, Ann Farris le telefonase, amețită de somn, de acasă, spunîndu-le să deschidă televizorul pe CNN.

Coffey țîșni în picioare și se repezi în fundul încăperii. În timp ce deschidea dulapul în care se afla televizorul, Hood scotoci în sertarele biroului, după telecomandă. Se întoarseră cu toții spre aparat, iar Hood apăsă pe buton. Știrea principală a buletinului difuzat se referea la un schimb de focuri care avusese loc la Palatul Regal din Madrid. Un cameraman amator înregistrase decolarea elicopterului Interpolului din curtea interioară a palatului, pe fondul sonor al unor împușcături. Apoi imaginea se întrerupse, iar crainicul dădu legătura echipei CNN, care transmitea în direct dintr-un alt elicopter. De la ferestrele palatului se înălțau nori de fum gălbui.

– Sînt gazele emanate de grenadele echipei de intervenţie, observă Herbert.

Rodgers era aşezat într-un fotoliu, lîngă biroul lui Hood. Se întinse să ia harta imprimată în culori pe care o descărcaseră din fişierele Interpolului. Herbert îşi împinse scaunul rulant într-acolo.

– Fumul acela pare destul de aproape de curtea palatului, nu-i aşa? întrebă Rodgers.

– Iese exact din locul în care ar trebui să se afle sala tronului, remarcă Herbert.

– Aşadar, echipa de intervenţie a reuşit să pătrundă, spuse Hood, uitîndu-se la ceas. Se conformează orarului stabilit.

Herbert se întoarse din nou spre televizor, ciulind urechile. Corespondentul de la faţa locului nu deţinea decît informaţii vagi despre ceea ce se întîmpla în palat. Nu preciză nimic despre cauzele luptei care avea loc. Dar Herbert nici nu îşi dorea să audă aşa ceva.

– Se aud împuşcături îndepărtate, anunţă el prudent. Nu cred că vin din curtea interioară.

– Şi asta te surprinde? întrebă Hood. Ştiam că, dacă oamenii noştri vor reuşi să dea de urma lui Amadori, vor fi nevoiţi să-l urmărească.

– Ne aşteptam să aibă loc o urmărire, dar nu ne-am aşteptat să întîmpine rezistenţă, explică Rodgers. Gazul iritant ar fi trebuit să evite această posibilitate.

– Doar dacă nu e vorba de focuri trase la întîmplare, sugeră Herbert. Oamenii reacţionează ciudat cînd se sufocă.

– Ar fi oare cu putinţă ca împuşcăturile să provină de la plutonul de execuţie despre care am fost informaţi? întrebă Coffey.

Rodgers clătină din cap.

– Sînt împuşcături răzleţe. Focuri sporadice.

– Partea bună e că, dacă echipa de intervenție ar fi fost capturată, n-am mai fi auzit nici un fel de împușcături, spuse Herbert.

Tăcură cu toții o vreme. Hood aruncă o privire spre ceasul afișat în colțul monitorului.

– Era vorba ca ai noștri să contacteze biroul lui Luis de îndată ce aveau să revină în temniță.

Își întoarse privirea către telefonul mut.

– Șefule, linia e deschisă și oamenii mei o monitorizează în permanență, spuse Herbert, încercînd să-l liniștească. Ne vor anunța imediat ce vor afla ceva nou.

Hood încuviință din cap și privi din nou către televizor.

– Nu știu de unde își adună membrii echipei de intervenție curajul pentru a face ceea ce fac, spuse el. Nu știu de unde aveți voi toți atîta curaj. Din Vietnam, de la Beirut.

– Curajul vine din multe părți, spuse Rodgers. Din datorie, din dragoste, din teamă.

– Din necesitate, adăugă Herbert. Nevoia te învață multe, atunci cînd n-ai de ales.

– Curajul e un amestec din toate astea, fu de părere Rodgers.

– Mike, tu știi o mulțime de citate celebre, interveni Herbert. Cine-a fost cel care-a spus: „Stoarce-ți curajul, și n-ai să poți greși"... sau cam așa ceva?

– Cred că vrei să spui: „Stoarce-ți doar un dram de curaj și n-ai să mai dai greși".

– Da, ăsta era, încuviință Herbert. Cine-a spus chestia asta? Mie-mi sună a Winston Churchill.

Rodgers zîmbi stins.

– De fapt, a fost Lady Macbeth. Își încuraja soțul să-l ucidă pe regele Duncan. El a făcut-o, dar planul lor s-a năruit.

– Aha, făcu Herbert, plecîndu-și privirea. Înseamnă că nu-i tocmai citatul de care avem nevoie, nu-i așa?

– Nu prea, spuse Rodgers, continuînd să zîmbească. Poate că uciderea regelui n-a avut rezultatele scontate, dar nu putem nega că piesa a fost un succes strălucit. Totul depinde de unghiul din care priveşti lucrurile.

– După cum obişnuiam să le spun clienţilor mei în timp ce juriul delibera asupra sentinţei, trebuie să avem încredere în sistem şi în oamenii cărora acesta le acordă încredere, spuse Coffey, care rămăsese în picioare, cu privirea aţintită spre televizor. Şi să nu uităm ce-a spus un alt mare gînditor: „Nimic nu se termină înainte de a-şi găsi sfîrşitul".

Herbert ridică şi el ochii spre ecran. Zgomotul împuşcăturilor părea a-şi fi înteţit frecvenţa, dar nu şi intensitatea. Crainicul făcu şi el o remarcă în acest sens.

Herbert continua să se simtă mai departe, plin de viaţă şi de optimism, căci asta-i era firea. Dar nu putea să ignore umbra care părea să fi pus stăpînire pe încăperea în care se afla. Adevărul trist era că speranţele lor nu se materializaseră: nu primiseră nici un telefon şi nici nu auziseră vreo ştire la televizor care să le confirme că lovitura de stat din Spania se încheiase cu asasinarea liderului ei.

Era o confirmare rău prevestitoare a faptului că operaţiunea decursese altfel decît plănuiseră.

40

Marţi, ora 5 şi 49 de minute, Old Saybrook, Connecticut

Sharon Hood nu reuşea să adoarmă. Era epuizată. Stătea întinsă în patul ei din copilărie, dar mintea ei refuza să se deconecteze. Se certase cu soţul ei, citise un roman poliţist pînă pe la trei noaptea, apoi stinsese lumina şi contemplase, vreme de aproape două ceasuri, desenele conturate pe tavan de lumina lunii care se strecura printre frunze. Îşi roti privirea în încăpere, studiind afişele care atîrnau pe pereţi din vremea cînd plecase de-acasă, la colegiu.

Un afiş al filmului *Doctor Jivago*. Un altul cu grupul Gary Puckett and the Union Gap. O copertă a ghidului TV, purtînd inscripţia „Cu drag, David Cassidy"; ea şi prietena sa Alice stătuseră la coadă trei ore pentru a obţine autograful.

Cum de reuşise să aibă timp să se gîndească la toate aceste lucruri, să obţină notele maxime la şcoală, să lucreze cu jumătate de normă şi să iasă cu prietenul ei, pe cînd avea şaisprezece-şaptesprezece ani?

„Pe-atunci nu simţeai nevoia să dormi atît de mult", îşi spuse ea.

Dar acesta să fi fost singurul motiv al risipei ei de energie? Pe-atunci, cînd nu-i plăcea o slujbă, îşi căuta alta. Cînd nu se înţelegea cu prietenul ei, îşi găsea altul. Cînd o trupă de rock înregistra vreo piesă care nu-i plăcea, înceta să-i cumpere albumele. Nu, nu era vorba de vreun surplus de energie. Totul, pe-atunci, se desfăşura sub semnul descoperirilor. Învăţa să fie fericită.

Crezuse că îşi aflase fericirea lîngă acel negustor de vinuri multimilionar, Stefano Renaldo. Sharon o cunoscuse pe sora acestuia la colegiu şi o însoţise acasă într-una din vacanţele de primăvară. Fusese sedusă de averea lui Stefano, de atenţia pe care i-o acorda acesta şi de iahtul lui superb. Însă – ce ironie, îşi zicea ea acum – după doi ani realizase că nu îşi dorea un bărbat care să-şi fi moştenit întreaga avere, un soţ care să nu fie nevoit să-şi cîştige singur traiul. Nu putea să trăiască alături de un om care, în funcţie de capriciile sale de moment, spunea da sau nu celor care îi solicitau ajutorul financiar pentru a-şi transpune visurile în realitate. O astfel de viaţă şi un astfel de bărbat nu i se potriveau.

Plecase de pe iaht într-o dimineaţă însorită. Luase primul avion către Statele Unite, fără să privească înapoi. Ticălosul nu o căutase niciodată pentru a afla de ce îl părăsise, iar Sharon nu reuşea cu nici un chip să înţeleagă cum putuse să trăiască atîta timp cu el. Ce va fi fost oare în capul ei? Apoi îl întîlnise pe Paul la o petrecere. Nu, întîlnirea lor nu fusese memorabilă. Cu excepţia lui Stefano, nici un bărbat nu reuşise să-i atragă atenţia din prima clipă. Dar farmecul lui Stefano nu era decît superficial. Relaţia cu Paul avusese nevoie de timp pentru a se înfiripa. El era calm, muncea din greu şi se purta frumos. Părea genul de bărbat care avea să-i îngăduie să rămînă ea însăşi, avea să o sprijine în tot ceea ce făcea şi avea să fie un tată bun. Nu avea să o scalde în daruri, dar nici nu avea să o sufoce cu gelozia lui, aşa cum făcea Stefano. Şi, într-o bună zi, la două luni după ce se cunoscuseră, cu prilejul unui

picnic de 4 Iulie, ea îi întîlnise privirea şi se întîmplase ceva. Afecţiunea care îi lega se preschimbase în dragoste.

Bătută de vînt, o creangă se lovi cu putere de geamul ferestrei, iar Sharon tresări. Ramura aceea crescuse mult, de cînd era ea mică. Pe-atunci, de-abia atingea geamul, mai mult mîngîindu-l, oricît de puternic ar fi fost vîntul.

„A crescut, dar nu s-a schimbat“, îşi zise ea. Se întrebă dacă era sau nu un lucru bun să rămîi mereu acelaşi. „Ce-i bun pentru copaci e rău pentru oameni“, conchise ea. Dar schimbarea e cel mai dificil lucru cu care se poate confrunta cineva. Schimbarea... Şi compromisul. E greu să recunoşti că felul tău de-a gîndi sau de-a acţiona nu e neapărat cel mai corect.

Sharon renunţă să încerce să adoarmă. Avea să ia un alt roman poliţist de pe raft. Mai întîi însă se ridică din pat, îşi îmbrăcă halatul şi intră în camera de alături să vadă ce făceau Harleigh şi Alexander. Copiii dormeau liniştiţi în paturile suprapuse care aparţinuseră odinioară fraţilor ei mai mici, gemenii Yul şi Brynner. Părinţii săi se cunoscuseră la un matineu; rula *Eu şi regele*, în varianta originală. Îşi mai cîntau şi-acum *Tineri îndrăgostiţi* sau *Am visat*, într-un falset pe cît de stîngaci, pe-atît de înduioşător.

Sharon invidia sincer afecţiunea făţişă pe care o împărtăşeau părinţii ei. Invidia faptul că tatăl ei se pensionase şi cei doi aveau acum posibilitatea să petreacă mai tot timpul împreună. Păreau atît de fericiţi!

„Sigur, au fost şi vremuri cînd mama şi tata nu erau chiar atît de fericiţi“, îşi spuse ea.

Îşi aminti încordarea tăcută care domnea în casă în perioadele cînd afacerea tatălui ei mergea prost. Firma lui închiria biciclete şi bărci turiştilor care vizitau micuţa staţiune de pe ţărmul strîmtorii Long Island. În unele veri, aceştia erau puţini la număr, din pricina recesiunii şi a crizelor de combustibil. Tata trebuia atunci să muncească din greu. Ziua se

ocupa de firmă, iar noaptea lucra ca bucătar la o casă de comenzi. Venea acasă în zori, mirosind a ulei prăjit şi a peşte.

Sharon privi chipurile liniştite ale copiilor săi. Zîmbi, auzindu-l pe Alexander cum sforăia, exact ca tatăl său.

Zîmbetul îi tremură pe buze. Închise uşa şi rămase pe culoarul întunecat, cu braţele încrucişate. Era furioasă pe Paul, dar îi simţea teribil lipsa. Aici, în casa părinţilor ei, se simţea în siguranţă, dar nu se simţea *acasă*. Şi cum ar fi putut să se simtă acasă? Casa ei nu însemna locul unde se aflau adunate lucrurile ei, ci locul în care era şi Paul.

Se îndreptă încet spre camera ei din adolescenţă.

Căsătorie, carieră, copii, emoţii, sex, încăpăţînare, conflicte, gelozie: speranţa sau aroganţa era cea care punea stăpînire pe doi oameni, convingîndu-i că toate acestea puteau să fie topite laolaltă, alcătuind o viaţă?

„Nici una, nici alta“, îşi spuse ea. „Dragostea e liantul care le adună pe toate“. Şi, în cele din urmă, oricît s-ar fi gîndit şi răzgîndit, oricît de tare ar fi supărat-o frustrările la care o supunea soţul ei, oricît i-ar fi simţit lipsa ea şi copiii, furioasă sau plină de afecţiune, continua să-l iubească pe Paul.

Mult de tot.

În singurătatea orelor liniştite ale zorilor, Sharon realiză că poate fusese prea aspră cu Paul. Plecase din Washington împreună cu copiii, îl repezise la telefon. De ce naiba nu era în stare să cedeze? De vină era furia sau invidia că el îşi putea consacra tot timpul de care avea nevoie pentru carieră, spre deosebire de ea? Poate... Sau îşi amintea cît de mult îi lipsea tata în aglomeratele sezoane estivale şi în perioadele cînd el era nevoit să-şi mai ia încă o slujbă? Şi asta era posibil. Nu voia ca şi copiii ei să fie nevoiţi să îndure aceleaşi experienţe.

Sharon nu avea sentimentul că greşise, spunîndu-i lui Paul tot ceea ce îi spusese. Într-adevăr, ar fi trebuit să-şi petreacă mai mult timp cu familia, renunţînd din cînd în cînd la slujbă. E drept, conducerea Centrului de Comandă nu era

echivalentă cu o slujbă obișnuită, cu program de la nouă la cinci, dar ar fi putut să vină, măcar din cînd în cînd, la cină. Sau ar fi putut, măcar uneori, să-i însoțească în vacanțe. Dar felul în care Sharon îi spusese toate acestea la telefon era cu totul altceva. Dăduse frîu liber frustrării și, în loc să încerce să îi explice, se repezise asupra lui ca un vultur asupra prăzii. Asta, și faptul că ea plecase împreună cu copiii, făcuseră cu siguranță ca, în aceste clipe, Paul să se simtă mai singur ca oricine altcineva.

Își scoase halatul și se întinse pe patul larg. Perna era rece, îmbibată cu sudoare, iar ramura continua să zgîrie fereastra. Întoarse capul și privirea ei întîlni telefonul mobil așezat pe noptieră. Plasticul negru sclipea stins în lumina lunii.

Se întoarse pe-o parte, ridică telefonul, deschise capacul și se apucă să formeze numărul lui Paul. Se opri imediat după prefix. Închise telefonul.

Îi venise o altă idee, mai bună. Dacă l-ar fi sunat și i-ar fi răspuns robotul sau dacă el ar fi rostit un singur cuvînt nepotrivit, situația ar fi redevenit încordată. Avea să-i ofere o ramură de măslin. Simțindu-se vinovată și, în același timp, dispusă să ierte, Sharon se culcă la loc, închise ochii și, aproape imediat, căzu într-un somn liniștit.

41

Marţi, ora 11 şi 50 de minute, Madrid, Spania

Văzînd că soldaţii din curtea palatului începuseră pe neaşteptate să bată în retragere, Darrell McCaskey îi mulţumi în gînd lui Brett August. Numai apariţia echipei de intervenţie putea să fie cauza unei retrageri atît de intempestive.

După ce elicopterul decolase, soldaţii de pe acoperiş îi obligaseră pe McCaskey şi pe Maria să rămînă pe loc. În acelaşi timp, cei răspîndiţi în perimetrul curţii începuseră să se regrupeze. Păreau că se pregătesc de atac. Dar semnalul de începere a luptei întîrzia. Cu toţii păreau să fi încremenit, la auzul bubuiturilor care răsunau din interiorul palatului.

– A început, îi spuse McCaskey Mariei.

De la mai multe ferestre de dincolo de arcade începu să se strecoare afară un fum gălbui. În celălalt capăt al curţii, pe latura dinspre vest a palatului, se auziră ordine date cu o voce răstită. Deşi îi era greu să distingă limpede ce se întîmpla acolo, din pricina soarelui orbitor şi a umbrelor, McCaskey avu impresia că majoritatea soldaţilor dispăruseră. La scurt

timp după aceea, de dincolo de zidurile albe răzbătu zgomotul surd al împuşcăturilor.

– Ce se întîmplă? vru să afle Maria.

Era sprijinită de latura interioară a arcadei aflate cel mai aproape de zidul palatului, cu picioarele întinse. McCaskey încerca să oprească sîngele care îi gîlgîia din rană, apăsînd deasupra acesteia o batistă.

– S-a declanşat contraatacul, răspunse el.

Nu voia să dea prea multe amănunte, de teamă să nu fie auzit de cine nu trebuia.

– Cum te simţi?

– Sînt bine, replică ea.

În timp ce vorbeau, McCaskey îşi roti privirea, cuprinzînd spaţiul vast, scăldat în soare, al curţii. Spre stînga lui, către sud, o poartă masivă din fier forjat despărţea curtea palatului de catedrală. Uşile bisericii fuseseră iniţial închise. Acum, alertaţi probabil de zgomotul elicopterului şi de împuşcături, mai mulţi oameni, preoţi şi credincioşi deopotrivă, îşi făcuseră apariţia dincolo de poartă. În spaţiul curţii, Luis zăcea nemişcat, deasupra căpitanului, care gemea de durere.

– Trebuie să-l aducem la adăpost, spuse Maria.

– Ştiu, încuviinţă McCaskey.

Continuă să cerceteze curtea, ferindu-şi ochii de razele orbitoare. În sfîrşit, reuşi să localizeze cel puţin trei soldaţi care rămăseseră pe poziţii. Doi dintre ei se aflau la aproximativ o sută douăzeci de metri depărtare, ghemuiţi la adăpostul stîlpului care susţinea poarta de pe latura sudică a curţii. Un al treilea era culcat în spatele unui felinar, la vreo sută de metri distanţă, către nord.

McCaskey îşi puse arma în mîinile Mariei.

– Maria, ascultă-mă. Am să încerc să ajung la Luis. Poate că soldaţii vor consimţi să ni-l dea, în schimbul căpitanului.

– Ăsta n-ar fi un schimb cinstit! izbucni Maria, furioasă. Luis e un om, iar căpitanul e *una víbora*, un şarpe care se tîrăşte.

Privi în direcţia căpitanului şi buza ei superioară umflată se strîmbă a dispreţ.

– Zace acolo exact aşa cum se cuvine: pe burtă.

– Să sperăm că soldaţii vor fi de altă părere, spuse McCaskey pe un ton calm. Poţi să te mişti puţin, astfel încît ei să-ţi poată vedea arma?

Maria îşi apăsă batista deasupra rănii şi se răsuci uşor, întorcîndu-şi mîna dreaptă spre curte.

– Aşteaptă puţin, spuse McCaskey, înainte ca ea să scoată arma la iveală. Aş vrea să le strig mai întîi soldaţilor ceva. Cum spui „Nu trageţi" în spaniolă?

– *No disparar.*

McCaskey îşi scoase capul de după stîlpul arcadei şi strigă:

– *No disparar!*

Fără să-şi mai retragă capul, o întrebă pe Maria:

– Cum spui: „Haideţi să ne ocupăm de răniţi"?

Ea îi spuse.

– *Cuidaremos nuestros heridos!* strigă McCaskey.

Nu primi nici un răspuns din partea soldaţilor. McCaskey se încruntă. Era una din acele situaţii imposibile cînd singura soluţie era să-ţi etalezi toate cărţile şi să te rogi.

– E-n regulă, i se adresă el Mariei, în timp ce se ridica. Arată-le arma.

Maria se răsuci, astfel încît mîna ei să se ivească din umbra arcadei. Pistolul sclipi în lumina soarelui, exact în clipa în care McCaskey făcu un pas înainte. Îşi ţinea mîinile ridicate, pentru a demonstra că nu era înarmat. Apoi, fără grabă, păşi spre mijlocul curţii.

Soldaţii nu reacţionară. McCaskey blestemă în gînd arşiţa soarelui, în vreme ce se apropia de cei doi răniţi. Din palat continuau să se audă împuşcături. Nu era un semn bun. Echipa de intervenţie ar fi trebuit să intre şi să iasă din palat fără a se confrunta direct cu trupele loiale lui Amadori.

Deodată, unul dintre soldați se ridică de lîngă stîlpul porții. Păși în curte și se îndreptă spre McCaskey. Ținea în mînă o pușcă semiautomată, cu țeava îndreptată spre american.

– *No disparar!* repetă McCaskey, pentru cazul în care soldatul nu l-ar fi auzit de prima dată.

– *Vuelta!* îi strigă soldatul.

McCaskey îl privi și ridică din umeri.

– Îți cere să te întorci, îi traduse Maria.

McCaskey înțelese în sfîrșit ce voia soldatul: să afle dacă nu cumva avea vreo armă ascunsă la centură, la spate. Se opri, făcu stînga-mprejur și își ridică pantalonii, pentru a dovedi că nu ascundea nimic. Apoi își continuă înaintarea. Soldatul nu deschise focul, dar nici nu-și coborî arma, pe care McCaskey putu să o identifice: era un MP5, fabricat în Hong Kong. Dacă ar fi deschis focul de la o asemenea distanță, impactul gloanțelor l-ar fi tăiat în două pe McCaskey. Acesta își dori să fi putut vedea chipul soldatului, ascuns în umbra bonetei. Ar fi avut măcar o idee despre ce gîndea acesta.

Drumul pînă în locul în care zăcea Luis dură mai puțin de-un minut, dar lui McCaskey i se păru că trecuse un veac. Americanul ajunse cel dintîi lîngă cei doi răniți, cînd soldatul mai avea de parcurs vreo zece metri. Arma lui era ațintită asupra lui McCaskey. Acesta se lăsă încet în genunchi, ținîndu-și mîinile ridicate și îi cercetă din priviri pe cei doi răniți.

Căpitanul îl privea țintă, respirînd greoi, printre dinți. O baltă de sînge se lățea în dreptul piciorului său. Dacă nu avea să primească de urgență îngrijiri medicale, sîngerarea avea să-i fie fatală.

Luis zăcea deasupra lui, formînd un X cu trupul acum nemișcat al căpitanului. McCaskey se aplecă și-i privi fața. Avea ochii închiși și abia respira. Chipul său bronzat era neobișnuit de palid. Glonțul îl lovise în gît, la aproximativ cinci centimetri sub urechea dreaptă. Sîngele picura din rană

pe caldarîm, prelingîndu-se spre balta formată de sîngele căpitanului, cu care se amesteca.

McCaskey se ridică încet şi trecu de cealaltă parte a celor doi răniţi. Îl apucă pe Luis de subsuori şi îl ridică. În clipa aceea, dinspre poartă se auzi un zgomot. McCaskey şi soldatul întoarseră capul într-acolo.

Un sergent se proţăpise în poartă, încercînd să-l reţină pe un preot care părea să vrea să intre în curte. Preotul vorbea încet, arătînd către răniţii din mijlocul curţii. Sergentul îi răspunse răstit. O clipă mai tîrziu, preotul îşi desprinse braţul din strînsoarea mîinii soldatului şi se repezi înainte. Sergentul continuă să strige, încercînd să-l determine să se oprească.

Preotul îşi întoarse capul şi, fără să se oprească, îi răspunse sergentului că nu avea de gînd să se oprească. Arătă spre palat, de unde continuau să se audă împuşcături. La ferestre, fumul gălbui începuse să se risipească. Preotul adăugă că voia să vadă dacă nu putea fi de ajutor acolo, înăuntru.

Sergentul îl avertiză că-şi punea viaţa în primejdie.

Preotul îi răspunse că nu-i păsa de asta.

„Aşadar, de aceea nu voia să-l lase să intre“, îşi zise McCaskey. Soldatul se temea pentru viaţa preotului. „Cine-ar fi crezut una ca asta?“

McCaskey nu voia să mai zăbovească, fiindcă Luis pierdea sînge. Îl luă în braţe, se întoarse şi porni în direcţia arcadelor. Soldatul nu încercă să-l oprească. McCaskey se întoarse şi văzu că acesta se aplecase şi-i acorda îngrijiri căpitanului.

Revenind la adăpostul arcadei, McCaskey îl aşeză pe Luis, cu băgare de seamă, lîngă Maria. Apoi privi în urmă. Preotul îngenunchease lîngă căpitan. Se întoarse din nou către prietenul său rănit.

– Sărmanul Luis, rosti Maria.

Puse deoparte pistolul şi-i mîngîie obrazul palid.

McCaskey simţi înţepătura geloziei. Nu mîngîierea, ci lucirea de îngrijorare care se citea în ochii femeii îi declanşase

acea senzaţie neplăcută. Privirea aceea exprima ceva venit din suflet, o compasiune care se dovedise mai puternică decît durerile care o chinuiau. Cît de nebun fusese atunci cînd o lăsase să plece. Abia acum observă cît era şi ea de palidă. Trebuia să aducă ajutoare, cît mai curînd cu putinţă.

McCaskey îşi descheie butoniera cămăşii şi sfîşie partea inferioară a mînecii. Aşeză ţesătura deasupra rănii lui Luis.

– Amîndoi aveţi nevoie cît mai urgent de îngrijiri medicale, rosti McCaskey. Am să încerc să găsesc un telefon, ca să chem o ambulanţă. Apoi am să-l caut pe prietenul tău Juan.

Maria clătină din cap.

– S-ar putea să fie prea tîrziu.

Încercă să se ridice. McCaskey îi puse mîna pe umăr, obligînd-o să rămînă pe loc.

– Maria...

– Încetează! strigă ea.

– Maria, te implor, ascultă-mă, insistă el. Acordă-mi doar un mic răgaz. Cu puţin noroc, dacă atacul reuşeşte, nu va mai fi nevoie să-l salvăm pe Juan sau pe oricine altcineva din mîinile zbirilor lui Amadori.

– Nu cred în noroc, replică Maria, dîndu-i mîna deoparte. Cred doar în ticăloşia oamenilor. Şi, pînă acum, nu m-am înşelat în această privinţă. Amadori ar putea ordona executarea prizonierilor ca să nu poată depune mărturie despre cele văzute...

Maria se opri brusc, privind cu ochii mari de uimire dincolo de McCaskey.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, întorcîndu-se.

– Îl cunosc pe omul acela, rosti ea.

McCaskey privi spre curte. Preotul înainta cu paşi grăbiţi spre ei. Ajungînd mai aproape, încetini; în mod evident, şi el o recunoscuse pe Maria.

– Maria! exclamă el, ajungînd în dreptul arcadei.

– Părinte Norberto, ce căutaţi aici? întrebă ea.

– Se pare că soarta a vrut să mă aducă aici, îi răspunse el, îngenunchind şi mîngîindu-i părul.

Apoi îi cercetă rana.

– Biata de tine!

– Voi supravieţui, ridică ea din umeri.

– Ai pierdut mult sînge, spuse Norberto, privind apoi către Luis. La fel şi el. Aţi chemat deja un doctor?

– Chiar acum voiam să... începu McCaskey.

– Nu! strigă Maria.

– Nu-ţi face griji, rămîn eu cu tine, o linişti preotul.

– Nu e asta, spuse Maria. Există un prizonier. Are nevoie de ajutor.

– Unde se află? întrebă Norberto.

– Într-o încăpere, acolo, arătă ea către o intrare ce se deschidea în zidul palatului. Mă tem că îl vor ucide.

Norberto îi luă mîna într-a sa, apoi se ridică, spunînd:

– Am să merg să îl caut, Maria. Rămîi aici şi încearcă să nu te mişti mai mult decît e nevoie.

Maria îşi întoarse privirea de la preot la McCaskey. Îngrijorarea pe care i-o citise acesta în ochi mai devreme se preschimbase în dispreţ. Cu inima frîntă, McCaskey plecă, fără să mai scoată vreun cuvînt, urmat îndeaproape de părintele Norberto.

Cei doi trecură pragul intrării deodată. McCaskey îi lăsase arma Mariei, pentru eventualitatea în care soldaţii s-ar fi răzgîndit, renunţînd la expectativă. Spera să nu aibă nevoie de armă înăuntru. Aici, împuşcăturile se auzeau mai tare, desigur. Dar lupta părea a se desfăşura îndeajuns de departe, aşa încît McCaskey nu credea că aveau să fie prinşi între două focuri. Privi crucea veche de lemn care atîrna pe pieptul preotului. Privirea sa zăbovi o vreme asupra ei, în vreme ce se ruga lui Dumnezeu să-i ajute pe camarazii săi care, după toate probabilităţile, erau acum în focul luptei.

Opt uşi se deschideau din coridorul scurt în care intraseră. Toate erau închise. McCaskey se opri şi, întorcîndu-se către preot, îl întrebă în şoaptă:

– Vorbiţi engleza?

– Oarecum, răspunse Norberto.

– Bun, continuă McCaskey. Nu am să vă las singur.

– Eu nu sînt niciodată singur, spuse preotul, atingîndu-şi uşor crucea.

– Ştiu. Voiam să spun că... am să vă protejez.

– Dar răniţii...

– S-ar putea să găsesc un telefon în vreuna din aceste încăperi, explică McCaskey. Dacă-i aşa, am să dau telefon şi apoi am să vă însoţesc. Îl vom găsi pe prietenul Mariei şi apoi vom ieşi cu toţii.

Norberto încuviinţă, în vreme ce McCaskey apăsa pe clanţa celei dintîi uşi, care se deschise spre o încăpere cufundată în întuneric. După strălucirea soarelui de afară, ochii lui avură nevoie de un scurt răgaz pentru a se adapta la penumbră. În cele din urmă, desluşi un birou în colţul îndepărtat al camerei. Văzu şi un telefon.

– Asta e! exclamă McCaskey.

– Duceţi-vă, îl îndemnă preotul. Eu voi continua să-l caut pe prietenul Mariei.

– E-n regulă, spuse McCaskey. Am să vin şi eu, de îndată ce voi fi terminat.

Norberto încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşa alăturată.

McCaskey închise uşa şi se apropie de telefon. Ridică receptorul şi înjură; aparatul era mort. Se temuse de aşa ceva. Oamenii lui Amadori deconectaseră toate liniile exterioare, astfel încît, dacă vreun prizonier le scăpa de sub observaţie, să nu poată transmite informaţii celor din afară.

Revenind pe coridor, McCaskey trecu la următoarea încăpere. Uşa era deschisă, iar el aruncă o privire înăuntru. Era un

salon de muzică. Mirosea vag a fum; observă aproape imediat cenuşa răspîndită pe pardoseală. Cu siguranţă, aici se declanşase alarma de incendiu. Părintele Norberto se afla într-un colţ al încăperii, lîngă un prizonier. McCaskey presupuse că era vorba de Juan.

– Părinte... În ce stare e? întrebă el.

Norberto nu se întoarse. Cu umerii încovoiaţi, clătină grav din cap.

McCaskey se întoarse. Singura modalitate de a aduce ajutoare era să-i găsească pe cei din echipa de intervenţie. Ei ar fi putut telefona la sediul Interpolului, solicitînd ajutor medical. Chiar dacă misiunea menită să îl elimine pe Amadori dăduse greş, generalul nu avea să poată refuza accesul unei echipe medicale în interiorul palatului. La urma urmei, şi oamenii săi fuseseră, cu siguranţă, răniţi în urma luptelor.

McCaskey inspiră adînc şi porni înainte pe coridor.

42

Marţi, ora 12 şi 6 minute, Madrid, Spania

Salonul de muzică al palatului era cufundat în întuneric. Cu toate acestea, de pe coridor răzbătea îndeajuns de multă lumină încît părintele Norberto să poată desluşi silueta unui bărbat, prăbuşit într-un colţ. Era grav rănit. Observă nişte pete de sînge pe hainele lui şi pe peretele de lîngă el. Sîngele continua să se prelingă din rănile de pe obraji, de pe frunte şi din gura stîlcită. O serie de răni deschise îi umpleau picioarele şi pieptul.

Părintele Norberto simţi acut prezenţa morţii, la fel cum o simţise atunci cînd îngenunchease la căpătîiul fratelui său. Senzaţia era mereu aceeaşi, fie că veghea la căpătîiul unui muribund pe cale de a fi răpus de boală sau ţinea de mînă un om grav rănit. Moartea avea un miros dulceag, metalic, care-i umplea nările şi-i otrăvea stomacul. Preotului i se păru că-i simte atingerea, ca un fum rece, invizibil, care împînzea aerul şi i se strecura în carne, în oase şi în suflet.

Moartea venise pentru a-l lua cu sine pe acest om. Cînd privirea lui Norberto se obişnui cu întunericul, preotul realiză că era de-a dreptul un miracol că bărbatul mai trăia. Monştrii

care îl lăsaseră să zacă aici îl împuşcaseră, îl bătuseră şi îl arseseră, fără pic de milă sau remuşcări.

„De ce?“ se întrebă Norberto, cu sufletul plin de indignare şi amărăciune. „Pentru a obţine informaţii? Pentru a se răzbuna? Sau doar ca să se amuze?“

Oricare-ar fi fost motivaţiile lor, nimic nu putea să justifice o asemenea tortură. Iar într-o naţiune catolică, ai cărei cetăţeni respectau cu sfinţenie Decalogul şi învăţăturile lui Iisus Hristos, fapta agresorilor constituia un păcat de moarte. Crimele lor aveau să-i îndepărteze pe vecie de harul lui Dumnezeu.

Dar asta nu avea să-i fie de ajutor bietului om. Părintele Norberto se lăsă în genunchi la căpătîiul muribundului. Îi îndepărtă părul năclăit de sudoare de pe frunte şi îi atinse obrazul însîngerat.

Prizonierul deschise ochii. Nu era pic de strălucire în privirea lui; doar confuzie şi suferinţă. Păru că recunoaşte veşmîntul preoţesc şi-i căută privirea. Încercă să-şi ridice o mînă. Părintele Norberto îi luă mîna tremurîndă şi i-o strînse.

– Fiule, rosti el. Sînt părintele Norberto.

Bărbatul privi în sus.

– Părinte... Ce s-a întîmplat?

– Ai fost rănit, îi spuse Norberto. Stai liniştit.

– Rănit? Cît de grav?

– Nu te mişca, urmă Norberto cu blîndeţe, strîngîndu-i mîna şi încercînd să schiţeze un zîmbet. Cum te numeşti?

– Mă cheamă Juan... Martinez.

– Eu sînt părintele Norberto. Vrei să te spovedeşti?

Juan privi roată. În ochii lui neliniştiţi se citea spaima.

– Părinte... Am să... mor?

Norberto nu-i răspunse. Se mulţumi să-i strîngă mai tare mîna.

– Dar... Cum e cu putinţă aşa ceva? întrebă Juan. Nu simt nici o durere.

– Dumnezeu s-a îndurat de tine, spuse Norberto.

Juan îşi încleştă degetele pe mîna preotului. Ochii i se închiseră încet.

– Părinte... Dacă Dumnezeu e îndurător, atunci am să mă rog... Are să-mi ierte păcatele.

– Te va ierta numai dacă te căieşti cu adevărat, replică Norberto.

În depărtare auzi împuşcăturile din ce în ce mai rare. Aveau să fie mulţi cei ce vor avea nevoie de sprijinul Domnului şi de iertarea Lui. Atingînd crucea de buzele rănitului, părintele Norberto întrebă:

– Te căieşti cu adevărat pentru toate păcatele cu care, în viaţa ta trecută, l-ai supărat pe Dumnezeu?

Juan sărută crucea.

– Mă căiesc cu adevărat, rosti el, cu vădite eforturi. Am ucis mulţi oameni. Cîţiva, la sediul unui post de radio... Şi un altul, în camera lui... un pescar.

Norberto avu senzaţia că aude moartea hohotindu-i în faţă. Niciodată nu-i fusese dat să trăiască o pedeapsă mai crudă decît aceea pe care o îndura acum, realizînd că ţinea în mîna sa mîna care îi ucisese fratele.

Ochii lui Norberto se preschimbară în săgeţi de furie oarbă, ţîşnind dintr-o mare de gheaţă. Îl străpunseră pe cel din faţa sa de parc-ar fi fost însuşi Diavolul. Părintele Norberto îşi dori din tot sufletul să poată azvîrli deoparte mîna aceea şi să-l privească alunecînd în osînda veşnică, nespovedit şi nemîntuit.

„Omul acesta mi-a ucis fratele.“

– Crimele acestea nu puteau fi evitate, îngăimă Juan, sufocîndu-se.

Mîna îi tremura atunci cînd îl strînse pe Norberto mai tare.

– Dar... Îmi pare cu adevărat rău că le-am săvîrşit.

Norberto închise ochii. Avea dinţii încleştaţi şi tremura, iar mîna sa părea incapabilă să răspundă atingerii lui Juan. Cu toate acestea, luptă împotriva impulsului de a respinge mîna

care-i luase viaţa lui Adolfo. Era în egală măsură un frate zdrobit de suferinţă şi un părinte în slujba Domnului.

– Părinte, gîfîi Juan. Ajută-mă... să rostesc cuvintele potrivite.

Norberto inspiră printre dinţi. „Nu eu sînt cel care trebuie să-l ierte. Iertarea trebuie să vină de la Dumnezeu."

Preotul deschise ochii şi privi chipul învineţit şi trupul zdrobit care zăcea la picioarele sale.

– Tată ceresc, iartă-mi greşelile, rosti Norberto cu răceală în glas. Căci mă căiesc cu adevărat.

– Mă căiesc, îngăimă Juan. Mă căiesc... cu adevărat.

Juan închise ochii. Răsuflarea îi deveni sacadată.

– Păcatele iertate sînt şterse din suflet, iar păcătosul primeşte harul cel sfînt, spuse Norberto. Dumnezeu să-ţi ierte păcatele şi să-ţi aducă mîntuirea.

Buzele lui Juan se deschiseră, lăsînd să-i scape un oftat. Apoi totul se sfîrşi.

Norberto continuă să privească ţintă trupul neînsufleţit. Mîna lui Juan era rece. Din rănile de pe piept şi de pe faţă sîngele continua să se prelingă încet.

Norberto nu putea să ierte ori să găsească o justificare faptelor săvîrşite de acest om. Dar Adolfo se aventurase la pescuit pe o mare unde prada se pricepea să-şi apere viaţa. Dacă Juan nu l-ar fi ucis, ar fi făcut-o altul. Ochii lui Norberto se umplură de lacrimi. Adolfo ar fi trebuit să fie ultima victimă.

Dac-ar fi ştiut măcar de cea de-a doua viaţă pe care fratele său o ducea pe ascuns! Dacă n-ar fi fost atît de aspru, poate că Adolfo nu s-ar fi temut să-i mărturisească. De ce-l lăsase să plece în seara aceea? De ce nu îl însoţise, atunci cînd livrase înregistrarea care declanşase întregul coşmar? „De ce n-am acţionat, cînd încă mai era timp?" Dar cea mai cumplită dintre pedepse era alta: nu reuşise să salveze sufletul fratelui său, ci numai pe cel al ucigaşului acestuia.

– O, Doamne, oftă Norberto, lăsîndu-şi capul pe spate şi dînd frîu liber lacrimilor.

Aşeză deoparte mîna lui Juan şi îşi acoperi ochii.

Stînd acolo, părintele Norberto simţi moartea îndepărtîndu-se, deşi, cu siguranţă, nu se dusese prea departe. Preotul se strădui să-şi stăpînească plînsul. Nu era momentul potrivit pentru a-l jeli pe Adolfo şi nici pentru a se condamna pentru eşecul său. Mai erau şi alţii care aveau nevoie de alinare şi de izbăvire; alţi oameni care se purtaseră cu aroganţă în timpul vieţii, regăsind umilinţa de-abia în faţa veşnicei osînde.

Părintele Norberto se ridică. Făcu semnul crucii deasupra trupului neînsufleţit al lui Juan Martinez.

– Să te ierte Dumnezeu, rosti el încet.

„Şi iartă-mă şi pe mine, Doamne“, îşi spuse părintele Norberto, întorcîndu-se şi părăsind încăperea. Îl ura pe cel care murise. Dar, în adîncul inimii, spera ca Dumnezeu să-i fi auzit cuvintele de căinţă.

Pedeapsa fratelui său fusese de-ajuns pentru această zi.

43

Marţi, ora 12 şi 12 minute, Madrid, Spania

Regulile tuturor forţelor de elită americane cereau ca nici un lucru care mai putea fi folosit să nu fie lăsat în urmă după o retragere. În anumite cazuri, cînd era vorba de o misiune ultrasecretă – în care nimeni nu avea dreptul să afle de prezenţa forţei respective în acel loc – chiar şi tuburile cartuşelor erau adunate. Într-un raid secret simplu precum acesta, singura condiţie era ca identitatea agenţilor să rămînă necunoscută.

Colonelul August observase că Aideen Marley se desprinsese de grup. Nu primise ordine specifice în acest sens, dar nu-i putea condamna iniţiativa. Chiar dacă încercarea ei de a-l elimina pe Amadori avea să eşueze, operaţiunea tot avea să fie considerată un succes, măcar parţial. Echipei de intervenţie avea să-i revină meritul de a-l deconspira pe general, înainte de a-şi fi pus planurile în aplicare. Schimbul de focuri avea să oblige poliţia municipală şi alte oficialităţi să intre în palat. Prizonierii aveau să fie descoperiţi şi aveau să depună mărturie despre felul în care fuseseră aduşi acolo. Era

posibil ca Amadori să mai deţină destule atuuri pentru a prelua puterea, dar deconspirarea modului în care ajunsese în această poziţie avea să-i pună destule beţe în roate. Cu siguranţă, deconspirarea atrocităţilor de care se făcea vinovat nu avea să-i aducă prea mulţi susţinători în Europa.

Şi totuşi...

Colonelului August nu-i plăceau succesele parţiale. Aideen se îndreptase spre aripa sudică a palatului, pe urmele lui Amadori. Dacă echipa de intervenţie reuşea să îi reţină îndeajuns de mult timp pe soldaţi şi dacă Amadori, rănit fiind, se gîndea în primul rînd să scape, în loc să cheme ajutoare, era cu putinţă ca Aideen să reuşească să ducă la bun sfîrşit de una singură ceea ce începuseră cu toţii. Iar succesul ei ar fi scutit Spania de luni întregi de conflicte violente şi epurări nemiloase, care ar fi avut loc dacă Amadori ar fi rămas în viaţă.

Aproximativ o sută de metri îi despărţeau pe membrii echipei de intervenţie de soldaţii spanioli. Deşi soldaţii chemaţi în ajutor de Amadori purtau măşti de gaze, valurile de fum gălbui emanat de grenade îi împiedicaseră să avanseze cu mai mult de cîţiva metri pe minut. Între timp, echipa de intervenţie se retrăsese cu o viteză constantă. Reuşiseră chiar să ajute să scape cîţiva prizonieri dintre cei care, aflîndu-se în Sala Halebardierilor, străbătuseră cu chiu cu vai norii de gaz pe cale să se risipească.

Se aflau acum în casa scărilor. În spatele lor se aflau treptele care duceau spre temniţă. Spre sud se deschidea coridorul pe care o apucaseră Amadori şi Aideen. Ajuns în dreptul caporalului Prementine, colonelul August îi ceru să aleagă un soldat care să acopere retragerea celorlalţi. Prementine avea să preia apoi comanda echipei de intervenţie, conducînd-o afară din palat.

– Domnule colonel, un singur soldat nu va fi de-ajuns pentru a face faţă asaltului, răspunse Prementine. Daţi-mi voie să rămîn şi eu.

– Nu. Ar însemna să rămînem trei, spuse colonelul.

– Cum adică?

– Voi rămîne şi eu, explică August.

– Domnule...

– M-ai auzit, caporal?

– Am înţeles, rosti Prementine, salutînd.

Caporalul îl anunţă pe soldatul Pupshaw că avea să rămînă împreună cu colonelul August. Soldatul bondoc răspunse cu un salut entuziast şi se prezentă la comandant. August îi spuse lui Pupshaw că, în momentul în care aveau să ajungă în dreptul scărilor, avea să ia poziţie la intrarea în coridor. August avea să se poziţioneze de partea cealaltă a scărilor, înspre nord. Astfel, dacă vreunul dintre ei avea să fie atacat şi din spate, celălalt va avea posibilitatea de a-i asigura acoperirea.

Soldaţii Scott şi DeVonne le încredinţară ceea ce mai rămăsese din provizia de grenade. Mai erau doar trei. August socoti că două dintre ele aveau să le permită să reziste cel puţin cinci minute, iar cea de-a treia avea să le asigure retragerea. Aveau să lupte contra cronomentru, dar colonelul spera ca Aideen să apuce, în acest interval, să-şi ajungă din urmă prada rănită, să facă ceea ce trebuia făcut şi să scape cu bine.

Caporalul Prementine le ură succes celor doi, după care, împreună cu ceilalţi membri ai echipei de intervenţie, plecară în tăcere.

După ce-i mulţumi lui Prementine, August îl anunţă pe Pupshaw că trebuiau să reziste exact cinci minute, din momentul în care avea să se declanşeze schimbul de focuri cu soldaţii spanioli. La semnalul lui August, aveau să-şi urmeze tovarăşii în temniţă, Pupshaw urmînd să coboare cel dintîi.

August şi Pupshaw se întinseră pe burtă, pregătindu-se să înfrunte asaltul. Aveau să tragă la joasă înălţime, nu mai sus de genunchi. Pupshaw îşi pregăti o grenadă, gata să o azvîrle

în momentul în care spaniolii aveau să-şi facă apariţia. August îşi ridică mîna stîngă.

Douăzeci de secunde mai tîrziu, primul soldat spaniol se ivi din negura gălbuie, care începuse să se risipească. August îşi îndreptă degetul mare al mîinii stîngi în jos.

Pupshaw scoase cuiul grenadei şi o aruncă.

44

Marţi, ora 12 şi 17 minute, Madrid

În timp ce înainta pe coridor, Darrell McCaskey se simţea despuiat, neavînd la el nici o armă. I se păruse însă mai important ca Maria să aibă posibilitatea să se apere. Trecuseră ani buni de cînd nu îşi mai exersase deprinderile de aikido învăţate cînd intrase în FBI, dar, în principiu, acestea ar fi trebuit să-i fie de ajuns.

Apropiindu-se de intrarea pe un nou coridor, McCaskey îşi încetini paşii. Se opri înainte să ia colţul şi riscă o privire pe furiş, ca atunci cînd, poliţist fiind, stătea la pîndă. Fotografie mental cele văzute, apoi se retrase repede, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

La o oarecare distanţă de-a lungul coridorului se afla un bărbat înalt. Purta o uniformă de general şi avea pieptul împodobit cu o mulţime de medalii şi decoraţii de pe vremea lui Franco. Avea în mînă un pistol şi purta o mască de gaze. Sîngera dintr-o rană în partea inferioară a piciorului.

Nu putea fi decît Amadori.

Privea în urma sa, în vreme ce se apropia de locul în care se afla McCaskey. Americanul era convins că nu fusese reperat. Înjură în gînd proasta inspirație de a nu-și fi luat cu sine arma. Nu avea nimic cu care să-l doboare pe general. Singura armă erau mîinile sale și faptul că Amadori nu știa că el se afla acolo.

Una din regulile învățate pe vremea cînd lucra la FBI cerea ca, în situațiile în care un agent se confrunta cu o forță mai bine înarmată, acesta să aleagă calea retragerii, pînă în momentul în care va găsi o cale de a contracara cu succes armamentul inamicului. O înfruntare directă îl favoriza pe urmăritor. În schimb, retragerea era întotdeauna în avantajul celui urmărit.

Însă, avînd în vedere miza aflată în joc, McCaskey nu-și putea permite să-l lase pe Amadori să-i scape.

McCaskey privi în sus și își făcu curaj. Ascultă mersul șchiopătat al generalului. Amadori se afla la aproximativ trei metri distanță. McCaskey avea să se ghemuiască, așteptînd. În momentul în care Amadori se va ivi de după colț, avea să se răsucească brusc, secerîndu-l, și avea să încerce să îi ia pistolul, înainte ca el să poată trage.

În clipa aceea, McCaskey auzi pași venind din urma lui. Se întoarse și îl văzu pe părintele Norberto apropiindu-se. Observă însă și altceva: o luminiță roșie pîlpîind aproape de tavan, deasupra salonului de muzică.

Era o cameră de luat vederi. Iar Amadori purta ochelari dotați cu SSD, sistemul de supraveghere la distanță.

Pașii încetară să se audă. McCaskey înjură în gînd. Fusese mult prea obosit pentru a gîndi așa cum s-ar fi cuvenit totul, iar neglijența sa îl punea acum într-o situație de categorică inferioritate. Amadori îi cunoștea cu exactitate poziția.

Nu-i rămînea decît să se retragă. Se întoarse și porni în fugă spre ușa care dădea în curte. Preotul rămăsese pe loc, dezorientat.

– Iisuse! exclamă McCaskey, pradă frustrării.

Nu credea că Amadori avea să împuşte un membru al clerului. Însă un preot catolic ar fi însemnat un ostatic ideal. Nimeni n-ar mai fi îndrăznit să-l atace pe general, de teamă să nu-l rănească pe preot.

McCaskey trebuia să-l scoată pe preot de acolo. Îl apucă pe părintele Norberto de sutană şi încercă să-l tragă după sine, către curte. O clipă mai tîrziu, auzi o împuşcătură, simţi o izbitură ca de pumn în şira spinării şi în faţa ochilor săi totul se coloră într-un roşu-orbitor.

45

Marţi, ora 12 şi 21 de minute, Madrid, Spania

Lui Aideen nu-i fu deloc greu să urmeze dîra de sînge. Picăturile erau atît de apropiate unele de altele, încît pe alocuri se suprapuneau. Amadori pierdea mult sînge. Ceea ce o surprinse însă, în momentul în care îl ajunse din urmă, fu faptul că acesta era singur şi o aştepta.

Amadori trase un foc şi Aideen se retrase după colţul coridorului, de îndată ce îl văzu. Glonţul bîzîi la cîţiva centimetri de faţa ei. După ce ecourile împuşcăturii se stinseră, se aşternu liniştea. Aideen rămase pe loc, încercînd să-şi dea seama care avea să fie următoarea mişcare a lui Amadori. În timp ce aştepta cu urechile ciulite, simţi o apăsare puternică în spate. Se întoarse şi îl văzu pe generalul-maior, care avea arma aţintită asupra sa.

Aideen murmură un blestem. Ofiţerul purta ochelarii SSD. Cu siguranţă, se conectase la camerele de luat vederi şi o localizase din timp. Se despărţise de Amadori, iar acum reuşise să o ia prin surprindere.

– Întoarce-te şi ridică mîinile, îi porunci ofiţerul, în spaniolă.

Aideen se supuse. El îi luă arma.

– Cine eşti? întrebă generalul-maior.

Aideen nu-i răspunse.

– N-am timp de pierdut, rosti el. Răspunde-mi şi îţi dau drumul. Dacă refuzi să-mi răspunzi, te las aici, cu un glonţ în ceafă. Număr pînă la trei.

Aideen constată că individul nu glumea cîtuşi de puţin.

– Unu, rosti ofiţerul.

Aideen fu tentată să-i spună că era agent al Interpolului. Niciodată nu simţise moartea dîndu-i tîrcoale atît de aproape. Era o senzaţie cumplită, de natură să slăbească hotărîrea oricui.

– Doi.

Se îndoia că generalul-maior avea să o cruţe, chiar dacă avea să-şi dezvăluie identitatea. Cu siguranţă însă avea să fie ucisă dacă refuza să vorbească.

Şi totuşi, dacă spunea adevărul, era foarte posibil să distrugă viaţa Mariei, a lui Luis şi a tovarăşilor lor. Iar dacă-l lăsa pe Amadori să scape, avea să nenorocească nenumărate alte vieţi.

Poate c-ar fi trebuit să moară pe stradă, împreună cu Martha. Poate că nu fusese decît o amînare.

Aideen auzi o împuşcătură în spatele ei. Tresări. Simţi sîngele prelingîndu-i-se, cald, pe ceafă. Şi totuşi, rămăsese în picioare.

O clipă mai tîrziu generalul-maior se prăbuşi asupra ei. Se trase instinctiv deoparte, iar el căzu. Cele două arme aterizară cu zgomot pe pardoseală. Sîngele ţîşnea ca dintr-o arteziană dintr-o gaură urîtă în ceafa ofiţerului. Ridică privirea.

Un bărbat cu trăsături vag familiare se îndrepta către ea dinspre capătul coridorului. Ţinea în mînă un pistol cu ţeava fumegîndă şi afişa o expresie pe jumătate satisfăcută, pe jumătate amărîtă.

– Ferdinand? îngăimă ea.

Bărbatul aflat în slujba *familiei* Ramirez ezită.

– Nu-ţi face griji, îl linişti ea.

Privi repede în jur. Apoi întoarse spatele camerei de luat vederi şi, convinsă că nu putea să fie recunoscută, îşi ridică masca îndeajuns încît să-i poată vedea faţa.

– Sînt aici împreună cu ceilalţi, spuse ea. Am venit să vă ajutăm.

Ferdinand continuă să înainteze înspre ea.

– Mă bucur să aud asta, spuse el. După atac, eu şi Juan ne-am îndoit de voi, acolo, la fabrică. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. N-aveaţi de unde să ştiţi.

Ferdinand îşi ridică pistolul.

– Am făcut rost de ăsta mai devreme, datorită unei diversiuni provocate de prietena ta. Au luat-o, împreună cu Juan. Vreau să-i găsesc. Şi vreau să-l găsesc pe Amadori.

– Amadori a luat-o într-acolo, spuse Aideen.

Arătă spre celălalt capăt al coridorului, în timp ce se apleca să-şi ridice pistolul. Luă, de asemenea, arma generalului-maior şi ochelarii acestuia.

Simţea cum sîngele celui ucis i se usca pe ceafă şi se folosi de cămaşa ei neagră pentru a-l şterge. În timp ce se îndepărta, simţi un val de scîrbă cotropind-o. Nu fiindcă asistase la uciderea cu sînge-rece a aghiotantului lui Amadori. Omul acela se pregătea să o ucidă. O deranja altceva, şi anume faptul că nici Amadori, nici aghiotantul său nu avuseseră vreun amestec în incidentul care determinase implicarea Centrului de Comandă în această situaţie, asasinarea Marthei Mackall. Dimpotrivă, ei ordonaseră lichidarea celor care se aflau la originea crimei. Vina lor era aceea de a fi orchestrat o lovitură de stat împotriva unui guvern afiliat la NATO. O lovitură de stat care, culmea, ar fi fost sprijinită de majoritatea populaţiei spaniole, în cazul unui plebiscit.

„Martha nu avea dreptate, îşi zise Aideen cu amărăciune. Nu există reguli. Există doar haos.“

Aideen şi Ferdinand porniră pe urmele lui Amadori. Aideen o luă înainte, urmată, la cîţiva paşi, de Ferdinand. Ea verifică arma generalului-maior. Revolverul avea piedica ridicată. Ticălosul chiar avusese de gînd să o împuşte pe la spate.

Coridorul din faţa lor era pustiu. Auziră o împuşcătură şi îşi iuţiră paşii. Aideen se întrebă dacă nu cumva altcineva – să fi fost Maria? – reuşise să-i vină de hac lui Amadori. Dîra de sînge continua după colţ. O urmară, apoi se opriră brusc în pragul culoarului din care se deschidea salonul de muzică. Îl văzură pe generalul Amadori, ţinînd un pistol în mîna îmbrăcată într-o mănuşă albă. Ţeava armei era lipită de tîmpla unui bărbat. Aideen avu nevoie de cîteva secunde pentru a realiza cine era cel pe care Amadori îl ţinea sub ameninţarea pistolului, ca pe un scut.

Era părintele Norberto. La picioarele lui se afla trupul nemişcat al unui alt bărbat, pe care Aideen îl recunoscu imediat.

Era Darrell McCaskey.

46

Marţi, ora 12 şi 24 de minute, Madrid, Spania

Cînd părintele Norberto intrase în curtea palatului, era convins că soldaţii nu aveau să-i facă nici un rău. Le citise acest lucru în priviri, îl detectase în vocile lor.

Nu-şi făcea însă iluzii de acest fel în privinţa bărbatului care îl împuşcase pe american în spate, cu cîteva clipe în urmă. Ofiţerul îi înfipsese ţeava pistolului în tîmplă şi îl ţinea strîns de păr. Sîngera. Nu părea deloc dispus să stea de vorbă, şi nici nu avea timp de aşa ceva.

– Unde e generalul-maior? strigă Amadori.

Aideen aruncă ochelarii şi arma generalului-maior şi le împinse cu piciorul spre mijlocul coridorului.

– E mort. Acum dă-i drumul preotului.

– O femeie? urlă Amadori. La naiba, cu cine mă lupt? Ieşi chiar acum de-acolo.

– Dă-i drumul părintelui, domnule general Amadori, îi răspunse Aideen. Lasă-l să plece şi mă poţi avea pe mine.

– N-am timp de negocieri, replică Amadori.

Aruncă o privire în urma sa. Uşa care dădea spre curtea palatului era doar la cîţiva metri distanţă. Îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe pardoseală. Apoi împinse ţeava armei în gîtul părintelui Norberto şi îşi continuă retragerea către ieşire.

– Oamenii mei sînt afară, păzesc perimetrul, în timp ce camarazii lor luptă. Vor veni de îndată ce îi voi chema. Au să vă vîneze, ca pe nişte şobolani.

– Dacă ies, ai să tragi în mine.

– Corect, încuviinţă Amadori. În schimb, îi voi da drumul preotului.

Femeia tăcu.

În toţi anii care trecuseră de cînd devenise preot, Norberto stătuse de vorbă cu destule văduve zdrobite de durere sau cu credincioşi care îşi pierduseră de curînd un frate, o soră sau un copil. Cei mai mulţi se arătau dornici să moară cît mai curînd ei înşişi. În ciuda pierderii suferite, Norberto nu simţea deloc un asemenea impuls. Voia să trăiască. Voia să-şi ajute pe mai departe semenii. Dar nu era dispus să lase o femeie să se sacrifice pentru el.

– Pleacă de-aici, copilă! strigă Norberto.

Amadori îl smuci de păr şi scrîşni:

– Ţine-ţi gura.

– Fratele meu, Adolfo Alcazar, credea în dumneata, rosti Norberto. A murit în slujba ta.

– Fratele tău? spuse generalul, continuînd să se retragă spre uşa aflată acum la doar cîţiva paşi. Nu-ţi dai seama că oamenii care l-au ucis pe Adolfo sînt cei care mă atacă?

– Ştiu, răspunse Norberto. Unul dintre ei a murit în braţele mele, la fel ca Adolfo.

– Şi-atunci, cum poţi să fii de partea lor?

– Nu sînt de partea nimănui, replică Norberto. Sînt de partea lui Dumnezeu. Iar în numele Lui, te conjur să pui capăt acestui război.

– N-am timp de prostiile tale, izbucni Amadori. Duşmanii mei sînt duşmanii Spaniei. Spune-mi cine e femeia aceasta şi-am să-ţi dau drumul.

– N-am să te ajut, spuse Norberto.

– Atunci ai să mori, scrîşni Amadori, ajungînd în dreptul uşii.

În mod evident, durerea rănii din picior îl chinuia. Ţinîndu-l pe preot de păr, făcu un pas în curtea însorită şi se întoarse spre poarta de pe latura sudică.

– Am nevoie de ajutor! strigă el, apoi întoarse repede capul, pentru a se asigura că Aideen nu se clintise.

Soldaţii aflaţi de cealaltă parte a curţii aveau armele aţintite în direcţia arcadelor. Auzind strigătul lui Amadori, priviră cu toţii în direcţia uşii. Deodată, unul dintre ei se ivi de după stîlpul porţii.

– Rămîneţi pe loc, domnule general! strigă soldatul.

Amadori aruncă o privire spre arcade. Văzu doi oameni ghemuiţi acolo, un bărbat care sîngera şi o femeie.

– Adu-ţi plutonul încoace! strigă el. Asiguraţi perimetrul curţii!

Soldatul scoase un radioemiţător de la centură şi chemă întăriri. Între timp, femeia pitită lîngă arcade ţinti către Amadori. Generalul, înfuriat, îl răsuci pe preot, folosindu-se de el ca de un scut. Femeia se abţinu să tragă; focurile de armă trase de soldaţi o obligară să se retragă la adăpostul arcadei. Amadori privi din nou înspre palat, spre a se convinge că cealaltă femeie nu ieşise de după colţ.

Dar ea nu se clintise. Nici nu mai era nevoie.

Darrell McCaskey zăcea, culcat pe-o rînă, la jumătatea coridorului. Era cu faţa către Amadori şi ţinea în mînă revolverul aghiotantului, căruia Aideen îi făcuse vînt pe coridor.

Părintele Norberto privi, la rîndul său, nevenindu-i să creadă. Nu se vedea nici o urmă de sînge, deşi văzuse cum generalul îl împuşcase în spate pe american.

Amadori dădu să-l răsucească pe preot, dar McCaskey nu-i lăsă răgazul necesar pentru a-l folosi pe părintele Norberto ca pe un scut între ei. Nu se osteni să tragă în așa fel încît doar să-l rănească pe general. Apăsă pe trăgaci fără ezitare, trimițînd două gloanțe în tîmpla lui Amadori.

Generalul muri încă înainte de a fi căzu lat.

47

Marţi, ora 12 şi 35 de minute, Madrid, Spania

– Purtai o vestă antiglonţ! exclamă Aideen, alergînd spre McCaskey.

– Să nu porneşti niciodată la drum fără aşa ceva, rosti McCaskey, strîmbîndu-se în timp ce ea îl ajuta să se ridice. Am îmbrăcat-o înainte de a porni încoace. După ce Amadori a tras în mine... m-am gîndit că ar fi mai înţelept să mă prefac mort şi să aştept o ocazie ca asta.

– Noroc c-am aruncat şi pistolul, nu doar ochelarii, spuse Aideen.

Ferdinand trecu în fugă pe lîngă preot. Părintele Norberto rămăsese în picioare lîngă uşă, cu privirea aţintită asupra cadavrului lui Amadori. Îngenunche şi începu să rostească o rugăciune pentru cel mort.

– Părinte, nu merită binecuvîntarea ta, i se adresă Ferdinand. Haideţi! Trebuie să plecăm de-aici.

Norberto sfîrşi rugăciunea. De-abia după ce făcu semnul crucii deasupra generalului se ridică în picioare şi îl privi pe Ferdinand.

– Unde mergem?

– Departe de locul ăsta, îi răspunse Ferdinand. Soldaţii...

– Are dreptate, părinte, interveni Aideen. Nu ştim cum vor acţiona soldaţii. Ar fi bine să nu fim aici cînd îl vor găsi pe general.

McCaskey se sprijini pe umărul lui Aideen, respirînd cu mare greutate.

– Trebuie, de asemenea, să-i dăm de veste şefului despre cele întîmplate, cît mai curînd posibil, spuse el. Unde-i restul echipei?

– Au întîmpinat o oarecare rezistenţă în timp ce se retrăgeau, îi răspunse ea.

– Ştii cum am putea ajunge la ei?

Aideen încuviinţă.

– Poţi să mergi?

– Da, dar n-am să vă însoţesc, replică McCaskey. Nu pot să o părăsesc pe Maria.

– Darrell, ai auzit ce spunea Amadori, insistă Aideen. Soldaţii aşteaptă întăriri.

– Ştiu, spuse McCaskey, cu un surîs obosit. E un motiv în plus să n-o las singură pe Maria.

– Nu va fi singur, i se adresă părintele Norberto lui Aideen. Voi rămîne şi eu aici.

Aideen îi privi lung, prin fantele măştii.

– N-avem timp de discuţii. Voi da de veste celor de-afară. Voi trei, aveţi grijă de voi.

McCaskey îi mulţumi. În timp ce ea se întoarse şi porni în fugă spre casa scărilor, McCaskey se împletici către preot.

– Îmi pare rău, rosti el în engleză, arătînd către cadavrul lui Amadori. Trebuia să fac ceea ce am făcut.

Norberto nu-i răspunse.

Ferdinand îşi vîrî arma la centură.

– Mă duc să-l caut pe prietenul meu, Juan, spuse el, iar apoi se întoarse către McCaskey, adăugînd: Vă mulțumesc, domnule, pentru că ați scăpat Spania de un viitor *caudillo*.

McCaskey nu înțelese pe deplin spusele lui Ferdinand, dar percepu esența cuvintelor sale.

– *De nada*, răspunse el. Pentru puțin.

Deodată părintele Norberto îl apucă de umăr pe Ferdinand, strîngînd cu putere.

– *Padre?* făcu Ferdinand, uimit.

– Prietenul tău e acolo, spuse Norberto.

Avea lacrimi în ochi atunci cînd adăugă, arătînd către salonul de muzică:

– E mort.

– Juan e mort? Sînteți sigur?

– Sînt sigur, încuviință Norberto. Eram alături de el cînd și-a dat sufletul. Eram lîngă el cînd și-a mărturisit păcatele. A murit împăcat.

Ferdinand închise ochii.

Norberto își spori strînsoarea.

– Oricine are dreptul la iertare, fiule, indiferent dacă a ucis un om sau milioane de oameni.

Preotul îi dădu drumul lui Ferdinand și îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre McCaskey. Americanul șchiopătase către ușă și cerceta cu prudență cele ce se întîmplau afară. Nu înțelesese mare lucru din schimbul de replici al celor doi, dar dedusese că nu era deloc plăcut.

– Ce credeți c-ar trebui să facem? întrebă Norberto.

– Nu știu, mărturisi McCaskey.

Privi către soldați, care aveau și ei ochii ațintiți spre ușă. Întăririle tocmai își făcuseră apariția la o altă ieșire, înspre colțul curții. McCaskey observă că nou-veniții purtau măști de gaze. Probabil că făcuseră parte din grupul care se confruntase cu echipa de intervenție.

Din nou, McCaskey se simți neajutorat. Era posibil ca pîndarii Interpolului să nu-și fi dat seama că Amadori era

mort şi că o intervenţie a forţelor de poliţie locale ar fi fost de-ajuns pentru a pune capăt revoluţiei. Mai ales dacă demonstraţia de forţă ar fi avut loc înainte ca soldaţii să apuce să-şi găsească un nou lider.

– Aş putea încerca să le vorbesc, sugeră Norberto. Le-aş spune că nu mai au nici un motiv să lupte mai departe.

– Nu cred că v-ar asculta, clătină din cap McCaskey. S-ar putea să băgaţi spaima în cîţiva dintre ei, dar nu i-aţi convinge pe toţi. N-ar fi de-ajuns ca să ne salveze.

– Trebuie să încerc, spuse Norberto.

Îl ocoli pe McCaskey şi trecu pragul uşii. McCaskey nu încercă să-l oprească. Nu credea că soldaţii ar fi făcut vreun rău unui preot. Şi, dacă intervenţia lui îi ajuta să mai cîştige un minut sau două, merita să-l lase să încerce. În situaţia în care se aflau, orice soluţie i se părea bine venită.

McCaskey nu ştia ce avea să se întîmple cu mişcarea condusă de Amadori după moartea acestuia. Însă, văzîndu-i pe soldaţii care se regrupau de-a lungul laturii sudice a curţii, îşi închipui destul de limpede care avea să fie soarta sa, a Mariei şi a prizonierilor din palat.

Aveau să devină pioni într-una din cele mai periculoase şi mai dramatice situaţii ce implicau luarea de ostatici din tot acest secol.

48

Marţi, ora 6 şi 50 de minute, Washington, D.C.

– Mesaj de la echipa de intervenţie, anunţă Bob Herbert.

Acesta rămăsese de veghe lîngă telefonul din biroul lui Paul Hood, în vreme ce directorul Centrului de Comandă şi Rodgers se aflau în teleconferinţă cu şeful Securităţii Naţionale Burkow şi cu García Abril, ambasadorul Spaniei la Washington. Juristul Lowell Coffey şi Ron Plummer erau şi ei prezenţi în birou.

Ambasadorul îi informă pe cei din Washington că prim-ministrul Spaniei şi regele luaseră decizia îndepărtării din funcţie a generalului Amadori. Prerogativele acestuia fuseseră încredinţate generalului García Somoza, care se afla în acest moment în drum spre Madrid, venind de la Barcelona. Între timp, forţele de poliţie locale, cărora li se adăuga detaşamentul de elită Guardia Real de la Palacio de la Zarzuela, se pregăteau să lanseze un contraatac pentru cucerirea palatului.

Hood preluă apelul echipei de intervenţie imediat, prin mijlocirea sediului Interpol de la Madrid. Comută pe amplificare, astfel încît discuţia să poată fi auzită de toţi cei aflaţi

în încăpere. Lipsa oricărui mesaj sporise la maximum încordarea, mai ales după ce observatorii Interpolului şi supravegherea prin satelit raportaseră împuşcături şi explozii de grenade lacrimogene în diverse părţi ale perimetrului palatului. Hood se temea ca nu cumva intervenţia poliţiei să aibă loc înainte de retragerea comandoului.

– Ne retragem la vestiare, rosti August, de îndată ce Hood obţinu legătura. Am ieşit din galerie şi ne aflăm iarăşi pe stradă.

Chipurile celor din încăpere se înseninară şi îşi ridicară cu toţii pumnii, în semn de victorie. Hood îi informă pe Burkow şi pe ambasadorul Abril despre cele aflate.

– Excelent, exclamă el, amintindu-şi că, de vreme ce se aflau din nou pe teren deschis, August avea să fie obligat să-şi dea raportul în codul convenit, inspirat din jargonul sportiv. Vreun rănit?

– Accidentări uşoare, răspunse August. Avem însă o problemă. Antrenorul a ieşit pe teren, ca să-şi aducă acasă doamna. Şeful acesteia l-a însoţit. Antrenorul n-a păţit nimic, dar ceilalţi au fost accidentaţi. Sîntem de părere că intervenţia medicului e absolut necesară.

– S-a înţeles, spuse Hood.

McCaskey era cel desemnat drept „antrenor“. August îl anunţa că acesta şi Luis pătrunseseră în palat pentru a o salva pe Maria şi că rănile lui Luis şi ale Mariei le puneau viaţa în pericol.

– Încă ceva, adăugă August. Cînd am încercat să-l scoatem din joc pe căpitanul echipei adverse, am întîmpinat o rezistenţă serioasă din partea atacanţilor rivali. Antrenorul a fost cel care, în cele din urmă, a reuşit să-l placheze.

Hood şi Rodgers schimbară priviri pline de înţelesuri. McCaskey era cel care reuşise să-l elimine pe Amadori. Nu acesta fusese planul stabilit iniţial. Însă Hood avusese prilejul

să constate mai de mult că echipa sa – Herbert, Rodgers și mai ales McCaskey – se pricepea de minune să improvizeze.

– Părerea noastră e că antrenorul n-ar trebui să mai rămînă în incinta stadionului, continuă August. Nu vrem ca suporterii echipei adverse să-l ia la întrebări. Vrei să mergem să-l luăm de-acolo?

– Nu, răspunse Hood.

Oricît de pricepuți ar fi fost membrii echipei de intervenție, Hood refuza să-i trimită într-o nouă misiune înainte de a le da prilejul să se odihnească, mai ales în condițiile în care poliția se pregătea să intervină.

– Unde se află antrenorul și oamenii lui? întrebă Hood.

– Antrenorul se află la poarta B1, veni răspunsul lui August. Doamna și cu șeful ei sînt în rîndul V5, scaunele unu și trei.

– Prea bine, spuse Hood. Ți-ai făcut treaba, atacantule, acum e timpul să te întorci acasă. Discutăm de îndată ce vei ajunge.

Herbert își apropiase scaunul cu rotile de computer și tasta coordonatele de pe hartă pe care le transmisese August. Ceru computerului o imagine actualizată luată prin satelit. Stephen Viens îi conectase direct la transmisia satelitului, iar imaginea solicitată fu afișată pe ecran în mai puțin de cincisprezece secunde.

– Îi am în imagine pe Maria și pe Luis, anunță Herbert.

Mări imaginea, astfel încît să aibă o perspectivă asupra întregii curți.

– Văd, de asemenea, vreo treizeci de soldați care par gata să întreprindă ceva.

Rodgers îi puse la curent pe Burkow și pe Abril în legătură cu situația creată. Între timp, Lowell Coffey se apropie de automatul de cafea și își umplu o cană.

– Paul, dacă Amadori e mort, e posibil ca soldații să nu se grăbească să tragă în ai noștri sau în oricine altcineva s-ar mai afla în palat, sugeră Coffey. Vor prefera să-i țină drept ostatici, folosindu-i ulterior pentru a-și negocia amnistierea.

– Pe care o vor obține, după toate probabilitățile, urmă Plummer. Oricine va sfîrși prin a conduce Spania nu va avea nici un interes să își atragă antipatia eventualilor susținători ai autorilor loviturii.

– Așadar, în cazul în care autoritățile nu vor ataca, vom avea probabil timp pentru a-i scăpa pe toți, inclusiv pe Darrell, continuă Coffey raționamentul. Soldații nu au nimic de cîștigat dacă îi împușcă.

– McCaskey e o excepție, îi atrase atenția Herbert. Colonelul August are dreptate. Dacă soldații din curte află că el l-a ucis pe Amadori, vor dori să se răzbune. Mai presus de orice altceva.

– De unde ar putea să afle că el l-a ucis pe general? întrebă Coffey.

– Din înregistrările camerelor de supraveghere, explică Herbert, aducînd pe monitor planul palatului. Ia uite unde se află.

Coffey și Plummer se apropiară de monitor. Rodgers rămăsese la telefon cu Burkow și cu ambasadorul spaniol.

– Sînt camere de supraveghere la ambele capete ale coridorului, explică Herbert. E posibil ca acțiunea lui Darrell să fi fost înregistrată. Cînd vor descoperi cadavrul generalului, soldații vor avea, poate, ideea să arunce o privire pe înregistrări, pentru a afla çine l-a ucis.

– Există vreo posibilitate de a șterge banda, printr-o interferență electronică? întrebă Coffey.

– Un avion zburînd la joasă înălțime ar putea direcționa un impuls electromagnetic pentru a distruge înregistrările, dar soluția asta ar cere timp, spuse Herbert.

Rodgers apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului și se ridică de lîngă telefon.

– Domnilor, mă tem că va fi imposibil să acționăm în intervalul de care dispunem, anunță el.

– Cum adică? întrebă Hood.

– Interpolul l-a anunţat pe prim-ministrul spaniol despre succesul echipei de intervenţie, spuse Rodgers. Ambasadorul tocmai mi-a dat de veste că intenţia autorităţilor este de a da ordin poliţiei să intervină înainte ca forţele rebele să aibă ocazia să se regrupeze.

Herbert înjură.

– Care este consemnul primit de poliţie, în cazul în care soldaţii ar lua ostatici? vru să afle Hood.

Rodgers clătină din cap.

– Nu vor exista nici un fel de ostatici, spuse el. Guvernul spaniol nu vrea să le ofere rebelilor – acesta e termenul pe care îl întrebuinţează ei – un forum de exprimare şi, astfel, posibilitatea de a rămîne în centrul atenţiei.

– Sincer să fiu, nu-i pot condamna, spuse Herbert.

– Eu da, cîtă vreme unul dintre oamenii mei se mai află încă în incinta palatului, izbucni Hood iritat. Am făcut o treabă pe cinste pentru ei...

– Iar acum ei mărşăluiesc pe drumul pe care noi l-am pavat, acţionînd potrivit intereselor ţării lor, continuă Rodgers ideea. Preşedintele ne-a încredinţat misiunea de a reda Spania conducătorilor ei legitimi. Nu au existat nici un fel de garanţii, Paul, în ceea ce priveşte atitudinea pe care urmau să o adopte respectivii conducători după ce îşi vor fi recăpătat puterea.

Hood îşi îndepărtă scaunul de birou şi se ridică. Îşi puse mîinile în şolduri, iar apoi se apropie de poliţa de lîngă televizor şi îşi luă o cană de cafea.

Rodgers avea dreptate. Existau destule şanse ca prim-ministrul spaniol şi poate chiar regele să nu supravieţuiască acestei situaţii catastrofale. Ei nu acţionau în propriul lor interes, ci încercau să menţină unitatea Spaniei. Pe termen lung, acest lucru avea să se dovedească în beneficiul Europei şi al Statelor Unite. Nici o ţară cu populaţie multiet-

nică n-ar fi avut de cîştigat de pe urma divizării Spaniei în mai multe republici.

Dar nu acţiunile prim-ministrului şi regelui îl deranjau pe Hood. Îl irita atitudinea lor de genul „De-acum preluăm noi comanda!“ după ce partea cea mai grea trecuse. Cum rămînea cu vieţile sacrificate pentru a îndrepta nelegiuirea petrecută în timp ce ei ar fi trebuit să stea de veghe?

– Paul, e foarte posibil ca guvernul spaniol să nu cunoască rolul lui Darrell în desfăşurarea acţiunii, argumentă Rodgers. Probabil presupun că echipa de intervenţie a pătruns în obiectiv şi a acţionat conform planului.

– Nici măcar nu s-au ostenit să ne întrebe.

– Chiar de-ar fi făcut-o, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, urmă Rodgers. Nimic nu mai poate fi schimbat. Guvernul nu-şi poate permite să ne acorde un răgaz pentru a găsi o soluţie, fiindcă nu-şi poate permite să le ofere timp rebelilor.

Hood reveni cu cafeaua la biroul său.

– Am mai trecut prin astfel de situaţii, spuse Herbert. E o adevărată porcărie ce se întîmplă. Însă Darrell nu-i un începător. Poate că se va prinde cum stau lucrurile şi va reuşi să ajungă, împreună cu ceilalţi, la adăpost, înainte de încheierea ostilităţilor.

– Le-am spus celor de la Interpol în ce situaţie ne găsim, spuse Rodgers. Nu le-am zis care-a fost rolul lui Darrell în întreaga acţiune. Le vom putea povesti totul mai tîrziu, cînd, cu puţin noroc, îl vom şti aici, lîngă noi.

– Mda, făcu Herbert. Atunci ne vom distra de minune negînd că ar fi călcat vreodată în palat.

– I-am informat care este localizarea exactă a lui Darrell, Maria şi Luis şi i-am avertizat că vor avea nevoie de îngrijiri medicale, continuă Rodgers. Să sperăm că mesajul va reuşi să treacă de obstacolele birocraţiei.

Hood se aşeză.

– „Probabil“, „poate“ şi „să sperăm“. Presupun că există şi cuvinte mai rele decît astea.

– Sînt destule, îi răspunse Herbert. Ce zici de „niciodată“, „imposibil“ şi „moarte“?

Hood îl privi lung, iar apoi îşi îndreptă ochii spre ceilalţi. Avea să-i fie dor de oamenii aceştia, după ce demisia sa avea să intre în vigoare. Erau patrioţi devotaţi şi buni profesionişti. Nu aveau să-i lipsească însă deloc aşteptarea încordată şi suferinţa. De acestea avusese parte îndeajuns, cît pentru o viaţă întreagă.

Nu aveau să-i lipsească nici singurătatea şi sentimentul de vinovăţie. Dorinţa faţă de Nancy Bosworth, în Germania, şi Ann Farris, la Washington. Niciodată nu-şi dorise ca viaţa sa să însemne astfel de flirturi lipsite de sens.

Hood realiză că spera, în adîncul sufletului, ca Sharon să se fi răzgîndit. Poate că se hotărîse să se întoarcă acasă. Era nevoit să recunoască adevărul spuselor lui Herbert. „Speranţa“ e oricînd de preferat lui „niciodată“.

49

Marţi, ora 12 şi 57 de minute, Madrid, Spania

Fiecare respiraţie îi provoca dureri acute lui Darrell McCaskey. Însă, după cum îi atrăsese atenţia Jim Jones, mentorul său de la FBI, „Alternativa ar fi să nu mai respiri deloc, ceea ce nu-i defel mai bine". Vestele antiglonţ erau menite să împiedice pătrunderea proiectilelor în corp. Însă nu aveau cum să evite impactul puternic, care putea să cauzeze fracturarea unor coaste sau – în funcţie de distanţa de la care se trăsese şi de calibrul armei – hemoragiile interne. Totuşi, oricît de puternice i-ar fi fost durerile, nu acestea îl preocupau acum pe McCaskey. Era îngrijorat pentru Maria. Amînase ieşirea în curte, încercînd să vadă dacă nu putea să îmbrace uniforma lui Amadori. Dar generalul era mult prea înalt, hainele erau pline de sînge, iar el nu vorbea spaniola. Păcăleala n-ar fi ţinut decît cîteva secunde, aşa încît nu merita osteneala.

Deodată, la celălalt capăt al coridorului se auzi un semnal sonor. Era un mesaj transmis pe radioreceptorul generalului-maior. McCaskey se gîndi că nu avea să treacă mult timp pînă

cînd soldaţii aveau să vină, pentru a afla de ce nu le răspunsese nimeni.

În curte soseau tot mai mulţi soldaţi. McCaskey riscă o privire dincolo de uşă. La est de arcade se afla Calle de Bailén. Şi libertatea. Dar pînă la stradă erau aproximativ o sută de metri. Din momentul în care Maria avea să părăsească adăpostul sigur al arcadei, între ea şi soldaţi nu va mai exista nici un scut. Iar ea va avea în plus povara lui Luis, în loc să poarte o armă. McCaskey nu putea şti dacă soldaţii spanioli vor decide să tragă asupra ei. Dar ar fi fost o nebunie să o lase să plece, pe ea sau pe altcineva. La urma urmei, nu aveau nici un interes ca martorii să poată descrie tratamentul căruia îi fuseseră supuşi prizonierii.

McCaskey se hotărî să ajungă cu orice preţ lîngă Maria şi să-i acopere retragerea. Se pregătea să-i ceară ajutorul lui Ferdinand, cînd spaniolul spuse ceva şi-i întinse mîna lui McCaskey.

– Are de gînd să ne părăsească? întrebă McCaskey.

– Da, răspunse Norberto.

– Stai niţel, spuse McCaskey, refuzînd mîna întinsă de Ferdinand. Spune-i că am nevoie de ajutorul lui pentru a ajunge la Maria. Nu poate să plece chiar acum.

Norberto traduse spusele lui McCaskey. Ferdinand răspunse, clătinînd din cap în timp ce vorbea.

– Spune că-i pare rău, dar *familia* sa are nevoie de el, îl anunţă Norberto pe McCaskey.

– Şi eu am nevoie de el! izbucni americanul. Trebuie să ajung la Maria şi Luis şi să-i scot de-aici!

Ferdinand se întoarse, hotărît să plece.

– La naiba! strigă McCaskey. Am nevoie de cineva care să mă acopere!

– Lasă-l să plece, rosti Norberto sec. Vom merge împreună la prietenii tăi. Nu vor trage în noi.

– Ba da, atunci cînd îşi vor da seama că liderii lor sînt morţi.

Se auziră paşi grăbiţi pe coridor. Tropăitul bocancilor fu urmat de împuşcături, apoi de urletul lui Ferdinand.

– Drace! strigă McCaskey. Să mergem!

Chipul părintelui Norberto rămase impasibil, dar preotul ezită să se mişte.

– Nu-l mai putem ajuta, spuse McCaskey şi porni spre uşă. Vino!

Norberto îl urmă. McCaskey se mişca cît putea de repede, dar fiecare pas îi trimitea săgeţi de durere în creier. Încercă să-şi ridice braţul stîng; un fulger de durere îi străpunse plămînii, repercutîndu-se în şira spinării. Îşi mută arma în cealaltă mînă. Nu ţintea la fel de bine cu dreapta, dar era ferm hotărît să ajungă la Maria, chiar dacă avea să fie nevoit să se tîrască.

Cei doi trecură pragul uşii. Părintele Norberto se afla între McCaskey şi soldaţi. McCaskey se împletici, căci durerea pricinuită de încercarea de a-şi ridica braţul îl secătuise de puteri. Preotul îi apucă braţul stîng, oferindu-i sprijin. McCaskey se rezemă de el, recunoscător. În momentul respectiv, părintele Norberto îi luă arma.

– Ce faci? se încruntă McCaskey.

Preotul ţinu pistolul de vîrful ţevii, apoi se aplecă şi îl depuse pe caldarîmul curţii.

– Tocmai le-am oferit un motiv în minus pentru a deschide focul asupra noastră.

– Sau un motiv în plus! exclamă McCaskey, în timp ce îşi vedeau mai departe de drum.

Încercă să-şi alunge acest gînd din minte. Încercă să ignore strigătele soldaţilor spanioli. Maria le urmărea înaintarea de la adăpostul arcadei. Avea în mînă revolverul.

Se auzi o împuşcătură şi, la cel mult un metru de părintele Norberto, zgomotul impactului, care trimise aşchii de

piatră către ei. O bucățică de granit îl lovi pe preot în coapsă. Acesta se clătină, dar continuă să meargă.

Maria deschise focul, la rîndul ei. Unul dintre soldați trase în direcția ei, obligînd-o să se adăpostească.

Soldații traseră din nou. De astă dată, glonțul lovi mai aproape, la doar cîțiva centimetri de preot, stîrnind din nou o arteziană de pietricele. Norberto se împletici către McCaskey, lovit din lateral de mai multe așchii.

– Te-au nimerit? întrebă McCaskey.

Preotul încuviință din cap, strîngînd din dinți. Fruntea îi era încruntată, iar buzele i se albiseră. În mod vizibil, durerea era cumplită.

Brusc, înapoia lor răsunară urlete. Veneau dinspre palat.

– *El general está muerto!* strigă cineva.

McCaskey nu avu nevoie ca părintele Norberto să-i traducă. Generalul era mort. Și la fel aveau să fie ei înșiși, peste cîteva clipe.

– Haide, rosti el, făcîndu-i semn preotului să se grăbească.

Însă, chiar în timp ce pronunța îndemnul, McCaskey știu că nu aveau să reușească. Alți soldați preluară strigătul. Se auziră urlete de furie.

Chiar în acel moment, un nou zgomot se adăugă vacarmului. Zgomotul elicopterelor. McCaskey se opri. Privi spre stînga, către palat. Soldații își ridicară privirile. O clipă mai tîrziu, șase elicoptere se iviră de după aripa sudică a palatului. Se poziționară deasupra curții, blocînd lumina soarelui și umplînd spațiul cu un vacarm de nedescris.

Era cel mai plăcut sunet pe care-i fusese dat lui McCaskey să-l audă vreodată. Și nu văzuse niciodată ceva mai liniștitor decît imaginea trăgătorilor de elită îmbrăcați în uniformele poliției, care, la bordul elicopterelor, își îndreptaseră carabinele de asalt CETME asupra soldaților.

Dinspre bulevardele care înconjurau palatul, McCaskey auzi vuietul unor sirene. Aideen şi echipa de intervenţie reuşiseră, probabil, să iasă din palat şi transmiseseră poliţiei destule informaţii pentru ca ajutoarele să sosească la timp. Şi ce ajutoare!

McCaskey porni din nou.

– Vino, părinte, spuse el. Sînt de partea noastră.

Atacul conjugat, pe calea aerului şi din stradă, îi sugeră lui McCaskey că poliţia aşteptase ca soldaţii să se împrăştie îndeajuns încît să poată fi dominaţi. Astfel, rezistenţa întîmpinată avea să fie minimă.

McCaskey şi părintele Norberto sfîrşiră de traversat curtea, în timp ce sirenele se apropiau şi elicopterele îi ţineau pe soldaţi la respect. McCaskey şi-ar fi dorit să o îmbrăţişeze pe Maria, însă, în starea în care se afla, un asemenea efort l-ar fi costat probabil plămînii. Maria era şi ea rănită, iar Luis avea nevoie urgentă de îngrijiri.

– Mă bucur să te revăd, îl întîmpină Maria, zîmbind. Am auzit bine? Amadori e mort?

McCaskey încuviinţă din cap, în timp ce îl cerceta pe Luis. Chipul ofiţerului era cenuşiu şi tînărul abia dacă mai respira. McCaskey verifică bandajul improvizat, apoi îşi scoase cămaşa şi se apucă să o rupă în fîşii, pentru a schimba pansamentul.

– Părinte, trebuie să-l ducem cît mai curînd la un spital pe Luis, spuse McCaskey. Te rog, ai putea să opreşti o maşină?

– Nu cred că va mai fi nevoie, replică Norberto.

McCaskey îşi ridică privirea spre stradă. O maşină a poliţiei tocmai oprea lîngă trotuar. Din ea coborîră patru oameni. Erau îmbrăcaţi în uniforme elegante, cu centuri albe şi berete albastru-închis.

– Guardia Real, spuse Maria. Garda regală.

Un al cincilea militar coborî din maşină. Era înalt, cu părul alb, şi avea ţinuta impresionantă a unui militar de carieră.

– E generalul de la Vega, spuse McCaskey, apoi strigă: Avem nevoie de ajutor! Luis are nevoie de un medic!

– *Ambulancia!* i se alătură Maria.

Membrii Gărzii regale porniră în fugă către ei. Unul dintre ei îi strigă ceva Mariei.

Ea încuviinţă din cap, apoi se întoarse către McCaskey.

– Se pregăteşte un spital de campanie în Plaza de Oriente, spuse ea. Îl vor transporta imediat acolo pe Luis.

McCaskey îşi plecă ochii către Luis. Termină de bandajat rana ofiţerului de la Interpol, apoi îi luă mîna şi i-o strînse cu putere.

– Rezistă, prietene, spuse McCaskey. Au sosit ajutoarele.

Luis strînse uşor mîna americanului, fără să-şi deschidă ochii. Părintele Norberto îngenunchease alături şi se ruga pentru Luis. Era limpede că suferea din pricina propriilor răni, dar era la fel de limpede că nu avea de gînd să se oprească din această cauză.

O clipă mai tîrziu, în palat răsunară din nou împuşcături. McCaskey şi Maria se priviră.

– Se pare că autorităţile nu se joacă, spuse McCaskey.

Maria încuviinţă.

– Vom pierde mulţi oameni valoroşi astăzi. Şi pentru ce? De dragul viziunii nebuneşti a unui dezaxat.

– Sau pentru a-i satisface orgoliile, replică McCaskey. Niciodată n-am ştiut ce anume motivează în mai mare măsură faptele unui dictator.

În timp ce vorbeau, poliţiştii ajunseră în dreptul lor. Doi dintre ei îl ridicară cu mare grijă pe Luis şi-l purtară către stradă. Generalul de la Vega le mulţumi Mariei şi lui McCaskey pentru tot ce făcuseră, apoi porni în fugă pe urmele celor doi care îl purtau pe fiul său rănit. Cei doi membri ai Gărzii Regale rămaşi o ajutară pe Maria să se ridice.

– O gardă de onoare, zîmbi ea.

McCaskey zîmbi şi se ridică, ajutat de părintele Norberto. Porniră alături de Maria, pe care soldaţii o purtau către stradă. Fiecare pas îi provoca dureri cumplite lui McCaskey, dar se strădui să ţină pasul cu cei doi membri ai Gărzii. Rareori se întîmpla să ţi se ofere o a doua şansă, fie că era vorba de posibilitatea de a îndrepta o alegere greşită dintr-un moment de criză sau de a recîştiga o iubire pierdute. McCaskey trăise şi una, şi alta. Ştia ce însemna să fii torturat de urmările evenimentelor produse din pricina nehotărîrii, a spaimei sau a slăbiciunii.

Dacă Maria Corneja avea să accepte să-l primească înapoi, nu avea de gînd să o mai piardă încă o dată. Nici măcar pentru un minut. Suferinţa pricinuită de ratarea celei de-a doua şanse ar fi fost mult prea mare.

Maria căută atingerea mîinii lui McCaskey şi o găsi. O clipă mai tîrziu, privirile li se întîlniră, şi măcar una dintre dureri încetă să-l mai chinuie în clipa în care deveni limpede că şi ea gîndea şi simţea acelaşi lucru.

50

Marţi, ora 7 şi 20 de minute, Washington, D.C.

Deşi nu prea apucase să doarmă în ultimele douăzeci şi patru de ore, Paul Hood se simţea incredibil de proaspăt.

Discutase cu colonelul August şi cu Aideen Marley imediat după sosirea lor la sediul Interpolului. În momentul respectiv, soarta lui Darrell McCaskey, Maria Corneja şi Luis de la Vega nu era încă cunoscută. Dar generalul Manolo de la Vega îl asigurase că, la momentul potrivit, un detaşament de asalt al poliţiei avea să pătrundă în palat în căutarea lor, chiar dacă bătrînul militar avea să fie nevoit să-i oblige pe poliţişti să intre, dîndu-le şuturi în fund.

Într-un tîrziu, McCaskey telefonase de la un spital de campanie, pentru a-i anunţa că scăpaseră cu bine. Un raport detaliat avea să fie transmis abia în momentul în care avea să aibă acces la liniile securizate de la sediul Interpolului.

Hood, Rodgers, Herbert, Coffey şi Plummer sărbătoriră victoria cu cîte o ceaşcă de cafea proaspătă şi strîngeri de mînă entuziaste. Primiră apoi un telefon de la ambasadorul Abril, care anunţă că regele şi prim-ministrul aveau să se

adreseze națiunii în jurul orei paisprezece. Abril nu știa dacă palatul regal fusese sau nu recucerit din mîinile trupelor generalului Amadori. Respectiva informație avea să fie comunicată Casei Albe, de îndată ce avea să fie disponibilă, pe canalele diplomatice obișnuite.

De asemenea, Abril nu fusese în stare să le spună care avea să fie viitorul Spaniei. Nu fiindcă n-ar fi fost potrivit să ofere astfel de informații, ci fiindcă, sincer, habar nu avea.

– Deputatul Serrador și generalul Amadori au dezlănțuit, în egală măsură, forțe opuse deosebit de puternice, spuse Abril. Diferendele etnice și interculturale au fost stîrnite. Sper – dar sînt sceptic în această privință – că ele vor putea fi aplanate cît mai curînd.

– Ne vom ruga ca totul să se termine cu bine, spuse Hood.

Ambasadorul îi mulțumi.

După ce Hood așeză receptorul în furcă, Herbert mormăi o serie de expresii pitorești specifice Sudului la adresa ambasadorului. Ron Plummer îi reaminti că acesta nu făcea decît să se conformeze protocolului.

– Îmi amintesc cît de supărat a fost Jimmy Carter la eliberarea ostaticilor americani de la Teheran, urmă Plummer. Iranienii au așteptat pînă cînd Ronald Reagan a fost instalat în funcție, înainte de a le da drumul. Cînd fostul președinte a telefonat la Casa Albă pentru a afla dacă americanii fuseseră eliberați, i se răspunse că informația respectivă era secretă. A fost nevoit să mai aștepte destul pînă cînd a aflat răspunsul.

Herbert însă nu se liniștise cu una, cu două. Ridică telefonul atașat scaunului cu rotile și sună la biroul său. Îi ceru asistentului său să sune la Interpol și să ceară ultimul raport al observatorilor privind situația de la palat. După mai puțin de două minute, fu anunțat că schimburile de focuri încetaseră și că, în zonele curții care erau vizibile din posturile de observație, poliția părea să fi preluat controlul. Un alt telefon dat lui Stephen Viens și o verificare efectuată cu ajutorul

BNR-ului îi confirmaseră acest raport: în alte părţi ale perimetrului, soldaţii erau pe cale să fie dezarmaţi, iar civilii erau conduşi spre spitalul de campanie al Crucii Roşii, care era instalat în faţa catedralei de la Almudena.

Herbert surîse triumfător.

– Ce-ar fi să-l informăm pe Abril că „obişnuitele canale diplomatice“ funcţionează al naibii de lent?

În sfîrşit, la şapte şi patruzeci şi cinci de minute, veni şi telefonul aşteptat de la Darrell McCaskey. Hood comută pe amplificare. McCaskey le povesti ce îndurase şi cum ajunsese să se aleagă cu trei coaste rupte şi cu un rinichi comprimat. În rest, spuse el, avea moralul ridicat. Maria şi Luis se aflau chiar acum pe masa de operaţie, dar era de aşteptat ca intervenţiile să decurgă fără probleme.

– Am să mai rămîn o vreme aici, ca să-mi revin, spuse McCaskey. Sper că nu va fi nici o problemă.

– Absolut nici una, îi răspunse el. Rămîi atîta timp cît vei considera necesar pentru a recupera tot ce ai de recuperat.

McCaskey îi mulţumi.

Nu discutară deloc despre rolul jucat de McCaskey în uciderea generalului Amadori. Subiectul nu avea să fie abordat decît în momentul în care cineva din conducerea Centrului de Comandă – probabil Mike Rodgers – avea să ajungă la Madrid, pentru a-i solicita un raport amănunţit. O lege nescrisă a agenţilor secreţi cerea ca discuţiile despre un asasinat să fie purtate potrivit unui anumit protocol, de la om la om, aproape ca o spovedanie. În felul acesta, lichidarea fizică a unui adversar, fie el lider sau spion, nu avea să devină niciodată o acţiune de rutină.

– Mai e un lucru pe care aş vrea să-l fac cît mai curînd cu putinţă, spuse McCaskey.

– Ce anume? întrebă Hood.

– Au existat o mulţime de tulburări de ordin religios, zise McCaskey. Generalul de la Vega mi-a spus că Superiorul

General González, liderul iezuiţilor spanioli, s-a numărat printre suporterii înfocaţi ai generalului Amadori. Superiorul General a fost afectat de gazul folosit în timpul atacului cu gaze lacrimogene al echipei noastre de intervenţie, în timp ce se întîlnea cu generalul în sala tronului. Cu siguranţă, Vaticanul va cere o anchetă.

– Asta îi va nemulţumi pe foarte mulţi spanioli, interveni Rodgers. Mai ales dacă Superiorul General va respinge acuzaţiile ce-i vor fi aduse, relaţiile dintre iezuiţi şi restul romano-catolicilor riscă să devină foarte încordate.

– Ceea ce va contribui la prăbuşirea Spaniei, aşa cum o ştim, continuă McCaskey ideea. Iar prăbuşirea aceasta e iminentă. Cineva care a stat de vorbă direct cu prim-ministrul i-a spus generalului de la Vega că se lucrează deja la o nouă Constituţie, care va permite diverselor regiuni ale ţării o autonomie lărgită, sub autoritatea relativă a unui guvern central.

Herbert îşi încrucişă braţele musculoase.

– Haideţi să-l sunăm pe bătrînul Abril şi să-i spunem ce se întîmplă la el în ţară, propuse el.

Hood se încruntă şi-i făcu semn să tacă.

– Am pomenit de Superiorul General deoarece un preot iezuit a fost cel care ne-a salvat vieţile tuturor, urmă McCaskey. E vorba de părintele Norberto Alcazar.

– E teafăr? întrebă Hood, în timp ce-şi nota numele.

– A fost rănit în timp ce mă ajuta să ajung la Maria, în curtea palatului. S-a ales cu nişte vînătăi urîte, de pe urma unor ricoşeuri de gloanţe, dar nu e nimic serios, din fericire. Însă aş vrea să fac ceva pentru el. Nu pare a fi genul de preot care se dă în vînt după funcţii şi onoruri. Părintele Norberto mi-a spus, pe cînd eram la spitalul de campanie, că şi-a pierdut fratele în cursul tulburărilor din aceste zile. A avut mult de suferit. Poate că vom reuşi să facem ceva pentru parohia lui. Ar fi grozav dacă cei de la Casa Albă ar putea interveni în acest sens la Vatican.

– În mod sigur le vom vorbi despre asta, încuviință Hood. Și poate c-am putea aranja instituirea unei burse, de-un fel sau altul, în memoria fratelui său.

– Sună bine, îl aprobă McCaskey. Poate că reușim să facem același lucru și în memoria Marthei. Cine știe, poate că, în cele din urmă, din toată nebunia asta o să iasă și un lucru bun...

După ce toți cei din încăpere îi urară lui McCaskey numai bine – „și nu mă refer doar la sănătatea ta," adăugă Herbert – Hood închise telefonul. Povestea părintelui Norberto îi amintise de ceva care, în astfel de împrejurări, tinde să fie trecut cu vederea. Nu doar destinul unei națiuni se schimbă. Ecourile se resimt și în exterior, afectînd întreaga lume, dar și în interior, afectîndu-l pe fiecare cetățean în parte. Metamorfoza era cu atît mai copleșitoare, cu cît erai mai conștient că tu însuți ai făcut parte din întregul proces. Și toate acestea, fără să-ți fi părăsit biroul!

Venise vremea să lase deoparte această răspundere.

Hood îl chemă prin interfon pe Bugs Benet și-l rugă să îi telefoneze soției sale. Îi spuse că avea să o găsească la părinții ei, la Old Saybrook.

Herbert îl privi pe Hood.

– O scurtă vacanță? întrebă el.

Hood clătină din cap.

– Ore prea multe petrecute la slujbă.

Hood întoarse monitorul către sine și își deschise fișierul personal. O clipă mai tîrziu, interfonul bîzîi.

– Da?

– Domnul Kent mi-a spus că Sharon și copiii au plecat azi-dimineață devreme înapoi spre Washington, îl anunță Bugs. Urmau să ia avionul de la ora opt. Doriți să vorbiți cu domnul Kent?

– Nu acum, spuse Hood, uitîndu-se la ceas. Mulțumește-i și spune-i c-am să-l sun eu mai tîrziu.

– Vă fac legătura cu doamna Hood, pe telefonul mobil?

– Nu, Bugs, spuse Hood. Am să-i spun chiar eu ce-am de spus, cînd o voi întîmpina la aeroport.

Hood aşeză receptorul în furcă şi sorbi ceea ce-i mai rămăsese din cafea. Apoi se ridică.

– Pleci acum la aeroport? se miră Herbert. Şefule, sînt sigur că preşedintele aşteaptă un raport detaliat de la tine.

Hood se întoarse către Rodgers.

– Mike, te deranjează dacă te rog să te ocupi tu de asta?

– Bineînţeles că nu, răspunse Rodgers, pipăindu-şi bandajele. Mi-am schimbat pansamentele înainte de-a veni încoace.

– E-n regulă, spuse Hood.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul sacoului şi-l închise într-un sertar.

– Am să plec chiar acum, înainte ca preşedintele să apuce să mă cheme.

– Cînd te întorci? vru să afle Herbert.

Hood aruncă o privire spre monitor, apoi spre tastatură.

– Ne vom întîlni la înmormîntarea Marthei, spuse el.

Apoi îşi ridică privirea spre Rodgers. Generalul îşi aţintise asupra sa ochii pătrunzători. Nici nu clipea. Înţelesese.

– Un lucru pot să vă spun cu certitudine, urmă Hood. Darrell avea dreptate. Ceva bun tot va ieşi din nebunia asta. În toate crizele prin care-am trecut împreună, nu cred că aş fi putut avea parte de-o echipă mai grozavă.

– Nu-mi place tonul tău, se încruntă Herbert.

Hood surîse. Cu zîmbetul pe buze, apăsă pe o tastă, transmiţînd prin e-mail demisia sa la Casa Albă. Apoi întoarse spatele biroului său, schiţă un salut militar plin de respect către Mike Rodgers şi ieşi.

DESPRE AUTORI

Tom Clancy este autorul romanelor *Octombrie roşu*, *Furtuna roşie*, *Jocuri de putere*, *Cardinalul de la Kremlin*, *Duel la înălţime*, *Fără şovăire*, *Datorie de onoare*, *Ordine prezidenţiale* şi *Rainbow Six*. Este, de asemenea, autorul unor volume documentare precum *Submarinul*, *Cavaleria blindată*, *Aviaţia de vînătoare* şi *Marina*. În prezent locuieşte în Maryland.

Steve Pieczenik a absolvit Psihiatria la Harvard şi a obţinut doctoratul în medicină la Colegiul Universitar Medical Cornell. După susţinerea doctoratului în Relaţii Internaţionale la M.I.T., a lucrat ca negociator principal în probleme de ostatici şi manager în crize internaţionale, fiind adjunct la Secretariatul de Stat american sub conducerea lui Henry Kissinger, Cyrus Vance şi James Baker. Este, de asemenea, autorul unor thriller-uri psihopolitice de mare succes: *Palatul minţii*, *Sînge înfierbîntat*, *Vigilenţă maximă* şi *Pax Pacifica*.

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

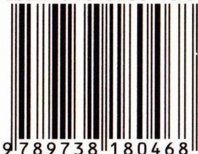
Echilibru de forțe

– un război poate fi oricînd declanșat –
– spionajul american în acțiune –

într-o serie creată de

Tom Clancy și Steve Pieczenik

În Spania este pe cale să se declanșeze
un conflict intern cum nu a mai
existat vreodată. Cîțiva diplomați spanioli,
ca și membrii Centrului de Comandă,
înțeleg acest lucru și încearcă să împiedice
izbucnirea unui război civil și instaurarea
unei dictaturi militare care ar destabiliza Europa
mai rău decît a făcut-o războiul din Iugoslavia.

editura rao